

ДЖУЛИ ГАРУУД БРАЧНА АВАНТЮРА

Част 3 от „Шпиони на короната“

Превод от английски: Енчо Стайков, Лилия Божкова, —

chitanka.info

ПРОЛОГ

Англия, 1802

Беше само въпрос на време гостите, дошли за сватбената церемония, да започнат да се избиват взаимно.

Барон Оливър Лорънс бе взел всички предпазни мерки, разбира се, защото крал Джордж избра за сватбата именно неговия замък. Трябваше да се държи като домакин до пристигането на краля на Англия — задължение, което за него беше равносилно на тридневни телесни изтезания, но заповедта бе лично от краля и Лорънс, винаги верен и покорен, веднага се бе съгласил.

Двете враждуващи фамилии — Уинчестър и Сент Джеймс — протестираха най-яростно срещу избора на краля. Лорънс обаче разбираше, че кралската заповед е само видимата причина за негодуванието им. За нещастие, той беше останал единствен в Англия, който все още поддържаше връзки със семействата и на булката, и на младоженеца.

Но гордостта на барона от този факт едва ли щеше да бъде за дълго. Той знаеше, че дните му на тази прекрасна земя вероятно вече са преброени. Кралят наистина вярваше, че щом тържественият обред се провежда на неутрална територия, събралите се гости ще се държат добре. Но Лорънс не беше толкова лековерен.

Мъжете около него бяха настроени да убиват. Само една погрешно изречена дума или жест, който да им се стори заплашителен, можеха да запалят искрата, достатъчна да възпламени кървавата баня. Един Бог само знаеше, че те всъщност горяха от желание да се хванат за гушите. И това най-ясно личеше от изражението на лицата им.

Епископът, облечен в бели празнични одежди, седеше на стол с висока облегалка между двете враждуващи фамилии. Той не поглеждаше нито наляво към клана Уинчестър, нито надясно към воините на фамилията Сент Джеймс, а се взираше право пред себе си и, за да мине времето, барабанеше с пръсти по дървената странична облегалка на стола си. Имаше вид на човек, току-що изял порция

развалена риба. От време на време свещеникът шумно въздишаше и баронът си помисли, че звуците удивително приличат на цвиленето на стара кранта. След всяка въздишка в огромния хол отново настъпваше проклетата тишина.

Лорънс поклати отчаяно глава. Знаеше, че когато истинската беля избухнеше, нямаше да получи никаква помощ от епископа. Булката и младоженецът чакаха в отделни стаи на горния етаж. Щяха да ги въведат, или по-скоро да ги домъкнат, в залата едва след пристигането на краля. Бог да им е на помощ и на двамата тогава, защото целият този ад със сигурност щеше да се отприщи.

Без съмнение, един противен ден. Лорънс предвидливо бе решил да настани своите гвардейци между рицарите на краля по цялата дължина на залата, за да позадържат, ако се наложи, буйните страсти. Макар че подобна охрана по време на сватба беше нещо нечувано, но също така нечувано беше, че гостите за церемонията бяха дошли въоръжени до зъби. Мъжете от рода Уинчестър носеха по себе си толкова оръжия, че едва се движеха. Дързостта им беше направо възмутителна, а тяхната добронамереност — повече от подозрителна.

Дълбоко в себе си обаче Лорънс не можеше изцяло да упреква мъжете. Истината беше, че дори и той считаше за предизвикателство сляпо да се покоряваш на своя суверен. Все пак, кралят беше пословичен с глупостта си.

Всички в Англия знаеха, че той е загубил разсъдъка си, но още никой не се осмеляваше да изрече това на глас. Те сякаш си бяха глътнали езиците, или — което беше по-лошо — не смееха да кажат истината. Този брак беше най-неопровержимото доказателство за всеки, който все още не вярваше, че техният владетел е малоумен. Кралят беше казал на Лорънс, че е решил в неговото кралство всички да заживеят в мир. Не беше лесно на барона да намери отговор на тази детинска надежда.

Но въпреки лудостта си, Джордж беше техният крал. По дяволите, мислеше Лорънс, поканените на сватбата гости трябваше да покажат поне малко уважение. Скандалното им поведение не трябваше да се насърчава. Ето че двама от мъжете на Уинчестър най-нахално прокарваха пръсти по върховете на сабите си и очевидно само чакаха да започне кръвопролитие. Воините на Сент Джеймс веднага ги забелязаха и в отговор пристъпиха крачка към тях. Те не докоснаха

оръжията си, макар че — в интерес на истината — повечето мъже от рода Сент Джеймс дори не бяха въоръжени. Вместо това се усмихнаха. Лорънс си помисли, че това е просто един многозначителен намек.

По численост фамилията Уинчестър превъзхождаше шест пъти присъстващите от рода Сент Джеймс. Това обаче не им осигуряваше предимство. Мъжете от клана Сент Джеймс не се спираха пред нищо. Техните приключения се бяха превърнали в легенди. За тях се знаеше, че убиват човек, само ако си наумят, че ги е погледнал накриво; имаха навика да ритат противника си в слабините, само за да се забавляват от болезнения вой на ударения; а само един Бог знаеше, как постъпваха с неприятелите си. Възможностите бяха направо ужасяващи, дори само да помислиш за тях.

Оживление откъм двора привлече вниманието на Лорънс. На стълбите тичешком се появи сър Роланд Хюго, дясната ръка на краля — един мъж със сурово, мрачно лице. Беше облечен празнично в червени, опънати по краката панталони и бяла туника, които правеха внушителната му фигура закръглена. Лорънс си помисли, че Хюго прилича на охранен петел. Но тъй като беше негов добър приятел, той запази това нелюбезно сравнение за себе си.

Двамата мъже набързо се прегърнаха. После Хюго отстъпи крачка назад и каза с дрезгав глас:

— Избързах напред през последната миля. Кралят ще пристигне само след няколко минути.

— Благодаря на Бога за това — отговори Лорънс с явно облекчение. Той избърса с ленена кърпа капчиците пот, избили по челото му.

Хюго погледна зад рамото на Лорънс и поклати глава:

— В залата е тихо като в гробница — прошепна той. — Имаше ли време да позабавляваш гостите?

Лорънс го погледна с недоумение:

— Да ги забавлявам? Хюго, тези варвари се забавляват единствено, когато убиват хора.

— Виждам, че все още чувството ти за хумор не те е напуснало — отговори приятелят му.

— Аз не се шегувам — каза баронът. — Ще престанеш да се усмихваш, Хюго, когато разбереш, че привидното спокойствие виси на косъм. Родът Уинчестър не е тук, за да поднесе подаръците си,

приятелю. Те са въоръжени до зъби. Да, така е — продължи бързо, когато видя Хюго да поклаща глава с явно недоверие. — Опитвах се да ги склоня да оставят оръжието си навън, но те не пожелаха и да чуят за това. Настроението им далеч не е дружелюбно.

— Ще видим това — измърмори Хюго. — Войниците, които придружават краля, ще ги обезоръжат веднага. Да бъде проклет, ако позволя нашият повелител да попадне в такова опасно обкръжение. Това е сватба, а не бойно поле.

Хюго доказа, че може да изпълни закана си. Фамилията Уинчестър струпва оръжието си в ъгъла на голямата зала, подчинявайки се на побеснелия кралски служител. Изискването да се остави оръжието беше подпомогнато от около четиридесет верни войника, които заеха кръгова позиция около гостите. Дори нехранимайковците от фамилията Сент Джеймс оставиха малкото оръжия, които носеха, но едва след като Хюго заповяда на гвардейците да държат лъковете си в готовност за стрелба.

Ако останеше жив, за да разказва тази история, никой нямаше да му повярва, мислеше си Лорънс. За щастие, крал Джордж нямаше представа какви строги мерки бяха взети, за да се гарантира сигурността му.

Когато кралят на Англия влезе в голямата зала, гвардейците веднага свалиха лъковете си, макар че оставиха стрелите, опънати на тетивите, в случай че се наложи бързо да стрелят.

Епископът стана от стола, поклони се официално на своя крал, който с жест му позволи да седне.

Двама кралски адвокати, които държаха в ръцете си купища документи, следваха Негово Височество по петите. Лорънс изчака, докато техният повелител седне, и побърза да коленичи пред него. Той изрече клетвата си за вярност на краля високо и гръмко, надявайки се, че думите му ще засрамят гостите, предвид тяхното държане преди малко.

Кралят се наведе напред, подпрял големите си ръце на коленете.

— Вашият родолюбив крал е доволен от вас, барон Лорънс. Защото аз съм вашият родолюбив крал, защитник на целия народ, нали?

Лорънс беше подготвен за този въпрос. Кралят беше започнал да се нарича сам с това име още преди години и много обичаше

непрекъснато да чува потвърждение за това.

— Да, милорд, вие сте моят родолюбив крал, защитник на целия народ.

— Добро момче — прошепна кралят, протегна ръка и потупа голото теме на Лорънс. Баронът се изчерви от смущение. Кралят го третираше като недорасъл селяндур. По-лошото обаче бе, че баронът се почувства такъв.

— Сега станете, барон Лорънс, и ми помогнете да оглавя това важно събитие — заповяда кралят.

Лорънс с готовност се зае да изпълни заповедта. Когато погледна по-отблизо своя повелител, той с усилие успя да запази непроменен израза на лицето си. Беше потресен от ужасния външен вид на краля. На младини Джордж беше хубавец, но годините явно не бяха благосклонни към него. Бузите му бяха напълнели и увиснали, лицето му бе прорязано от дълбоки бръчки, а под очите си имаше торбички, от които винаги изглеждаше смъртно уморен. Той носеше снежнобяла перука с завити навън краища, но цветът ѝ само подчертаваше болезнения тен на лицето му.

В очакване кралят простодушие се усмихна на своите васали. Лорънс отвърна на усмивката му. От лицето на владетеля им лъхаше някаква доброта и искреност. Внезапно баронът се ядоса заради него. От много години, още преди болестта да обърка и размъти разсъдъка му, Джордж беше нещо повече от способен крал. Той беше за своите поданици благосклонен и бдителен баща. Заслужаваше повече почит и обич, отколкото получаваше.

Баронът застана до краля, после се обърна и изгледа мъжете, които в мислите си считаше за неблагоприятници. Гласът му трепереше от гняв, когато заповяда:

— На колене!

Хюго се загледа в Лорънс, а върху лицето му се изписа силно удивление. Той явно не считаше, че приятелят му може да прояви такава твърдост. Колкото до това, Лорънс си призна вътрешно, че до този момент той също не го е подозирал.

Кралят остана доволен от тази двойна проява на вяроност, а това беше всичко, което имаше значение за него.

— Бароне — обърна се той благосклонно към Лорънс, — доведете младоженката и младоженеца. Времето напредва, а това,

което предстои да се свърши, не е малко.

Когато Лорънс прие с поклон тази заповед, кралят погледна към сър Хюго и попита:

— Къде са дамите? Не виждам нито една от тях. Защо ги няма, Хюго?

Хюго никак не искаше да каже истината на краля. Дами не придружаваха присъстващите мъже, защото те всъщност бяха пристигнали, подготвени за битка, а не за сватба. Но истината само щеше да наскърби добрите чувства на краля.

— Да, Ваше Височество — потвърди констатацията на краля Хюго, без да отговаря на въпроса. — Аз също забелязах, че дамите ги няма.

— Но защо? — не се отказа кралят.

Хюго нямаше време да измисли някакво правдоподобно обяснение за странното отсъствие на дами на сватбата. В смущението си той потърси помощ от домакина.

— Защо е така, Лорънс?

Баронът беше стигнал почти до портала. Той долови паниката в гласа на приятеля си и моментално се обърна.

— Пътуването се оказа твърде уморително за тези... деликатни създания — обясни той.

Лорънс едва не се задави от тези свои думи. Такова обяснение беше направо нагла лъжа, защото всеки, който беше срещал някоя от жените на фамилия Уинчестър, знаеше, че те съвсем не приличат на деликатни създания. Но явно паметта на крал Джордж не беше така добра, за да забележи противоречието, защото той припряно поклати глава, с което показва, че е доволен от обяснението.

Баронът се задържа още миг и хвърли гневен поглед към рода Уинчестър. Непростимото им поведение го бе принудило да излъже своя повелител. После продължи, за да изпълни поръчката.

Пръв трябваше да бъде въведен младоженецът. Веднага щом високият и жилав маркиз от рода Сент Джеймс влезе в залата, всички мъже се отдръпнаха и освободиха широка пътека, по която той трябваше да мине.

Младоженецът пристъпваше напред като вожд, готов да направи преглед на поданиците си. Само ако беше грозен, помисли си Лорънс, щеше да бъде един млад и дързък Чингиз хан. Но маркизът беше

всичко друго, но не и грозен. Имаше гъста, тъмнокестенява коса и ясни зелени очи. Лицето му бе слабо, с изсечени черти, а носът леко извит, вече счупен в някаква схватка, от която той, разбира се, бе излязъл победител. Този нос не допринасяше за чистата линия на профила, но придаваше сурова красота на лицето му.

Нейтън — така го наричаха най-близките му роднини — беше представител на най-младите благородници в кралството. Току-що бе навършил четиринадесет години. Баща му, могъщият херцог на Уейкърсфилд, в момента беше извън пределите на кралството, натоварен с важна държавна мисия, и затова не беше до сина си по време на церемонията. В интерес на истината, херцогът нямаше и представа за този брак. Той беше най-неприятният човек даже при обикновени обстоятелства, а когато беше предизвикан, ставаше дяволски нетърпим, сякаш беше самият Сатана. Беше известен с подлостта си — толкова голяма, че надвишаваше тази на всички Сент Джеймс взети заедно. Лорънс предполагаше, че това е основната причина всички да го почитат и да го избират за свой представител, когато станеше дума за важни дела.

Макар че Лорънс въобще не харесваше графа, той изпитваше голяма симпатия към Нейтън и искрено харесваше момъка. Няколко пъти случайно беше попадал в негова компания и при всеки случай забелязваше, че Нейтън изслушва мнението на събеседника си, съобразява се с гледната точка на другите и едва тогава действаше по начин, който считаше за най-добър. Вярно, че наскоро бе навършил четиринадесет години, но вече бе истински мъж, със свое собствено мнение. Лорънс го уважаваше. Изпитваше обаче и известно съжаление към него, защото при всичките им срещи Лорънс не го бе видял нито веднъж да се засмее. А неговото убеждение по този въпрос беше, че това е много жалко.

Кланът Сент Джеймс никога не наричаше маркиза по име. Те се обръщаха към него просто с момко, защото в техните очи той тепърва трябваше да доказва заслугата да бъде наричан по име. Съществуваха ред проверки, които трябваше да издържи с успех. Роднините не се съмняваха в успеха на момчето. Те знаеха, че той ще бъде техният безспорен водач. Вярваха, като имаха предвид сегашния му ръст, че ще стане огромен мъж и почти не се съмняваха, че характерът му ще бъде същият, като техните собствени. Все пак той беше потомък на Сент

Джеймс и това роднинство предполагаше известни отговорности, които щяха да се стоварят върху плещите му.

Маркизът гледаше право в краля на Англия, докато се приближаваше към него. Баронът внимателно го наблюдаваше. Беше разбрал, че Нейтън е инструктиран от чичовците си да не коленичи пред краля, освен ако той не му заповяда да го стори.

Нейтън обаче пренебрегна наставленията им.

Той коленичи на едно коляно, наведе глава и обяви високо и с твърд глас своята клетва за вярност на краля. Когато кралят и на него зададе въпроса, дали е родолюбив крал, лека усмивка смекчи суровото лице на момъка.

— Да, милорд — отговори той. — Вие сте моят родолюбив крал.

Досегашните добри чувства на барона към маркиза прераснаха във възхищение. От усмивката на краля се убеди, че той също е останал доволен. За разлика от тях двамата, роднините на Нейтън не бяха доволни. Те свъсиха вежди, а погледите им бълваха огън. Фамилията Уинчестър не можеше да бъде по-щастлива. Всички техни представители радостно се подхилваха.

Внезапно Нейтън се изправи на крака с едно единствено, гъвкаво движение. Обърна се и огледа мълчаливо и продължително представителите на Уинчестър. Лицето му, ледено и сковано, сякаш изстуди дързостта на мъжете. Маркизът остана с гръб към краля дотогава, докато повечето мъже от рода Уинчестър не сведоха погледи към пода. Сент Джеймс не можеше да сдържат одобрителното си сумтене.

Момчето не обърна никакво внимание на своите роднини. То стоеше изправено, с опънати, леко разкрачени крака и ръце, склучени зад гърба му, и гледаше право напред. Върху лицето му беше изписана единствено досада.

Лорънс се насочи право към Нейтън и застана пред него. Кимна одобрително с глава. Искаше да изрази лично колко много е харесал начина, по който се държеше.

Маркизът прие одобрението, като на свой ред кимна бързо с глава. Лорънс вътрешно се усмихна. Високомерието на момчето стопли сърцето му. То се беше опълчило срещу своите роднини и беше пренебрегнало страховитите последствия, които със сигурност щяха да се стоварят върху него. Но в този момент беше постъпил правилно. И

Лорънс се почувства като горд баща едно странно усещане, защото баронът никога не се беше женил и нямаше свои деца.

Той си задаваше въпроса, дали изразът на досади върху лицето на Нейтън ще остане непроменен по време на дългата церемония. И продължи да се чуди за същото, когато тръгна да доведе булката.

Когато се изкачи на втория етаж, той я чу да плаче. Писъците ѝ бяха прекъснати от сърдит мъжки глас. Наложил се баронът да чука два пъти на вратата преди графът на Уинчестър, бащата на младоженката, да отвори. Лицето му беше толкова зачервено, сякаш беше изгорял на слънце.

— Най-сетне! — извика високо графът.

— Кралят закъсня — отговори баронът.

Графът рязко кимна с глава.

— Влезте, Лорънс. Помогнете ми да я смъкна по стълбите и да я завлека в залата. Не съм предполагал, че това дребосъче е толкова упорито.

В гласа на графа звучеше такова неподправено изумление, че Лорънс не можа да прикрие усмивката си.

— Чувал съм, че момичетата на тази възраст често са много упорити.

— Никога не съм чувал подобно нещо — измърмори графът. — Истината е, че днес за първи път оставам сам със Сара. Даже не съм сигурен, че тя знае точно кой съм — добави той. — Аз ѝ казах, разбира се, че съм нейният баща, но вие ще видите, че тя не е в състояние да слуша. Нямах представа, че ще се сблъскам с такива трудности.

Лорънс повече не се усмихваше. Сега той не можеше да скрие учудването си от възмутителните думи на графа.

— Харолд — обърна се той към графа с неговото кръщелно име, — ако си спомням добре, имате още две дъщери, и двете по-големи от Сара. Не разбирам как можете да бъдете толкова...

Графът не му позволи да довърши.

— Никога не съм бил насаме с някоя от тях. Аз не ги познавам — промърмори той.

Лорънс си помисли, че изповед като тази трябва да е ужасяваща. Той поклати глава и последва графа в стаята. Веднага откри младоженката. Тя седеше на ръба на перваза на прозореца и гледаше навън..

Щом го видя, тя започна още по-силно да плаче. Лорънс си помисли, че това е най-очарователната булка, която някога е виждал. Златисти къдрици ограждаха ангелски красиво лице. Корона от сплетени във венец пролетни цветя бе поставена на главата ѝ. Сълзите се стичаха по бузите ѝ, а кафявите ѝ очи бяха замъглени от мъка.

Беше облечена в дълга бяла рокля с дантели по края на полата и ръкавите. Когато се изправи, бродираният широк колан, препасващ кръста ѝ, се изхлузи на пода.

Баща ѝ изрече на висок глас куп ругатни.

Тя ги повтори.

— Време е да слезем долу, Сара — заповяда бащата с глас, който издаваше раздразнението му.

— Не!

И след това стаята се изпълни със задъхано произнесени оскърбителни думи.

— Когато те заведе обратно въкъщи, ще те накарам да съжаляваш, че ме излагаш на такива мъчения, малка лейди. За Бога, ще ти стоваря един... Само почакай и ще видиш.

Тъй като баронът не успя да разтълкува какво искаше да каже графът с тази абсурдна заплаха, той се усъмни, че и Сара е успяла да го разбере.

Тя гледаше втренчено баща си, а върху лицето ѝ беше изписано гневно непокорство. После шумно се прозя и отново седна.

— Харолд, с викове и закани няма да постигнете нищо — заяви баронът.

— Тогава така ще я шамаросам, че... — възнегодува графът и пристъпи заплашително към момичето с вдигната ръка, готова да нанесе удара.

Лорънс застана между тях.

— Не ви позволявам! — гневно изрече той.

— Тя е моя дъщеря! — изкрещя графът. — По дяволите, сър, знам какво ѝ трябва, за да направи каквото искам от нея.

— Сега вие сте гост в моя дом, Харолд — отговори баронът, но усети, че също крещи, и веднага овладя гласа си. — Позволете аз да опитам.

Лорънс се обърна към булката и забеляза, че Сара въобще не изглеждаше трогната от яростните изблици на баща си. Тя отново

звучно се прозя.

— Сара, всичко ще свърши много бързо — започна да я уговаря той. Коленичи пред нея и ѝ се усмихна, а после нежно ѝ помогна да се изправи. Докато тихичко я превъзнасяше, той завърза колана около кръста ѝ. Тя отново се прозя.

Младоженката явно изпитваше единствено желание да си подремне. Тя позволи баронът да я поведе към вратата, но после се отскубна от ръката му, втурна се обратно към прозореца и се уви цялата в едно наметало — почти три пъти по-голямо от нея.

Като заобиколи отдалече баща си, тя бързо се върна при барона и отново хвана ръката му. Наметалото се влачеше по пода зад нея. Тя стискаше краищата му под носа си.

Баща ѝ се опита да го дръпне.

Сара започна да пищи, бащата отново започна да проклина, а баронът усети, че главата му ще се пръсне.

— За Бога, Харолд, нека да вземе това нещо, щом иска.

— Няма да ѝ позволя — извика графът. — Да носи такава вехта дрипа, няма да го позволя.

— Остави я да го носи, докато стигнем до залата — предложи баронът.

Накрая графът отстъпи победен. Той изглежда с тайна закана дъщеря си, после зае мястото си пред двойката и тръгна надолу по стълбите.

Лорънс внезапно усети, че страшно му се иска Сара да бъде негова дъщеря. Когато вдигна очите си към него, тя му се усмихна толкова доверчиво, че той едва сдържа желанието си да я прегърне. Но нейното благоразположение напълно изчезна, когато приближиха залата и баща ѝ се опита още веднъж да изтръгне проклетата наметка от ръцете ѝ.

Когато дочу шума откъм портала, Нейтън се обърна. Очите му щяха да изскочат от изумление. Той просто не можеше да повярва на това, което виждаше. Не знаеше нищо за младоженката, а пък и нищо не беше питал, защото беше сигурен, че баща му ще получи документите веднага, щом се върне в Англия. Затова сега остана направо слисан от вида ѝ.

Неговата бъдеща невеста беше едно непослушно момиченце и за Нейтън се оказа почти невъзможно да задържи изписаната върху

лицето му досада. Графът на Уинчестър надвикваше дъщеря си. Тя обаче действаше — решително и неотстъпчиво. Ръцете ѝ се бяха вкопчили в крака на баща ѝ и тя напрягаше всичките си сили да го задържи.

Нейтън се усмихна, но роднините му не бяха толкова сдържани. Смехът им отекна в залата. Уинчестър, напротив, очевидно бяха ужасени. Графът, техният безспорен водач, с мъка издърпа крака си от ръцете на дъщеря си, но моментално беше принуден да започне битка за някакво вехто покривало. И по нищо не личеше, че ще излезе победител.

Барон Лорънс вече губеше търпение. Той сграбчи младоженката и я вдигна високо във въздуха. Изтръгна наметалото от ръцете на баща ѝ и тръгна към Нейтън. С церемониален жест натика и младоженката, и наметалото в ръцете на младоженеца.

Нейтън беше принуден или да я задържи, или да я пусне да падне на земята. Все още обмисляше какво да направи, когато Сара зърна баща си да куцука към тях. Решението беше нейно. Тя бързо обви с ръце врата на Нейтън, като го покри с наметалото си.

Сара продължи да гледа над рамото му дали баща ѝ няма да се опита да я вземе. Когато се убеди, че е в сигурни ръце, тя насочи цялото си внимание към непознатия, който здраво я държеше в ръцете си. Тя доста дълго не откъсваше очите си от лицето му.

Младоженецът стоеше изпънат като струна. Ситни капчици пот избиха по челото му. Той усещаше погледа ѝ върху лицето си, но все още не се осмеляваше да я погледне. Тя изведнъж можеше да го ухапе, а той просто не знаеше какво трябва да направи в такъв случай. Реши само да изтърпи всичко, което тя му наложи. Все пак, той беше почти мъж, а тя — само едно дете.

Нейтън задържа погледа си върху краля, докато Сара не протегна ръка и не докосна бузата му. Тогава той не издържа, наведе глава и я погледна.

По-кафяви очи от нейните той никога не беше виждал.

— Татко ще ме напердаши — констатира тя с гримаса на примирение.

Той не реагира на това изявление. На Сара скоро ѝ омръзна да го разглежда. Клепачите ѝ се притвориха. Той се стегна още повече,

защото тя се отпусна тежко на рамото му. Лицето ѝ бе притиснато до врата му.

— Не позволявай на татко да ме набие — промърмори тя.

— Няма! — твърдо обеща той.

Неочаквано той беше станал неин покровител. И повече не можеше да демонстрира, че е отегчен. Той се освободи от напрежението, което сковаваше мускулите му, и започна да люлее своята младоженка в ръцете си.

Сара, напълно изтощена от продължителната езда и преживяното, затърка носа си в наметалото и след няколко минути заспа непробудно.

Главата ѝ клюмна върху рамото му.

Младоженецът не можеше да отгатне точната ѝ възраст, докато единият от кралските адвокати не започна да чете условията на брачния договор.

Младоженката беше четиригодишна.

ГЛАВА 1

Лондон, Англия, 1816

Щеше да си бъде чисто отвличане.

Нътаниъл Клейтън Хоторн Бейкър, трети маркиз Сент Джеймс, беше готов на всичко, стига начинанието му да се увенчае с успех. Ако имаше късмет, жертвата му щеше да е дълбоко заспала. В случай, че беше все още будна, щеше да запуши устата ѝ и така да заглуши гласовитите ѝ протести.

Така или иначе, законно или не, но той щеше да си вземе своята младоженка. Нейтън, както го наричаха малобройните му близки приятели, нямаше никакво намерение да постъпва като джентълмен, още повече, че подобни нежности съвсем не бяха присъщи на природата му. Освен това времето летеше. Имаше на разположение само шест седмици преди официалното, изтичане срока на брачния договор.

Нейтън не беше виждал невестата си от деня, когато кралският адвокат прочете брачния договор — преди четиринадесет години, но портретът, който въображението му рисуваше, съвсем не беше прекрасен. Той нямаше никаква представа за девойката, но беше виждал достатъчно жени от рода Уинчестър и беше сигурен, че тя едва ли е едно изключение. Всички те бяха противни — изглеждаха противни и имаха противен характер. Повечето от тях приличаха на круши — с тесни рамене и широк ханш, кокалести и трътлести. И ако историите, които се разказваха, не бяха преувеличени, имаха забележителен апетит.

Макар че животът със съпруга до него да привличаше Нейтън точно толкова, колкото среднощно плуване с акула наблизо, той се беше примирил стоически с такава мъчителна орис. Може би, ако сериозно се заемеше с този проблем, щеше да изнамери начин и да изпълни условията на договора, без да му се налага да търпи денонощно присъствието ѝ.

През по-голямата част от живота си Нейтън винаги постъпваше така, както той искаше, без да приема съвети от когото и да било. Единствено неговият доверен приятел Колин беше посветен за намеренията му. И още, залогът беше твърде голям за Нейтън, за да го пренебрегва. Трофеят, който му бе отреден с брачния договор след едногодишно съжителство с лейди Сара, беше заслужаваща компенсация за каквото и да било отвращение или пък неудобство, които се налагаше да понесе. Монетите, които щеше да събере с декрета на короната, щяха да укрепят сдружението, което той и Колин бяха основали миналото лято. Смарагдова корабна компания беше първата официално разрешена търговска дейност, с която двамата мъже се залавяха, и те бяха твърдо решени да преуспеят. Това намерение беше продиктувано от лесна за разбиране причина. И двамата се бяха изморили да живеят на ръба. Започнаха да се занимават с пиратство съвсем случайно. И бяха успели. Но след време се убедиха, че рискът, на който се излагаха, повече не си заслужава труда. Нейтън, известен като омразния пират Пейгън беше станал легендарен. Имената на враговете и неприятелите му можеха да покрият една огромна зала. Наградата, която се даваше за главата му, беше набъбнала до такава немислима сума, че дори светец би се изкушил да стане предател, само за да получи тези пари. За Нейтън ставаше все по-трудно, дори невъзможно, да запази самоличността си в тайна. Беше въпрос само на време да го заловят, ако не се откажеше да практикува пиратския занаят — Колин не се измори да му повтаря тези думи, докато накрая Нейтън се съгласи с него.

Смарагдова корабна компания беше основана точно една седмица след взимането на това важно решение. Наеха кантора близо до пристанището. Беше мебелирана с две бюра, четири стола и един шкаф за папките, които предишният наемател не си бе направил труда да изхвърли сам на боклука. Откакто парите бяха на почит, да се обзаведат с нови мебели беше последното в списъка на покупките. На първо място стоеше построяването на нови кораби за техния флот.

И двамата мъже имаха познания в областта на морското дело и търговията. Те бяха благодарни на Оксфордския университет, въпреки че като студенти имаха малко общи интереси. Колин никога и никъде не отиваше, без, да бъде придружен от тълпа приятели. За разлика от него Нейтън винаги и навсякъде беше сам. Едва когато двамата мъже

станаха участници в една и съща опасна игра и изпълняваха тайни правителствени поръчения, между тях се създаде приятелска връзка. Измина доста време, година и повече, преди Нейтън да започне да се доверява на Колин. Рискували бяха живота си един за друг и за любимото отечество, докато техните шефове, бяха готови по всяко време да ги предадат. Той винаги очакваше най-лошото от хората и затова рядко изпитваше разочарование. Нейтън беше безочлив по характер и борец по природа. Доставяше му удоволствие да предизвика някоя сериозна кавга, а после да остави Колин да оправя бъркотията.

По-големият брат на Колин, Кейн, беше граф на Кейнууд. Беше се оженил за по-малката сестра на Нейтън — Джейд — само преди една година и това от само себе си бе заздравило връзката между двамата приятели. Чрез този брак Колин и Нейтън бяха станали братя.

Тъй като Нейтън беше маркиз, а Колин — брат на един влиятелен граф, и двамата бяха канени на всички светски събития. Колин се движеше с лекота сред елита на обществото и използваше всяка възможност да съчетае удоволствието с привличането на клиенти. Нейтън никога не ходеше на тези събирания, което може би беше и — както Колин предполагаше — вероятната причина той да бъде канен. Защото Нейтън не се ползваше в обществото с репутацията на приятен мъж. Той изобщо не се притесняваше от мнението им. Предпочиташе уюта на непретенциозните кръчми по крайбрежието пред сковаващия разкош на официалните салони.

Двамата мъже се различаваха много и по своята външност. Колин беше — по думите на Нейтън, когато изпадаше в самокритично настроение — по-красивият. Колин бе привлекателен мъж с пъстри очи и строг аристократичен профил. Оставяше тъмнокестенявата си коса дълга, колкото на приятеля си — отвратителен навик, останал от пиратските им дни, но това прегрешение към модата не нарушаваше съвършенството на лицето му. Колин беше висок почти колкото Нейтън, но много по-слаб, и беше арогантен като Брюмел, когато случаят изискваше от него да се държи така. Дамите от обществото считаха Колин за невероятен красавец. Той едва забележимо накуцваше — последица от едно премеждие, но това само засилваше неговата привлекателност.

Когато ставаше дума за външност, Нейтън не беше така благословен от Бога. Той повече приличаше на древен военен диктатор, отколкото на съвременен Адонис. Никога не си правеше труда да връзва с кожена каишка кестенявата си коса на опашка отзад на врата, както обикновено правеше Колин, а я оставяше да пада свободно по раменете му. Нейтън беше исполин, с могъщи рамене и мускулести бедра. Яркозелените му очи сигурно биха привличали неотразимо дамите, ако те не се плашеха от мрачното му, навъсено лице.

За страничен човек двамата приятели бяха пълна противоположност. Колин се ползваше с репутацията на светец, докато Нейтън считаха за грешник. В действителност двамата имаха еднакви наклонности. И двамата не изваждаха чувствата си на показ. Нейтън използваше уединението и враждебното настроение за свои оръжия срещу посегателствата на светския живот. Колин пък използваше за същата цел привидно лекомисленото си държане.

На практика усмивката на Колин вършеше същата работа, както намръщеното лице на Нейтън. Предателствата в миналото, с които се бяха сблъскали, бяха добър урок за двамата мъже. Никой от тях не вярваше в приказки за любов и преданост или пък на измислиците за героите, които заживяват щастливо во веки веков. Само суетните или глупавите вярваха в такива басни.

Когато Нейтън влезе в кантората, той беше по-намръщен от всякога. Там завари Колин, излегнат в креслото, с вдигнати върху перваза на прозореца крака.

— Джимбо е оседлал два коня, Колин — каза Нейтън на приятеля си от морските пътешествия. — Имате ли нещо да ми поръчате?

— Ти знаеш защо е оседлал двата коня, Нейтън. Двата с теб ще яздим през парка и ще се опитаме да зърнем лейди Сара. Този следобед там ще гъмжи от народ. Никой няма да ни забележки, ако използваме дърветата за прикритие.

Нейтън се обърна към прозореца и погледна навън, преди да отсече:

— Не!

— Джимбо ще пази кантората в наше отсъствие.

— Колин, изобщо не се налага да я видя преди настъпването на нощта.

— По дяволите, първо трябва добре да я разгледаш.

— Защо? — попита Нейтън и в гласа му прозвуча неподправено смущение.

Колин поклати глава.

— За да се подготвиш.

Нейтън се обърна.

— Няма нужда да се подготвям — каза той. — Всичко вече е готово. Знам кой е прозорецът на стаята й. Дървото, което расте до прозореца, ще издържи тежестта ми. Проверил съм всичко, за да съм сигурен. На прозореца няма резе или райбер, така че няма за какво да се тревожим. А корабът е готов да вдигне котва.

— Излиза, че ти си помислил за всичко, нали?

Нейтън кимна с глава.

— Разбира се.

— О! — усмихна се Колин. — И какво ще стане, ако тя не може да се прехвърли през прозореца? За подобна възможност помислил ли си?

Въпросът му въздейства върху Нейтън точно така, както Колин искаше. В първия момент той се стресна, но после поклати глава:

— Прозорецът е широк, Колин.

— Тя може да е по-широка.

Дори Нейтън да беше потресен от подобна перспектива, той с нищо не го показва.

— Тогава ще я изтъркалям по стълбите — каза лениво той.

Колин се разсмя, като си представи тази картина.

— Не си ли любопитен да видиш каква е станала?

— Не.

— Добре. Но аз съм любопитен — призна си накрая Колин. — Тъй като няма да ви придружавам на сватбеното ви пътешествие, съвсем обяснимо е, че искам да задоволя любопитството си преди да отплавате.

— Ще бъде само едно пътуване, а не сватбено пътешествие — възрази Нейтън. — И престани с опитите си да ме изкушаваш, Колин. Тя е една Уинчестър, за Бога, и единствената причина да заминем от Англия е, защото трябва да я измъкнем от роднините й.

— Не знам как ще се справиш — замислено каза Колин. Усмивката бе изчезнала от лицето му и на нейно място се бе появила загриженост. — Господи, Нейтън, ще трябва да легнеш с нея, човече, за да имаш наследник, ако искаш да получиш и земята ѝ.

Преди Нейтън да може да каже нещо, Колин продължи:

— Не трябва да отиваш докрай. Компанията ще просъществува с или без ценните книжа от брачния договор. Освен това, след като крал Джордж официално се отказа от престола и почти е сигурно, че ще ни управлява принцът регент, той може да анулира договора. Уинчестър са предприели цяло настъпление, за да му въздействат. Можеш да зарежеш всичко това.

— Не! — тонът беше категоричен. — Моят подпис стои върху този договор. А един Сент Джеймс никога не нарушава дадена дума.

Колин изсумтя.

— Не говориш сериозно — отговори той. — Мъжете от рода Сент Джеймс са известни с това, че когато нямат настроение, не държат на думата си.

Нейтън трябваше да се съгласи с тази забележка.

— Прав си — каза той. — Но, Колин, аз нямам намерение да нарежа тази работа, така както и ти няма да вземеш парите, които твоят брат ти предлага. Това е въпрос на чест! По дяволите, говорили сме и друг път за това. Вече съм решил.

Той се облегна на рамката на прозореца и дълбоко въздъхна.

— Ти няма да ме оставиш на мира, докато не се съглася и отида да я видя, нали?

— Не — отговори Колин. — Освен това ти ще искаш да преброиш и чичовците от рода Уинчестър, за да си наясно с колко от тях трябва да се справиш тази вечер.

Това беше незначителен аргумент и двамата го знаеха.

— Никой не може да ми попречи, Колин. — Изявлението беше направено с тих, сдържан глас.

Колин се усмихна.

— Твоите необикновени дарби са ми добре известни, приятелю. Просто се надявам Бог да попречи на кървавата баня тази вечер.

— Защо?

— Не ми е приятно да изпускам такива забавления.

— Тогава ела с мен.

— Не мога — отговори Колин. — Една любезност неизменно води до втора, нали си спомняш? Трябваше да обеща на херцогинята, че ще присъствам на рецитала на дъщеря ѝ. Но Бог ми дойде на помощ, тъй като тя може да намери начин и да покани лейди Сара на тържеството ѝ този следобед.

— Тя няма да отиде — пророкува Нейтън. — Побърканият ѝ баща не я пуска на никакви тържества.

— Сара ще бъде там — предсказа на свой ред Колин. — Графът на Уинчестър не би се осмелил да откаже на херцогинята. Тя отправи лична молба към него да позволи на лейди Сара да присъства на празненството.

— И каква причина изтъква?

— Нямам никаква представа — отговори Колин. — Времето лети, Нейтън.

— По дяволите! — промърмори Нейтън и се отдръпна от прозореца. — Да се хващаме тогава на работа.

Колин побърза да се възползва от победата си. Той прекрачи прага на вратата, преди приятелят му да е променил намерението си.

Докато вървяха през многолюдния град, той попита Нейтън:

— А ти как ще познаеш коя е Сара?

— Сигурен съм, че си уредил и това — забеляза сухо спътникът му.

— Вярно — съгласи се Колин с дрезгав, весел смях. — Сестра ми Ребека обеща да стои близо до Сара през делия следобед. Организирай съм всичко, така че не се притеснявай.

Той изчака малко, за да даде време на Нейтън да попита как е успял да уреди всичко тава, но след като той продължи мълчаливо да крачи до него, забеляза:

— Ако Ребека не изпълни обещанието си, уговорил съм се с другите си три сестри да се включат на смени в играта. Знаеш ли, стари друже, би могъл да изразиш поне малко ентусиазъм.

— Тази разходка е пълна загуба на време.

Колин не беше съгласен с него, но не му възрази гласно.

Никой от двамата не проговори отново, докато не изкачиха възвишението, от което започваше паркът, стиснали здраво юздите на конете си. Прикритието на дърветата ги закриляше, а в същото време

те виждаха добре гостите, които се разхождаха в градината на имението на херцогинята.

— Дявол да го вземе, Колин, чувствам се като ученик.

Неговият приятел се разсмя. После забеляза музикантите от оркестъра, които се настаняваха на долната тераса.

— Графинята е наела цял оркестър.

— Още десет минути, Колин, и си тръгвам.

— Съгласен съм — за негово успокоение отговори Колин. Той се обърна и изгледа приятеля си. Нейтън се бе намръщил. — Знаеш, че тя може да пожелае да тръгне с нас доброволно, Нейтън, ако ти...

— Предлагаш ми да изпратя още едно писмо? — попита Нейтън и свъси вежди при мисълта за тази абсурдна възможност. — Спомняш си какво се случи последния път, когато послушах съвета ти, нали?

— Разбира се, че си спомням — отговори Колин. — Но нещата може и да са се променили. Може да е станало някакво недоразумение... Баща ѝ може...

— Недоразумение? — гласът на Нейтън прозвуча скептично. — Изпратих бележката в четвъртък и бях дяволски точен, Колин.

— Вярно — каза Колин, — и им заяви, че ще си вземеш невестата следващия понеделник.

— Мислиш, че трябваше да ѝ дам повече време, за да опакова вещите си?

Колин се ухили.

— Да, разбира се. В защита на моето джентълменско поведение трябва да отбележа, че никога не съм си въобразявал, че тя ще избяга. Тя също бърза, нали?

— Да — отговори Нейтън и леко се усмихна.

— Можеше да тръгнеш след нея.

— Защо? Моите хора я последваха. Знам къде беше тя. Просто реших да я оставя още малко сама.

— Отлагане на екзекуцията, така ли?

Тогава Нейтън се разсмя.

— Тя е само една жена, Колин. Но, ако трябва да си призная, наистина беше едно отлагане.

— Но и нещо повече, нали? Ти знаеше, че тя ще бъде застрашена от мига, щом предявиш претенциите си към нея. Ти не искаш да

признаеш, Нейтън, но по свой начин ти предпазваш Сара, като я оставяш сама. Прав съм, нали?

— Току-що каза, че няма да го призная — заяви той. — Защо си правиш труда да питаш?

— Бог да е на помощ и на двамата. По всичко личи, че следващата година ще бъде истински ад. И двамата ще попаднете в един свят, който ще се опитва да ви унищожи.

Нейтън сви рамене.

— Аз ще я покровителствам.

— Не се съмнявам.

Нейтън поклати глава.

— Глупачката всъщност си купи билет за един от нашите кораби, за да избяга от мен. Това съвсем не е ласкателно за мен. Ирония на съдбата, не би ли казал?

— Не съвсем — отговори Колин — Тя може би не е знаела, че ти си собственик на кораба. Ти особено държеше да не се дава гласност, че си съдружник в компанията, помниш ли?

— В противен случай нямаше да имаме никакви клиенти. Знаеш дяволски добре, че мъжете от рода Сент Джеймс не се приемат радушно от обществото, защото все още са грубовати и си служат добре с юмруците.

Усмивката му разкри пред Колин, че той намира това за похвално.

— Вижда ми се чудно — каза Колин и върна разговора на темата. — Твоите хора следват по петите лейди Сара, отварят си очите на четири за нея, а ти никога не си си направил труда да ги попиташ как изглежда тя.

— Ти също не ги попита — парира го Нейтън.

Колин сви рамене. Той насочи вниманието си към тълпата в градината.

— Предполагам, че си решил, че договорът не си заслужава жертвата. Все пак тя...

Но напълно забрави мисълта си, когато зърна сестра си, която идваше към тях. До нея вървеше друга жена.

— Това е Беки — каза той. — Ако това глупаво момиче се отмести малко вляво... — той отново не се доизказа. Дъхът му секна. — Мили Боже! Възможно ли е това да е лейди Сара?

Нейтън не му отговори. В интерес на истината, не беше сигурен, че ще е в състояние да го направи точно сега. Съзнанието му изцяло беше заето от жената, която очите му виждаха.

Тя беше завладяващо красива. Наложиха се Нейтън да тръсне глава. Не, каза си той, не е възможно това да е неговата невеста. Нежната млада дама, която така срамежливо се усмихваше на Ребека, беше много красива, много женствена и много слаба, за да принадлежи към клана Уинчестър.

Но все пак имаше някакво загатване, едно почти неуловимо напомняне за непослушното, четиригодишно момиченце, което той беше държал в ръцете си. Нещо, което му подсказваше, че това наистина е неговата лейди Сара.

Рошавите валма медноруси къдрици бяха изчезнали. Сега косата ѝ се спускаше до раменете, все още къдрава, но бе потъмняла и блестеше на слънцето като кестен. От мястото, където стоеше, той видя, че кожата ѝ е бяла, гладка и чиста и се зачуди дали има още лунички по носа си.

Беше се източила, но не беше висока. Беше по-скоро средна на ръст, защото стигаше едва до очите на сестрата на Колин. Във фигурата ѝ нямаше нищо необикновено. Беше закръглена там, където трябваше.

— Виж младите фустопоклонници, които ги обикалят — забеляза Колин. — Също като акули около жертвата си. Изглежда твоята съпруга е прицелна точка, Нейтън — добави той. — По дяволите, а ти си мислиш, че те ще проявят достатъчно благоприличие и ще оставят на спокойствие една омъжена жена. Все пак си мисля, че не мога да ги обвинявам. Боже мой, Нейтън, та тя е чудесна!

Нейтън изцяло бе погълнат от гледката на изпълнените с желание мъже, които се въртяха около неговата невеста. Той изпитваше непреодолимото желание да се развърти и да разпръсне хилещите се контета около Сара. Как смееха да се присламчват към това, което му принадлежи?

Той поклати глава, осъзнал колко далеч от здравия разум е реакцията му.

— Ето, задава се и твойт очарователен тъст — каза Колин. — Господи, не бях забелязвал колко е кривокрак. Виж как ходи по петите ѝ — продължи Колин. — Не я изпуска от погледа си.

Нейтън си пое дълбоко въздух.

— Да тръгваме, Колин. Видях достатъчно.

В гласа му нямаше и следа от чувствата, които изпитваше в момента. Колин се обърна и го погледна.

— Е?

— Е, какво?

— По дяволите, Нейтън, кажи ми какво мислиш?

— За какво?

— Лейди Сара! — натърти Колин. — Какво мислиш за нея?

— Истината ли, Колин?

Приятелят му припряно закима с глава. Нейтън се усмихна бавно.

— Тя ще може да мине през прозореца, Колин.

ГЛАВА 2

Времето течеше.

Сара се готвеше да напусне Англия. Вероятно всички щяха да си помислят, че тя отново е избягала. Щяха да започнат да я наричат страхливка, мислеше тя. Но твърдо беше решила да осъществи плановите си, макар че злостните клюки щяха да я засегнат. Сара просто нямаше друг избор. Вече беше изпратила две писма до маркиз Сент Джеймс, с които молеше за помощ, но този, за когото бе законно омъжена, не си бе направил труда да ѝ отговори. Тя не се осмеляваше да направи още един опит да се свърже с него. А вече нямаше и време за това. Бъдещето на леля Нора беше поставено на карта и Сара беше единствената, която можеше — или по-точно, която щеше — да я спаси.

И ако обществото решеше, че тя бяга заради брачния договор, тя нямаше намерение да го разубеждава.

Нищо не можеше да промени мнението на Сара за това, как щеше да бъде изтълкувана постъпката ѝ. Когато миналата пролет майка ѝ я помоли да замине на острова при Нора, за да се увери, че е добре, Сара се бе съгласила моментално. Повече от четири месеца майка ѝ не беше получавала писма от сестра си и мисълта, че може би е болна, я тревожеше толкова силно, че едва не се поболя. В действителност, Сара еднакво се тревожеше и за двете. Нещо не беше наред. Съвсем не беше присъщо на леля ѝ да забрави да им пише. Не, ежемесечната пратка с писма винаги е била толкова сигурна, колкото дъждът, който валише на годишните празници в Уинчестър.

Сара и майка ѝ се съгласиха, че те няма да разкрият пред никого истинската причина за внезапното заминаване на Сара. Уговориха се да излъжат, че тя ще гостува на своята по-голяма сестра Лилиън, която живееше със съпруга си и малкия си син в колониите в Америка.

Първоначално Сара искаше да каже истината на баща си, но после се отказа от намерението си. Макар че той със сигурност беше най-благоразумният от братята Уинчестър, все пак си оставаше

истински представител на рода. Той не харесваше Нора повече от братята си, макар че заради съпругата си не изказваше много често това свое мнение.

Мъжете от рода Уинчестър бяха обърнали гръб на Нора, когато тя ги опозори — омъжи се за човек с много по-долно от нейното положение в обществото. Беше се омъжила за своя любим преди четиринадесет години, но фамилията Уинчестър не забравяше лесно. Те влагаха особено значение в израза око за око. За тях отмъщението беше също толкова свято, както Десетте Божи заповеди за повечето епископи. И не само никога не забравяха унижението. Те никога не прощаваха.

Сара беше проумяла това не много отдавна. Ако го знаеше по-рано, тя никога не би позволила на Нора да им гостува. Бог ѝ е свидетел, наистина беше повярвала, че времето е в състояние да смекчи отношението на чичовците ѝ към нея. Горчивата истина бе точно обратната. На двете сестри не бе позволена радостта да се срещнат. Майката на Сара даже не можа да говори с Нора. Колкото до това, никой не можа да говори с нея, защото Нора просто изчезна — час след като двете със Сара бяха слезли от кораба.

Сара едва не се побърка от тревога тогава. А сега беше дошло времето да осъществи плана си и нервите ѝ бяха опънати като струна. Истински се страхуваше и това подкопаваше нейната твърдост. Беше свикнала други хора да се грижат за нея, но сега обувката беше на другия крак, както обичаше да казва Нора, и Сара беше тази, която носеше отговорността. Тя молеше Бога да успее да се справи както подобава с предизвикателството. Животът на Нора зависеше от нейния успех.

Последните две седмици бяха за Сара направо кошмар. Всеки път, когато чуеше звука на камбаната, беше сигурна, че властите идваха да ѝ съобщят, че тялото на Нора е намерено. Накрая, когато вече мислеше, че повече не може да издържа тревогата и всеки миг ще се предаде, вярната ѝ прислужничка Никълас откри мястото, където чичовците ѝ бяха скрили леля Нора. Те бяха затворили тази деликатна жена на тавана в градинската къща на чичо ѝ Хенри, докато подготвят всички обвинения срещу нея и официално поискат пред Двора право на опекунство. После щяха тайно да я отведат в най-близкия приют, а

огромното ѝ състояние щеше да бъде разпределено между мъжете от фамилията.

— Проклети кръвопийци! — промърмори на себе си Сара. Ръката ѝ трепереше, докато закопчаваше чантата си. Тя си повтаряше, че трепери така не от страх, а от гняв. И всеки път, когато си представеше ужаса, който е трябвало да изживее леля ѝ, направо ставаше бясна.

Като си пое дълбоко дъх, Сара помъкна чантата към отворения прозорец. После я метна навън и чу как тупна на земята.

— Готово, Никълас. Бързай сега, преди да се е върнало семейството. Успех, приятелко!

Прислужничката грабна последната чанта и хукна към чакащия файтон. Сара затвори прозореца, - угаси свещта и си легна в леглото.

Беше почти полунощ, когато родителите ѝ и сестра ѝ Белинда се върнаха от разходката си. Когато Сара чу стъпките им в коридора, тя се зави през глава, стисна очи и се престори на заспала. Миг по-късно чу скърцането на вратата и разбра, че баща ѝ надзърта в стаята, за да се увери, че дъщеря му се намира в леглото си — там, където трябваше и да бъде. Докато той затвори зад себе си вратата, на Сара ѝ се стори, че измина цяла вечност.

Тя почака още двадесетина минути, за да бъде сигурна, че всички вече са си легнали. Тогава се измъкна от леглото, взе вещите си от мястото, където ги беше скрила по-рано. Беше много важно да не прави впечатление, докато пътува. Нямаше черни дрехи, но беше облякла една стара тъмносиня рокля за разходка. Деколтетото ѝ беше доста изрязано, но тя нямаше време сега да се тревожи и за това. Още повече, че под пелерината нямаше да се вижда. Беше много нервна, за да сплете косите си и затова набързо ги върза с панделка отзад на тила, за да не ѝ пречат.

След като остави върху тоалетната масичка писмото, което беше написала на майка си, тя уви слънчобрана си, белите ръкавици и чантичката си в пелерината. После ги хвърли през прозореца и възседна перваза.

Нейтън не можеше да повярва на очите си. Тъкмо се канеше да се покатери по огромното дърво, когато прозорецът се отвори и през него започнаха да летят към земята различни женски принадлежности. Слънчобранът го удари по рамото. Той успя да избегне останалите

падащи предмети, като се дръпна по-навътре в сянката на дървото. Луната хвърляше достатъчно светлина, за да види Сара, когато тя се показва върху перваза. Тъкмо се канеше да я предупреди с висок глас, сигурен, че ще си счупи врата, когато тя внезапно скочи. С един скок той се озова под прозореца, готов да я хване.

Сара обаче се закачи за един дебел клон и отчаяно се вкопчи в него. Бързо промърмори някаква молитва, за да не започне да крещи от страх. После се овладя, изчака тялото ѝ да спре да се люшка напред-назад и започна бавно да се придвижва към ствола на дървото.

— Мили Боже! Мили Боже! Мили Боже! — шепнеше молитвата си тя, докато се спускаше надолу.

Роклята ѝ се бе закачила на друг клон и когато най-сетне краката ѝ стъпиха на твърда земя, от дръпването полата ѝ се освободи от клона и покри главата ѝ.

Сара набързо оправи роклята си и въздъхна доволна.

— Готово — пошепна тя. — Не беше чак толкова ужасно.

Господи, мислеше тя, започвам да се самозалъгвам. Коленичи на земята и засъбира вещите си, като си мънкаше нещо през цялото време и губеше ценни минути да нахлузи белите си ръкавици. Забави се да изтупа и прахта от пелерината. След като оправи наметката около раменете си, омота шнура на дамската чанта около китката си и мушна слънчобрана под мишницата си. После тръгна към предната част на къщата.

Внезапно замръзна, убедена, че е чула шум зад себе си. Но когато се обърна, не успя да види нищо освен дървета и сенки. Въображението ми добре работи, реши тя. Вероятно ударите на сърцето ѝ отекваха в ушите ѝ.

— Къде ли е Никълас? — попита се тя малко по-късно. Предполагаше, че прислужничката ще я чака в сенките, близо до входната врата. Беше ѝ обещала, че ще я придружи до къщата на чичо ѝ Хенри Уинчестър. Нещо се беше случило, реши тя.

Минаха още десетина минути преди Сара да осъзнае, че Никълас няма да се върне и да я придружи. Не смееше да чака по-дълго. Това криеше голям риск някой случайно да я види. Откакто се бе върнала в Лондон преди две седмици, баща ѝ си бе създал навика да поглежда през нощта в стаята ѝ. Щеше да настъпи истински ад, когато разбере,

че тя отново е избягала. Като си помисли за последиците, Сара потрепери.

Трябваше изцяло да разчита на себе си. Призна си го и сърцето ѝ отново лудо затупа. Но тя изправи рамене и тръгна към мястото, където трябваше да отиде.

Къщата на чичо Хенри беше само на три пресечки по-надолу. Нямаше да ѝ отнеме много време да стигне дотам пеша. Освен това, вече бе станало полунощ и улиците сигурно вече са опустели. Негодниците и престъпниците също се нуждаеха от почивка, нали? Боже, поне се надяваше да е така. Щеше да успее, повтаряше си тя, докато бързаше надолу по улицата. Ако някой се опиташе да я нападне, тя щеше да се защити и да използва слънчобрана си като оръжие. Твърдо беше решила да не се спира пред нищо, само и само да спаси леля Нора. Да ѝ спести още една нощ под ужасяващия надзор на чичо ѝ.

Сара се спусна като стрела, докато стигна до първата пряка. Почувства остра болка под лъжичката, затова намали бързината и тръгна с по-умерена крачка. Отпусна се малко, като разбра, че всъщност нищо не я заплашва. Изглежда по улиците тази нощ нямаше други хора. Сара се усмихна с благодарност на тази Божия милост.

Нейтън я следваше. Искаше да задоволи любопитството си, преди да грабне невестата си, да я метне на рамо и да се отправи към кея. Някъде в периферията на съзнанието му се беше загнездила обезпокоителната мисъл, че тя отново се опитва да избяга от нето. Той обаче бързо престана да разсъждава върху това, защото идеята му се стори много глупава. Не беше възможно тя да е разбрала, че той има намерение да я отвлече.

Къде ли отиваше? Той си задаваше объркан този въпрос, докато продължаваше да върви след нея.

Пред очите му тя проявяваше учудваща съобразителност и находчивост и това откритие го изненада, защото тя все пак беше една Уинчестър. Вече имаше доказателства, че е наистина смела. Той беше чул изплашения ѝ вик, когато тя скочи от перваза на прозореца. Жената се бе хванала за клоните на дървото, а после бе започнала да се моли, докато се спускаше надолу, с нисък, пламенен глас, който предизвика усмивка върху устните му. Беше успял да разгледа дългите ѝ, добре

оформени крака, докато висеше в неблагоприличната поза и едва се сдържа да не се засмее на глас.

Скоро му стана ясно, че тя все още е в блажено неведение относно неговото присъствие. Нейтън не можеше да повярва на наивността ѝ. Само ако си направеше труда да погледне назад, сигурно щеше да го види.

Но тя не погледна назад. Неговата невеста зави покрай първия ъгъл, премина с бърза стъпка тъмната тясна уличка и после отново намали хода си.

За жалост не успя да остане незабелязана. Двама плещести мъжаги, с готово за стрелба оръжие, изпълзяха като змии от импровизираното си прикритие. Беше сигурен, че те чува стъпките му и като ги изчака да се обърнат и застанат с лице към него, Нейтън сграбчи главите им и ги удари една о друга.

Той ги захвърли на земята, без да изпуска Сара от очи. Начинът, по който неговата невеста бързаше надолу по улицата, много напомняше бягство, мислеше той. Но полюляването на бедрата ѝ бе твърде съблазнително. Точно тогава той забеляза ново раздвижване на сенките напред и се втурна да спасява Сара. Тя тъкмо беше завила зад втория ъгъл, когато юмрукът му се стовари върху челюстта на нападателя ѝ.

Той трябваше да изпълни ролята си на неин защитник още веднъж, преди тя най-после да стигне до мястото, за където се бе запътила. Предположи, че отиваше в дома на чичо ѝ Хенри Уинчестър точно в мига, когато я видя да спира пред стълбището на неговото жилище и продължително да оглежда тъмните прозорци.

От всичките ѝ роднини, мислеше Нейтън, Хенри беше най-непочтеният и той просто не успя да измисли разумна причина, която да породви желание у Сара да посети този безгръбначен негодник посред нощ.

Не беше дошла тук на гости. Нейтън стигна до това заключение, когато я видя дебнешком да заобикаля къщата. Той я последва, а после отиде до портата, за да я предпази от други среднощни гости. Скръсти ръце пред гърдите си и за миг отпусна тялото си, докато я наблюдаваше как се бори с шубраците и си проправя път към прозореца на къщата.

Това бе най-несръчното влизане с взлом, на което той някога е бил свидетел.

Тя загуби поне десет минути в усилия да отвори прозореца. Но успя и постигнатото за нея все пак беше една победа. Точно се канеше да се покатери на перваза на прозореца, когато закачи роклята си, и отново съдра подгъва. Нейтън чу нещастното ѝ възклицание, после я видя да се връща и да съсредоточава цялото си внимание върху роклята. Докато Сара се тюхкаше за сполетялото я нещастие, прозорецът отново се затвори.

Ако имаше игла и конец под ръка, мислеше Нейтън, тя сигурно щеше да приседне до храстите и да зашие роклята си.

Накрая Сара се върна към целта си. Тя се възхити на своята изобретателност, когато се досети да използва слънчобрана си, за да подпре крилото на прозореца и така да го задържи отворен. Омота здраво шнура на чантата около китката си, преди да подскочи и да се хване за перваза. Направи три неуспешни опита. Да се изкачи на прозореца за нея се оказа много по-трудна задача, отколкото да слезе от него. Тя риташе с крака в празното пространство под себе си, докато накрая успя да се изкатери върху перваза. В този момент въобще не беше грациозна. Когато Нейтън чу силно тупване, реши, че невестата му се беше изтърсила или на главата си, или по гръб. Почака минута-две преди мълчаливо да се запъти към нея.

Той бързо привикна с тъмнината за разлика от Сара, която не успя да се ориентира така бързо. Нейтън чу силен трясък, сякаш от счупено с камък стъкло, последван от съвсем неподобаващо за една дама възклицание.

Господи, та тя била гръмогласна. Нейтън влезе във вестибюла точно навреме, за да види как Сара се втурва нагоре по стълбите към втория етаж. Побърканата жена си мърмореше неразбираеми думи.

Висок и слаб мъж — Нейтън предположи, че е някой от прислугата — привлече вниманието му. Мъжът изглеждаше направо нелепо. Беше облечен в бяла, дълга до коленете мъжка нощна риза. В едната си ръка носеше богато украсен свещник, а в другата стискаше голяма кора хляб. Слугата повдигна свещника над главата си и се вторачи нагоре по стълбището след Сара. Нейтън го хвана отзад за врата, пресегна се над главата му и взе свещника, за да не вдигне шум, когато мъжът го изпусне, и придърпа слугата в една тъмна ниша, близо

до стълбището. Той остана там една дълга минута, като се вслушваше напрегнато в шума откъм горния етаж.

От Сара никога нямаше да излезе истински крадец. Нейтън чуваше хлопането на врати и знаеше, че целият този шум е предизвикан от неговата невеста. Трополенето беше в състояние да събуди и мъртвите, ако не внимаваше повече. И какво, за Бога, търсеше?

Писък разкъса нощта. Той се втурна нагоре по стълбите, за да спаси още веднъж тази побъркана жена, но спря рязко, защото я видя да се появява на горната площадка. Не беше сама. Нейтън отстъпи назад в нишата и зачака. Той проумя причината за среднощната ѝ разходка. Сара бе обгърнала с ръка приведените рамене на една жена и ѝ помагаше да слезе по стълбите. Той не можеше да различи добре лицето на жената, но по нейния бавен и несигурен вървеж предположи, че или беше съвсем немоощна, или изтезавана, докато вече е останала съвсем без сили.

— Моля те, не плачи, Нора — шепнеше Сара. — Всичко ще се оправи сега. Аз ще се грижа добре за теб.

Когато двете жени достигнаха до вестибюла, Сара съблече пелерината си и наметна с нея раменете на жената, после се наведе и целуна челото ѝ.

— Знаех, че ще дойдеш да ме вземеш, Сара. Нито за миг не се усъмних, че ще няма да го сториш. Със сърцето си усещах, че ще намериш начин да ми помогнеш.

Гласът на Нора бе въз глух от вълнение. Тя избърса очите си с ръка. Нейтън забеляза тъмните кръгове около китките ѝ. Той добре познаваше тези белези. Възрастната жена явно е била здраво връзвана.

Сара вдигна ръка и се зае с фуркетите в косата на леля си.

— Разбира се, че си знаела, че ще дойда да те взема — шепнеше тя. — Аз те обичам, лельо Нора. Никога няма да позволя да ти се случи нещо лошо. Ето — добави тя с весел глас, тъй като успя да се справи със задачата си, — косата ти отново изглежда чудесно.

Нора стисна ръката на Сара.

— Какво щях да правя без теб, дете?

— Глупаво е сега да се тревожиш — отговори Сара, а гласът ѝ звучеше успокоително, защото знаеше, че има опасност леля ѝ да престане да се владее. Всъщност, Сара беше горе-долу в същото

състояние. Когато видя синините по лицето и ръцете на леля си, тя едва сдържа сълзите си.

— Ти се върна в Англия, защото аз те помолих — припомни й Сара. — Мислех, че това ще бъде една щастлива среща между теб и мама, но явно не съм преценила правилно. Този ужас, който си изживяла, е по моя вина, Нора.

— Ти си едно толкова мило дете — отговори Нора. Ръката на Сара трепереше, когато посегна към бравата на вратата.

— Как ме откри? — попита Нора.

— Това сега няма значение — каза Сара. Тя успя да се справи с ключалката и отвори вратата. — Когато се качим на кораба, ще имаме предостатъчно време да говорим. Връщам те обратно в твоя дом, Нора.

— О, но аз не мога все още да напусна Англия!

Сара се обърна и изгледа леля си.

— Какво искаш да кажеш с това, че не можеш да напуснеш Лондон? Всичко вече е уредено, Нора. Купих билети с последните си пари. Моля те, не клати така глава. Сега не е време да усложняваш нещата. Трябва да заминем още тази нощ. Прекалено опасно е за теб да останеш тук.

— Хенри взе брачната ми халка — обясни Нора и отново поклати главата си. Сребристата й коса, събрана в кок на тила, се измъкна от фуркетите. — Не мога да напусна Англия без халката си. Моят Джони, Бог да даде покой на душата му, когато я сложи на пръста ми в деня на сватбата ни преди четиринадесет години, ми заръча никога да не я свалям. Не мога да се прибера у дома без моята брачна халка, Сара. Тя е безценна за мен.

— Добре. Трябва да я намерим — решително се съгласи Сара, когато леля и отново започна да риде. Беше разтревожена от хриповете, които чуваше. Милата жена явно с мъка си поемаше въздух. — Имаш ли някаква представа къде може да я е скрил чичо Хенри?

— Това е истинско богохулство! — отговори Нора. Тя се облегна на колоната, с усилие потисна болката, която разкъсваше гърдите й, и каза: — Хенри не си направи труда да я скрие. Той я носи на малкия си пръст. Кичи се с нея като с трофей. Ако узнаем къде гуляе тази вечер чичо ти, можем да си я вземем обратно.

Сара кимна с глава. Стомахът ѝ започна отново да се присвива при мисълта за това, което ѝ предстоеше да направи.

— Знам къде е — заяви тя. — Никълас го проследи. Ще имаш ли сили да повървим малко, до ъгъла на онази къща? Не посмях да наема файтон, който да ни чака отпред, защото се страхувах, че чичо Хенри може да се прибере по-рано.

— Разбира се, че мога да вървя — отговори Нора. Тя се отдръпна от перилата. Крачеше вдървено, когато бавно тръгна към вратата. — Господи — прошепна тя, — ако майка ти може да ме види сега, ще умре от срам. Да вървя по улиците посред нощ, облечена в нощница и пелерина.

Сара се усмихна.

— Нямаме намерение да казваме за това на майка ми, нали?

Но когато видя болезнената гримаса на лицето на леля си, тя изпъшка:

— Ужасно те боли, нали?

— Глупости — засмя се Нора. — Вече се чувствам много по-добре. Ела сега — нареди тя с по-бодър глас, — не трябва да се бавим повече тук, дете — и тя тръгна да излиза.

Сара бе започнала да притваря тежката врата, но после промени намерението си.

— Мисля да оставя вратата широко отворена, за да влезе някой и да обере чичо Хенри. Макар че не храня големи надежди това да стане — добави тя. — Изглежда по улиците тази нощ няма престъпници. Когато идвах насам, не видях нито един.

— Боже мой, Сара, ти си дошла дотук сама? — попита ужасена леля Нора.

— Да — отговори Сара. В гласа ѝ се долавяше гордост. — Държа моята охрана в бойна готовност, така че можеш да престанеш да се мръщиш. Не ми се наложи да използвам слънчобрана си, за да попреча на някой минувач с лоши намерения да действа. О, Господи! Забравила съм хубавия си чадър на прозореца.

— Остави го! — нареди леля ѝ, когато Сара понечи да се върне. — Ако останем тук още малко, ще попаднем направо в лапите на дявола. Сега ми дай ръката си, скъпа. Ще се облегна на теб, и да тръгваме. Ти наистина ли вървя пеша до тук, Сара?

Сара се разсмя.

— Да си призная не вървах, а по-скоро тичах почти през цялото време. Бях много изплашена, Нора, но всичко мина благополучно. Знаеш ли, изглежда че всички тези приказки за опасностите, които криели улиците, са доста преувеличени.

Двете жени тръгнаха бавно надолу по тъмната тясна улица и смехът на Сара постепенно заглъхна зад тях. Каретата ги чакаше зад ъгъла. Сара помогна на леля си да се качи в черното купе и в същия миг един закоравял злодей се втурна към тях. Нейтън попречи на намеренията му само като пристъпи към осветената от лунна светлина улица. Мъжът го погледна, обърна се и бързо се шмугна отново в сенките.

Нейтън помисли, че възрастната жена може би го е видяла. Тя беше погледнала встрани, тъкмо когато той изскочи напред, но тъй като тя отново се обърна, без да извика или да предупреди племенницата си, реши, че зрението ѝ трябва да е отслабнало доста с годините.

Сара със сигурност не беше открила досега неговото присъствие. Тя се пазареше разгорещено с кочияша за цената. Накрая беше принудена да се съгласи със солената такса и се качи при леля си в каретата. Потеглиха и Нейтън сграбчи задния парапет на каретата и скочи. Тя се олюля от допълнителната тежест, преди отново да набере скорост.

Сара беше убедена, че да организираш собственото си отвличане е лесна работа. Нейтън я беше чул да казва на леля си, че ще напуснат Лондон с кораб. Затова предположи, че крайната им цел е пристанището. Но каретата зави в улица край брега и рязко спря пред една от най-известните кръчми на града.

Тя беше тръгнала да търси проклетата брачна халка, предположи Нейтън и изръмжа от яд. Той скочи на земята и застана в осветеното пространство зад каретата. Искеше мъжете, които се мотаеха пред кръчмата, добре да го виждат. Разкрачи се и се стегна, готов да се бие, сложил дясната си ръка върху дръжката на камшика, затъкнат в колана му. Изглежда намръщено насъбрали се.

Те също добре го огледаха. Трима от по-страхливите бързо се шмугнаха в кръчмата, докато останалите се облегнаха на каменната стена. Но погледите им упорито бяха забити в земята.

Кочияшът слезе от капрата, получи нови указания и влезе в кръчмата. Минута по-късно се върна, като мърмореше, че трябва добре да му се заплати за всички неприятности, които е трябвало да изтърпи. После се качи на капрата.

Изминаха още няколко минути преди вратата на кръчмата да се отвори. Оттам излезе мъж с кисела физиономия и голямо шкембе. Беше облечен в измачкани и изцапани дрехи. Непознатият пригладжаше мазната коса, която непрекъснато падаше върху челото му. Той застана до каретата и наперено обяви:

— Моят господар, Хенри Уинчестър е толкова пиян, че не може да излезе — съобщи той. — Ние идваме в тази част на града, когато не искаме да ни безпокоят — добави съвсем ненужно той. — Дойдох вместо него, миледи. Кочияшът каза, че имало една дама, която искала нещо и аз мисля, че съм точно човекът, от когото се нуждаете.

Той самодоволно започна да се почесва по слабините, докато чакаше с нетърпение отговор на предложението си.

От него лъхна такова зловоние, че Сара запуши носа си с напарфюмираната си кърпичка, обърна се към леля си и прошепна.

— Познаваш ли го?

— Да — отговори леля й. — Казва се Клифърд Дъгън, Сара. Той помогна на чичо ти да ме хване.

— Той удари ли те?

— Да, скъпа, удари ме — отговори Нора. — Няколко пъти.

Слугата, за когото говореха, не можеше да ги разгледа в тъмнината на каретата. Той се наведе напред.

Нейтън излезе от сянката зад каретата. Имаше намерение да разкъса на парчета този нахалник, който хвърляше обидни погледи на невестата му. Но в същия миг се спря, защото видя един юмрук в бяла ръкавица да излита от отворения прозорец. Чу се звук, който без съмнение беше от удара върху големия като патладжан нос на мъжа.

Клифърд не беше подготвен за такова нападение. Той залитна назад, оплете крака и зави от болка. После се срина на земята. И започна да бълва една след друга непристойни ругатни, докато се опитваше с усилие да се изправи на крака.

Сара попречи на опитите му в тази насока. Тя рязко блъсна вратичката на каретата, която удари негодника по главата в момента,

когато почти се бе изправил. Мъжът отново се срина, този път по гръб, в калта.

Наредените до стената мъже започнаха да дюдюкат, оценявайки по достойнство представлението, на което току-що бяха станали свидетели. Сара не удостои с вниманието си публиката и слезе от каретата. Тя се обърна, подаде чантичката на леля си, свали ръкавиците си и също ѝ ги подаде. Едва тогава погледна към проснатия на земята мъж.

Беше толкова разярена, че изобщо не се страхуваше. Надвеси се над жертвата си като ангел отмъстител. Гласът ѝ трепереше от яд, когато го заплаши:

— Ако още веднъж се осмелите да вдигнете ръка срещу някоя лейди, Клифърд Дъгън, кълна се в Бога, ще умрете от бавна и мъчителна смърт.

— Никога не съм изтезавал жена — изстена Клифърд. Гой се опитваше да дойде на себе си и да се нахвърли върху нея. — Откъде знаеш името ми?

Тогава Нора се надвеси през прозорчето.

— Ти си един безсрамен лъжец, Клифърд — извика тя. — И ще се печеш на бавен огън в ада за всичките си грехове!

Очите на Клифърд щяха да изскочат от удивление.

— Как сте излезли от...

Сара прекъсна въпроса му с един хубав ритник. Той отново я погледна. Лицето му беше нагло и нахално.

— Мислиш си, че ми причиняваш болка! — подигра се той. После се обърна и изгледа мъжете, подирени на стената. В действителност беше повече унижен, отколкото наранен. Хиленето на мъжете го жегна много повече от ударите ѝ. — Единствената причина да не те смеля от бой е, че моят господар ще пожелае сам добре да те напердаши, преди да те даде на мен.

— Имаш ли представа в каква беда си изпаднал? — попита Сара. — Моят съпруг ще научи за варварското ти държане и със сигурност ще ти даде да се разбереш. Всички се страхуват от маркиза на Сент Джеймс. Дори и гадни прасета като тебе, Клифърд. Когато му кажа какво си направил, той ще ти го върне тъпкано. Маркизът прави каквото му кажа — заяви тя и за по-голяма убедителност щракна с пръсти. — О, виждам, че цялото ти внимание е насочено към

обещанието ми — добави тя и кимна с глава, когато лицето на Клифърд се промени.

Мъжът сякаш обезумя от страх. Беше успял вече да се изправи на краката си и започна бързешком да отстъпва към кръчмата.

Сара щеше да се пръсне от доволство. Нейният блъф беше свършил добра работа. Тя не знаеше обаче, че Клифърд беше зърнал исполина, който стоеше на десетина крачки зад гърба ѝ. Тя си мислеше, че само името на Сент Джеймс беше изплашило до смърт негодника.

— Мъж, който удря една жена, е долен страхливец — заяви тя. — Моят съпруг убива страхливците със същата лекота, с която размазва досаден комар. И ако се съмняваш в думите ми, достатъчно е да знаеш, че той е Сент Джеймс във всяко едно отношение.

— Сара, скъпа — извика Нора. — Искаш ли да дойда с теб вътре?

Сара не откъсна погледа си от Клифърд, когато ѝ отговори:

— Не, Нора. Не си облечена подходящо. Няма да се бавя.

— Побързай тогава. — извика Нора. — Ще настинеш, скъпа.

Нора остана наведена през прозорчето, но сега вече гледаше към Нейтън с разширени от учудване очи. Той отвърна на погледа ѝ с енергично кимане и отново съсредоточи вниманието си върху своята невеста.

Само този поглед беше достатъчен за Нора. Тя разбра защо мъжете не смеят да го приближат. Исполинският му ръст направо стряскаше. Въобще не ѝ мина през ума, че всъщност той беше осигурил безопасността на Сара. Нора помисли да предупреди племенницата си, но веднага изостави тази идея. Сара в момента имаше достатъчно тревоги. Нора щеше да почака и после да ѝ разкаже за нейния спасител.

Нейтън продължи да наблюдава Сара. Неговата невеста положително му сервираше изненада след изненада. Той знаеше какви страхливци са всички Уинчестър. Мъжете винаги вършеха мръсните си дела под прикритието на нощта или нападаха в гръб. Сара обаче не постъпваше като една Уинчестър. Беше действала смело и открито в защита на възрастната жена. И Боже, тя беше победила! Вече нямаше да се изненада, даже ако тя извадеше револвер и застреляше жертвата си. Нямаше никакво съмнение, че е бясна от гняв.

Сара заобиколи слугата. Спря се, изгледа го от глава до пети и после бързо влезе в кръчмата.

Нейтън веднага се приближи до Клифърд, сграбчи го за врата, повдигна го високо във въздуха и го запрати срещу каменната стена. Я

Негодниците се разбягаха като плъхове. Клифърд се удари в стената и се свлече като дрипа на земята.

— Добри ми човече — извика Нора. — Мисля, че е по-добре да го оставите и да влезете вътре. Моята Сара сигурно ще има нужда от вашата помощ още веднъж.

Нейтън се обърна намръщен към жената, която се осмеляваше да му заповядва. Точно тогава откъм кръчмата се чува подсвирквания и гръмки смехове, които привлякоха вниманието му. Той бавно размота камшика си и тръгна към вратата.

Сара веднага забеляза чичо си, седнал на стол до кръглата маса в средата на кръчмата, наведен над чаша бира. Тя се стрелна сред навалищата от посетители към него. Мислеше, че ще успее да накара чичо си да разбере колко отвратително е постъпил с Нора и да получи от него пръстена ѝ. Но когато забеляза сребърната халка на пръста му, гневът нахлу в главата ѝ и тя забрави всичките си добри намерения. Върху масата имаше кана пълна с бира. Сара я грабна и, без да се замисля, я изля върху голата глава на чичо си.

Той беше толкова пиян, че в първия момент не реагира. После изрева, последва канонада от уригвания и чак тогава се изправи, едва държейки се на краката си. И преди разсъдъкът му да се проясни достатъчно, Сара вече беше успяла да измъкне пръстена от пръста му.

Отне му доста време, за да фокусира погледа си върху нея. Докато го изчакваше, Сара постави халката на своята ръка.

— Боже мой... Сара! Какво правиш тук? Нещо случило ли се е? — запелтечи чичо ѝ.

Да изрече тези думи му коства и малкото останали сили. Той тежко се отпусна назад в стола и я загледа със зачервени пиянски очи. После забеляза празната кана.

— Къде ми е бирата? — изкрещя той към кръчмаря. Сара беше отвратена. Макар че се съмняваше той да запомни и една дума от нейната проповед, тя твърдо беше решила да му каже мнението си за неговото престъпно поведение.

— Нещо случило ли се е? — повтори тя въпроса му с подигравка. — Ти си направо жалък, чичо Хенри! Ако баща ми знаеше какво сте направили на Нора ти и останалите му братя, сигурна съм, че щеше да уведоми властите и всички вие щяхте да увиснете на бесилката.

— Какво каза? — попита Хенри. Той започна да разтрива челото си, докато се опитваше да се съсредоточи върху разговора. — Нора? Ти си дошла тук да ми говориш небивалици заради тази нищо и никаква жена?

Преди Сара да успее да реагира както подобава на срамната му забележка, той изръмжа:

— Баща ти участва в този план от самото му начало. Нора е прекалено стара, за да може да се грижи сама за себе си. Ние знаем какво е най-добро за нея. Не се опитвай да спориш с мен, защото няма да ти кажа къде е.

— Ти ли знаеш какво е най-доброто за нея? — разгорещи се Сара. — Искаш нейното наследство и това е истинската причина. Всички в Лондон знаят за дълговете ти от комар, чичо. И ти намери лесен начин да ги изплатиш, нали? Искаш да затвориш Нора в приют, някъде си, нали?

Погледът на Хенри шареше между празната кана и лицето на племенницата му. Накрая му стана ясно, че Сара е изляла бирата върху главата му. Той пипна яката си и лицето му почервения, когато се убеди, че е мокра и лепкава. Гневът го удари в главата. Имаше страхотна нужда от още едно питие..

— Ще затворим в приют тази кучка и ти не можеш да ни попречиш. А сега се прибирай вкъщи, докато не съм те напердашил по задника.

Зад нея се чу кикот. Сара се обърна и гневно изгледа хилещия се мъж, застанал близо до нея.

— Пийте си питието, сър, и не взимайте участие в нашите работи — и чак когато непознатият сведе поглед към чашата си, тя се обърна към чичо си. — Лъжеш за баща ми — заяви тя. — Той не може да участва в този жесток план. Колкото до това, че ще ме удариш, само го направи и ще предизвикаш гнева на моя съпруг. Аз ще му разкажа всичко — заплаши го тя и закима енергично.

Сара се надяваше, че неподкрепената ѝ с нищо заплаха относно страховитите методи на съпруга ѝ ще стресне затыпелия ѝ от пиене роднина, след като има такъв ефект върху онзи слуга, Клифърд.

Но това беше напразна надежда. Хенри изобщо не се стресна. Само шумно изсумтя.

— Ти си също толкова побъркана като Нора, щом вярваш, че един Сент Джеймс ще дойде някога да те защити. Ето защо, аз мога хубавичко да те напердаша, Сара, без никой да разбере за това, а най-вече твоят съпруг.

Сара сякаш замръзна на мястото си. Тя беше решила, преди да напусне тази отвратително воняща кръчма, да изтръгне от чичо си обещанието да остави Нора на мира. Основателно се опасяваше, че той или някой от братята му ще пратят свой човек след нея, за да я върне обратно в Англия. Нора притежаваше голямо имение, оставено от баща ѝ, доста апетитно, за да си струва неприятностите по едно пътуване.

Тя беше толкова разгневена срещу чичо си, че не забеляза как към нея се промъкват няколко от мъжете в кръчмата. Нейтън обаче ги забеляза. Единият от тях, по всичко личеше, че е предводителят им, облизваше нагло устните си с явно предчувствие за предстоящото съблазнително преживяване.

Внезапно Сара проумя колко несъстоятелни са били намеренията ѝ.

— Знаеш ли, чичо Хенри, опитвах се да намеря начин и да те убедя да оставиш Нора на мира, но сега разбирам каква глупачка съм била. Само един мъж на честта би удържал на дадено обещание. Явно си губя времето с теб!

Чичо ѝ протегна ръка да я удари, но Сара го отблъсна. Тя започна да отстъпва заднешком, но се озова заобиколена от няколко невзрачни на вид, но явно пропаднали пияндета. Всички те, беше първата ѝ мисъл, отчайващо имаха нужда от къпане.

Мъжете пък бяха изцяло погълнати от гледката на красивата лейди, че не забелязаха Нейтън. Той разбра, че от похотливост те съвсем са забравили за предпазливостта. Нейтън се облегна на затворената врата в ъгъла и зачака първото предизвикателство.

То не закъсня. В мига, когато първият нехранимайко сграбчи ръката на Сара, Нейтън гневно изрева. Дълбокият и гърлен звук

разтърси кръчмата и въздействието му беше ужасяващо. Всички мъже замръзнаха. Всички освен Сара. Тя подскочи и се обърна.

Ако гърлото ѝ не се беше схванало, и тя щеше да извика. Но даже не успя да си поеме дъх. Краката ѝ се подкосиха при вида на огромния мъжага, който стоеше до вратата. Сърцето ѝ лудо заби и тя така се изплаши, че беше сигурна, че ще умре от страх.

Какво, за Бога, беше той? Не, не какво, поправи се тя, а кой! Беше ужасена. Това беше мъж, да, но беше най-огромният, най-опасният, най... О, Боже, и той я гледаше!

Той ѝ направи знак с пръст.

Тя поклати глава.

Той ѝ кимна.

Стаята се завъртя пред очите ѝ. Трябваше да се стегне, можеше да разчита единствено на съобразителността си, отчаяно си повтаряше тя. Трябваше да открие в този великан поне нещо, което да не е толкова ужасяващо. Тогава Сара усети, че някой хваща ръката ѝ. Без да отмества смаяния си, почти обезумял поглед от великана, който неотстъпно се взираше в нея, тя силно удари ръката, която я държеше, и се освободи.

Великанът изглеждаше току-що изкъпан. Нещо повече. Косата му беше чиста. Беше тъмнобронзова, също като кожата на лицето му. Мили Боже, мислеше тя, ръцете и раменете му бяха толкова... могъщи и мускулести. Също и бедрата му. Тя забеляза как те се очертаваха и играеха под плътно прилепналите му панталони. Но това бяха едни чисти панталони, каза си тя. Престъпниците обикновено носеха смачкани и миризливи дрехи, нали? Следователно, разсъждаваше тя, той не беше престъпник. Стигнала до това заключение, тя се почувства малко по-спокойна. Вече можеше да си поеме дъх. Много добре, мислеше тя, той не е престъпник. Беше воин, предводител на воини, реши тя, когато приключи с обстойния си оглед. Ако се съди по дължината на косата му, може би беше вожд на викингите. Да, той си беше направо такъв. Но някак си беше успял да направи скок във времето.

Явно беше превъртjala, завърши разсъжденията си тя. И тогава зеленоокият викинг ѝ направи знак да се приближи към него. Тя се озърна, за да се увери, че поканата е отправена само към нея. Нямаше към кого друг.

Беше от ясно по-ясно. Стомахът ѝ се сви. Тя премигна няколко пъти. Той не изчезна. После разтърси глава, за да проясни съзнанието си.

Тогава той отново посочи с пръст към нея.

— Ела тук!

Гласът му беше дълбок и самоуверен — глас, свикнал да заповядва. Господ да ѝ е на помощ, каза си тя, и тръгна към него.

В същия миг целият този ад се отприщи. Във въздуха изсвистяха удари от камшик, болезненият писък на глупака, който се бе опитал да я хване. Всичко това отекна в ушите на Сара. Но тя не се обърна да види какво става зад гърба ѝ. Очите ѝ бяха приковани върху мъжа, който хладнокръвно и методично се бе заел да унищожава кръчмата.

Правеше го, сякаш нямаше по-лесна работа от това. Всяко леко движение с китката, което изглежда не му костваше никакво усилие, оказваше огромно въздействие върху публиката.

Тя забеляза обаче, че колкото по-близо пристъпваше към него, толкова по-намръщено ставаше лицето му.

Този древен воин очевидно не беше в добро настроение. Но тя реши да приеме защитата му, докато си възвърне самообладанието. Тогава щеше да изтича навън, да скочи в каретата при Нора и бързо да потеглят към пристанището.

Това беше един чудесен план, окуражи се тя. Единственият му недостатък беше в това, че първо трябваше да се измъкне от този викинг.

Когато той ѝ направи знак да се приближи още, тя разбра, че стои на едно място. Усети как една ръка се протяга към рамото ѝ, сведе поглед към нея, а после в ушите ѝ прокънтя плющенето на камшик.

Внезапно Сара се втурна напред. Тичаше към него, решена да стигне, преди сърцето ѝ да се е пръснало.

Закова се пред краката му, изпъна назад главата си и се загледа в тези зелени пронизващи очи толкова настойчиво, че накрая той се принуди да погледне надолу. Тя несъзнателно протегна ръка и го оципа. Трябваше да се увери, че той не е роден от въображението ѝ.

Добре, беше жив и истински. Усещането беше сякаш е докоснала желязо, но желязото беше топло. И в красивите зелени очи имаше живот, което я спаси да не полудее, помисли тя. Бяха наситено-зелени и сякаш я хипнотизираха.

Странно, но колкото по-дълго го гледаше, толкова по-спокойна и сигурна се чувстваше. Тя се усмихна с облекчение. Той повдигна веждата си в отговор.

— Знам, че не сте престъпник, господин Викинг.

Сара изведнъж почувства, че е лека като перце. И шеметно летеше в тъмен тунел към този бронзов викинг. А той стоеше, огрян от слънчева светлина, в края на тунела.

Нейтън я задържа, преди да падне на пода. И когато я метна на рамото си, неговата невеста беше в безсъзнание. Той огледа кръчмата, за да се убеди, че не е пропуснал някой ненаказан. Не беше от най-добрите му прояви, помисли той. Изпита непреодолимо желание да обърне малко повече внимание на този кучи син, чичо й, който трепереше свит под масата. Оттам долитаха и сподавените хлипания на този негодник.

Нейтън изрита масата, за да може да вижда жертвата си.

— Знаеш ли кой съм, Уинчестър?

Хенри лежеше на пода, свит като неродено бебе в утробата на майка си. Когато поклати отрицателно глава, брадата му се удари в крака на масата.

— Погледни ме, негоднико!

Заповедта прозвуча със силата на гръмотевица. Хенри погледна нагоре.

— Аз съм маркиз Сент Джеймс. Ако още веднъж се доближиш до моята съпруга или до възрастната жена, ще те убия. Разбра ли ме добре?

— Ти си... той!

От злоба Хенри едва не се задави. От злоба и ярост, които не му позволяваха да произнесе дума. Той отваряше и затваряше уста като риба на сухо, но от гърлото му не излизаха звуци. Нейтън го бутна с върха на ботуша си, после се обърна и излезе от кръчмата.

Кръчмарят надничаше иззад скарата за месо, където се беше крил досега, и започна да преценява разрушенията пред очите си. Нямаше да има повече поръчки за бира в тази тъмна нощ, защото едва ли някой от посетителите в кръчмата беше в състояние да пие повече. Те се търкаляха по пода като разхвърляни обелки от фъстъци. Скоро нямаше да забрави тази гледка. Искаше да запомни всички подробности, за да може после да разказва за веселбата. Вече

предвкушаваше удоволствието от заключителните си думи. Този фукльо, Уинчестър, да плаче като дете! Да, това щеше добре да развеселява бъдещите клиенти. Неприятен звук изтръгна кръчмаря от наслаждението. Високият, наперен Уинчестър шумно повръщаше, където завари.

Собственикът на кръчмата изкрещя от ярост. Викът му се сля с уплашения писък на Нора. Когато тя видя своята племенница, метната върху рамото на непознатия великан, сърцето ѝ примря и тя вдигна ръце към гърдите си.

— Ранена ли е Сара? — извика тя. Въображението ѝ вече рисуваше най-трагични картини.

Нейтън поклати глава. Отвори вратичката на каретата и се усмихна на възрастната дама.

— Припадна.

Тази новина така успокои Нора, че тя не се сети да възрази срещу непристойния факт чужд мъж да се занимава със състоянието на племенницата ѝ. Само се отдръпна навътре, за да направи място на Сара. Нейтън обаче остави невястата си върху седалката срещу нея. Нора внимателно се наведе над нея, увери се, че тя все още диша, после се обърна и погледна към техния спасител. Не откъсваше очите си от него, докато той спокойно нави камшика си и го мушна в колана.

Нора не можеше и да предположи, че той ще се качи в каретата. Но той се настани в купето и тя се сви в ъгъла.

— Сара може да седне до мен — предложи тя.

Той не си направи труда да ѝ отговори, а се разположи на освободеното от нея място. После повдигна Сара и я сложи в скута си. Нора забеляза, че е изключително нежен, когато я докосваше. Ръката му внимателно погали бузата на Сара и той притисна лицето ѝ до врата си. Сара лекичко въздъхна.

Нора не знаеше как да постъпи с този мъж. И преди тя да направи какъвто и да било опит да го заговори, каретата се понесе стремглаво напред.

— Млади човече, казвам се Нора Бетлитен. Милото момиче, което току-що спасихте, е моя племенница, Сара Уинчестър.

— Не! — решително ѝ възрази той. — Тя е лейди Сент Джеймс.

След категоричното си изявление мъжът мълчаливо се загледа през прозорчето на каретата. Нора продължи да го разглежда. Имаше

строг, красиво очертан профил.

— Защо ни помагате? — попита тя. — Само не ме убеждавайте, че сте нает от семейство Уинчестър за тази цел — добави тя и закима с глава. — Възможно ли е да сте нает от Сент Джеймс?

Той не ѝ отговори. Нора въздъхна и насочи вниманието си към Сара. Искаше ѝ се тя по-скоро да дойде в съзнание, за да излезе от това неудобно положение.

— Стигнах до там, че да завися от това дете, което държите в ръцете си, сър. Не бих понесла мисълта, че може да ѝ се случи нещо лошо.

— Тя не е дете — опроверга я той.

Нора се усмихна.

— Не е. Но аз я считам още за дете — призна тя. — Сара е такава невинна, доверчива душица. Цялата се е метнала на майчиния си род.

— Вие не сте Уинчестър, нали?

Нора беше толкова доволна, че той почти разговаря с нея, че се усмихна.

— Не — отговори тя. — Аз съм леля на Сара, сестра на майка ѝ. Бях Търнър преди да се омъжа за моя Джони и да приема неговото име.

Тя погледна отново към Сара.

— Не ми е известно някога да е изгубвала съзнание. Разбира се, последните две седмици сигурно са били ужасно напрегнати за нея. Под очите ѝ има сенки. Явно не си е dospивала. Тревожила се е за мен — добави тя, но после предположи. — Може би е видяла нещо наистина ужасяващо, за да припадне. Какво мислите...

Тя прекъсна разсъжденията си, когато видя усмивката му. Мъжът явно беше някой чудак, щом думите ѝ го накараха да се усмихне.

И тогава той обясни:

— Видя мен.

Сара се размърда. Беше още замаяна и объркана, но пък ѝ беше топло и уютно. Потърка носа си в мястото, откъдето идваше топлината, и вдъхна чистия мъжки мирис. Въздъхна блажено.

— Мисля, че вече идва на себе си — прошепна Нора. — Благодаря на Бога!

Сара бавно извърна поглед към леля си.

— Идвам на себе си ли? — попита тя и широко се прозя — нещо непростимо за една лейди.

— Беше припаднала, скъпа.

— Не — прошепна Сара, видимо ужасена. — Аз никога не припадам. Аз... — тя прекъсна обясненията си, защото внезапно усети, че седи на нечийи колене. Не, не на нечийи. На неговите. Лицето ѝ побеля. Вече си спомняше ясно всичко.

Нора се пресегна и хвана ръката ѝ.

— Всичко е наред, Сара. Този любезен господин те спаси.

— Гигантът с камшика? — прошепна Сара, като се молеше вътрешно да греши.

— Да, скъпа, той. Трябва да му благодариш. И, за Бога, Сара, не припадай отново.

Сара кимна утвърдително с глава.

— Няма — обеща тя и за да е сигурна, че ще изпълни обещанието си, реши, че най-добре е да не поглежда към викинга. После се опита да се изхлузи от скута му, но щом се раздвижи, той здраво я задържа, обхванал кръста ѝ с ръка.

Тя се наведе лекичко към леля си.

— Кой е той? — попита с шепот тя.

Леля ѝ повдигна рамене.

— Още не ми е съобщил — обясни Нора. — Може би, скъпа, ако му изкажеш своята благодарност, тогава да ни каже името си.

Сара знаеше, че е крайно невъзпитано да си шепнат за мъжа, сякаш не забелязваха присъствието му. Тя се стегна и бавно се извърна, за да го погледне в лицето. Нарочно впери очи в брадата му, когато каза.

— Господине, благодаря ви, че ме защитихте в кръчмата. Ще съм ви задължена цял живот.

Той повдигна брадичката ѝ с палеца си. Погледът му беше загадъчен.

— Дължиш ми повече от една благодарност, Сара.

Очите ѝ се разшириха от страх.

— Знаете коя съм?

— Аз му казах, скъпа — обясни Нора.

— Нямам никакви пари в себе си — каза тогава Сара. — Дадох ги всичките за билети за пътуването ни. Ще ни закарате ли на

пристанището?

Той кимна с глава.

— В себе си имам една златна верижка, сър. Това достатъчно ли е?

— Не!

Резкият му отговор я ядоса. Тя го изгледа намръщено, разгневена от неговата нелюбезност.

— Но аз нямам нищо друго — заяви тя.

Каретата спря. Нейтън отвори вратата. Движеше се бързо и пъргаво. За огромен мъж като него това изящество в движенията направо поразяваше. Той помогна на Нора да слезе от каретата, преди Сара да успее да пооправи роклята си. После тя усети ръцете му около кръста си. Имаше време само да грабне чантичката и ръкавиците си, докато той я издърпа навън сякаш беше торба брашно. Той си позволи волността да постави ръката си на раменете ѝ и да я привлече към себе си. Сара мигновено възрази срещу подобна смелост.

— Сър, аз съм омъжена жена. Моля, махнете ръката си. Държите се неприлично.

Забележката ѝ сигурно е мъчителна за него, реши Сара, защото той дори не я погледна. Тя тъкмо се нареди да му обясни по-подробно как стоят нещата, когато той пронизително изсвири с уста. До този момент пристанището беше безлюдно, огряно само от лунната светлина. Докато Сара премигне, заобиколи я плътен кръг от мъже.

Верните моряци от екипажа на Нейтън мълчаливо наблюдаваха Сара. Зяпаха я така, сякаш никога в живота си не бяха срещали красива жена. Той погледна към невястата си, за да види реакцията ѝ от тези пълни с възхита погледи. Сара изобщо не беше обърнала внимание на мъжете. Беше заета да мят гневни погледи към него. В отговор Нейтън почти ѝ се усмихна.

Притисна я бързо към себе си, за да я принуди да не демонстрира дързостта си, после насочи вниманието си към по-възрастната жена.

— Имате ли багаж?

— Имаме ли багаж, Сара? — попита Нора.

Сара се опита да се отскубне от желязната прегръдка на този мъж, преди да отговори.

— Казах ви, че съм омъжена жена — възропта тя. — А сега ме пуснете!

Той не помръдна. Тя трябваше да отстъпи.

— Да, Нора, имаме багаж. Взех няколко от мамините тоалети, за да има какво да облечеш. Сигурна съм, че тя няма да се разсърди. Никълас отнесе чантите в магазина на пристанището. Да вървим и да ги потърсим!

Тя решително пристъпи напред, но великанът я придърпа отново към себе си.

Нейтън зърна верния си другар Джимбо, застанал зад насъбралото се множество, и му направи знак да се приближи. Високият мургав мъж разблъска останалите и застана пред Сара. Очите ѝ щяха да изскочат при вида на още един гигант. Тя го заразглежда цяла минута, после стигна до заключението, че ако не беше тази странна златна обеща на едното му ухо, щеше да бъде много привлекателен.

Той изглежда усети погледа ѝ, защото внезапно насочи цялото си внимание върху нея. Скръсти големите си ръце пред гърдите и я изгледа навъсен.

Тя също свъси вежди и се начумери.

Внезапно в тъмните му очи просветнаха искрици и той широко се усмихна. Тя не знаеше как да реагира на такова странно поведение.

— Вземи двама души и се погрижи за багажа, Джимбо — нареди Нейтън. — Ще се качим на Морския ястреб на разсъмване.

Сара забеляза, че този Викинг съвсем недвусмислено включва и себе си в нейния план.

— Леля ми и аз сме в пълна безопасност сега — каза тя. — Тези мъже изглежда са... много приятни, сър. Но вие изгубихте достатъчно от ценното си време.

Нейтън продължаваше да не ѝ обръща внимание. Той направи знак на друг моряк. Когато мускулестият и набит възрастен мъж пристъпи напред, Нейтън кимна към Нора:

— Погрижи се за старата жена, Матю.

Нора въздъхна. Сара си помисли, че всичко това се прави, защото двете с Нора щяха да бъдат разделени. Преди обаче тя да започне спор с непознатия им покровител, Нора изпъна рамене и се обърна към огромния мъж.

— Аз не съм стара, сър, и сериозно възразявам срещу такава обида. Едва на петдесет и една години съм, млади човече, и съм съвсем

запазена за годините си.

Нейтън повдигна за миг едната си вежда и прикри усмивката си. Един силен порив на вятъра беше достатъчен да помете старата дама, толкова деликатна и крехка изглеждаше тя, но в гласа ѝ звучаха твърдите нотки на човек, свикнал да командва.

— Трябва да се извините на леля ми — заяви Сара. Тя се обърна към Нора, преди той да има време да реагира на заявлението ѝ. — Сигурна съм, че той не искаше да те обиди, лелю. Само е примитивен.

Нейтън поклати глава. Според него водеха смешен разговор.

— Хайде, Матю, размърдай се! — заповяда той.

Нора се обърна към мъжа, който беше застанал до нея.

— И къде възнамерявате да ме заведете?

В отговор на въпроса ѝ Матю вдигна Нора на ръце.

— Пусни ме, мошенико!

— Спокойно, спокойно, няма нищо страшно — отговори Матю. — Не тежиш повече от перце.

Нора смяташе да протестира по-енергично, но следващият му въпрос промени намеренията ѝ.

— Как си получила тези синини? Кажете ми само името на този мръсен негодник и ще бъда щастлив да му прережа гърлото.

Нора се усмихна на мъжа, който я държеше в ръцете си. Тя забеляза, че на възраст е почти колкото нея, а също така, че е силен, здрав мъжага. Не се беше изчервявала от години, но сега усети как бузите ѝ пламнаха и беше сигурна, че е поруменяла.

— Благодаря ви, сър — запъна се тя, като оправи кока си. — Това е едно много мило предложение.

Сара беше удивена от начина, по който леля ѝ се държи. Ами че тя пърхаше с мигли и въртеше очи, сякаш флиртуваше на първия си бал! Тя проследи с поглед двойката, докато те се изгубиха напред, после забеляза, че тълпата от мъже, които до този момент ги заобикаляше, също е изчезнала. Внезапно се бе оказала съвсем сама със своя противен спасител.

— Леля Нора ще бъде ли в безопасност с онзи мъж? — побърза да се осведоми тя.

Той ѝ отговори с ниско изръмжаване, което по-скоро изразяваше явното му раздразнение.

— Това грухтене какво означава — да или не? — попита тя.

— Да — отговори той с въздишка, когато тя го смушка в ребрата.

— Моля ви, пуснете ме да си вървя.

Той направи точно това, за което тя го молеше. Сара беше толкова изненадана, че едва запази равновесие. Може би, реши тя, ако успееше да запази приятен гласа си, щеше да го накара да се подчини и на други заповеди. Със сигурност си заслужаваше да опита.

— А аз в безопасност ли съм с вас?

Той не ѝ отговори. Сара се обърна и застана с лице срещу него. Върховете на обувките ѝ докосваха носовете на ботушите му.

— Моля ви, отговорете ми — прошепна тя с мил, ласкателен глас.

Но изглежда, че той не се трогна от опита ѝ да проведат приятен разговор. От друга страна, раздразнението му беше очевидно.

— Да, Сара. Винаги ще бъдеш в безопасност, когато съм с теб.

— Но аз не искам да бъда в безопасност, когато съм с вас — извика тя. Разбра колко глупаво прозвуча това изявление, веднага щом думите изскочиха от устата ѝ и побърза да уточни. — Искам да кажа, че аз наистина желая да съм в безопасност. Всеки иска да е в безопасност. Дори престъпниците...

Тя престана с тези несвързани приказки, когато забеляза, че той ѝ се усмихва.

— Искам да бъда в безопасност и без вас! Нямате намерение да отплавате с Нора и мен, нали? Защо ме гледате така?

Той отговори на първия ѝ въпрос и не обърна никакво внимание на втория.

— Да, ще отплавам с теб.

— Защо?

— Защото искам — отговори лениво той.

Нейтън реши да изчака още малко, преди да ѝ разкрие подробностите. Бузите ѝ пламнаха отново. Но той нямаше представа дали това е от страх или от яд.

Невястата му все още имаше лунички на носа си. Остана доволен, когато ги забеляза. Те го върнаха в миналото и той си спомни за малката палавница, която той беше държал в ръцете си, макар че сега тя доста се различаваше от онова момиченце. Беше пораснала. Беше станала хубава девойка, но очевидно все още си оставаше същата непослушна палавница.

Тя направо го сръга с лакътя си в гърдите, за да привлече отново вниманието му.

— Съжалявам, господине, но вие просто не можете да пътувате заедно с Нора и мен — заяви тя. — Трябва да намерите друг кораб. Да пътувате със същия кораб, с който пътувам и аз, няма да е никак безопасно за вас.

Това странно твърдение привлече вниманието му.

— О-о! И защо?

— Защото това няма да се хареса никак на моя съпруг — съобщи му го съвсем категорично. И когато той недоверчиво я изгледа, тя кимна с глава и обясни. — Чувал ли сте за маркиз Сент Джеймс? Разбира се, че сте чувал. Всеки е чувал за маркиза. Той е мой съпруг, господин Викинг, и страшно ще се ядоса, когато разбере, че аз пътувам в един и същи кораб с... покровител. Не, страхувам се, че това не може да стане. Защо се усмихвате?

Вместо да й отговори, той попита:

— Защо ме наричаш викинг!

Тя сви рамене.

— Защото приличате на викинг.

— Трябва ли да те наричам вироглавка!

— Защо?

— Защото се държиш като опърничава жена.

Тя почти закрещя от безсилие.

— Кой сте вие? Какво искате от мен?

— Все още си моя длъжница, Сара.

— О, Боже, отново ли ще ми опявате за това?

Той кимна бавно и това направо я разяри. Докато мъжът срещу нея просто се забавляваше. Когато Сара го проумя, възмущението й се стопи. Знаеше вече, че няма да успее да му обясни нещата така, че той да я разбере. Той беше, луд. И колкото по-скоро се отърве от този варварин, мислеше си тя, толкова по-добре. Най-напред обаче, трябваше да изнамери начин да го предразположи.

— Добре — съгласи се тя. — Аз съм ви длъжница. По този въпрос сме напълно единодушни. Сега, моля ви, кажете ми какво точно ви дължа и аз ще се постарая да ви се отплатя.

Преди да й отговори, той пристъпи напред, за да успее да я хване, ако тя отново припадне.

— Името ми е Нейтън, Сара.

— Е, и? — попита тя, озадачена от внезапното му хрумване да ѝ каже името си.

Бавно схваща, помисли той. Дълбоко въздъхна от досада.

— И вие, лейди Сент Джеймс, ми дължите първата ни брачна нощ.

ГЛАВА 3

Тя не припадна. Тя закрещя.

Нейтън не се и опита да я успокои. Когато повече не можеше да издържа на дразнещите го писъци, той я помъкна към кантората на Смарагдова корабна компания. Там остави изпадналата в истерия млада жена в опитните ръце на леля й. Понеже смяташе, че трябва да се държи като джентълмен, той даде воля на смеха си, едва когато излезе навън.

Нейтън се развесели много от начина, по който тя реагира на думите му. Лейди Сара изобщо не беше изтънчена дама. Той се усъмни, дали въобще някога ще трябва да се тревожи и да си блъска главата над това какво я вълнува. Нейтън, който живееше сред подлост, постоянна спътница през целия му досегашен живот, намираше своята невеста за открита и честна девойка, а това му действаше освежаващо. И гръмогласна, да не забравям, добави той след кратък размисъл, но преди всичко много разведряваща.

След като се погрижи за малкото останали подробности, Нейтън се присъедини към екипажа, който вече се бе качил на борда на кораба. Джимбо и Матю го чакаха на кърмата. И двамата бяха намръщени, но Нейтън реши да не обръща внимание на лошото им настроение, което те открито показваха. Беше натоварил двамата си предани другари с трудната задача да настанят Сара и Нора в каютите им.

— Престана ли най-накрая да крещи? — попита Нейтън.

— След като я заплаших, че ще натикам една тапа в устата й — да! — отговори Джимбо. Едрият мъж се намръщи още повече и добави. — Тогава тя ме изрита.

Нейтън открито показва силното си раздразнение.

— Предполагам, че вече не е толкова изплашена — сухо заяви той.

— Не съм много сигурен, дали въобще някога е бивала истински изплашена — подхвърли Матю и се ухили. — Не видя ли как горяха очите й, когато я мъкнеше към кантората. Изглеждаше бясна от яд.

Джимбо неохотно кимна с глава.

— След като ти излезе, тя продължи да крещи, че това било просто една жестока шега. Твоята жена приканваше който и да е на този свят да я ощибе, за да се събуди и разбере, че всичко това е било само един ужасен кошмар.

— Да, така си беше — потвърди Матю и се подсмихна. — Феликс даже я прегърна, за да я успокои, но при неговите габарити момчето не се оказа особено сръчно.

— Феликс се осмели да я докосне? — Нейтън по-скоро не повярва, отколкото се ядоса.

— Не, той не я докосна — побърза да заяви Джимбо. — Той само се опита да я успокои, това беше всичко. Мислеше, че ще може с нещо да ѝ услужи. Знаеш, че момчетата обичат да угаждат на младите дами. Твоята малка невяста се превърна в истинска дива котка, веднага щом той започна да се приближава към нея. Обзалагам се, че Феликс няма да прояви същото нетърпение да изпълни заповедите ѝ следващия път.

Нейтън ядосано поклати глава. Тъкмо тръгваше, когато Матю го спря с предложението:

— Може би лейди Сара ще се почувства по-добре, ако я настаним в една каюта с леля ѝ.

— Не!

Двамата мъже срещу него се ухилиха и Нейтън разбра, че е отговорил доста рязко.

— Тя ще остане в моята каюта — добави той много по-меко.

Матю замълча за миг и потърка брадата си. После лениво се обади:

— Е, това вече може да се превърне в истински проблем, момко. Тя не знае, че това е твоята каюта.

Нейтън въобще не се притесни от думите му. Той изгледа намръщено Матю, но само затова, че старият моряк беше използвал нелепото обръщение момко. И двамата — Матю и Джимбо — си позволяваха да използват това оскърбително момко, но само в случаи, когато бяха насаме. Те смятаха, че той все още не е достатъчно улегнал, за да заслужи обръщението капитане, поне в личните им разговори. Когато Нейтън пое управлението на Морския ястреб, получи като неделима част от кораба и двамата мъже. Те бързо доказаха своите качества. Владееха всички тънкости на пиратския

занаят и му оказваха неоценима помощ. Освен това те се считаха за негови закрилници. Един Бог само знаеше, че му го припомняха прекалено често. И още, безброй пъти в миналото бяха залагали живота си на карта, само и само да защитят неговия гръб. Тяхната вяност и преданост далеч надхвърляха досадния им навик да го поучават.

Двамата мъже стояха и го гледаха с очакване, затова Нейтън каза:

— Скоро тя ще научи чия е каютата, в която е настанена.

— Състоянието на лелята не е цветущо — отбеляза тогава Матю.

— Хващам се на бас, че има поне едно-две пукнати ребра. Щом заспи, ще я прегледам и ще превържа стегнато гърдите ѝ.

— Уинчестър са я подредили така, нали? — попита Джимбо.

Нейтън утвърдително кимна.

— Кой ли негодник от всичките го е сторил? — зададе въпрос Матю.

— Най-вероятно Хенри Уинчестър стои в основата на този план — обясни Нейтън, — но ми се струва, че и другите братя са били наясно с това, което става.

— Ще заведем ли Нора в имението ѝ? — попита Матю.

— Пътят ни и без това е в тази посока — отговори Нейтън. — По дяволите, не знам какво друго може да се направи за тази жена. Дали ще ѝ стигнат силите да издържи пътуването? — обърна се той към Матю. — Или ще трябва да я погребем в морето.

— Е, не е толкова страшно. Ще се справи с пътуването — увери го Матю. — Освен натъртванията явно няма сериозни счупвания, а и тя, изглежда, е жилава жена. Да, ако я поглезя хубавичко, докато сме в морето, тя ще се оправи — той побутна Джимбо с лакът и добави. — Сега трябва да бъда камериерка на две беззащитни дами.

Нейтън разбра, че Матю е налупал въдицата. Той се обърна и се отдалечи. Джимбо викна след него:

— Той има предвид теб, момко.

Нейтън вдигна високо ръката си и им го върна с един неприличен жест, преди да изчезне надолу по стълбичката. Здравият смях на мъжете отекна зад него.

Всички на борда на Морския ястреб прекараха следващите часове в усилена работа. Корабният товар беше подреден и здраво привързан, кливерът беше вдигнат, котвата също, а осемте оръдия бяха почистени и смазани за последен път, преди да бъде дадена команда за отплаване.

Нейтън изпълняваше задълженията си на капитан, докато не усети, че стомахът му започва да се бунтува и бе принуден да отстъпи. Командването на екипажа от четиридесет и двама моряка пое Джимбо, а Нейтън слезе долу.

Въпреки годините, прекарани в морето, Нейтън страдаше, от морска болест първите няколко дни при всяко ново пътуване. Беше се научил да понася това неудобство. Сигурен беше, че само Матю и Джимбо са посветени относно проблема му, но това не намаляваше никак притеснението му.

От опит знаеше, че след час или два ще бъде напълно извън строя. Нейтън реши да наминае към невестата си, за да се увери, че е добре. Ако имаше късмет, тя щеше да е дълбоко заспала и неизбежният сблъсък можеше да бъде отложен за по-късно. Но това си беше Божа работа. Тя сигурно е изразходвала силите си след всичко, което ѝ се бе случило. Беше бодърствала повече от едно денонощие, а и избухването ѝ — когато разбра, че той в действителност е нейният съпруг — по всяка вероятност съвсем я беше довършило. Ако пък не спеше, Нейтън беше решил да говори с нея и да се разберат веднъж за винаги. Колкото по-навреме ѝ станеха ясни правилата, толкова по-бързо тя щеше да свикне с намеренията му за бъдещия им съвместен живот.

Може би щеше отново да изпадне в истерия, помисли Нейтън. Той се стегна, за да може да издържи неизбежните обвинения и сълзи, и отвори вратата на каютата.

Сара не спеше. Щом Нейтън влезе, тя веднага скочи от койката и застана пред него със стиснати в юмруци ръце.

Личеше си, че не е успяла да превъзмогне страха и гнева си. В каютата беше влажно и задушно. Той затвори вратата зад себе си, после застана в средата на просторното квадратно помещение. Когато се пресегна и повдигна вградения в тавана люк, той усети погледа ѝ върху себе си. Но той спокойно отвори прозорчето и го подпря с една летва, която залости в третия жлеб.

Свеж въздух и слънчева светлина нахлуха в каютата. Стомахът на Нейтън се преобърна. Той пое дълбоко дъх, после се върна до вратата и се опря на нея. Някъде дълбоко в съзнанието му се прокрадна мисълта, че неговата съпруга може да реши да изхвъркне от каютата. А не беше в състояние да я преследва и затова предпочете да вземе мерки и да охранява единствения изход.

Сара дълго време мълчаливо гледаше Нейтън. Тя усети, че тялото ѝ започва да трепери и разбра, че е само въпрос на време гневът ѝ да избухне. Беше решила да прикрива от него този гняв, независимо какви усилия щеше да ѝ коства това. Да разкрива каквито и да било чувства пред този варварин със сигурност щеше да бъде лошо начало.

Лицето на Нейтън беше лице на човек, примирил се със съдбата. Ръцете му бяха скръстени пред гърдите, а тялото му отпуснато.

Тя си помисли, че изглежда доста отегчен, но не толкова, че да му се спи. Това не беше благоприятна констатация. От погледа му колената ѝ омекваха. Но тя си наложи да го издържи. Нямаше намерение да скланя глава, тъй като един от тях трябваше да победи в това оскърбяващо и неотстъпващо взирание един в друг. Трябваше да бъде тя.

Нейтън пък си мислеше, че неговата невеста в отчаянието си изглежда бе решила да крие страха си от него. Но не го правеше добре, защото в очите ѝ вече се събираха сълзи, а тялото ѝ видимо трепереше.

Господи, по всяка вероятност му предстоеше да се сблъска с поредица от налудничави изяви. Стомахът му се преобръщаше при всяко поклащане на кораба. Нейтън се опита да се пребори с неприятното усещане и насочи мисълта си върху същността на въпроса.

Сара беше красива жена. Потокът слънчеви лъчи правеше косата ѝ по-скоро златиста, отколкото кестенява. Все пак имаше и нещо хубаво в тези Уинчестър, мислеше си той.

Тя все още носеше тъмносинята си рокля. Деколтетото беше много ниско изрязано според него. Реши по-късно да ѝ спомене за това, но щеше да изчака тя да се освободи от страха си. Лицето ѝ обаче внезапно се смръщи и той промени намерението си. Беше ясно, че тя добре разбира кой командва тук.

Нейтън стоеше в сянката до вратата, но тя можа да забележи дългия, грозен белег по цялата дължина на дясната му ръка.

Белезникавата следа ясно се открояваше върху бронзовата кожа на мускулестата му ръка и веднага се набиваше в очи. Сара продължи да се взира в него една дълга минута, като се чудеше как е получил такова ужасно нараняване, а после леко въздъхна.

Нейтън беше обут в много тесни, сиво-бежови панталони. Според нея беше цяло чудо, че можеше да диша така пристегнат. Бялата му риза беше разкопчана до кръста, а ръкавите навити над лактите. Небрежното му облекло я ядоса почти толкова, колкото и навъсеното му лице. Тя също реши да изчака, но по-късно обезателно да му каже, че човек просто не облича такива неприлични дрехи, когато пътува с кораб. И също като него промени намерението си заради намръщеното му лице. Сега по-важното беше той да разбере какво се очаква от един, вече женен мъж.

— Облякла си се като момиче от кръчма.

Отне ѝ цяла минута, за да проумее обидата. В началото Сара беше толкова удивена, че не успя да реагира. Но после шумно въздъхна.

Нейтън прикри усмивката си. Сара нямаше вид на жена, която се кани да заплаче. По-скоро лицето ѝ беше на човек, който възнамерява да го убие. Това беше добро начало.

— Имам чувството, че ще прелееш от деколтето си, невясто.

Тя моментално вдигна ръце и покри с тях разголените си гърди. Лицето ѝ пламна.

— Това беше единствената рокля, достатъчно тъмна, за да ме скрие в нощта...

Тя прекъсна обяснението си веднага щом усети, че думите ѝ звучат като оправдание.

— Да те скрие? — иронично попита Нейтън. — Сара, та тя не може нищо да скрие. В бъдеще няма да носиш рокли с такива деколтета. Единственият, който ще вижда тялото ти, съм аз. Разбра ли ме?

О, тя го разбра, и то много добре. Този мъж беше мерзавец, заключи тя. Сара поклати глава. Нямаше никакво намерение да търпи да я унижава, докато в същото време той беше задължен да ѝ даде обяснения за толкова други неща.

— Ти си един варварин — измърмори тя. — Косата ти е много по-дълга, отколкото е модерно и се обличаш като... пират. Пасажерите

на един хубав кораб като този би трябвало да имат безукорна външност. А непрекъснато навъсеното ти лице е направо противно — добави тя и в потвърждение на думите си закима енергично.

Нейтън реши, че тя е свършила с глупавите си заяждания и премина към същността на въпроса.

— Добре, Сара — започна той. — Да приключим с това и да поговорим сериозно.

— С кое да приключим и за какъв сериозен разговор говориш?

Той въздъхна съвсем отегчен. Беше много ядосан. Тя отчаяно се опитваше да се пребори с природата си, но необходимостта да изкрещи насреща му блъскаше кръвта в слепоочията ѝ, а гърлото направо я заболя от стискане. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Той ѝ дължеше толкова много обяснения преди тя да реши дали някога ще му прости, мислеше Сара, и беше по-добре да побърза, защото тя можеше да се заинати и въобще да не му прости, приела завинаги греховете му за ужасни.

— Със сълзите и молбите — обясни Нейтън и сви рамене. — За мен е ясно, че ти си уплашена — продължи гой. — Готова си да заплачеш, нали? Знам, че искаш да те заведе обратно въкъщи, Сара. Реших да ти спестя унижението да ме молиш за това, като ти обясня, че ти ще останеш при мен, независимо какво ще кажеш или направиш. Аз съм твой съпруг, Сара. Свикни с тази мисъл!

— Ще ти е неприятно ли, ако заплача? — попита тя и гласът ѝ прозвуча така, сякаш се задушаваше.

— Съвсем не — отговори той. Това, разбира се, беше лъжа, защото нямаше да му е приятно да я види разстроена, но нямаше намерение да ѝ го признава. Жените обикновено използваха това свое оръжие срещу мъжете и избухваха в сълзи всеки път, когато искаха да постигнат нещо.

Сара си пое дълбоко дъх. Не смееше да каже нито дума, докато не възвърне способността си да се контролира. Наистина ли той мислеше, че тя ще го моли? За Бога, той е ужасен човек! Ужасен и опасен! Не притежаваше и грам състрадателност.

Тя продължи да го гледа, докато събере смелост, и да зададе всички нетърпящи отлагане въпроси, които си задаваше от дълго време. Тя се съмняваше, че той ще ѝ каже истината, но все пак искаше да чуе какви отговори ще ѝ даде той за свое оправдание.

Той мислеше, че тя всеки миг ще се разплаче. Сара очевидно отново беше започнала да се страхува от него, реши той. По дяволите, надяваше се, че тя няма да припадне пак. Нейтън нямаше търпение да се занимава със слабия пол, но пък не искаше Сара да се страхува прекомерно от него. Всъщност, той изпитваше известно съжаление към нея. Може би не ѝ се искаше да е омъжена за него. Все пак той е един Сент Джеймс, а тя беше отгледана и възпитана като Уинчестър. Сигурно са я учили през цялото време да го мрази. Бедната Сара беше просто една жертва, една пионка, която техният побъркан крал навремето беше използвал, опитвайки се чрез този брак да заглади разногласията между двете враждуващи фамилии.

Но той не можеше да отмени стореното преди години. И то главно заради нея. Неговият подпис стоеше върху брачния договор и той беше задължен морално да изпълни всичко, което се искаше от него.

— Трябва да проумееш, че нямам никакво намерение да се отказвам от този брак — заяви той с твърд глас. — Нито сега, нито по-късно.

След това изявление той търпеливо зачака истеричния припадък, който трябваше да последва.

— Какво ти попречи да го сториш по-рано?

Тя говореше толкова тихо, че той не беше сигурен, дали добре е чул въпроса ѝ.

— Какво каза?

— Защо чака толкова дълго? — попита тя по-силно.

— За какво съм чакал дълго?

Той я погледна напълно объркан. Тя пое дълбоко въздух.

— Да дойдеш за мен — обясни тя с треперещ глас и стисна ръце, за да запази самообладание. — Защо чака толкова дълго, за да дойдеш да ме вземеш?

Нейтън беше толкова изненадан от въпроса ѝ, че не можа веднага да ѝ отговори. Това забавяне взриви Сара. Беше сигурна, че Нейтън не я счита достойна да получи отговор, а това беше последният удар върху гордостта ѝ, който тя можеше да понесе. Почти крещейки, тя извика:

— Изобщо имаш ли представа колко дълго те чаках?

Очите му щяха да изскочат от изненада. Неговата съпруга току-що беше изкрещяла срещу него. Той така я гледаше, че тя се усъмни дали не е загубила ума си.

После той бавно поклати глава. Съмненията ѝ веднага се изпариха.

— Не? — извика тя. — Толкова ли съм незначителна, че дори не си пожелал да си направиш труда да дойдеш и да ме вземеш?

Нейтън беше слисан от въпросите ѝ. Знаеше, че не трябва да ѝ позволява да повишава глас, когато разговаря с него, но забележките ѝ го бяха удивили толкова, че не знаеше какво да ѝ каже.

— Нима искаш да повярвам, че ти си сърдита за това, че не съм дошъл да те отведа по-рано? — най-накрая попита той.

Сара грабна един предмет, който ѝ беше под ръка, и го хвърли към него. За щастие нощното гърне беше празно.

— Сърдита? — попита тя с глас, достоен за командир на полк. — Какво те кара да мислиш, че съм сърдита, Нейтън.

Той успя да избегне захвърленото по него нощно гърне, после двете свещи, които го последваха, и най-накрая отново се облегна на вратата.

— О, не знам — провлачи той. — Изглеждаш напрегната.

— Изглеждам... — беше прекалено ядосана, за да може да продължи.

Върху лицето на Нейтън се бе появила усмивка, когато кимна за потвърждение.

— Напрегната — довърши той вместо нея.

— Имаш ли револвер?

— Да.

— Може ли да ми го дадеш?

Нейтън с усилие сдържа смеха си.

— Защо искаш да ти дам револвера си, Сара?

— За да те застрелям, Нейтън.

Тогава той се разсмя с глас, а Сара реши, че го мрази. Цялото ѝ същество се бунтуваше. Направо ѝ се искаше да ревне от безсилието, което изпитваше. Може би роднините ѝ все пак имаха право. Може би той наистина я презираше, и то толкова силно, колкото казваха родителите ѝ.

Тя се отказа от борбата и седна на леглото. Отпусна ръце в скута си и сведе поглед.

— Моля те, напусни каютата ми. Ако пожелаеш да ми обясниш противното си поведение, можеш да го направиш утре. Сега съм прекалено изморена, за да слушам извиненията ти.

Той не можеше да повярва на ушите си. Тя се осмеляваше да му нарежда!

— Това не е пътят, по който нашият брак ще върви, Сара. Аз съм този, който давам нарежданията, а ти тази, която се подчинява.

Гласът му беше твърд и гневен. Нарочно се бе държал така, разбира се, защото искаше тя да разбере, че той има намерение да изпълни всичко, което е казал. Помисли, че отново я е изплашил. Тя не откъсваше поглед от стиснатите си ръце, явно развълнувана. Той, разбира се, се чувстваше малко виновен, че е прибягнал до такава заплашителна тактика, но резултатът беше твърде важен, за да омекотява подхода си. Нейтън си обеща, че няма да се огъне и да отстъпи, независимо колко жалостиво и сърцераздирателно ще се разплаче тя.

Но Сара само продължи да стиска ръцете си, представяйки си, че те са заключени около врата на упорития ѝ съпруг. От тази илюзия малко ѝ олекна на душата.

Нейтън я върна към действителността, като изръмжа лениво:

— Чу ли ме, невясто?

Господи, тя ненавиждаше тази дума, невяста.

— Да, чух — отговори тя. — Това ли е пътят, по който бракът ни ще върви?

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Нейтън внезапно се почувства като последния грубиян.

— Опитваш се да ми се подиграваш? — попита той.

Тя поклати глава.

— Не. Просто смятах, че нещата в нашия брак ще стоят точно обратното. Да, винаги съм мислела така — добави тя, когато той я погледна.

— О-о? И как по-точно си го мислила?

Той действително изглеждаше заинтересуван от нейното схващане по въпроса. Сара моментално се съвзе.

Тя изящно повдигна раменете си.

— Ами предполагам, че моето задължение ще бъде винаги да ти казвам какво искам...

— И? — насърчи я той да продължи, когато тя прекъсна обяснението си.

— И твое задължение ще бъде винаги да го изпълняваш.

Мрачното му лице ѝ показва, че той съвсем не харесва това, което току-що чу. Сара усети, че отново започва да се дразни.

— Предполага се, че ти ще ме обичаш и уважаваш, Нейтън. Ти наистина обеща това.

— Не съм обещавал да те уважавам — не издържа той и изкрещя. — За Бога, жено, не съм ти обещавал нищо.

Но Сара изобщо нямаше намерение да го остави да се измъкне с тази лъжа. Тя скочи на крака и се изправи пред него.

— О, да! Ти обеща — изкрещя тя на свой ред. — Прочетох договора, Нейтън. От първата до последната дума. Срещу земята и богатствата, които ти нося, ти се задължаваш да се грижиш за мен. А това предполага, че ще бъдеш добър съпруг, любещ баща и най-вече — ще ме обичаш, уважаваш и цениш като съпруга.

Той направо занемая. И неочаквано високо се разсмя. Такова извъртане на темата беше вбесяващо, наистина, но не можеше да отрече, че го развеселява.

— Ти наистина ли искаш да те обичам и ценя?

— Несъмнено — отговори тя кратко и скръсти ръце на гърдите си. — Ти обеща да ме обичаш и уважаваш, Нейтън, и Бог ми е свидетел, ще изпълниш обещанието си.

Тя отново седна на леглото и заоправя гънките на роклята си. Червенината, която заля бузите ѝ, издаде смущението ѝ.

— А какво се предполага, че ти ще направиш, докато аз те обичам и уважавам? — попита той. — Какви са твоите обещания, невясто?

— Аз не съм обещавала нищо — отрязва тя. — Бях само на четири години, Нейтън. Не съм подписвала договора. Ти го подписа.

Той затвори очите си и започна да брои до десет. После попита:

— Тогава ти считаш, че подписът на баща ти не заслужава да бъде уважаван. Обещанията, които той направи от твое име, не те ли обвързват?

— Не съм казала това — прошепна тя. После дълбоко въздъхна и добави: — Разбира се, че ме обвързват. Нали са изброени след името ми.

— И какви са те? — поиска той да ги чуе.

Мина доста време преди тя да му отговори. Изглеждаше много разстроена.

— Че аз също трябва да те обичам и уважавам — измънка тя.

Той не беше удовлетворен.

— И?

— И какво? — попита тя, като се направи, че не разбира.

Той реши, че неговата съпруга се опитва да го вбеси.

— Аз също съм чел договора, от начало до край — каза той. — Не злоупотребявай с търпението ми.

— О, много добре тогава — парира го тя. — Аз трябва да ти се подчинявам също. Доволен ли си сега?

— Да — върна ѝ го той. — Сега отново сме там, откъдето започнахме. Както те уведомих преди малко, аз ще бъда този, който ще заповядва, а ти тази, която ще се подчинява.

— Ще се опитам да се подчинявам на заповедите ти, Нейтън, когато съм убедена, че те са разумни.

Търпението му беше на изчерпване.

— Пет пари не давам дали смяташ, че те са разумни или не — изрева той. — Ще правиш това, което аз кажа.

Тя изобщо не се смути, а със сладък глас забеляза:

— Ти наистина не трябва да използваш такъв език в присъствието на една дама, Нейтън. Много е грубо, а ти си маркиз.

Лицето му стана неприветливо и студено. Сара се почувства напълно сразена.

— Ти ме мразиш, нали?

— Не.

Тя не му повярва. Господи, стигаше му само бегло да я погледне, и му ставаше зле. Лицето му беше посивяло.

— О, да, ти наистина ме мразиш — възрази тя. — Не можеш да ме заблудиш. Аз съм една Уинчестър, а ти мразиш всички Уинчестър без изключение.

— Аз наистина ги мразя.

— Не е необходимо да крещиш насреща ми. Опитвам се само да водя един що-годе приличен разговор. В края на краищата, най-малкото, което можеш да направиш, е да контролираш темперамента си — тя не му даде време да започне отново да ѝ крещи. — Много съм изморена, Нейтън. Бих искала сега да си почина.

Той реши да ѝ позволи този път да постъпи така, както иска. Отвори вратата, за да излезе, но после се обърна отново към нея.

— Сара?

— Да?

— Ти не се страхуваш от мен, нали? — Изглеждаше направо учуден. Държеше се така, като че ли току-що бе проумял тази истина.

Тя поклати глава.

— Не.

Той се обърна отново, така че тя не може да види усмивката му.

— Нейтън?

— Какво?

— Бях само малко уплашена, когато те видях за първи път — призна си тя. — От това ще се почувстваш ли по-добре?

Отговорът му беше силно да затръшне вратата.

Щом остана сама, тя избухна в сълзи. Каква наивна глупачка беше тя! Всичките тези изгубени години, през които беше мечтала за своя прекрасен рицар, облечен в блестяща златна броня, който идва да поиска своята невеста. Тя си беше мечтала за него — нежен, разбиращ, чувствителен мъж, който я обича безумно.

Мечтите ѝ бяха рухнали. Нейният рицар не беше блестящ. А току-що беше доказал колко е нежен, състрадателен и любещ! Противен козел!

Сара продължи да се самосъжалява, докато накрая заспа от изтощение.

Един час по-късно Нейтън надзърна в каютата, за да я види. Сара беше заспала непробудно. Не си беше направила труда да се съблече и легеше с дрехите си върху пъстрия юрган — по корем, с широко разперени ръце.

Някакво странно доволство се разля по тялото му. Беше особено, непознато чувство, но той беше сигурен, че му е приятно да я види в своето легло. Забеляза, че брачната халка на Нора е все още на пръста

й. Странно, но от това му стана неприятно. Той изхлузи внимателно халката и я пусна в джоба си, след което раздражението му премина.

Замисли се как да свали дрехите на Сара. След като се пребори с дългата редица малки копчета на гърба й, той успя да съблече роклята й. Но трябваше да свали обувките и чорапите. Зае се доста несръчно с тази задача и едва не се провали, когато стигна до фустите й. Оказа се, че не може да развърже връзките. Нейтън използва ножа си и направо ги срязва. Продължи делото си, докато накрая невястата му остана само по долната си риза. Бялата дреха беше много женствена, с дантела около деколтето.

Той не успя да овладее желанието си и леко плъзна опакото на ръката си надолу по гърба й.

Сара не се събуди. Само леко въздъхна в съня си и се извъртя по гръб точно в момента, когато Нейтън нареждаше останалите дрехи на близкия стол.

Нейтън нямаше представа колко дълго беше останал край леглото, без да откъсва очи от нея. Тя изглеждаше толкова невинна, толкова беззащитна и уязвима в съня си. Миглите й бяха черни и гъсти и хвърляха дълга сянка върху кадифената кожа на бузите й. Тялото й го привличаше като магнит. Налетите й гърди, които тънката риза не покриваше напълно, го възбуждаха. Когато усети реакцията на тялото си, той се обърна с намерението да напусне каютата.

Какво, за Бога, щеше да прави с нея? Как можеше да се държи на разстояние от такава съблазнителна жена, каквато беше неговата невеста?

Нейтън обаче забрави за всички тези въпроси, когато го връхлетя пристъпът на морската болест. Той почака, докато стомахът му се поуспокои, после взе едно одеяло и покри с него Сара. Ръката му докосна лицето й и когато тя инстинктивно потърка бузата си в пръстите му, той неволно се усмихна. Заприлича му на нежно, галовно котенце.

Тя обърна глава и устните й докоснаха дланта му. Нейтън рязко издърпа ръката си. Напусна каютата и отиде да види лелята на Сара. Нора лежеше и изглеждаше спокойно заспала. Беше наистина бледа и дишането й бе малко неравномерно, но не личеше да изпитва болки, защото лицето й беше отпуснато. Нейтън си спомни за пръстена в

джоба си. Приблужи се до леглото, повдигна ръката ѝ и плъзна халката на пръста ѝ.

Нора отвори очи и му се усмихна.

— Благодаря ви, скъпо момче. Сега ще заспя успокоена, защото халката на моя Джони е при мен.

Нейтън прие нейната благодарност с кратко кимване, после се обърна и тръгна към вратата.

— Мислите за мен, че съм една сантиментална глупачка, нали? — спря го тя с въпроса си.

Той се усмихна.

— Да — отговори той. — Така мисля.

Неговата груба откровеност предизвика лукава усмивка върху устните ѝ.

— Говорихте ли вече със Сара? — попита тя.

— Да, разговарях с нея.

— Тя добре ли е? — продължи да разпитва Нора. Искаше да го принуди да се обърне с лице към нея, за да види изражението му.

— Сара спи — съобщи Нейтън. Отвори вратата и тъкмо прекриваше прага, когато Нора го повика.

— Почакайте. Моля ви, не си отивайте още.

Той моментално се обърна, защото усети лекото потрепване в гласа ѝ.

— Аз съм много изплашена — прошепна Нора.

Нейтън затвори вратата и се върна до леглото при възрастната дама. Ръцете му бяха скръстени върху гърдите. Изглеждаше отпуснат и уверен зад прикритието на намръщеното си лице.

— Не трябва да се страхувате — каза ѝ той. Гласът му беше нежен и успокояващ. — Тук сте на сигурно място, Нора.

Тя поклати глава.

— Не, вие не разбирате — обясни тя. — Аз не се страхувам за себе си, скъпо момче. Моето безпокойство е за вас и Сара. Имате ли представа какви неприятности ще си навлечете? И най-богатото въображение не е в състояние да си представи на какво са способни онези мъже. Дори аз не успях да проумея дълбочината, до която могат да затънат в своето безчестие и алчност. Те ще тръгнат след вас!

Нейтън сви рамене.

— Подготвен съм за това — отговори той. — Уинчестър не представляват заплаха за мен.

— Но, скъпо момче, те...

— Нора, вие не знаете аз пък на какво съм способен — възрази й той. — Когато ви казвам, че мога да се справя с всяка заплаха, ще трябва просто да ми повярвате.

— Те ще използват Сара, за да стигнат до вас — прошепна Нора. — Те ще я пожертват, ако трябва — добави тя и кимна с глава.

— Аз умея да пазя това, което е мое — гласът му беше твърд и категоричен.

Неговата дързост наистина я успокои. Тя бавно кимна.

— Вярвам, че ще го направите — каза тя. — Но какво ще кажете за жените от семейство Уинчестър.

— Имате предвид всички Уинчестър или само една?

— Сара.

— Тя ще бъде добре — успокои я той. — Тя не е повече Уинчестър. Тя е Сент Джеймс. Оскърбявате ме, когато поставяте под съмнение нейната безопасност и се тревожите. Аз ви казах, грижа се добре за своята собственост.

— Собственост? — гласът й прозвуча въпросително. — Никога не съм чувала подобно определение за една съпруга.

— Били сте далеч от Англия дълги години, Нора. Макар че за всичкото това време нещата не са се променили. Съпругата все още е собственост на съпруга си.

— Моята Сара има много чувствително сърце — каза Нора и лекичко измести темата на разговора. — Последните години съвсем не бяха леки за нея. Третираха я като натрапница заради брачния договор. Човек би казал, че собственото й семейство се отнасяше към нея като с прокажена. На Сара никога не позволяваха да посещава приемите или тържествата, които младите дами очакват с такава радост. Всичкото внимание и грижи бяха за нейната сестра Белинда.

Нора спря да си поеме въздух, после продължи.

— Сара е безкрайно предана на родителите си и на своята сестра, разбира се. Но, Бог ми е свидетел, не мога да разбера защо толкова държи на тях. Най-разумното нещо, което трябва да направите, е да се пазите от сестрата на Сара, защото тя е коварна и зла като чичо им Хенри. От едно и също тесто са двамата.

— Тревожите се прекалено много, Нора.

— Просто искам да разберете... Сара — прошепна тя. Започна отново да диша мъчително и пролича, че е много изморена и отпаднала. — Моята Сара е фантазьорка — продължи тя. — Погледнете рисунките ѝ и ще разберете какво искам да кажа. През цялото време витае в облаците. Вижда само доброто в хората. Не иска да повярва, че баща ѝ е същият като братята си. За това естествено е виновна майка ѝ. През всичките тези години тя заблуждаваше дъщеря си, че с нея се отнасят добре, намираше извинение за всекиго и прощаваше на всички за греховете им.

Нейтън я слушаше, без да коментира.

— Скъпо момче... — започна тя отново, но когато видя намръщеното му лице, спря.

— Госпожо, нека сключим с вас едно споразумение — предложи Нейтън. — Аз ще се въздържам и когато се обръщам към вас, няма да ви казвам стара жена, ако вие престанете да ме наричате скъпо момче. Споразумяхме ли се.

Нора се усмихна. Хвърли поглед към мъжа, който беше истински исполин. Неговото присъствие като че ли погълна цялото пространство на каютата.

— Да, скъпо момче наистина звучи доста глупаво — съгласи се тя, продължавайки да се усмихва. — А мога ли да ви наричам Нейтън?

— Да, разбира се — бързо ѝ разреши той. — Колкото до вашата тревога за Сара, тя е напразна. Няма да позволя на никого да ѝ причини зло. Тя е моя съпруга и аз винаги ще се отнасям добре с нея. След време сама ще проумее, че е имала късмет.

Беше хванал ръцете си на гърба и крачеше като генерал в тясното помещение.

— Вие вече ми дадохте доказателства, когато я защитихте от онези главорези снощи — каза Нора. — Знам, че ще се грижите добре за нея. Надявам се само, че ще се съобразите с нейната чувствителност, Нейтън. Знаете ли, в действителност Сара е много срамежлива. Но тя не споделя лесно мислите си. Много трудно е да се разбере какво чувства.

Нейтън повдигна вежди при тези думи.

— За една и съща жена ли говорим, госпожо?

Върху лицето на Нора се появи многозначителна усмивка. Тя за миг замълча, за да прибере един кичур от косата си, който се беше измъкнал от кока.

— Случайно дочух част от разговора ви с моята племенница — призна тя. — Нямам навика да подслушвам — добави бързо, — но вие така гръмогласно обсъждахте проблемите. Фактически, чух най-вече изказванията на Сара. Наистина само отделни реплики — оттук-оттам — продължи тя. — Ще ми кажете ли нещо, Нейтън?

— Какво да ви кажа?

— Ще я обичате ли? Ще я уважавате ли?

— Чули сте подробно спора ни по този въпрос, нали?

Той не можа да сдържи усмивката си, когато си припомни дръзкия начин, по който неговата съпруга се беше осмелила да го предизвика.

— Мисля, че всички от екипажа чуха забележките на Сара. Трябва да й поговоря за държанието ѝ, което съвсем не подхожда на една лейди. Никога не бях я чувала да повишава гласа си, но все пак не мога истински да я виня. Тя се тревожеше толкова много да не би да сте я забравил и да не дойдете да предявите претенциите си за нея. Трябва да ми повярвате, когато ви заявих, че да повишава тон пред когото и да било съвсем не е в природата ѝ.

Нейтън поклати глава, обърна се и излезе от каютата. Докато затваряше вратата след себе си, чу Нора да казва:

— Още не сте ми отговорили? Ще я обичате ли, ще я уважавате ли?

— Имам ли избор, госпожо?

Той затвори вратата, преди тя да успее да му отговори.

Малко по-късно Сара се събуди от ужасни звуци, които явно бяха човешки, и то човек, който повръща някъде наблизо. Мъчителните звуци накараха стомаха ѝ да се преобърне. Тя седна в леглото си. Първата ѝ мисъл беше за Нора. Сигурно се е разболяла от люлеенето на кораба, реши тя.

Сара мигновено отметна одеялото, с което беше завита, и хукна към вратата. Все още беше объркана и замаяна от съня. Дори не разбра, че е разсъблечена, докато не настъпи една от фустите си.

Някой от прислугата на Нейтън явно си беше направил труда да я съблече. Сара видя, че дрехите ѝ са подредени на един стол до стената и разсъди, че са я разсъблekli, докато е спала. Изчерви се при мисълта, че някой мъж е влизал в каютата ѝ, докато е спала. Надяваше се, че прислужникът я е покрил с одеялото, преди да свали дрехите ѝ.

Тя чу шум в коридора и отвори вратата. Нейтън минаваше точно покрай каютата ѝ, когато тя надникна навън. Той не си направи труда да погледне към нея, само протегна ръката си и бутна вратата, за да я затвори, след това отмина.

Сара не се засегна от грубостта му и спря да се тревожи за леля си. Даже беглия поглед, който хвърли към лицето на Нейтън и видя цвета му, ѝ беше достатъчен. Нейният силен съпруг викинг беше позеленял като морска вода.

Възможно ли беше това, питаше се тя. Нима непобедимият и невъзпитан маркиз Сент Джеймс страдаше от морска болест?

Сара без съмнение щеше да се разсмее високо, ако не беше толкова изтощена. Тя се върна в леглото и отново заспа. Почивката ѝ беше прекъсната, само за да хапне малко заедно с Нора. После пак се върна в леглото и продължи да спи.

През нощта в каютата стана много студено и Сара се събуди с треперещо тяло и тракащи зъби. Опита се да издърпа одеялото по-нагоре и да завие раменете си, но то беше притиснато от нещо тежко. Когато тя отвори очи, видя и причината. Одеялото беше омотано в дългите, голи крака на Нейтън.

Той спеше до нея!

Тя едва не получи сърдечен удар. Отвори уста да изкрещи. Но една голяма ръка запуши устата ѝ.

— Само посмей да издадеш и най-малкия звук! — заповяда той.

Тя бутна ръката му:

— Махай се от леглото ми! — заповедта беше издадена с яростен шепот,

Той уморено въздъхна преди да заговори.

— Сара, трябва да ти кажа, че ти спиш в моето легло. И ако някой трябва да се махне, това си ти.

Гласът му беше сънлив и тих. Сара в действителност беше успокоена от неговото безсърдечно отношение. Тя предположи, че той

е толкова изтощен, че единственото нещо, което искаше, беше да спи, а това в никакъв случай не застрашаваше нейното целомъдрие.

— Много добре — заяви тя. — Отивам да спя при Нора.

— Никъде няма да ходиш — отговори той. — Няма да излизаш от тази каюта. Ако не желаш да останеш в леглото, невясто, можеш да легнеш на пода.

— Защо толкова упорито ме наричаш невяста? — попита тя. — Щом не искаш да се обръщаш към мен с името ми, тогава ми казвай съпруга, а не невяста.

— Но ти все още не си ми съпруга — отговори той.

Тя не го разбра.

— Аз съм твоя съпруга!

— Не си, докато не спиш с мен.

Измина дълга, тягостна минута преди тя отговори на изявлението му.

— Можеш да ме наричаш невяста.

— Не ми е необходимо твоето разрешение — изръмжа той. Пресегна се, за да я вземе в ръцете си, когато тя пак започна да трепери от студ, но Сара го отблъсна.

— Боже мой, не мога да повярвам, че всичко това се случва с мен — извика тя. — Надявах се да бъдеш внимателен, нежен и разбран.

— Какво те кара да мислиш, че не съм? — не се въздържа той да я попита.

— Ти си гол — каза тя.

— И това означава, че не съм...

Тя искаше да го удари. Лицето ѝ беше извърнато от неговото, но тя можа да чуе смеха му.

— Караш ме да се чувствам неудобно — заяви тя. — Нарочно го правиш!

Неговото търпение започваше да му изневерява.

— Не го правя нарочно — каза той. — Просто спя винаги гол, невясто. И на теб ще ти хареса, веднъж да...

— О, Господи! — изстена тя.

Тя реши, че той я въвлича в неприличен разговор. Смъкна се бързо към края на леглото, така че да може да се измъкне по-лесно, защото то беше допряно до стената, а мястото откъм стаята беше заето от Нейтън. В каютата беше много тъмно, за да открие пелерината си.

Нейтън беше изритал покривката от леглото. Сара я сграбчи и плътно я уви около себе си.

Тя не знаеше колко дълго прекара там, загледана в гърба му. Неговото дълбоко, равномерно дишане показваше, че е заспал непробудно.

Тя се вкочани цялата. Тънката ѝ нощница не можеше да я предпази от студа в каютата.

Беше отчаяна. Седна на пода, подгъна краката си, наметна се с одеялото и се сви на кълбо. Подът беше студен, сякаш лежеше върху лед.

— Всички омъжени хора имат отделни спални — замърмори си тя. — През целия ми живот никога не са се отнасяли толкова лошо с мен. Ако това е представата ти за уважението, което си обещал да ми оказваш, считай го за пълен провал, Нейтън.

Той чуваше всяка дума от прошепнатата тирада. Усмихна се и ѝ каза:

— Бързо схващаш, невясто.

Тя не знаеше какво има предвид.

— И какво те кара да мислиш, че схващам толкова бързо? — попита тя.

— Мястото, където си се настанила — обясни ѝ лениво той, — някога там лежеше кучето ми.

Гневният ѝ вик изпълни каютата.

— Твоето куче?! — тя бързо скочи на крака и го цапардоса по рамото. — Премести се, съпруже!

— Мини от вътрешната страна, Сара — нареди той. — Винаги спя тук.

— Защо? — попита тя и въпросът направо се изплъзна от устата ѝ.

— Защото е по-сигурно — отговори той. — Ако успее да разбие вратата на каютата, врагът ще трябва да мине първо през мен, за да стигне до теб. Сега ще си легнеш ли вече, жено?

— Това правило от много опит ли е, или сега го измисли?

Той не ѝ отговори и тя отново го цапардоса по рамото.

— И други жени ли са спали в това легло?

— Не.

Тя не знаеше защо, но остана много доволна от този груб отговор. Гневът ѝ се стопи, когато разбра, че съпругът ѝ наистина имаше намерение да я защитава. Беше грубиян, вярно, но щеше да направи всичко, което зависеше от него, за да я закриля.

Леглото скоро се разтресе от треперещото ѝ тяло. Търпението на Нейтън се изчерпа. Той протегна ръце и грубо я придърпа към себе си. Сара буквално бе заградена от топлината, която се излъчваше от голото му тяло. Той отпусна с цялата тежест крака си върху нейните крака и те бързо се затоплиха. За горната част на тялото ѝ се погрижиха гърдите и ръцете му.

Тя не протестира. Не можеше. Едната му ръка беше отпусната върху устата ѝ. Тя се сгуши по-близо до него, мушна главата си под брадичката му и затвори очи.

В момента, когато Нейтън отмести ръката си, тя прошепна:

— Ако някой ще спи на пода, това ще бъдеш ти, Нейтън.

Единственият отговор, който получи, беше тихо ядно изсумтяване. Сара се усмихна вътрешно. Чувстваше се много по-добре. Тя се прозя, притисна се по-плътено до съпруга си, от което тялото ѝ престана да трепери.

Тя заспа, защото се почувства стоплена, защитена и... малко уважавана.

Това беше едно добро начало!

ГЛАВА 4

Когато на следващата сутрин Сара се събуди, тя се чувстваше много по-добре. Най-после си беше отпочинала и беше готова да приеме света. Или по-точно, чувстваше се достатъчно силна, за да може отново да говори със своя съпруг — викинг.

През нощта тя беше измислила чудесен план и бе сигурна, че щом обясни какво точно иска от своя съпруг, той ще се съгласи с нея. О, най-вероятно в първия момент щеше да ѝ възрази и да се намръщи, но накрая, когато разбере от какво голямо значение е това за нея, щеше да отстъпи.

Съществуваха няколко спорни въпроси, които трябваше да се обсъдят, но тя реши, че не е много разумно да ги постави всичките наведнъж и затова като начало предпочете да се заеме само с първия.

Тя искаше да бъде уважавана и да има един достоен брак. Нямаше никакво значение колко груб и неприятен щеше да стане той, когато изложи изискванията си пред него — тя твърдо беше решила да се придържа към своите разбирания и характер. Просто щеше да говори мило и ласкаво и щеше да се постарае доводите ѝ да бъдат много логични и убедителни.

Господи! Беше се нагърбила с ужасна задача! Нейтън не беше от лесните във воденето на разговор. Ами ако пак започнеше да се държи така, сякаш му е все едно, че е в една стая с нея?

Това обсъждане на ситуацията я наведе на мрачни мисли. Ако той наистина не е искал да го женят за нея? Какво трябваше да направи тогава?

— Глупости — каза си тя. — Разбира се, че иска да бъде женен за мен.

Но това твърдение не успя за дълго да поддържа увереността ѝ. Беше свикнала да мисли за Нейтън като за свой съпруг, защото никога не ѝ бе минавала мисълта, че може да се омъжи за друг. Беше расла с тази мисъл и понеже по природа беше добродушна и сговорчива, тя никога не се досети да възроптае срещу съдбата си.

Но какво можеше да се каже за Нейтън? Не изглеждаше човек, който се примирява с дадено положение, без да се бори.

Реши, че всички тези проблеми ще продължават да я измъчват, докато не поговори с него.

Тя се облече грижливо, убедена, че трябва да изглежда добре, когато се срещне с него. Отне ѝ почти час да разопакова вещите си. Първоначално реши да облече тъмнозелената си рокля за разходка, но не успя да оправи всички гънки, тъй като роклята беше много измачкана. Накрая се принуди да избере светлорозовата си вечерна рокля. Деколтетото ѝ беше по-скромно от онова, за което Нейтън ѝ бе направил груба забележка и Сара си помисли, че това може би щеше да пооправи настроението му.

Каютата им наистина беше много хубава. Беше много по-голяма от тази, в която бе настанена Нора. Но нейната стая беше почти три пъти по-голяма. Таванът беше много по-висок и човек имаше усещането за простор.

Нямаше много мебели. В ъгъла имаше метална камина. Сара си помисли, че прилича на домашно огнище и си призна, че не я интересуват много модерните тенденции по отношение на камините. В срещуположния ъгъл имаше висок бял параван. На стената зад него бяха забити куки за закачане на дрехите. Имаше също и умивалник с порцеланова кана и чаша. Срещу леглото беше оставен големият ѝ пътнически сандък.

Маса с два стола заемаше пространството в средата, а до другата стена имаше голямо махагоново бюро.

Да, доста оскъдна мебелировка, размишляваше тя, но щеше да им свърши работа за месец или два, в зависимост от продължителността на пътуването. Ако морето останеше спокойно, нямаше да им отнеме много време да стигнат до острова на леля ѝ.

Сара взе дрехите на Нейтън от закачалката, сгъна ги внимателно и ги прибра в своя сандък. После закачи своите рокли на тяхно място. Премести документите и морските карти от бюрото и постави там своя скицник и въглени за рисуване.

След като облече розовата си рокля и избра подходящи към нея обувки, тя среса косата си и я върза на опашка отзад на тила с розова панделка. Извади слънчобран в тон с тоалета от куфара си и после отиде да види Нора. Надяваше се, че леля ѝ вече си е починала

достатъчно, за да се разходят заедно до горната палуба. Сара искаше да направи нещо като репетиция на речта си, която подготви за Нейтън, преди да се изправи пред него и разчиташе на Нора да ѝ стане слушател.

Нора обаче спеше дълбоко и Сара нямаше сърце да я събуди.

Когато излезе от каютата на леля си, тя забеляза, че мрачният и тесен коридор води до една голяма правоъгълна стая. Слънчевата светлина проникваше надолу по стълбите и от нея дървеният под лъщеше. В стаята нямаше мебели, но от тавана висяха множество черни куки, изработени от ковано желязо. Тя тъкмо се чудеше за какво е това помещение, когато вниманието ѝ бе привлечено от един моряк от екипажа, който тежко слизаше по стълбите.

Мъжът извърна глава, погледна през рамо и като я видя, рязко спря. Сара го разпозна — беше го виждала вече на пристанището — но се престори, че не го познава. Все пак тогава не се бе държала като лейди и най-доброто беше този инцидент да се забрави.

— Добър ден, сър — каза тя и направи реверанс. — Казвам се лейди Сара Уинчестър.

Той само поклати глава и тя не знаеше как да тълкува жеста му.

— Вие сте лейди Сент Джеймс.

Беше толкова изненадана от дързостта му, че не се сети да го укори, че бе опровергал думите ѝ.

— Да — съгласи се тя. — Аз съм лейди Сент Джеймс и ви благодаря, че ми го напомнихте.

Исполинът сви рамене. Златната обеща, която висеше на ухото му, я очарова, както и притеснението му в нейно присъствие. Може би морякът просто не беше свикнал да общува с деликатни, добре възпитани дами.

— Щастлива съм, че се запознах с вас, сър — каза тя.

Очакваше той да ѝ се представи, но мъжът стоеше и само я гледаше. Накрая ѝ каза:

— Срегнахме се снощи, лейди Сент Джеймс. Вие ме ударихте, не си ли спомняте?

Спомняше си, разбира се. Тя му хвърли неодобрителен поглед за това, че ѝ напомня за лошото ѝ поведение, а после бавно кимна с глава.

— Да, сър, и сега, когато вие ми го припомнихте, аз трябва да ви се извиня. Единственото ми оправдание е, че бях малко изплашена

тогава. Как се казвате?

— Джимбо.

Името му се стори малко странно на Сара, но не го показва. Тя протегна двете си ръце и стисна дясната му ръка. Докосването на меката ѝ кожа до мазолестата му длан го сепна. Слънчобранът ѝ падна на пода, но Джимбо беше така изненадан от жеста ѝ, че не се сети да се наведе и да ѝ го подаде, а тя твърдо бе решила да спечели симпатиите му и затова сама не се наведе да го вземе.

— Ще ми простите ли, че ви ударих, сър?

Джимбо стоеше безмълвен. Фурията отпреди две нощи нямаше нищо общо с тази нежно говореща лейди, която стоеше толкова смирено пред него. Господи, та тя изглежда чудесно. Имаше най-прекрасните кафяви очи, които някога бе виждал.

Тя го гледаше озадачена от мълчанието му, без да подозира какви мисли занимаваха съзнанието му.

— Има ли значение за вас дали ще ви простя или не? — попита той.

Сара първо изрази мнението си с жест на ръката, после гласно го потвърди.

— О, Боже мой! Да, господин Джимбо. Разбира се, че има значение. Бях толкова груба.

Той извъртя очите си нагоре, към небето.

— Добре. Прощавам ви. Не ми причинихте никаква болка — добави той. Чувстваше се толкова неловко, сякаш беше ученик.

Усмивката на Сара стопи намръщения израз на лицето му.

— Благодаря ви, сър. Вие имате добро сърце.

Джимбо отметна глава назад и се разсмя. Когато се овладя, забеляза:

— Непременно си спомнете за... моето добро сърце пред капитана. Той по достойнство ще оцени вашата похвала.

За себе си тя отбеляза, че това е чудесна идея.

— Разбира се, ще му кажа това — обеща тя.

Сара реши да използва чудесното настроение на моряка, за да му зададе няколко въпроса.

— Сър, виждал ли сте прислугата тази сутрин? Леглото ми трябва да се оправи, а имам и няколко рокли, които се нуждаят от внимание.

— Нямаме прислуга на борда — кратко отговори Джимбо. — Всъщност, двете с леля ви сте единствените жени, които пътуват с нас.

— Тогава кой... — тя прекъсна въпроса си по средата. Ако нямаше прислуга на кораба, кой тогава беше съблякъл дрехите й? Отговорът проблесна като светкавица — Нейтън!

Джимбо забеляза приятната червенина, която заля бузите й и се зачуди за причината.

— Има още един въпрос, който искам да ви задам, сър, ако имате търпението да ме изслушате.

— Какъв? — попита рязко той.

— За какво е тази стая? И как й казвате, ако има някакво специално име? — тя посочи с ръка пространството около себе си. — Отначало мислех, че е коридор, но сега виждам, че е много по-голяма. Помещението е прекрасно за салон — добави тя. — Не бях забелязала онзи сгънат параван, когато се качих за първи път и...

Тя прекъсна обясненията си, тъй като Джимбо премести паравана и го подиря на стената до стълбата.

— Това е каюткомпанията — каза й той. — Поне тези помещения се наричат така на всички истински фрегати.

След като параванът беше преместен, Сара видя стълби, които водеха надолу.

— Закъде са тези стълби?

— Долу са складирани запасите от вода и вино — отговори Джимбо. Под тях има още едно ниво, където съхраняваме мунициите.

— Муниции? — попита тя. — Защо са ви нужни муниции?

Джимбо се усмихна.

— Не забелязахте ли оръдията, когато се качихте на кораба, миледи?

Тя поклати глава.

— По това време бях малко разтревожена, сър, а и не обръщам особено внимание на подробностите.

Малко разтревожена беше със сигурност меко казано. Тогава тази жена направо беше побесняла от гняв.

— Имаме осем оръдия — съобщи Джимбо. — По-малко от обичайното за повечето кораби, но нашите винаги са в бойна готовност и нямаме нужда от повече. Този кораб е умалено копие на една фрегата, която капитанът беше харесал — добави той. — Складът за

муниции се намира в помещения, разположени под нивото на водата, защото така е по-безопасно, ако ни нападнат. Освен това, по този начин са защитени и срещу експлозия.

— Но, господин Джимбо, сега не сме във война? Защо му трябва на капитана тези оръдия на борда? Каква е нуждата от тях?

Джимбо сви рамене. Внезапно очите на Сара станаха огромни.

— Езичника Пейгън — произнесе тя името на омразния пират и кимна с глава. — Да, разбира се. Много умно от страна на нашия капитан, че е взел мерки при среща с престъпниците, които кръстосват моретата. Той ще ни защити от пиратите, нали?

Макар и трудно, но Джимбо успя да скрие усмивката си.

— Вие сте чувала за Езичника, нали?

Той забеляза негодуванието ѝ.

— Няма човек, който да не е чувал за този злодей.

— Злодей? Значи Езичника не ви е симпатичен?

Сара си помисли, че това е най-странният въпрос, който някога са ѝ задавали. Подигравателните искрици, които блещукаха в очите му, я озадачиха. Като че ли темата на разговора страшно го забавляваше — нещо, което тя не можеше да разбере. Говореха за един страшен пират, мълвата за който обикаляше из цял Лондон.

— Със сигурност не ми е симпатичен. Той е престъпник, сър. За неговата глава е определена парична награда, голяма колкото Англия. Но вие явно сте твърде романтична натура, щом вярвате на онези глупави истории за човечността на Езичника.

Пронизително изсвирване прекъсна лекцията ѝ.

— Какъв е този силен звук? — попита тя. — Чух го и по-рано, когато се обличах.

— Това е свирката на боцмана — сигнал за смяна на дежурните — обясни той. — Ще чувате този звук на всеки четири часа през нощта и през деня.

— Господин Джимбо? — опита се да го спре тя, когато той понечи да си тръгне.

— Лейди Сара, не трябва да ми казвате господин — запротестира той. — Само Джимбо е достатъчно.

— Тогава пък вие не трябва да ми казвате лейди Сара — противопостави му се тя. — Вече сме приятели и можете да ме

наричат само Сара — разреши тя и хвана ръката му. — Мога ли да ви задам един последен въпрос?

Той хвърли бърз поглед през рамото си.

— Да.

— Снощи... или може би миналата нощ... ами... аз забелязах, че вие изглежда сте на служба при моя съпруг. Така ли е?

— Да.

— Случайно да знаете къде е сега Нейтън? Бих искала да говоря с него.

— Той е на кърмата^[1].

Тя изглеждаше слисана, но бързо се съвзе и поклати глава. Върху лицето ѝ се изписа неодобрение, което изцяло привлече вниманието на Джимбо. Той се обърна към нея:

— На кърмата е, сигурен съм.

— Да, той може да е... — започна тя и, за да скрие смущението си, се наведе, за да вдигне слънчобрана си. После се приближи до големия мъж и продължи, — но вие не трябва да изричате такава непочтителна мисъл на глас. Аз съм съпруга на Нейтън и не искам да слушам такива неща. Моля ви, не показвайте отново такова неуважение.

Матю слезе надолу по стълбите точно навреме, за да чуе как приятелят му неразбираемо мънка нещо относно уважението и почитта. Лейди Сара сковано се усмихваше, докато мина покрай него.

— Какво искаше да кажеш? — попита приятеля си Матю. — Стори ми се, че чух...

Джимбо му хвърли такъв гневен поглед, че Матю спря насред дума.

— Сигурно няма да повярваш, ако ти кажа, че току-що обещах на никога да не казвам, че Нейтън е на кърмата.

Матю поклати глава.

— Тя е невероятна, нали, Джимбо? Чудя се как е възможно от едно такова безчестно семейство да произлезе такава невинност.

— Сара не е като нашата Джейд — каза Джимбо. Той имаше предвид по-малката сестра на Нейтън. — Никога, когато сме пътешествали заедно, не съм виждал нито веднъж Джейд да плаче.

— Не, тя никога не плаче — в гласа на Матю прозвуча гордост. — Но тази... Не знаех, че една жена може да плаче така, както тя плака

през първата нощ.

— Ами, направо пицеше като непослушно дете подхвърли Джимбо. — Но Джейд — пак се върна на мисълта си той, — никога не пици.

— Никога — съгласи се с категоричен тон Матю.

Джимбо внезапно се ухили.

— Двете са толкова различни. Огън и сняг — каза той. — Но има едно нещо, по което си приличат.

— И какво е то?

— И двете са дяволски красиви.

Матю кимна с глава.

Сравнението между двете жени беше прекъснато от пронизителен писък, който проглуши ушите им. И за двамата беше ясно, че единствено Сара може да вдига тази врява.

— Тя е огън и жупел, нали?

— Един дяволски гласовит огън и жупел — измърмори Джимбо. — Чудя се какво ли я е разсърдило този път?

Противно на нрава им, и двамата мъже нямаха търпение да се качат на палубата, за да видят какво се е случило. И двамата се усмихваха.

Сара току-що беше открила Нейтън. Той стоеше зад щурвала. В мига, в който тя се канеше да го извика, той се обърна гърбом към нея и свали ризата си.

Тогава тя видя белезите му. Реагира импулсивно, което всъщност беше възмутен вик:

— Кой ти направи това?

Нейтън също реагира импулсивно. Той незабавно сграбчи дръжката на камшика си и се обърна, за да посрещне заплахата. Но веднага осъзна, че нямаше никакъв неприятел, който да се опитва да причини зло на невястата му. Сара стоеше малко пред него, съвсем сама.

— Какво има? — изрева той вече към нея, като се опитваше да се успокои. — Помислих, че някой... — Той спря да вика, пое си дълбоко дъх и попита: — Боли ли ви нещо, мадам?

Тя поклати отрицателно глава.

— Никога повече не викай по този начин — нареди той много по-спокойно. — Ако искаш да привлечеш вниманието ми, просто

помоли за това.

Сара изпусна слънчобрана си на палубата, когато тръгна към съпруга си. Все още беше потресена от гледката на ужасните белези, че не съзнаваше как е реагирала. Спря на крачка от него. Нейтън видя сълзите в очите ѝ.

— Какво има пък сега? — попита той. — Да не би някой да те е изплашил?

По дяволите, нямаше търпение да се занимава с женски капризи, помисли си той.

— Гърбът ти, Нейтън — каза тя шепнешком. — Целият е в белези.

Той поклати глава. Никой досега не се бе осмелявал да спомене за тях пред него. Тези, които бяха виждали гърба му, се правеха, че не ги забелязват.

— Благодаря ти, че ми каза — отговори ѝ той. — Ако не беше ти, никога нямаше да узная за...

Хиляди дяволи! Тя започна да плаче. Явно сарказмът му ѝ е дошъл твърде много, реши той.

— Виж, Сара — измърмори той истински ядосан. — Ако се дразниш от вида на гърба ми, слез долу.

— Не се дразня — отговори тя. — Как можеш да говориш така?

Нейтън видя, че Джимбо пое шурвала. Тогава той стисна ръце зад гърба си, за да не я сграбчи. Почти беше готов да налее малко разум в главата на тази жена. И то така, както той си знае.

— Добре. Тогава защо изпищя?

Той изрече въпроса си така, сякаш в лицето я удари бръснещ вятър. Сара трябваше да му обясни.

— Защото ужасно се ядосах, когато видях белезите, Нейтън. Някаква злополука ли си претърпял?

— Не.

— Тогава някой нарочно те е подредил така — констатира тя и, без да му даде време да отговори нещо, продължи. — Трябва да е бил садистично чудовище, за да ти причини такава болка! Боже мой, колко много си страдал.

— За Бога, Сара, това се случи много отдавна.

— Пейгън Езичника ли беше?

— Какво?

Той се сепна и Сара помисли, че е отгатнала правилно.

— Езичника ти е сторил това, нали?

Джимбо започна да кашля. Нейтън се обърна и го изгледа мълчаливо.

— Защо, за Бога, мислиш, че е Езичника? — попита той Сара.

— Защото само той е способен на това — отговори тя.

— О-о! И откъде знаеш?

Тя сви рамене.

— Чувала съм много за него.

— Не беше той.

— Съвсем сигурен ли си, Нейтън? Никой не знае как изглежда този пират. Може да е бил точно той, но ти да не си разбрал това, защото не ти е казал истинското си име.

Този разговор явно не му беше приятен и той не го криеше.

— Знам кой го направи.

— Тогава ще ми кажеш кой, нали?

— Защо?

— За да мога да го намразя!

Гневът му моментално се изпари. Тази простодушна преданост направо го смая.

— Не, няма да ти кажа.

— Но не е Езичника, така ли?

Тя можеше да докара човек до побъркване, помисли си Нейтън.

— Не! — отново отрече Нейтън.

Той се обърна с гръб към нея, с което искаше да ѝ покаже, че разговорът им е свършил. Джимбо остави щурвала и се отдалечи. Сара обаче почака, докато двамата със съпруга ѝ останаха сами, и пристъпи по-близо до него.

Той усети допира на пръстите ѝ върху дясното си рамо, но не помръдна. Леката милувка на ръката ѝ, която се движеше надолу по гърба му, беше невероятно приятна и в същото време дяволски предизвикателна. Нейното докосване събуди в него особено чувство, което го накара да се замисли.

— Нямаше да те ударя снощи по гърба, ако знаех за нараняванията ти — прошепна тя, — но нали беше тъмно и не виждах, а и не знаех...

— За Бога, жено, сега не ме боли. Това се случи преди много години.

Резкият му тон стресна Сара и тя дръпна ръката си. После пристъпи напред и застана до него. Ръката ѝ докосваше неговата. Тя погледна нагоре към лицето му и остана така — в очакване и той да я погледне. Лицето му е като изсечено от камък, мислеше си тя. Изглеждаше точно така, както тя си представяше, че трябва да изглежда един викинг. Мускулите, които изпъваха кожата на раменете и ръцете му, бяха като на борец. Гърдите му бяха покрити с тъмни къдрави косъмчета, които се стесняваха надолу и се скриваха под колана на панталона му. Тя не посмя да гледа по-надолу, защото не беше прилично, но когато вдигна отново очите си към лицето му, видя, че той я наблюдава. Тя се изчерви.

— Нейтън?

— Какво?

Винаги ли щеше да ѝ се сопва така, когато говореше с нея? Сара се помъчи извинението ѝ да прозвучи мило.

— Съжалявам, ако с нещо съм наскърбила чувствата ти.

Той изобщо не си направи труда да ѝ отговори.

— Няма ли да протестира капитанът? — тогава попита тя.

— За какво да протестира?

— Че ти управляваш лодката вместо него. Широка му усмивка стопли сърцето ѝ.

— Това не е лодка, Сара. Можеш да наричаш Морския ястреб кораб, плавателен съд и всичко останало, но никога не трябва да го наричаш лодка. Това е позорна обида, невясто, и ние, капитаните, енергично възразяваме срещу такова богохулство.

— Ние?

Той кимна с глава.

— Ох, Нейтън, не мога да те разбера — каза тя. — В такъв случай ние сме богати.

— Не.

— Как така не!

По дяволите, помисли той, тя като че ли е недоволна. Нейтън набързо ѝ обясни как той и неговият приятел Колин бяха основали параходната компания, защо бяха решили той да остане партньор в сянка и завърши краткото си изложение с предположението, че може

би след десет месеца тяхната компания очаква да получи сигурна печалба.

— Как можеш да си толкова сигурен, че точно след една година ще бъдем богати?

— Заради договора, който подписах.

— Имаш предвид договор за корабни услуги?

— Не.

Въздишката ѝ направо можеше да разкъса нечие сърце.

— Моля те, обясни ми, Нейтън.

Той не обърна внимание на молбата ѝ. Тя го побутна с лакът. Господи, такава мъка е да изкопчиш нещо смислено от устата му!

— Ако си толкова сигурен, аз ще ти помогна с радост.

Той от сърце се разсмя и това я окуражи. Предложението ѝ да му помогне очевидно му бе харесало. И в гласа ѝ прозвуча ентусиазъм, когато каза:

— Мога да ви помагам при сметките. Наистина добре се справям с цифрите. Не? — уточни тя, когато той поклати глава. — Но аз искам да ви помогна.

Той остави щурвала и се обърна към нея. Господи, каква приятна гледка представлява тя днес, мислеше си той, докато я наблюдаваше как се опитва да подреди разбърканите си къдрици. Вятърът беше силен и правеше задачата ѝ невъзможна. Беше облечена в розово. Бузите ѝ се бяха зачервили и от това картината ставаше още по-прелестна. Погледът му се спря върху устните ѝ. Те бяха толкова свежи и розови, колкото всичко останало върху нея.

Той се подчини на внезапния стремеж към нея. Преди тя да се отдалечи, той обхвана раменете ѝ и я притисна до гърдите си. После плъзна ръката си по къдриците на тила ѝ. Косата ѝ беше като коприна. Той събра къдриците ѝ в свития си юмрук и дръпна главата ѝ назад, така че лицето ѝ се повдигна към него. Мярна му се мисълта, че трябва да я целуне само заради собственото си душевно спокойствие, защото беше абсолютно сигурен, че щом ѝ обясни специалната задача, с която трябваше да се заемат, тя отново ще започне да пици.

— Двамата с теб трябва да изпълним едно специално задължение — каза ѝ той, а устните му се доближиха до нейните. — Моята част от задължението е ти да забременееш, Сара, а твоята част от задължението е да ми родиш син.

Устните му се впиха в нейните точно навреме, за да попречат на шумния ѝ протест, породен от възмущението ѝ.

Сара просто беше прекалено слисана, за да може веднага да реагира. Но устните ѝ бяха горещи, чувствени, търсещи. Той я заля с топлината си, с аромата на тялото си, с прекрасното си мъжко излъчване.

Нейтън искаше нейния отговор и тя не го разочарова. Когато целувката му стана по-настойчива, устните ѝ се отвориха и езиките им се срещнаха. Той усети, че колената му омекват. Сара обви с ръце врата му и се притисна до него. Тя беше толкова невинна, че не разбираше, че отговаря на целувката му, че страстния звук, който чу, беше от нея самата.

Господи, мислеше Нейтън, тя е толкова нежна и деликатна. Той усети огъня, който гореше вътре в нея и копнееше да я притисне още по-силно и по-близо до себе си. Ръцете му се плъзнаха надолу и обхванаха хълбоците ѝ. Бавно я повдигна от пода на палубата, като притисна бедрата ѝ към своите, а после силно я притегли към възбудената си мъжественост.

Устните му се впиваха в нейните отново и отново. Искаше я, искаше да бъде негова. Нейтън усети, че скоро няма да може да се контролира, че трябва да утоли жаждата си.

Чак тогава дюдюканията и гръмогласният смях проникнаха в съзнанието му. Целият екипаж очевидно се наслаждаваше на представлението, което той им изнасяше. Нейтън се опита да се откъсне от Сара.

Тя обаче не му позволи. Продължаваше да стиска врата му и му подаваше устните си. С тихо изръмжаване той се подчини на нямата ѝ молба. Целувката им беше чувствена и страстна, но когато езичето ѝ пропърха около неговия език, той се напегна и се овладя.

И двамата бяха останали без дъх, когато се отделиха един от друг. Сара беше като замаяна. Тя залитна и потърси опора в дървения реборд на щурвала. Постави ръка върху развълнуваните си гърди и прошепна:

— О, Боже!

Веднага щом капитанът им остави невестата си, мъжете се върнаха към задълженията си. Нейтън сведе очи, преди да погледне

Сара. Когато видя замаяното ѝ щастливо лице, той беше напълно удовлетворен. И изпита желание да я целуне отново.

С поклащане на глава призна пред себе си, че самодисциплината му нещо куца. Реши, че вече е загубил достатъчно време с невястата си и отново насочи вниманието си към щурвала. Намръщи се, когато видя, че ръцете му треперят. Целувката явно имаше малко по-силно въздействие върху него, отколкото си мислеше.

На Сара ѝ беше необходимо много повече време, за да се съвземе. Тя трепереше от главата до петите. Нямаше представа, че целувката може да бъде толкова... възхитително нещо.

Но когато видя силната досада изписана върху лицето му, тя си помисли, че за него не е било същото.

Внезапно усети, че плаче, без да разбира защо. После си спомни за неприличните забележки, които той беше направил относно специалното задължение.

— Аз не съм кобила за разплод — прошепна тя. — И въобще не съм сигурна, че ми харесва да ме докосваш.

Нейтън погледна през рамото си.

— Можеш да говориш всякакви глупости — каза лениво той, — но начинът по който ме целуна...

— Мисля, че ненавиждам това.

— Лъжкия!

Да, това беше ужасна обида, но той така я изрече, че думата стопли сърцето ѝ. Прозвуча така, сякаш ѝ е казал най-хубавата гальовна дума.

В цялата история нямаше капчица здрав разум. Нима толкова отчаяно желаше да чуе добра дума от устата на този викинг, та сега приемаше обидата му за такава? Сара усети, че се изчервява. Тя се втренчи във носовите на ботушите му и скромно скръсти ръце пред себе си.

— Няма да можеш да ме целунеш пак — заяви тя, макар че ѝ се искаше гласът ѝ да звучи по-убедително и не така напрегнато.

— Няма да мога ли?

Той очевидно се забавляваше.

— Не, няма! — потвърди тя. — Решила съм, че първо ще трябва да ме ухагваш, Нейтън, а след това ние трябва да имаме истинска

брачна церемония, която да бъде ръководена от истински свещеник. И чак тогава ще можеш отново да ме целунеш.

Тя не гледаше към него, докато държеше тази ултимативна реч, но когато свърши, вдигна очи към него, за да види реакцията му. За съжаление, изразът на лицето му не ѝ казваше нищо. Тя се намръщи.

— Смятам, че нашият брак може да бъде оспорван в двореца, ако не кажем брачната си клетва пред представител на Бога.

Сега вече той ѝ позволи да види реакцията му. Но тя пожела да си остане само с предположенията, защото, мили Боже, той мръщеше лицето си толкова ожесточено, сякаш беше обърнато срещу обедното слънце, което сега сипеше огнена жарава върху тях.

Но, очите му... те бяха толкова ослепително сини, толкова ясни, с такава притегателна сила. Когато Нейтън я погледна право в очите, дъхът ѝ секна. Една внезапна мисъл проряза съзнанието ѝ. Нейният викинг беше много красив мъж.

Защо не го беше забелязала по-рано? — питаше се тя. Мили Боже, нима беше започнала да го намира привлекателен?

Нейтън я изтръгна от мислите ѝ, когато каза:

— Смяташ, че си намерила начин да се отървеш от този договор?

— Не!

— Добре — продължи той, след като чу отговора ѝ. — Както те уведомих преди, нямам намерение да разтрогна брачния договор, Сара.

Тя не хареса самоуверения му тон.

— Знаех това, още преди да ми го кажеш.

— Така ли?

— Да, знаех го.

— И откъде си го знаела?

Тя започна да кима към него, но Нейтън хвана главата ѝ и я задържа между ръцете си.

— Пусни ме, Нейтън. Боли ме главата, когато дърпаш така косата ми.

Той не я пусна, а започна да разтвива врата ѝ. Допирът на пръстите му ѝ подейства много успокоително. Сара трябваше да си наложи да не въздъхне от удоволствие.

— Разбрала си колко силно желая парите и земята ти, нали, Сара? — попита той. — Това е причината, поради която ти мислиш, че аз няма да се откажа от договора.

— Не.

Нейтън не знаеше защо настоява да получи обяснението ѝ. Любопитството му беше силно възбудено от нейното дяволски свенливо държане. Жените до този момент не бяха имали никакво значение за него, но сега бе решил на всяка цена да разбере какво си беше наумила тя.

— Тогава защо мислиш, че аз искам този брак?

— Защо пък да не искаш?

— Защо да не искам?

— Нейтън, аз олицетворявам всичко, което един съпруг желае съпругата му да притежава — изтърси тя. Опитваше се гласът ѝ да звучи толкова самоуверено и нахакано, колкото неговият, когато ѝ отговаряше. — Истина е — добави тя и енергично закима с глава.

— Така ли?

Тогава тя видя, че очите му се смееха, и перченето ѝ започна да се изпарява.

— Да, така е — упорито потвърди.

Прекрасна руменина покри бузите ѝ. Как можеше някой да изрича такива нахакани думи и едновременно да излъчва такава свенливост, чудеше се Нейтън. Тя беше пълна с противоречия, според него.

— Би ли ми казала защо мислиш, че ти си олицетворение на всичко, което аз желая?

— Разбира се — побърза тя. — Първо, аз съм хубава. Не съм проста — добави припряно тя. — Ще призная, че не съм изключителна красавица, Нейтън, но това няма значение.

— Ти мислиш, че не си... красавица? — попита учуден той.

Тя се намръщи насреща му, защото беше сигурна, че той умишлено ѝ се подиграва.

— Да, разбира се — каза тя. — Но ти сигурно си потайно жесток, щом като се подиграваш с вида ми. Все пак не съм много грозна, Нейтън. Само защото имам кестенява коса и кафяви очи не означава, че съм грозна.

Той нежно се усмихна.

— Сара, не си ли забелязвала никога, как мъжете се спират и те гледат, когато минаваш покрай тях?

Така ѝ се искаше да може да го ухапе!

— Ако искаш да кажеш, че не съм привлекателна, добре тогава, сър! — възнегодува тя.

— Какво тогава? — поиска да узнае той, защото тя не намери думи да се доизкаже.

— Ти също не си превъзходен, съпруге.

Нейтън поклати глава. Той не се бе оженил за лишена от самокритичност жена. Това му достави огромно удоволствие.

— Права си — заяви той. — Виждал съм и по-хубави жени от теб, но както каза преди малко, това няма значение.

— Ако си мислиш, че грубите забележки, които правиш, ще породят у мен чувство за малоценност, грешиш — върна му го тя. Но гласът ѝ издаваше нейното смущение. — Аз действително съм това, за което всеки мъж може само да мечтае. Осмеляваш се да ми се присмиваш? Аз обаче вярвам в това, което казвам. Възпитана съм да бъда добра съпруга, така както ти си бил възпитан да бъдеш добър в своята работа. Така стоят нещата — завърши тя, като демонстративно сви рамене.

По лицето ѝ, обаче, личеше колко лесно може да я засегне човек. Тя беше събудила любопитството му. Тази жена не само се държеше, но и говореше ужасно.

— Сара, какво точно са те възпитали да правиш?

— Как какво? Да ръководя едно домакинство с лекота, без значение колко голяма е наетата прислуга — започна да изброява тя. — Мога да шия, без да си избода пръстите, да организирам официална вечеря за двеста души — тук тя малко преувеличи, — и да изпълнявам всякакви други задължения, свързани с управлението на едно голямо имение.

Беше сигурна, че го е шашнала със списъка на способностите си. Повечето от нещата, за които се бе похвалила, си бяха чиста измислица, тъй като на практика тя нямаше и най-малката представа може ли да управлява голямо имение или не, но пък нямаше начин Нейтън сега да разбере, че не умее да го прави, нали? Освен това, досега никога не беше давала прием, но това в никакъв случай не означаваше, че не може да организира тържество за двеста души. Вярваше, че може да направи всичко и да постигне всяка своя цел, стига истински да приеме предизвикателството.

— Е? — не се сдържа тя, защото той не направи никаква забележка. — Какво мислиш за моите умения?

— Ами това, че мога всякога да си наема управител да ръководи домакинството ми — парира я той. — Не е нужно да съм женен, за да бъде домът ми уютен.

Той се разсмя гръмогласно, защото разочарованието, което се изписа на лицето ѝ, беше направо комично. Тя се опита да не вземе надълбоко забележката му.

— Да, но аз мога също да водя интелигентен разговор с твоите гости на всякакви светски теми и...

Ухиленото му лице я спря. Неговото държане, реши тя, доказваше точно това, което можеше да се очаква от мъж с фамилното име Сент Джеймс. Нейтън се оказа толкова недостоен, колкото и всички останали мъже от рода му. Сигурно беше наследил и техния инат.

— Не можеш да наемеш човек с такова добро образование — заяви тя.

— И това ли е всичко? — попита той. — Няма ли още нещо, което са те възпитавали да вършиш?

Нейната гордост увисна като парцалива дрипа и се уви около глезените ѝ. Нямаше ли нещо, за Бога, което да измисли, за да предизвика изумление у този мъж?

— Като какво например?

— Ами например като това, да ми доставяш удоволствие в леглото.

Тя се изчерви.

— Разбира се, че не — заекна тя. — Предполага се, че ти ще бъдеш този, който ще ме научи как... — спря се тя, спонтанно вдигна крак и жестоко го настъпи. — Как смееш да мислиш, че ще бъда научена на тази... тази...

Вече не можеше да продължи. Начинът, по който го гледаше, го смути. Нейтън не разбираше дали сега тя ще избухне в сълзи или ще се опита да го убие.

— Една метреса може да се погрижи за тези задължения, предполагам — каза той, само за да я предизвика.

— Няма да имаш никаква метреса — изкрещя тя.

Господи, мислеше си той, истинско удоволствие е да я дразниш. Реакциите ѝ са толкова импулсивни, толкова... неподправени. Знаеше, че трябва да прекрати играта си. Тя беше твърде развълнувана, но той така се забавляваше, че не можеше да спре точно сега.

Нейтън нарочно сви рамене. Тя отново го настъпи.

— И няма значение колко е красива, няма значение колко... талантива може да бъде — продължи тя, — аз няма да го позволя!

Тя не му даде време да ѝ отговори нещо, а продължи:

— Колкото до това да спиш до мен, Нейтън, е, ти можеш просто да забравиш тези свои намерения за в бъдеще. Първо искам да ме поухажваш, след това да се оженим със свещеник...

Тя изчака една дълга минута за неговото съгласие.

— Е? — не можеше повече да го изчаква.

Той отново сви рамене.

Как можа да си помисли, че той е привлекателен? Господи, така ѝ се искаше да има достатъчно сила, за да го изрита здраво по задника.

— Това, което уточняваме в момента, е много сериозно — настоя тя. — И ако още веднъж свиеш раменете си пред мен, кълна се, че ще започна да крещя.

Той искаше да ѝ напомни, че тази заплаха е съвсем безпредметна, защото тя вече крещеше.

— Не ние — каза той с тих, успокояващ глас. — Ти си тази, която мисли, че това е сериозно — обясни той, — а не аз.

Сара си пое дълбоко дъх и направи един последен опит.

— Нейтън, моля те, опитай се да ме разбереш — пошепна тя. — Решила съм, че не е прилично да спиш с мен — беше твърде смутена, за да продължи разговора на тази тема. — Ще се ожениш ли за мен или не?

— Вече съм го направил.

Господи, тя беше страхотно ядосана. Лицето ѝ беше почервенияло, сякаш изгоряло от слънцето, и тя не смееше да го погледне в очите. Беше забила поглед в гърдите му. Темата на разговора очевидно беше извънредно тежка и за него.

Но тя упорстваше.

— Мили Боже — измърмори тя. — Наистина е много просто за разбиране — дори и за един Сент Джеймс. Искам да бъда ухажвана,

както си му е редът, Нейтън, и няма да ти позволя да ме докоснеш, докато не изречем клетвата си пред олтара. Чу ли ме?

— Сигурен съм, че ви е чул съвсем ясно, мадам — извика някой зад гърба ѝ.

Сара се дръпна настрана от Нейтън, обърна се и видя групичка от десетина мъже, които ѝ се усмихваха. Всички бяха зарязали работата си и сега еднородно кимаха с глави.

— Да, мога да се закълна, че той схвана всяка дума. Не трябва наистина да позволяваш на капитана да те докосва, докато не се ожените както подобава. Нали така, Хедли?

Един плешив, широкоплещест мъжага кимна с глава.

— Това е, което чух аз — извика той.

Сара беше съкрушена. Трябва да е крещяла като някоя опърничава жена. Реши за това да обвини Нейтън. Обърна се и го изгледа гневно.

— Трябва ли да правиш така, че да се чувствам неудобно?

— Ти сама си го правиш, невясто. Върни се в каютата — нареди той — и съблечи тази рокля.

Тя моментално се противопостави на заповедта му.

— Защо? Не ти ли харесва? — попита тя.

— Съблечи всичко, Сара. Ще бъда долу след няколко минути.

Сърцето ѝ едва не спря, когато смисълът на казаното от Нейтън достигна до съзнанието ѝ. Но беше направо побесняла, за да се опитва да го убеждава повече. Без да каже дума, тя се обърна и бавно се отдалечи от него.

Тя мина покрай Джимбо, докато вървеше към стълбата.

— Прав сте, господин Джимбо — прошепна тя глухо. — Нейтън е кърма.

Преди морякът да може да ѝ отговори нещо, лейди Сара вече беше отминала.

Когато видя, че около нея няма никой, Сара вдигна полите си и се втурна напред като светкавица. Не се спря пред вратата на каютата си, а продължи да бяга надолу по коридора, където се намираше каютата на леля Нора.

Въпреки годините си Матю все още можеше да тича бързо, особено когато случаят го изискваше, и той пристигна пред Норината каюта почти едновременно със Сара.

— Лейди Сара, надявам се, че няма да безпокоите милата Нора с посещенията си сега — каза зад гърба ѝ той.

Тя не бе чула, че той я е последвал. Сара въздъхна дълбоко и се обърна.

— Стреснахте ме — започна тя. — Не трябва да се промъквате така крадешком. Как се казвате, сър?

— Матю.

— Радвам се да се запозная с вас — заяви тя. — Колкото до моята леля, исках само да надникна, за да видя как е.

— Аз се грижа за леля ви — подхвърли Матю. — Тя не бива да има още посетители. Много е изтощена.

Сара моментално се почувства виновна. Имаше намерение да излее сърцето си пред леля Нора, за да получи помощта ѝ по отношение на Нейтън. Но сега нейните проблеми ѝ се сториха незначителни.

— Нора не е болна, нали? — попита тя, а гласът ѝ едва не трепереше от тревога. — Видях натъртванията, но мислех...

— Тя ще се оправи — обеща Матю. Беше доволен от нейната загриженост към леля ѝ. — Нора трябва само още малко да си почине. Не трябва да се движи. Ребрата ѝ са спукани...

— О, Боже, не знаех.

— Хайде, хайде, не започвайте да плачете — започна да я умолява Матю.

Очите на лейди Сара вече бяха пълни със сълзи, когато го погледна. Той не знаеше как да постъпи, ако тя се разридае отново. Мисълта, че трябва да утешава съпругата на капитана сви на топка стомаха му.

— Няма нищо страшно — зауспокоява я той и енергично закима. — Направих ѝ стегната превръзка. Тя има нужда само от почивка. Трябва да се пази и от излишни вълнения — добави той, като я погледна многозначително при последната си забележка.

Сара моментално се усъмни, че той правилно е отгатнал причината да отиде при леля си. Тя наведе разкаяно глава.

— Имах намерение да обсъдя с нея един по-особен проблем, но сега няма да я безпокоя, разбира се. Не искам да я тревожа. Когато се събуди, ще ѝ кажете ли, че ще дойда да я видя веднага, щом ме повика.

Матю кимна утвърдително. Тя взе ръката му и я задържа. Този израз на внимание от нейна страна го смути.

— Благодаря ви, че помагате на Нора. Тя е толкова добросърдечна. Много е страдала, господин Матю, и то по моя вина.

По дяволите, изглежда отново щеше да се разреве.

— Хайде, хайде, не е ваша вината. Не вие сте я ритали в ребрата. Казаха ми, че баща ви и братята му стоят зад това гнусно дело.

— Чичо ми Хенри, той е способен на такава подлост — заяви тя. — Но все пак и аз съм отговорна. Ако не бях настоявала Нора да се върне в Англия с мен...

Тя не продължи обяснението си. Стисна още веднъж ръката на Матю, а той глуповато се захили от изненада, когато я видя да прави пред него официален реверанс и да му казва колко е доволна, че е в състава на нейния персонал.

Матю с облекчение избърса потта от челото си, когато видя, че тя се отправя към каютата си. Той изсумтя, недоволен от себе си, защото почти се бе загрижил, че тя може отново да се разплаче. Естествено глупост, абсурдна глупост. Когато тръгна обратно по коридора, той вече се усмихваше.

Сара продължи да мисли за Нора, когато отвори вратата на каютата. Но щом видя голямото легло, всичко друго изчезна от главата ѝ, освен проблемът с Нейтън.

Тя не смееше да губи повече време. Затвори вратата, заключи я, после издърпа тежкия си пътнически сандък и барикадира с него входа.

Бързо се върна към масата, с мисълта да струпа колкото може повече мебели върху сандъка, за да бъде в истинско укрепление.

Но колкото и да се мъчеше да помести масата, все не успяваше. Накрая установи причината. Краката на масата бяха заковани за пода. Опита се да премести бюрото, но се оказа, че то също е неподвижно. За щастие столовете не бяха заковани. Но бяха тежки. Сара помъкна един към вратата, губейки ценни минути, докато се бореше с тежестта. Накрая усилията ѝ се увенчаха с успех и тя избута дървения стол върху сандъка.

Отстъпи назад, за да се полюбува на свършената работа, като едновременно разкършваше кръста си, за да облекчи болката от напъването. Знаеше, че да барикадира вратата е само временна мярка,

но все пак похвали идеята си. Тази самооценка обаче не издържа дълго, тъй като след малко тя осъзна колко детински е постъпила и побърза да се откаже от нея.

Да, мислеше си тя, поведението ѝ е детинско, но тогава и държането на Нейтън е същото. Щом не желаете да прояви малко разум, защо очакваше от нея да бъде разумна? Може би с падането на нощта нейният викинг ще се вразуми и ще разбере, че претенциите ѝ са съвсем законни. И ако този твърдоглав мъж не се съгласи, е добре, тя беше решила да стои заключена в каютата, докато той отстъпи. Ако умре от глад, вината ще е негова...

— Каятата ми харесваше повече, както беше подредена преди.

Сара подскочи стреснато и се завъртя, за да огледа каятата. Тя откри Нейтън, излегнал се на края на бюрото. Той ѝ се усмихваше.

Не изчака въпросите ѝ, а само посочи нагоре към люка.

— Обикновено влизам през люка — обясни той със заговорнически глас. — По-бързо е.

Май беше кимнала с глава, но не беше съвсем сигурна. Тя се облегна на сандъка си и се втренчи в него. Мили Боже, какво да прави сега?

Неговата невеста изглежда си беше глътнала езика. Нейтън реши да ѝ даде още малко време да се успокои, преди да я притисне. Лицето ѝ беше така пребледняло, че имаше реална опасност да припадне.

— Предполагам, че искаше да смениш обстановката в каятата.

Гласът му звучеше приятно и успокояващо. Но тя изпита желание да изкрещи. Вместо това промърмори:

— Да. Така ми харесва повече.

Той поклати глава.

— Няма да е много удобно.

— Няма да е удобно?

— Може би не си забелязала, но сандъкът и столът върху него на практика блокират вратата. Освен това, не смятам, че някой от нас ще иска да седне... там горе.

Забележката му беше смехотворна, разбира се. И двамата знаеха добре защо е блокирана вратата. Сара обаче се преструваше, че цялото ѝ внимание е ангажирано от този въпрос, като така се опитваше да спаси гордостта си.

— Да, наистина смятам, че си прав — каза тя. — Мебелите препречват вратата. Току-що го забелязах. Благодаря ти, че ми обърна внимание — тя не изчака даже да си поеме дъх и добави. — Защо масата е закована за пода?

— И нея ли се опита да преместиш?

Тя не обърна внимание на насмешливите нотки в гласа му.

— Мислех, че ще изглежда много по-добре, ако масата е пред сандъка. Също и бюрото — добави тя, — но не успях да ги помръдна.

Той се изправи и пристъпи към нея. Тя моментално отстъпи назад.

— Когато морето се разбунтува, мебелите започват да се движат сами — обясни ѝ той и направи още една крачка към нея. — Това налага да се закрепват неподвижно за пода.

Тя се чувстваше като дивеч, когато дебнеха. Дългата коса на Нейтън се полюшваше над раменете му при всяко негово движение. Мускулите на раменете му играеха при всяка негова крачка. Заприлича ѝ на пантера. Тя искаше да избяга от него, но някъде дълбоко в себе си, откровено си признаваше, че повече ѝ се иска той да я хване. Харесваше ѝ как я целува... но това беше всичко, което харесваше у него.

От израза на лицето му тя разбра, че той иска много повече от нея. Тактиката да напада, която беше избрал, направо я влудяваше. Тя се намръщи насреща му, с което искаше да му покаже, че е много смутена. Той ѝ се усмихна в отговор.

Беше направила полукръг в каютата, но сега изведнъж се оказа в капан пред леглото му, което остана зад гърба ѝ. Нейтън спря, когато видя страха в очите ѝ и дълбоко въздъхна.

Сара си помисли, че може би той ще промени решението си, но преди още да може да се зарадва на тази възможност, големите му ръце вече бяха върху раменете ѝ и той я притискаше към себе си.

Повдигна брадичката ѝ и я застави да го погледне в очите. Гласът му наистина беше много нежен, когато каза:

— Сара, знам, че ти е много трудно. Ако разполагахме с повече време, може би щяхме да изчакаме, докато ти ме опознаеш. Няма да те лъжа и да ти обещавам, че съм в състояние или че ще те ухажвам, защото истината е, че нито имам търпение, нито опит в тази работа. И още, не искам да се страхуващ от мен — той замълча за миг, сви

рамене, след което отново ѝ се усмихна. — Не би трябвало да ме е грижа дали се страхуваш от мен или не, но ето че това ме интересува.

— Тогава...

— Няма време — прекъсна я той. — Ако не беше избягала от мен преди осем месеца, сега щеше да носиш моя син.

Очите ѝ щяха да изскочат при това съобщение. Нейтън си помисли, че реакцията ѝ се дължи на това, че той спомена за бебе. Тя беше толкова невинна и наивна. Той беше убеден, че тя няма никакъв опит с мъжете. Но за Бога, това наистина му харесваше.

— Не съм бягала от теб, — заяви тя. — За какво говориш?

При този отказ лицето му недоверчиво се свъси.

— Не се осмелявай да ме лъжеш! — стисна я малко по-силно той, за да придаде по-голяма тежест на думите си. — Няма да го търпя, Сара. Винаги искам да ми казваш само истината.

Тя изглеждаше толкова ядосана, колкото и неговите думи.

— Не лъжа! — опъна се тя. — Никога не съм бягала от теб, викинг. Никога!

Той ѝ повярва. Изглеждаше толкова искрена и наскърбена.

— Сара, аз изпратих писмо до родителите ти, в което ги информирах за намерението си да дойда и да те отведа. Изпратих пратеника с писмото в петък. Предполагах, че ти ще бъдеш готова в понеделник. Дори упоменах часа, а ти замина за острова на леля си в неделя сутринта, един ден преди определената от мен дата. Просто и ясно.

— За първи път чувам — отговори тя. — Нейтън, моите родители сигурно не са получили писмото ти. Никой не ми е споменал нито дума за това. Всичко беше толкова объркано по онова време. Майка ми се разболя от притеснение по леля Нора, нейната сестра. Нора винаги ни пишеше поне по едно писмо в месеца, но мама не беше получавала вест от нея вече много месеци. Тревожеше се много за Нора. Когато ми предложи да отида при сестра ѝ и да разбера какво не беше в ред, аз веднага се съгласих, разбира се.

— Кога точно майка ти сподели с теб своето безпокойство? — попита той.

Неговата наглост я раздразни. Тя знаеше какво си мисли той и се намръщи в отговор.

— Няколко дни преди да замина — беше принудена да си признае, — но тя нямаше да сподели тревогите си с мен, ако не я бях заварила да плаче. Изобщо не искаше да ме натоварва с грижите си. Наистина нямаше желание — добави тя. — Знаеш ли, сега като си помисля за това, сигурна съм, че аз ѝ предложих да замина на острова при Нора.

Една внезапна мисъл я озадачи.

— Откъде си знаел къде отивам? Семейството ми беше казало на всички, че отивам в колониите на посещение при по-голямата си сестра.

Нейтън не си направи труда да ѝ обяснява, че неговите хора я бяха последвали, не ѝ спомена също, че тя беше запазила места на един от неговите кораби. Той само сви рамене.

— Защо не са казали истината за пътуването ти?

— Защото Нора беше в немилост. Преди повече от четиринадесет години тя се омъжила и напуснала Англия. Бях сигурна, че всички са забравили скандала, но както обикновено става, никой не го беше забравил.

Нейтън отново върна темата към разговора за писмата.

— Така че ти разбра, че Нора не е писала на майка ти едва два дни, преди да замине?

— Майка ми не искаше да ме тревожи, казах ти — повтори Сара. — Няма да ти позволя да мислиш, че моята майка има нещо общо с измамата. Баща ми или сестра ми може да са се опитали да скрият писмото ти, Нейтън, просто за да те накарат да почакаш още малко, но майка ми никога не би постъпила толкова непочтено.

Нейтън намери защитата ѝ достойна за уважение. Нелогична, но достойна за уважение. Това беше причината той да не настоява тя да научи истината. Твърдението, че баща ѝ е невинен обаче, дяволски го ядоса.

И тогава му стана ясно, че тя не се е опитвала да избяга от него! Беше толкова доволен от това откритие, че престана да се мръщи.

Сара не сваляше поглед от лицето на съпруга си, докато се опитваше да измисли основателен довод, за да го убеди, че не е възможно да подозира майка ѝ да участва в една измама. И чак тогава истината за това, което той току-що ѝ каза, стигна до съзнанието ѝ.

Той не я беше забравил!

Усмивката ѝ беше пленителна. Нейтън не знаеше каква е причината за тази внезапна промяна у нея. Тя се хвърли на гърдите му, обви ръцете си около кръста му и го притисна силно. Той само изсумтя. Беше направо слисан от странното ѝ поведение. Но това не му попречи да открие, че този внезапен изблик на чувствата ѝ към него му е много приятен. Да, харесваше му, и то много.

Сара леко въздъхна, после пусна съпруга си.

— За какво беше всичко това? — попита той, като чак изкриви лице от усилието гласът му да прозвучи по-твърдо.

Сара като че ли не забеляза това. Тя приглади косата си и прошепна:

— Ти не си ме забравил — отметна един кичур назад, през раменете си с жест, който той намери за много женствен, и добави, — разбира се, аз знаех, че не си ме забравил. Бях сигурна, че съществува само някакво дребно недоразумение, защото аз...

Тъй като тя замълча, той продължи вместо нея:

— Защото ти знаеше, че аз искам да се ожения за теб?

Тя кимна с глава.

Той се разсмя.

Тя го изгледа, възмутена от смеха му, после каза:

— Нейтън, когато не можах да открия Нора, аз изпратих няколко бележки до жилището ти. В тях те умолявах да ми помогнеш, но ти не ми отговори. И тогава вече започнах истински да се чудя...

— Сара, аз нямам жилище — съобщи Нейтън.

— Разбира се, че имаш — възрази тя. — Имаш къща в града. Видях я един път, когато бях излязла на езда в... Но защо клатиш глава?

— Къщата ми изгоря до основи миналата година.

— Никой не ми е казал за това!

Той сви рамене.

— Трябвало е тогава да изпратя съобщението до имението ти в провинцията — каза тя. — Добре, но защо отново клатиш глава? — възнегодува Сара.

— Имението ми също беше опожарено — обясни той.

— Кога?

— Миналата година — отговори той. — Около месец преди да бъде унищожена къщата ми в града.

Сара очевидно беше ужасена.

— Ти си имал дял в злополуката, нали, Нейтън?

Това изобщо не бяха злополуки, но той не й го каза.

И в двата случая пожарите бяха умишлено причинени от неговите врагове. Те търсеха някакви документи и писма, уличаващи го в престъпления. Нейтън беше работил за своето правителство и към края на разследването негодниците бяха решили да се разправят с него. Той все още не бе имал възможност да възстанови имотите си.

— Фактически ти си ми писала, за да ме помолиш да ти помогна да открием къде се намира Нора? — попита той.

Тя кимна с глава.

— Не знаех към кого друго да се обърна, освен към теб — призна тя. — Мисля, че твоят чичо Дънфорд Сент Джеймс стои зад цялата тази измама — добави тя.

— Каква измама? — попита той.

— Вероятно той е заловил писмото, което си изпратил до моите родители.

Той не скри раздразнението си при това нейно изявление.

— Мисля, че зад тази работа стои баща ти.

— И можеш ли да ми кажеш защо мислиш така.

— Защото Агила и Хън са умрели преди много, много години — така че баща ти е единственият останал жив подлец, способен да се заеме с такъв долен план.

— Няма да слушам такива злословия срещу моя баща. Освен това, аз съм сигурна, че виновен за това е Дънфорд.

— О? И той ли е човекът, който смаза от бой леля ти?

Очите й веднага се напълниха със сълзи и той съжали за грубия си въпрос. Тя погледна втренчено гърдите му, преди да отговори.

— Не — прошепна тя. — Това беше работа на чичо ми Хенри. Ти го видя в кръчмата онази вечер. Сега знаеш истината за мен — довърши тя с жалостиво ридание.

Нейтън повдигна с пръст брадичката й. Палецът му погали гладката й кожа.

— Каква истина?

Тя се загледа продължително в очите му, преди да отговори.

— Че съм потомка на такъв род.

Тя се надяваше, че той ще опровергае думите ѝ, та дори и ще я похвали малко.

— Да, знам това.

В този човек нямаше и капчица състрадание, мислеше си тя.

— Добре, щом знаеш — отговори тя и дръпна ръката му от брадичката си. — Всъщност, ние не трябва да имаме деца.

— Защо?

— Защото могат да се метнат на чичо ми Хенри. Или още по-лошо, могат да приличат на твоя род. Дори и ти трябва да признаеш, че всички мъже от Сент Джеймс са зловни на вид и коравосърдечни. Те са негодници — добави тя и закима. — Всички, до последния Сент Джеймс.

Той не можеше да приеме едно такова твърдение, разбира се. И веднага застана на твърда позиция.

— Може да се държат грубо, но са дяволски честни. Знаеш как се държат, когато ги разсърдиш. Те са много прями и честни.

— О, да, много прями и честни, много добре — повтори тя след него.

— Какво искаш да кажеш с това?

Сара знаеше, че отново бе започнала да го дразни, но сега това съвсем не я интересуваше.

— Твоят чичо Дънфорд беше много прям и честен, нали, когато застреля собствения си брат?

— Значи ти си чула за това?

Нейтън с мъка сдържаше усмивката си. Сара имаше вид на държавен обвинител.

— Всички чуха. Убийството е станало на стълбите на градската му къща, късно сутринта, в присъствието на много минувачи.

Нейтън сви рамене.

— Дънфорд имаше основателна причина — заяви той.

— Да застреля брат си? — тя не искаше да повярва.

Той кимна с глава.

— И каква беше причината? — попита.

— Събудил го.

Ненадейно тя се оказа в плен на чаровната му усмивка. Той отново ѝ изглеждаше страшно красив. Тя усети, че също му се усмихва.

— Дънфорд не уби брат си — обясни й Нейтън. — Само му причини малко неудобство при сядане, за няколко седмици. Когато се срещнеш с него, ще...

— Аз съм го срещала — прекъсна го Сара. Внезапно тя беше останала без дъх. Начинът, но който той я гледаше, я караше да се чувства особено. — Срещала съм се също и със съпругата му.

Сара все още му се усмихваше. Очите й дяволито проблясваха. Въобще не личеше да се страхува от него. Той се опита да мисли как трябва да подхване главната тема — най-важното нещо за него. И темата беше да стане неин съпруг.

Той нежно, някак разсеяно, галеше рамената й. Сара си помисли, че Нейтън едва ли съзнава това, което прави, защото целият му вид беше някак отнесен, далечен. Тя реши, че той може би мислеше за роднините си.

Много й се искаше той да разтрие и кръста й отзад, за да премахне болката. Но след като той изглеждаше толкова вгълбен в мислите си, тя реши да се възползва от това. Постави дясната му ръка върху гръбнака си.

— Разтрий ме тук, Нейтън. Гърбът ме боли от местенето на мебелите.

Той не възрази срещу молбата й. Просто направи това, което тя искаше. Не пипаше много нежно, затова тя го помоли да натиска малко по-леко. После постави и двете му ръце върху кръста си. Когато той започна да я разтрива, тя се облегна на него и затвори очи. Изпита блаженство сякаш беше в рая.

— По-добре ли си? — попита той, след като няколко минути слуша блажените й въздишки.

— Да, много по-добре — отговори тя.

Нейтън не спря да разтрива гърба й и тя не искаше той да спира.

— Къде срещна Дънфорд? — попита той, отпусна брадичката си и я допря до главата й. Вдъхна нейното сладостно женско ухание.

— Срещнах го в парка — отговори тя. — Чичо ти и леля ти бяха там. Беше ужасно преживяване, което никога няма да забравя.

Той се подсмихна.

— Дънфорд наистина прилича на дивак — каза той и бавно я привлече към себе си, а тя не оказа съпротива. — Чичо ми е едър,

мускулист мъж с много широки рамене. Да, предполагам, че може би е малко страшен на пръв поглед.

— Също и жена му — подметна Сара с усмивка. — Не мога да ги различавам много.

Той я щипна по задника за наказание, че се е показала толкова дръзка.

— Дънфорд има мустаци. Жена му — също.

Той отново я щипна.

— Жените от рода Сент Джеймс не са толкова дебели и трътлести, колкото тези от Уинчестър — върна ѝ го той.

— Дамите от фамилията Уинчестър не са трътлести — възрази тя. — Те са само... по-ячки.

Крайно време беше да застанат с лице към действително спорния въпрос между тях, реши тя, и като си пое дълбоко дъх, каза:

— Нейтън?

— Да?

— Няма да си съблека дрехите.

Това изявление привлече изцяло вниманието му.

— Няма ли?

Тя се отдръпна малко назад, за да може да види лицето му. Сблъска се с една бавна, непринудена усмивка. Това ѝ даде кураж да обяви и останалите си претенции.

— Не, няма. Ако трябва да направим онова нещо, аз ще бъда с дрехите си. Приеми го или се откажи, Нейтън.

Сара хапеше долната си устна и очакваше неговата реакция. Нейтън си помисли, че тя сигурно отново се бе изплашила. Това го ядоса.

— За Бога, Сара, няма да ти причиня болка.

— О, много добре знам, че ще боли — прошепна тя.

— И откъде можеш добре да знаеш?

— Майка ми каза, че винаги боляло.

Бузите на Сара бяха станали алени.

— Не боли винаги — отсече той. — Първия път може да е малко... неприятно.

— Ти направо си противоречиш — извика тя.

— Не трябва да се държиш така, като че ли...

— Нямам намерение да го харесвам — прекъсна го тя. — И ти трябва да си наясно още от тази минута. Колко време трае тази работа? Минуту или часове? — попита тя. — Бих искала да се подготвя.

Той вече не разтриваше гърба ѝ. Той направо я стискаше. Изглеждаше като ударен от нейните въпроси. Сара се възползва от преимуществото си.

— Искам да те помоля и за още една малка услуга. Моля те, Нейтън, не можеш ли да почакаш до довечера, за да направим онова нещо? Щом като си толкова непоколебим в намеренията си, не можеш ли да ми дадеш поне няколко часа, за да се примиря със съдбата си?

Да се примири със съдбата си!? Сара го караше да се чувства, сякаш ще я изтезава. Тя от своя страна като че ли отиваше на екзекуция. На своята екзекуция. Той се намръщи, но отстъпи.

— Добре — каза той. — Ще почакаме до довечера, но това е последната отстъпка, която ти правя, Сара.

Тя се повдигна на пръсти и го целуна. Устните ѝ го докоснаха само за миг, но когато се отдръпна, изглеждаше дяволски доволна от себе си.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че е това!

— Целувка.

— Не, Сара — изръмжа той. — Това е целувка!

И той я притегли към себе си, повдигна лицето ѝ и впи устни в нейните. Изобщо не беше нежен, но тя нямаше нищо против начина, по който той я целуваше. Тя се разтопи от удоволствие и му позволи да го прави така, както той иска. Все пак, току-що беше спечелила победа по много важен за нея въпрос и справедливостта изискваше той също да се почувства победител.

Странно, но това беше последната мисъл, която мина през главата ѝ. Целувката я зашемети и усещането завладя изцяло чувствата и мислите ѝ. Силната, дръзка интимност на сливането накара коленете ѝ да омекнат. Тя се притисна до съпруга си и изстена от блаженство, когато езикът му навлезе в устата ѝ.

Той подхвана ханша ѝ и я повдигна нагоре, притискайки я към слабините си. Бедрата ѝ инстинктивно притиснаха изявената му мъжественост. Той се отдръпна, но тя отново го притисна.

Усещането беше еротично, възбуждащо. Нейтън не се опитваше повече да я покорява, защото усети, че тя изцяло му съдейства.

Господи, та тя беше толкова отзивчива и всеотдайна! Дори го дърпаше за косата в стремежа си да се притисне по-силно до него.

Внезапно той се отдръпна, но известно време я задържа в ръцете си, защото ѝ трябваше време да се съвземе от целувката. Почувства се горд и щастлив от този красноречив факт.

Дявол да го вземе, той я желаше! Тогава Нейтън я бутна на леглото, обърна се и тръгна към вратата. Трябваше обаче да премести сандъка и стола, преди да излезе.

Когато отвори вратата, Сара вече беше дошла на себе си и се обърна към него:

— В бъдеще, Нейтън — започна тя и недоволно навъси лице, като усети, че гласът ѝ трепери, — надявам се, че няма да влизаш през комина в стаята ни. Обещавам, че няма да залоствам вратата — добави тя, когато той се извъртя и я изгледа недоверчиво.

— През какво да не минавам? — попита той, убеден че не е дочул правилно думите ѝ.

— През комина — охотно обясни тя. — Все още не си отговорил на въпроса ми, Нейтън. Онова нещо, което ти твърдо си решил да сториш, часове или минути продължава?

Въпросът ѝ отвлече вниманието му и той вече нямаше желание да ѝ обяснява, че люкът, който се намира на тавана на каютата, не се казва комин. Щеше да обясни на тази невежа жена разликата по-късно.

— Как, по дяволите, мога да знам колко ще продължи?

— Искаш да кажеш, че никога не си го правил?

Нейтън затвори очи. Този разговор започваше да му действа на нервите.

— Е, правил ли си го преди?

— Да! — но по гласа му личеше, че направо му е противно да ѝ дава обяснения. — Никога обаче не съм засичал времето — продължи той.

Нейтън почти беше затворил вратата зад себе си, когато ненадейно се обърна и ѝ се усмихна. Тя се изненада от тази бърза промяна.

— Сара? — тихичко я повика.

— Да?

— Ще видиш, че ще ти хареса.

След това обещание той затвори вратата.

[1] Игра на думи. На английски stem освен кърмата на кораб, има значение и на задник, дирник. — Б.ред. [↑](#)

ГЛАВА 5

През останалата част на деня Сара не видя повече Нейтън. Тя се зае с разтребването на каютата и подреждането на своите вещи. Тъй като нямаше прислужничка, сама оправи леглото, изтри праха и дори изнамери една метла, за да помете пода. Спомни си, че е оставила слънчобрана си на палубата, но когато се изкачи горе да го вземе, никъде не успя да го намери.

Към залез слънце нервите ѝ бяха опънати като струни. Колкото ѝ да се напругаше, не успяваше да измисли достатъчно добър план, за да отложи това, което предстоеше. Сара се чувстваше леко засрамена от собственото си малодушие. Тя знаеше, че рано или късно трябваше да легне с него и да му даде това, което той искаше. Знаеше, че докато всичко не свърши, тя ще продължава да се ужасява от онова нещо, но това, че положението ѝ е съвсем ясно, никак не намаляваше страховете ѝ.

Когато чу силно почукване по вратата, тя почти извика, но после бързо възвърна самообладанието си, защото размисли, че Нейтън със сигурност нямаше да почука. Не, той щеше да влезе направо. Каятата беше негова в края на краищата, и тя не оспорваше правото му да влиза, без да се съобразява с нечие присъствие.

Пред вратата стоеше Матю. Тя направи реверанс и го покани да влезе, но той не прие поканата и поклати глава.

— Леля ви Нора иска да отидете сега при нея — извести той. — Докато сте в каютата ѝ, ние с Фрост ще внесем тук ваната. Капитанът предположи, че вие може би ще искате да се изкъпете и ни нареди да донесем вода. Това е един лукс, който няма да имате много често — добави той, — така че е най-добре сега да се възползвате от него.

— Много мило от страна на Нейтън — отговори тя.

— Можете да бъдете сигурна, че ще предам думите ви — отговори Матю, който не успя да измисли нищо по-добро.

Той тръгна надолу по коридора заедно със Сара. Редом до нея се чувстваше неловко и беше някак нелепо плах. Вината за това свое

състояние приписваше на факта, че не беше свикнал да го третират като равен освен, разбира се, в присъствието на Нейтън, а също така, досега не му се беше случвало дама да прави реверанс пред него. Като се прибави и нейната очарователна усмивка, която беше истинско удоволствие. Раменете му леко се приведоха напред. Господи, той беше пленен от тази чаровница също така, както и онова говедо, Джимбо.

Когато те приближиха каютата на Нора, Матю с мъка се отърси от вцепенението си и промърмори:

— Няма да я изморявате, разбрахме се, нали?

Сара кимна с глава, после отстъпи, за да изчака Матю да ѝ отвори вратата. Той обаче не разбираше какво трябва да направи, докато тя не му показва с жест какво иска. След като той широко отвори вратата пред нея, Сара му благодари, прекрачи прага, а Матю затвори вратата зад гърба ѝ.

— Никога досега не съм виждала Матю по-смутен! — заяви леля ѝ.

— Не го забелязах — призна Сара и се усмихна на Нора. После се приближи към леглото, за да я целуне. Нора беше подпряна на куп пухкави възглавници. — Но забелязах колко силно се тревожи той за твоето състояние, лельо — съобщи Сара. Тя взе един стол, седна и оправи гънките на роклята си. — Смятам, че той е станал твой покровител.

— Матю е красив мъж, нали, Сара? И с добро сърце. Характерът му е като на покойния ми съпруг, въпреки че двамата на външен вид нямат нищо общо.

Сара се усмихна.

— Ти като че ли си малко влюбена, а?

— Глупости, дете. Не съм на възраст да се влюбвам.

Сара смени темата на разговора.

— По-добре ли се чувстваш днес?

— Да, скъпа — отговори Нора. — А ти как се чувстваш?

— Прекрасно, благодаря.

Нора поклати главата си.

— Не ми изглеждаш прекрасно — заяви тя. — Сара, седнала си на ръба на стола и седиш като на тръни. Имам чувството, че ще хукнеш при първото предизвикателство. Нейтън ли е причината за безпокойството ти?

Сара бавно кимна с глава.

— Безпокоях се също и за теб, разбира се — призна тя. — Но сега, като те видях, съм вече спокойна.

— Не сменяй темата — заповяда Нора. — Искам да говорим за Нейтън.

— Аз не искам.

— Макар и да не искаш, ще говорим за това — продължи тя. — Как се разбирате двамата?

Сара повдигна наперено рамене.

— Както може да се очаква, вече показва своите наклонности.

Нора се усмихна.

— Целуна ли те вече?

— Нора, не трябва да ми задаваш такъв въпрос.

— Отговори ми! Целуна ли те?

Сара сведе очи, преди да отговори.

— Да, целуна ме.

— Добре.

— Щом ти го казваш.

— Виж, Сара. Знам, че Нейтън не е точно такъв, какъвто ти си го създала в представата си, но само ако надзърнеш под суровата му външност, ще видиш, че си намерила добър мъж.

Сара беше решила да поддържа лек разговор.

— О? — пошегува се тя. — И откъде знаеш какъв съм си го представяла?

— И в най-дръзките си мечти може би не си могла да си представиш, че си женена за човек като Нейтън. Той наистина е малко особен на пръв поглед, нали?

— Ох, не знам — прошепна Сара.

— Разбира се, че знаеш — отговори Нора. — Ти припадна, когато го видя за първи път, нали?

— Бях много изморена — възрази Сара. — Нора, той иска... да спи с мен — изтърси ненадейно тя.

Нора въобще не изглеждаше изненадана от това, което чу. Сара се почувства истински облекчена, когато видя, че леля й даже не е смутена. Тя отчаяно се нуждаеше от съвета й.

— Това е естествено влечение — каза Нора. — Страхуваш ли се, Сара?

— Малко — отговори Сара. — Знам какво е моето задължение, но не го познавам добре и наистина ми се иска да ме беше поухажвал малко преди това.

— За какво се тревожиш?

Сара сви рамене.

— Мислиш, че ще ти причини болка?

Сара поклати глава.

— Това е най-странното нещо, лелю. Нейтън изглежда такъв свиреп, когато се намръщи срещу мен, което прави през по-голяма част от времето, но в сърцето си чувствам, че той няма да ми причини болка. Дори ми каза, че не желае да се страхувам от него.

— Добре.

— Но той няма да чака, докато свикна с тази мисъл — обясни Сара.

Нора се усмихна.

— Бях сигурна, че той няма да чака, Сара. Ти си негова съпруга, а аз видях как те гледаше през онази първа нощ. Той те желае.

Сара се изчерви до корен.

— Ами какво ще стане, ако го разочаровам?

— Няма да го разочароваш — успокои я Нора. — Той вижда в теб неща, които ти не можеш да видиш.

— Трябва да имаме дете, за да може Нейтън да получи и другата половина от богатството, което кралят е отделил. И тъй като е бил принуден да чака, за да дойде и да ме вземе... — тя изведнъж се прекъсна. — Знаеш ли, той мисли, че съм избягала от него — и Сара й разказа всичко, което вече беше научила и когато завърши, Нора беше свъсила веждите си. — Не си ли доволна, че Нейтън се е опитал да дойде и да ме отведе?

— Разбира се, че съм доволна. Намръщих се, защото виждам, че твоите родители са те измамили отново.

— Нора, не можеш да вярваш...

— Както ти казах преди — прекъсна я Нора, — никога не съм преставала да пиша писма на майка ти. Мога дори да допусна, че едно или две от писмата ми са се загубили, но не е възможно това да се случи и с всичките шест. Не, те са съчинили тази лъжа, за да те измъкнат от Англия.

— Мама не би се съгласила с една такава лъжа.

— Разбира се, че ще се съгласи — възрази Нора. — Бедната ми сестра се страхува от съпруга си. Винаги се е страхувала и винаги ще се страхува. И двете го знаем, Сара, и е безпредметно да се преструваме, че не е така. Не витай в облаците, дете. Ако Уинстън ѝ каже да те излъже, тя ще го направи. А сега, стига сме обсъждали твоите жалки родители — избърза да каже тя, тъй като Сара искаше да я прекъсне. — Искам да ти задам един въпрос.

— Какъв въпрос?

— Искаш ли да бъдеш омъжена за Нейтън?

— Няма значение какво искам.

— Да или не?

— Никога не съм си представяла, че мога да бъда омъжена за някой друг — отговори нерешително Сара. — Аз наистина не познавам чувствата си, Нора. Макар че идеята, че може да го има някоя друга жена хич не ми хареса. И представи си, аз не разбирах това, докато той не спомена пред мен думата метреса. Реагирах, разбира се, яростно срещу това предложение. Всичко е много объркано.

— Да, любовта винаги обърква.

— Не говоря за любовта — противопостави се Сара. — Просто бях възпитавана да мисля за Нейтън като за мой съпруг през всичките тези години.

Нора изсумтя неодобрително.

— Беше възпитавана да мразиш този човек. Мислеха, че ще те направят също като сестра ти Белинда, но не успяха да го сторят, нали? Ти изобщо не мразиш Нейтън.

— Не, аз никого не мразя.

— През всичките тези години ти си закриляла образа му в сърцето си, Сара, точно така, както закриляш и майка си, когато имаш възможност за това. Ти слушаше лъжите, които те сипеха по адрес на Нейтън, но после, в себе си не им вярваше.

— Те мислят, че аз го мразя — призна Сара. — Преструвах се, че се съгласявам с всичко, което роднините ми казваха за него, само и само да ме оставят на мира. Най-лош беше чичо Хенри. Сега той знае истината. Когато заставах срещу него в кръчмата и видях халката ти на дебелото му кутре, страхотно се ядосах. Хвалех се, че Нейтън ще му отмъсти и към тази лъжа добавих, че Нейтън и аз от дълго време сме в най-добри отношения.

— Може би не всичко, което си казала, е лъжа — каза Нора. Аз наистина вярвам, че Нейтън ще им отмъсти някой ден за мен, Сара. И знаеш ли защо?

— Защото той вече знае каква мила, сладка дама си ти — отговори Сара.

Нора извъртя очи към небето.

— Не, скъпа. Не вярвам все още да е разбрал това. Той ще се грижи за мен, само защото знае колко много ме обичаш. Нейтън е от типа мъже, които се грижат за тези, които са му близки.

— Но, Нора...

— Казвам ти, че той вече е започнал да те обича.

— Само си въобразяваш.

Разговорът им внезапно беше прекъснат, защото Матю влезе в каютата. Той се усмихна на Нора и ѝ намигна.

— Трябва да си почивате вече — каза ѝ той.

Сара целуна леля си за лека нощ и се върна в своята каюта. Ваната беше готова. Тя стоя във водата, докато тя стана студена, после облече бялата си нощница и наметна подходяща роба. Седеше на края на леглото и разресваше обърканата си коса, когато Нейтън влезе при нея.

След него вървяха двама по-млади мъже. Моряците ѝ кимнаха, после вдигнаха ваната и я изнесоха. Сара придърпа нагоре робата си и от благоприличие се загърна, докато мъжете излязат, а след това продължи отново да се реши.

Нейтън затвори вратата и я заключи.

Той не ѝ каза нито дума. Нямаше смисъл. Лицето му ѝ каза всичко, което искаше да знае. Мъжът беше непоколебим в намерението си. Е, добре. Нямаше да го моли повече. Нямаше да отлага. Сара започна да трепери.

Нейтън също се беше изкъпал, установи тя. Косата му беше все още мокра, пригладена назад и падаше на тила му. Строгият му профил беше все така суров и изсечен. Не беше облякъл ризата си: Сара втренчено го гледаше, докато продължаваше да реши косата си и се чудеше какво, за Бога, да каже, само да престане да бъде толкова напрегната.

Нейтън отвърна на погледа ѝ. После взе един стол, седна и бавно започна да събува ботушите си. След това дойде ред на чорапите. Щом

събу и тях, изправи се, без да престава да я гледа, и започна да разкопчава панталоните си.

Сара затвори очи.

Нейтън се усмихна на свенливостта ѝ, но не позволи тя да го разубеди да се откаже от намисленото. Той съблече и останалите си дрехи и ги метна на стола.

— Сара?

Тя не отвори очи, но попита:

— Да, Нейтън?

— Съблечи се.

Гласът му беше тих и нежен. Опитваше се поне малко да намали страха ѝ. Не се съмняваше, че е изплашена до смърт, тъй като Сара забиваше четката в косата си с такава ярост, че сигурно си причиняваше адски болки. Можеше и да припадне, ако не се успокои.

Неговият глас обаче съвсем не ѝ подеждва успокоително.

— Вече сме говорили по този въпрос, Нейтън — заяви тя, като отново заби четката чак до кожата. — Казах ти, че ще остана с дрехите си — тя се опитваше да говори твърдо и решително. Усилието ѝ обаче не се увенча с успех, защото дори тя усещаше треперенето в пресипналия си шепот. — Съгласен ли си? — попита тя.

— Добре — съгласи се той с въздишка. Лекотата, с която той се съгласи, я успокои малко.

Спря да забива четката в косата си. Все още не го поглеждаше, но се изправи и бавно прекоси стаята. После направи широка обиколка около него със сведен към пода поглед.

Остави четката си, пое дълбоко дъх и се обърна. Беше решила да се преструва, че голотата му не я притеснява. Тя беше негова съпруга, напомняше си тя, и не трябваше да се държи като някое глупаво невинно девойче.

Проблемът разбира се беше, че тя наистина е едно невинно момиче. Господи, беше ужасно нервна. Вече съм жена, а не дете, каза си тя. Няма абсолютно никаква причина да се чувствам неловко.

Тогава тя внимателно погледна съпруга си и всичките ѝ намерения да се държи като светска жена, излетяха от главата ѝ. Нейтън точно затваряше люка на тавана и беше наполовина обърнат към нея, но тя и така успя да види достатъчно добре тялото му, от което дъхът ѝ секна.

Тялото му беше невероятно мъжествено и мускулесто. Изглеждаше като излят от желязо. С бронзова от слънцето кожа. Внезапно си помисли, че никъде не видя по-бяла кожа. Как са успели и интимните части от тялото му да почернеят?

Тя обаче нямаше да му задава този въпрос. Може би след двадесет или тридесет години щеше да се чувства достатъчно близка с него, за да засегне тази тема.

Може би някой ден, пак след много години, тя щеше да си припомни за тази нощ на страдания и щеше хубавичко да се посмее.

Но в този момент със сигурност не ѝ беше до смях. Видя, че Нейтън запали свещта. На меката светлина кожата му заблестя. Беше благодарна, че стои с гръб към нея, докато се занимаваше с тази работа. Дали го правеше умишлено, за да ѝ даде време да свикне с големината му?

Ако това беше намерението му, то за жалост не ѝ вършеше никаква работа, помисли си тя. Можеше да се маскира и като дърво, пак щеше да е същото.

Сара леко въздъхна, като осъзна колко детински се държи. Единственото добро нещо в цялата ситуация беше, че той не можеше да подозира какъв ужас изпитва тя. Извърна главата си, за да не може той да види пламналото ѝ лице и каза:

— Ще си лягаме ли вече?

Остана довольна от себе си. Гласът ѝ прозвуча безгрижно, когато зададе този въпрос. Той си помисли, че тя има вид, сякаш току-що е глътнала бастун. Знаеше, че е длъжен да намери начин и да се справи със страха ѝ, преди да легне с нея.

Как, обаче, да го постигне. Той въздъхна и се обърна, за да я вземе в обятията си. Тя изтича към леглото. Той я хвана за раменете и бавно я обърна с лице към себе си.

Невястата му — сигурен беше — не се страхуваше да срещне погледа му, мислеше той. Не, не се налагаше да повдигне брадичката ѝ с ръка, за да привлече вниманието ѝ. Нейтън се усмихна. Той се съмняваше, че Сара ще сведе погледа си, дори ако ѝ кажеше, че в краката ѝ има змия.

— Това, че съм гол ли те смущава? — попита направо той, като реши, че директната атака е най-добра.

— Защо мислиш така?

Той плъзна ръце по шията ѝ. Усети пулса ѝ под палеца си. Продължи нежно да я докосва.

— Харесва ти, когато те целувам, нали, Сара?

Тя май се изненада от въпроса му.

— Нали? — попита отново той, докато тя продължаваше да го гледа втренчено.

— Да — призна тя. — Наистина ми харесва, когато ме целуваш.

Той явно беше горд от признанието ѝ.

— Но не вярвам, че изобщо ще харесам другото нещо — каза тя, убедена в простодушието си, че трябва честно да го предупреди още един път.

Той не изглеждаше засегнат от думите ѝ. Наведе се надолу и я целуна първо по челото, после по носа. Устните му докоснаха нейните за един кратък миг.

— Аз ще го харесам — каза ѝ той.

Сара нямаше готов отговор за това изказване, така че остана безмълвна. Тя силно стискаше устните си, когато неговите отново ги докоснаха.

Нейтън имаше чувството, че целува статуя, но това не го разколеба. Той въздъхна и бавно започна да стяга прегръдката си. Когато започна да се задушаваше от болка, тя разтвори устните си, за да му каже да я пусне. Това искане обаче остана неизказано, защото мислите ѝ се объркаха, когато той се възползва от ситуацията и езикът му се стрелна в устата ѝ и докосна нейния.

Отговорът ѝ беше приятен. Ледът вътре в нея започна да се топи. Нейтън охлаби прегръдката си веднага, щом тя разтвори устните си за него.

Палците му лениво галеха в кръг врата ѝ от двете страни. Съзнателно забавяше момента да я обладае и реши, че постъпва правилно, защото тя се притисна по-близо до него и обгърна врата му с ръце.

Въздишката ѝ от удоволствие се сля с неговото ръмжене от възбуда, която трудно овладяваше. Той обаче не се отказа от нежното си настъпление. Целувката му беше дълга, страстна и невероятно опитна. Устните му се впираха жадно в нейните отново и отново, докато езикът му поддържаше огъня вътре в нея.

Целувката им изглеждаше безкрайна. Тъй като тя нямаше представа за тези нови усещания, не му отне много време да я избави от свенливостта ѝ и да сломи съпротивата ѝ. Той се опитваше да овладява собственото си желание, но когато пръстите ѝ погалиха влажната му коса, той усети как вътре в него се разгаря сладостния пламък на страстта.

Той вече не беше толкова сдържан и внимателен. Беше я усмирил и сега нетърпението да я има завладя съзнанието му. Сара високо изстена, когато той свали ръцете ѝ от врата си. Устните му продължаваха да я целуват, но това не беше достатъчно. Тя искаше да бъде близо, много близо до топлината, която той излъчваше, не искаше да се откъсва от топлото му тяло. Той обаче сякаш не разбираше желанието ѝ. Продължаваше да не позволява на ръцете ѝ да го прегръщат и в същото време се отдръпваше. Тя не можеше да разбере какво иска той от нея. Не можеше и да размисли, за да се опита да разбере, защото беше много заета с целувките, а най-вече — беше направо изумена от непознатото, прекрасно усещане, което бушуваше в нея.

— Сега можеш да ме прегърнеш отново — прошепна той, като отлепи устните си.

Усмивката му беше нежна. Господи, тя беше толкова открита. Прелестното ѝ лице не криеше нищо от него. Той можеше да види объркването и смущението ѝ. Но виждаше и силната страст. Нейтън никога не беше срещал жена, която да откликва така открито и така всеотдайно.

Беше изумен от своите собствени чувства, когато разбра колко силно желаше да ѝ достави удоволствие. Невинното доверие, която тя му засвидетелстваше, пораждаше в него такива сили и чувства, че можеше да завладее света.

Но първо трябваше да завладее нея.

— Не се страхувай — шепнеше той с дълбок, дрезгав глас.

Той помилва лицето ѝ с обърната длан и се усмихна отново на начина, по който тя импулсивно наклони лицето си, за да получи повече от милувката му.

— Опитвам се да не се страхувам — прошепна. — Вече започвам по-малко да се безпокоя, защото виждам как се грижиш за моите чувства.

— И кога стигна до това заключение?

Тя се учуди на внезапния блясък, който се беше появил в очите му. Като че ли той се забавляваше.

— Когато ти се съгласи да остана с дрехите си.

Нейтън дълбоко въздъхна. Реши, че сега не му е времето да ѝ съобщава факта, че току-що е свалил робата и нощницата ѝ. Той смяташе, че тя сама ще го открие много скоро.

— Аз не съм много търпелив мъж, Сара, особено когато искам нещо много силно, както те искам теб.

Той обгърна кръста ѝ и я привлече към себе си. Телата им се допряха. Очите ѝ станаха огромни, но преди да може да събере мислите си, за да обсъди в себе си дали това ѝ харесва или не, устните му отново се впиха в нейните.

Този мъж със сигурност знаеше как да целува. Този път не се наложи да проявява настойчивост, за да разтвори устните ѝ, защото сега тя беше станала настойчива. Езикът ѝ търсеше неговия. Отговорът му беше дрезгаво изсумтяване. Тя си помисли, че този звук може би означава, че му харесва да бъде толкова безсрамна и затова стана още по-смела и настойчива.

Беше дивна, безумна целувка. Той искаше да разпали страстта им. Когато тя започна сладостно да простенва, той разбра, че е постигнал своята цел. Тялото ѝ вече беше готово да го приеме. О, Господи, от звуците, които тя издаваше, жаждата му да я обладае ставаше непоносима.

Ръцете ѝ се бяха вкопчили в раменете му. Гърдите ѝ се притискаха в неговите. Той я повдигна и я притисна към слабините си, после сподави задъхания ѝ стон от интимната им близост с нова целувка — гореща и продължителна.

Сара вече не можеше да мисли за нищо. Усещането, предизвикано от целувката му, беше толкова непознато, толкова прекрасно, толкова завладяващо. Тя дори забрави за своята свенливост. Вече знаеше, че той е съблякъл дрехите ѝ, но и без това тя само искаше да го подразни, когато му припомни, че ѝ беше обещал да остане с тях. Беше наистина една малка измама от нейна страна, но в онзи момент тя считаше причината за много разумна.

Толкова ѝ се искаше той да не бърза, да ѝ даде време да свикне с тялото му, да се радва на топлината му, на допира му.

Сара нямаше представа как са се озовали до леглото, но бяха вече там. Нейтън внезапно дръпна покривката. Устните му се откъснаха от нейните, когато я повдигна и нежно я постави да легне. Не ѝ остави време да направи опит, за да покрие голотата си, а я последва. И я покри цялата със топлото си тяло.

Но изглежда той беше избързал и това ѝ дойде твърде много. Сара изведнъж се почувства като хваната в капан, напълно в негова власт. Тя не искаше да бъде уплашена, не искаше да го разочарова.

Омаята от страстта за миг се разпръсна. Тя не искаше да прави онова нещо. Но също така не искаше той да прекъсва целувките си. О, Боже, тя беше изплашена.

Той вероятно щеше да се обиди, ако тя започнеше сега да вика и затова стискаше устни и с усилие се опитваше да сдържи вика си дълбоко в гърлото.

Неговото коляно се опитваше да разтвори краката ѝ. Тя не можеше да разреши тази интимност и започна да се боричка с него и да го пляска по раменете. Той веднага спря, облегна се на лакът, за да не ѝ тежи толкова, наведе се и започна лекичко да хапе шията ѝ. Това ѝ хареса. Дъхът му беше топъл, свеж, близо до ухото ѝ. Тя потръпна. С дрезгав шепот той ѝ каза колко много я харесва, колко много я желае и дори ѝ призна, че мисли, че тя е много красива. Когато привърши с хвалебствията по неин адрес, той беше сигурен, че я е убедил да го приеме напълно.

Но беше сбъркал. В мига, когато той отново опита да разтвори бедрата ѝ, тя пак се скова. Той скръцна със зъби от безсилие.

Усещането на меката ѝ кожа направо го подлудяваше, той обезумявайки от необходимостта да бъде в нея, но тя все още не беше готова. Челото му се покри със ситни капчици пот от нечовешкото усилие да сдържа възбудата си. Всеки път, когато ръцете му докосваха гърдите ѝ, тя се извиваше като лък към него.

Усещаше се безсилен да преодолее пасивната ѝ съпротива, а желанието му да я вземе вече болезнено напираше в него.

Беше на косъм от това, напълно да престане да се контролира. Господи, той не искаше да ѝ причини страдание. Отчаяно чувстваше необходимостта да я обладае, но преди това тя трябваше да бъде подготвена за това, да бъде топла и устремена към него. Едва тогава можеше да бъде негова.

Но тя със сигурност беше далече от такава готовност. Удряше рамената му и се опитваше да го отхвърли от себе си.

Той реши да се подчини на желанието ѝ, но само за минута-две. Нейтън се превъртя и легна до нея, като помисли да остави малко разстояние между тях, преди напълно да е загубил здравия си разум и да я насили.

Той мислеше, че само няколко минути ще са достатъчни, за да се овладее. Когато сърцето му престанеше да блъска като чук в гърдите и слепоочията му, когато ужасната разпъваща болка в слабините му малко утихнеше, той щеше отново да опита.

Дяволски трудна работа е това да ухажваш девствена девойка, мислеше си той, и тъй като никога не беше ухажвал или пък правил любов с девственица, чувстваше себе си непохватен и неспособен да го направи.

Може би някога, когато съвсем остарееше, щеше да погледне назад и да си спомни тази нощ на сладки мъки и тогава добре щеше да се посмее. Нов момента съвсем не му беше до смях. Искаше му се да сграбчи невястата си, добре да я разтърси, за да събуди в нея някакво чувство, но едновременно с това не искаше да я стресне, не искаше тя да се страхува от него.

Беше немислимо да направи и двете и той поклати глава.

Сара цялата трепереше. Веднага щом той се отдръпна от нея, престана да се усеща като хваната в капан. И сега тя искаше той отново да я целува.

Но изразът върху лицето на Нейтън я разтревожи. Имаше вид, сякаш искаше да крещи срещу нея. Тя си пое дълбоко дъх, после се обърна и го погледна.

— Нейтън?

Той не ѝ отговори. Очите му бяха затворени, а зъбите му здраво стиснати.

— Каза ми, че си бил нетърпелив мъж.

— Понякога.

— Ти си недоволен от мен, нали?

— Не.

Тя не му повярва.

— Не се мръщи — прошепна тя.

Сара протегна ръка и докосна гърдите му. Нейтън едва не подскочи, сякаш пръстите ѝ го бяха опарили — толкова силна беше реакцията от докосването ѝ.

— Не искаш ли да правиш онова повече? — попита тя. — Престана ли да ме желаеш?

Престанал бил! Той искаше да я сграбчи и да ѝ покаже колко много я желае. Не го направи, разбира сега защото беше сигурен, че това ще я ужаси отново.

— Сара, просто ми дай една минута — срыза я той. — Страхувам се...

Той не довърши обяснението си, не ѝ каза, че се страхува от себе си, че ако сега я докосне, ще ѝ причини болка. Това признание само щеше да увеличи страха ѝ. Той замълча.

— Не трябва да се страхуваш — прошепна тя.

Той не можеше да повярва на ушите си. Отвори очи, за да я погледне. Възможно ли беше тя да си мисли... Но нежността в очите ѝ беше толкова истинска. Господи, тя наистина вярваше, че той се страхува.

— За Бога, Сара, не се страхувам.

Пръстите ѝ бавно се спуснаха надолу по гърдите му. Той хвана ръката ѝ точно, когато тя стигна до кръста му.

— Спри това! — заповяда той.

— Имал си само опитни жени в леглото, нали, Нейтън?

Отговори ѝ с тихо изръмжаване. Тя се усмихна.

— Нейтън, ти обичаш да ме целуваш, нали?

Същия въпрос ѝ беше задал той, и то само преди четвърт час, когато се опитваше да премахне страха ѝ. Ако така ужасно не го болеше, щеше да се разсмее. Тази жена се държеше така, сякаш до нея в леглото лежеше девствен мъж.

Нейтън възнамеряваше да насочи мислите ѝ в правия път, когато тя се присламчи по-близо до него. Внезапно той разбра, че Сара сега вече не се страхува от него.

— Нали? — настоя тя.

— Да, Сара. Обичам да те целувам.

— Тогава ме целуни отново, моля те.

— Сара, да те целувам не е единственото нещо, което желая. Искам да те докосвам. Навсякъде.

Той очакваше тя отново да се стегне. Господи, дай ми необходимото търпение, молеше той. Нервите му бяха така опънати, че всеки момент щяха да се скъсат, а единственото, за което можеше да мисли, беше желанието му да я има. Той затвори очи и изръмжа.

После усети, че тя хваща ръката му, и когато отвори очите си, видя да я поставя върху налятата си гърд.

Той не смееше да помръдне. Тя също. Само се гледаха. Нейтън чакаше да види какво още щеше да направи тя. Тя чакаше той да продължи със своята част от задължението.

Скоро Сара изгуби търпение. Той нежно галеше гърдите ѝ. Усещането предизвикваше тръпки по цялото ѝ тяло, но едновременно с това възбуди дързостта ѝ. Тя потърка пръстите на краката си в краката му и бавно се наведе, за да го целуне.

— Хич не харесвам, когато се чувствам хваната в капан — прошепна тя, — но сега нямам това чувство, Нейтън. Не се отказвай още от мен, съпруге. Тези преживявания ми се случват за първи път. Наистина.

Той нежно я погали по лицето.

— Нямам намерение да се отказвам — прошепна той. В гласа му прозвуча насмешка. — Настина.

Сара въздъхна и го целуна точно по начина, по който тя искаше. Когато езичето ѝ се стрелна между устните му и се срещна с неговия език, задръжките на Нейтън отидоха по дяволите. Той отново пое инициативата в свои ръце и се отдаде на целувката ѝ с дива наслада.

Нейтън нежно, но настойчиво я обърна, докато тя отново легна по гръб. Тя не пусна ръцете си, опитвайки се да го повлече със себе си. Той не се подчини на желанието ѝ, а се наведе надолу и целуна благоуханната долчинка между гърдите ѝ. Езикът му докосна първо едното връхче, после и другото, докато те и двете се възбудиха. Допирът на езика му сякаш я влуди. Когато не можеше да понася сладкото мъчение, тя сграбчи косата му и започна да го дърпа.

Когато той пое зърната ѝ в устните си, Сара помисли, че е ударена от ярка мълния. Тя изви тялото си нагоре към него, искайки още и още. Стомахът ѝ се сви на топъл възел и тя изстена:

— Нейтън, моля те — нямаше представа за какво го моли, само съзнаваше, че тази невероятна топлина, която пълзеше и изгаряше

тялото ѝ, я довежда до състояние, което беше зад пределите на нейния разсъдък. —

Той се зае с другата ѝ гърда, а ръката му се плъзна надолу, между бедрата ѝ. Тя не се стегна, само дрезгаво изстена.

Нейтън се опря на лакът, за да наблюдава лицето ѝ. Тя се опита да го скрие, като завря носа си в свивката на рамото му, но той се пресегна и я хвана за косата.

— Харесва ми как откликваш — прошепна той. — Ти харесваш ли как те докосвам?

Той вече знаеше отговора. Можеше да усети, че е готова. Колко гореща беше! Пръстите му галеха нежната ѝ женственост, докато усети възбудата и желанието ѝ. Погали я по-настойчиво.

В същия миг ръцете ѝ се свиха в юмруци и тя започна да го удря по раменете. После се дръпна, без да спира да го удря.

— Нейтън — стенеше тя. — Не прави това. Боли. Ох, Боже, не спирай.

Тя продължаваше несвързано да стене, извивайки тялото си, за да чувства ръцете му. Той целият трепереше от желанието да я обладае и да заглуши слабия ѝ протест с целувка. Покри я с тялото си. Тя не стисна колената си, а направи едно движение, с което обхвана твърдата му мъжественост между бедрата си.

Той омота косата ѝ около ръката си, за да може да я държи здраво, докато я целува. Но тя така се движеше под него, че го подлудяваше. Не можеше повече да бъде търпелив. Тя не му позволяваше. Ноктите ѝ драскаха гърба му. Това му харесваше. Тя също стенеше. А това му харесваше още повече. Нейтън се опита бавно да влезе в нея, но спря, когато усети слабата ѝ съпротива. Повдигна глава, за да я погледне в очите.

— Обгърни ме с краката си — заповяда ѝ той, а гласът му бе дрезгав и категоричен.

Когато тя изпълни нареждането му, той тихо изстена, но все още не смееше да продължи.

— Погледни ме, Сара.

Тя широко отвори очи и го погледна.

— Ти ще бъдеш моя. Сега и винаги.

Очите ѝ бяха замъглени от страст. Тя обхвана лицето му с ръце.

— Аз винаги съм била само твоя, Нейтън. Винаги.

Устните му се впиха в нейните. После той проникна дълбоко в нея с настойчив, рязък тласък, защото мислеше, че така болката, която тя щеше да изпита, ще бъде възможно най-кратка и поносима.

— Тихо, скъпа — прошепна той, когато тя извика. Той вече беше в нея, плътно притиснат от нейната гореща женственост. — Господи, колко е хубаво — изстена той.

— Не, не е хубаво — извика тя.

Опита се да направи нещо, само и само да намали пулсиращата болка, но той здраво притискаше бедрата ѝ и не ѝ позволяваше да помръдне.

— След мъничко ще стане по-добре — каза ѝ той. Дишането му беше задъхано. Сякаш не му стигаше въздух. Беше отпуснал главата си, върху рамото ѝ, лекичко я хапеше със зъби, после я погалваше с език. Милувката му пораждаше сладостно мъчение, което я караше да забрави за болката,

— Не ме блъскай така, Сара — заповяда той. Гласът му беше дрезгав, напрегнат. — Няма да спра сега. Не мога!

Езикът му докосваше ухото ѝ. Тя спря да се бори и въздъхна от удоволствие.

— Болката няма да е за дълго. Обещавам.

Тя се подчини повече на нежността, която се долавяше в гласа му, колкото на обещанието, което току-що беше изрекъл. Надяваше се, че той казва истината, но все още я болеше. Тази разкъсваща болка беше настойчива, но след минута наистина започна да намалява. Но когато той отново започна да се движи вътре, болката отново я прободеше.

— Ако не се движиш, не е така ужасно — прошепна тя.

Той дрезгаво изстена.

— Нали няма да се помръдваш, Нейтън? — започна да се моли тя.

— Добре — отговори той, защото по гласа ѝ усети колко е разтревожена. Това беше лъжа, разбира се, но тя беше толкова невинна, че едва ли щеше да разбере каква огромна необходимост изпитваше той да се движи вътре в нея. — Няма да помръдна.

Ръцете ѝ започнаха да галят косата и врата му. Възбудата му така нарастваше, че той повече не можеше да се контролира, а болката,

която го разкъсваше, докато с усилия се въздържаше, крещеше да бъде успокоена. А тя продължаваше да го гали.

— Нейтън, целуни ме.

— Боли ли те още?

— Почти не.

Той нарочно се отдръпна леко, когато се наведе да я целуне, после също така лекичко влезе отново в нея.

— Ти обеща да не мърдаш! — извика тя.

Вместо да спори с нея, той я целуна. Когато се опита да се отдръпне, тя впи нокти в твърдите му бедра. Опитваше се да го държи в себе си, но не искаше да му позволява да се движи. Той не обърна внимание на протестите ѝ, трябваше да я запали така, както той гореше. Ръката му се плъзна надолу и милувките му започнаха да разпалват огъня в нея. Главата ѝ се отпусна върху възглавницата, а ръцете ѝ вече не се впиваха в бедрата му.

И тогава тя започна да се движи. Бедрата ѝ се повдигаха и притискаха към неговите. Движенията ѝ бяха инстинктивни, първични, буйни. Скоро тя също започна да иска това, което искаше и той. Той отговори на копнежа ѝ с бавни, но настойчиви движения. Тя още по-плътно го притисна, като изви към него тялото си. И телата им поеха пътя на единението. Леглото се люлееше от движенията им, върху кожата им, осветени от пламъка на свещта, заблестяха капчици пот. Нейните сладостни стонове се смесиха със задъханото му, дрезгаво ръмжене.

И двамата се понесоха върху вълните на удоволствието. Той не можеше да спре върховния миг на своето изживяване, нито силния вик, когато изля горещото си семе в нея.

Главата му се отпусна върху рамото ѝ, той изцяло се отдаде на завладялата го пламтяща наслада. Знаеше, че и тя е близко до своя връх, затова продължи да се движи яростно в нея. Когато я почувства да се напруга като струна, той ѝ помогна да изживее любовната наслада с дълбоко и мощно навлизане.

Тя извика. Неговото име.

В ушите му остана да кънти само този звук. Той се отпусна върху нея, за да спре с тежестта на тялото си тръпките, които цялата я разтърсваха.

И двамата дълго, дълго време не помръдваха. Нейтън беше напълно доволен. Тя беше напълно изтощена.

Сара усети мокрота около ухото си, пресегна се и я докосна. Едва тогава разбра, че плаче. Господи, тя наистина беше загубила своята девственост, нали? Беше безкрайно доволна, за да се тревожи за това. Беше изпитала безкрайна наслада. Защо никой досега не ѝ беше казал, че онова нещо е толкова прекрасно? Сърцето на съпруга ѝ биеше с ритъма на нейното сърце. Тя въздъхна щастливо. Сега вече беше негова съпруга.

— Не можеш да ме наричаш повече невеста — прошепна тя във врата му.

И в порив на нежност близна кожата му с върха на езика си. Имаше прекрасен, солен вкус. Мъжки.

— Тежа ли ти?

Гласът му звучеше изморено. Сара му отговори утвърдително. Той наистина бе започнал да ѝ тежи. Нейтън се превъртя и легна до нея.

Но Сара не искаше той просто така да лежи до нея. Искаше да я държи в обятията си, да ѝ казва каква прекрасна жена е тя, да ѝ шепне хвалебствени и любовни думи, за които всички девойки, станали току-що жени, копнееха. Искаше също той да я целува.

Но тя не получи нищо такова. Очите на Нейтън останаха затворени. Изглеждаше спокоен и сънлив. Тя нямаше представа за борбата, която Нейтън водеше в себе си. Той отчаяно се опитваше да разбере какво му се бе случило току-що. Никога не беше загубвал контрола си до такава степен. Тя го беше омагьосала, беше го пленила и объркала. Чувстваше се странно уязвим. По дяволите, това го плашеше.

Сара се обърна към него.

— Нейтън?

— Какво?

— Целуни ме.

— Заспивай!

— Целуни ме за лека нощ.

— Не.

— Защо не?

— Ако те целуна, отново ще те пожела — беше принуден да ѝ обясни. Не я гледаше, беше се вторачил в тавана. — Но ти си много деликатна, за да го направим пак.

Тя седна в леглото и се сепна смутено от това, което почувства между бедрата си. Той беше прав. Но все пак, това нямаше значение. Тя искаше той да я целуне.

— Ти си този, който ме направи толкова деликатна — прошепна тя и го сръга в рамото. — Специално си спомням, че ти казах да не се помръдваш.

— Ти първа започна, Сара. Не си ли спомняш?

Тя се изчерви. Беше взела присърце думите му. В гласа му обаче не долови укор. Тя се сгуши до него, желаейки той да обвие ръцете си около нея.

— Нейтън, след това... не е ли така важно, както през време на това!

Той не можа да разбере за какво говореше тя.

— Заспивай! — заповяда ѝ той за втори път, издърпа нагоре завивките и ги метна върху тях. После отново затвори очи.

Тя го прегърна. Беше толкова изморена и разстроена. И му го каза. Той се разсмя.

— Сара, знам че и ти достигна до пълно изживяване на любовния миг.

— Не говоря за това — прошепна тя.

Почака той да я запита какво има предвид, но когато той продължи да мълчи, не издържа.

— Нейтън?

— По дяволите, какво има сега?

— Моля те, не дръж такъв груб език пред мен.

— Сара... — започна той с предупредителна нотка в гласа си.

— След като си имал онези жени в леглото си... ами, след това... какво правеше?

Какво, по дяволите, искаше тя?.

— Зарязвах ги — отсече той.

— И мен ли ще зарежеш?

— Сара, това е моето легло. Искам да спя.

Търпението ѝ беше на изчерпване.

— Не и преди да ти обясня етикецията — заяви тя, — че след като мъжът свърши... това, той трябва да каже на жена си колко е прекрасна. След това той трябва да я целуне, да я прегърне и така двамата да заспят в обятията си.

Сега вече той не можеше да сдържи усмивката си. Това бяха най-глупавите думи, които беше чувал, а при това бяха изговорени с наставнически тон.

— Това се нарича любене, Сара, и откъде знаеш какво е правилно и какво не е? Ти беше девствена, спомняш ли си?

— Това не пречи да знам какво е правилно — възрази му тя.

— Сара?

— Да?

— Не ми крещи.

Той се обърна и я погледна. По дяволите, изглежда всеки миг щеше да заплаче. Нямаше търпение да се занимава със сълзите ѝ. Господи, тя беше толкова уязвима... и красива. Устните ѝ бяха розови и подпухнали от целувките му.

Той се протегна и я притегли в обятията си. След като, я целуна по главата, притисна лицето ѝ към рамото си и прошепна:

— Ти си прекрасна жена. А сега, заспивай.

Не прозвуча така, както ѝ се искаше, но нямаше кой знае какво значение. Той я притискаше в обятията си, галеше гърба ѝ и тя си помисли, че това все пак означава нещо. Сара се сгуши до него и затвори очи.

Брадичката му се опираше в главата ѝ. Всеки път, когато в него нахлуваше споменът за любенето им, той съзнателно го изпъждаше. Не беше готов да позволи да бъде ръководен от чувствата си. Беше достатъчно суров, за да не допусне една жена толкова близо до себе си.

Нейтън се унасяше в сън, когато тя прошепна името му. Той я стисна, за да ѝ покаже, че иска тишина. Но Сара отново прошепна името му.

— Да? — той нарочно се прозя.

— Знаеш ли как се нарича тази прегръдка и това притискане?

Тя нямаше да го остави на мира, докато не му каже всичко, което беше в ума ѝ. Нейтън отново я стисна, но после се предаде.

— Не, Сара. Как се нарича?

— Обич и уважение.

Той изстена. Тя се усмихна.

— Това е добро начало, нали?

Единственият отговор, който получи, беше яко хъркане. Сара не се обезпокои, че е заспал по средата на пламенната ѝ реч. Просто щеше да му го обясни отново утре.

Тя нямаше търпение да види утринната светлина. Щеше да изобрети хиляди начини, за да принуди Нейтън да осъзнае какъв късмет е извадил. Вече знаеше, че тя е идеалната съпруга за него. Той все още не го знаеше, разбира се, но с търпение и настойчивост от нейна страна, той щеше да открие колко много я обича. Тя беше сигурна в това.

Беше неговата съпруга, неговата любов. Бракът им беше действителен във всяко едно отношение. Между тях съществуваше договор. А бракът беше свята институция и Сара твърдо беше решила да пази и уважава брачната си клетва.

Тя заспа, притисната плътно до него. Утрешният ден ще бъде официалното начало на нейния нов живот като съпруга на Нейтън. Щеше да бъде един блажен ден. Щеше да бъде райски ден.

ГЛАВА 6

Беше един ужасен ден. Беше един адски ден.

Нейтън го нямаше в каютата, когато тя се събуди. Беше отворил специално за нея люка на тавана и сега стаята беше изпълнена със свеж въздух и слънчева светлина. Беше много по-топло, отколкото вчера. След като се изми, тя облече лека рокля в наситен син цвят, обточена с бял ленен кант, и излезе да потърси съпруга си. Искаше да го попита къде държат чаршафите, за да смени спалното бельо. Искаше също той отново да я целуне.

Когато изкачи последното стъпало към главната палуба, тя чу мъжки вик. Забърза нататък, за да види за какво е цялата тази суматоха и едва не се спъна в тялото на един мъж, проснат на палубата. Възрастният човек явно използваше падането в своя изгода, защото вече яката спеше.

Слънчобранът, който тя не бе успяла да намери вчера, се беше заплел в краката му. Джимбо бе коленичил до лежащия мъж и се навеждаше над него. С плесници той се опитваше да го събуди.

След миг тълпа от мъже ограда двамата. Всеки започна моментално да дава съвети на Джимбо как да вдигне на крака възрастния мъж.

— Какво, по дяволите, се е случило?

Гръмкият глас на Нейтън прозвуча точно зад Сара. Тя не се обърна, когато отговори на въпроса му.

— Мисля, че се е спънал в нещо.

— Не в нещо, миледи — уточни един моряк от екипажа и посочи към палубата. — Вашият слънчобран се заплете в краката му.

Сара бе принудена да поеме цялата отговорност.

— Да, това е моят слънчобран — каза тя. — Аз съм виновна за това, че е паднал. Ще се оправи ли, Джимбо? Наистина, не съм предизвикала нарочно тази злополука. Аз...

Джимбо се съжали над нея.

— Не говорете така, лейди Сара. Всички знаем, че това е една нещастна случайност.

Сара вдигна погледа си към насъбралите се моряци. Повечето кимаха с глави и ѝ се усмихваха.

— Не трябва да се тревожите толкова, миледи. Айвън ей сега ще се оправи.

Един мъж с рижава брада кимна с глава.

— Не се измъчвайте — подхвърли той. — Няма нищо страшно. Само главата му малко е пострадала при падането.

— Мъри? — извика Джимбо. — Донеси ми кофа с вода! Това сигурно ще го свести.

— Ще може ли Айвън да сготви вечерята ни? — зададе въпрос един от мъжете, Сара си спомни, че името му беше Честър.

Той гледеше намръщено Сара.

Тя също се намръщи насреща му. Беше от ясно по-ясно, че той я обвинява за злополуката.

— Стомахът ви по-важен ли е от здравето на приятеля ви? — попита Сара.

Тя не му даде възможност да ѝ отговори, а коленичи до спящия мъж и внимателно го потупа по рамото. Възрастният човек не реагира. Устата му остана отворена.

— Боже мой, Джимбо, убила ли съм го? — прошепна тя.

— Не, не сте го убила — отговори Джимбо. — Нали виждате, че още диша, Сара. Само дето ще го цепи главата, когато се събуди. Това е всичко.

Нейтън вдигна Сара на крака и я дръпна настрани от тълпата. Но тя не искаше да си тръгне.

— Аз съм отговорна за това нещастие — каза тя. Погледът ѝ беше насочен към Айвън, но тя можа да види кимащите глави на заобикалящите я мъже. Усети как се изчервява от негодувание при лесното им съгласие.

— Беше нещастен случай — извика тя.

Никой не я опроверга и тя се почувства по-добре.

— Аз трябва да се погрижа за Айвън — заяви тогава Сара. — Когато той отвори очите си, трябва да му кажа колко много съжалявам, че забравих слънчобрана си на палубата.

— Той няма да е в състояние да те чуе — пророкува Нейтън.

— Да — съгласи се Лестър. — Айвън Страшния не е от хората, които лесно забравят една обида. Той си има навик да държи карез, нали, Уолт?

Един слаб мъж с тъмнокафяви очи кимна утвърдително.

— Това е повече от обида, Лестър — промърмори той. — Айвън ще бъде бесен.

— Айвън единственият готвач на кораба ли е? — попита Сара.

— Да — отговори й Нейтън.

Сега вече тя се обърна и погледна съпруга си. Изчерви се силно. Не беше сигурна дали горещината, разляла се по бузите ѝ, се дължеше на това, че се срещаха за първи път след интимната им нощ, или на неудобството, че е причина за създалата се суматоха.

— Защо го наричат Айвън Страшния? — попита тя. Защото има лош нрав?

Той едва я погледна, когато отговори.

— Не харесват манджите му — каза той.

После направи знак на един от моряците да излее водата от кофата върху главата на Айвън. Готвачът веднага се съвзе, започна да пръска слюнки и да ръмжи.

Нейтън кимна с глава, обърна се и се отдалечи.

Сара не можеше да повярва, че той си е тръгнал, без да ѝ каже нито дума. Почувства се унижена. Тя се обърна към Айвън и застана, стискайки ръцете си, докато чакаше подходящ момент да му се извини. Мълчаливо се закле, че ще намери Нейтън и ще му предаде веднага още един урок по етикеция.

Веднага щом Айвън се надигна и седна, тя коленичи до него.

— Моля ви, простете ми, сър. Причиних ви болка. Моят слънчобран е причината да се спънете, макар че ако добре гледахте в краката си, сигурна съм, че щяхте да го забележите. Все пак, моля за извинение.

Айвън разтриваше тила си и едновременно хвърляше кръвнишки погледи към хубавата жена, която се опитваше така да нагласи нещата, че да изкара него виновен за това, че една се беше разминал със смъртта. Но върху лицето ѝ беше изписана искрена загриженост и той не можеше грубо да ѝ отговори. Освен това, тя беше жената на капитана — още една причина да се въздържи.

— Не се ударих много — каза той. — Не го направихте нарочно, нали?

Той говореше с лек шотландски акцент. Сара си помисли, че думите му звучат като мелодия.

— Не, разбира се, че не съм го направила нарочно, сър. Чувствате ли се достатъчно силен, за да станете? Аз ще ви помогна.

От израза на лицето му тя разбра, че той не желае помощта ѝ. Джимбо повдигна готвача, но веднага щом Айвън се опита да ходи, започна да се олюлява. Сара все още беше на колене. Тя се пресегна, за да си вземе слънчобрана, останал между краката на готвача. Точно тогава друг моряк задърпа приятеля си. Горкият Айвън внезапно се оказа въвлечен в нещо подобно на игра на дърпане па въже. Жената на капитана дърпаше крака му с дръжката на слънчобрана си, а приятелят му го теглеше от другата страна. Играта завърши с просването на Айвън по гръб върху палубата.

— Махайте се всички — изрева той, но сега гласът му съвсем не звучеше като мелодия. — Довечера няма да получите супа, момчета. Главата ме цепа, а сега и задникът ми едва не се сцеди.

— Внимавай какво говориш, Айвън — нареди му Джимбо.

— Да! — извика друг мъж. — Ние сме в компанията на дама.

Джимбо вдигна слънчобрана на Сара и ѝ го подаде. Той се обърна да си тръгне, но думите ѝ толкова го стреснаха, че го заковаха на място.

— Аз ще сготвя супа за мъжете.

— Не, няма — каза ѝ Джимбо. Решителният му тон не оставяше място за спор. — Вие сте жена на капитана и няма да вършите такава неподходяща работа.

Тъй като Сара не желаше да спори с Джимбо в присъствието на останалите мъже, тя почака той да се отдалечи. Тогава се усмихна на моряците, които все още стояха наредени в кръг, и им каза:

— Ще ви сготвя чудесна супа. Айвън? Нали ще се почувствате по-добре, ако имате един ден почивка и си отдъхнете? Това е най-малкото, което мога да направя за вас, за да се реванширам.

Айвън значително се ободри щом чу предложението ѝ.

— Досега случвало ли ви се е да готвите супа? — попита я той. Лицето му все още беше намръщено, но той вече се усмихваше.

Тъй като всички я бяха зяпнали, тя реши да излъже. Пък и какво толкова трудно имаше в това да се сготви една супа.

— О, Боже, много пъти! — похвали се тя. — Помагах на нашия готвач да приготвя много прекрасни ястия.

— Защо е трябвало една изтънчена дама като вас да се занимава с готвене? — попита Честър.

— Ами беше много... скучно в имението ни в провинцията — веднага съобрази тя. — По този начин се развличах.

Имаха вид на хора, които повярваха на тази лъжа.

— Ако вече се чувствате достатъчно добре, за да ме заведете до кухнята, Айвън, аз веднага ще се заема с тази работа. Хубавата супа трябва да ври на тих огън много часове — добави тя с надеждата, че е права.

Айвън ѝ позволи да го хване за ръката. Той продължаваше да разтрива темето си с другата ръка, докато вървяха към работното му място.

— Казва се камбуз, миледи, а не кухня — обясни той. — Побавно, момиче — добави той, когато тя се втурна напред. — Все още виждам двойно.

Минаха един след друг по различни тъмни коридори, докато накрая тя съвсем се обърка. Айвън знаеше пътя, разбира се, и я водеше право в своето убежище.

Той запали две свещи и ги постави в стъклени кълба, за да е сигурен, че няма да изгаснат и ги сложи на един стол до стената.

По средата на помещението имаше огромна пещ. Със сигурност беше най-голямата, която някога бе виждала. Когато сподели това с Айвън, той поклати глава.

— Това не е пещ, това е печка. Има една отворена дупка от другата страна. Трябва да заобиколите, за да я видите. Ето къде готвя печеното месо, наредено на този здрав шиш. От тази страна можете да видите големите казани, под горната плоча на печката, те са четири на брой, в тях готвя моята супа от говежда месо. Ето го и месото — част от него се развали. Отделил съм разваленото месо от доброто. Повечето вече ври във водата, сложих го, преди да отида на палубата да си поприказваме с Честър. Човек може да се задуши тук, а и аз се нуждая от глътка свеж морски въздух.

Айвън махна с ръка към купчината развалено месо, което бе оставил върху бюфета, като мислеше да ѝ каже, че веднага щом се почувства малко по-добре, ще го изхвърли през борда, но той забрави за това, защото главата отново започна да го пробожда.

— Няма какво толкова много да се добави към супата — каза той и се изправи. — Само нарежете зарзавата и прибавете подправките. Но вие знаете какво трябва. Искате ли да остана, докато свикнете с моя камбуз?

— Не — отговори Сара. — Всичко ще бъде наред, Айвън. Върви и нека Матю прегледа подутината на главата ти. Може би той има някакво специално лекарство, което да облекчи болките ти.

— Това и ще направя, момиче. Той ще ми даде една халба хубав грог. Няма по-подходящо нещо от грога за болките.

Веднага щом готвачът излезе, Сара се залови за работа. Имаше намерение да приготви най-вкусната супа, която мъжете са яли в живота си. Тя прибави и останалото месо, което намери оставено на бюфета, като го разпредели във всеки казан. После прибави подправки, и то в порядъчно количество. Откри един буркан, пълен с натрошени кафяви листа. Миризмата беше много силна, така че тя сложи по малко от тях.

Сара прекара останалата част от сутринта и част от следобед в кухнята на кораба. Тя си мислеше колко е странно, че никой не дойде да я потърси. Тази мисъл водеше към Нейтън, разбира се.

— Този мъж дори не ме поздрави, както се полага — мърмореше си тя. Избърса челото си с кърпата, която беше препасала около кръста си и отметна влажните кичури коса назад зад раменете.

— Кой не те е поздравил, както се полага? Плътният мъжки глас прозвуча откъм вратата. Сара разпозна ниския тембър на Нейтън. Тя се обърна намръщена към него.

— Ти — съобщи тя.

— Какво правиш тук?

— Правя супа. Ти какво правиш тук?

— Търся те.

В кухненското помещение беше много горещо и тя беше сигурна, че това е причината главата ѝ внезапно да се замае.

— Готвила ли си някога супа?

Тя се приближи към него, преди да му отговори. Нейтън се облегна на вратата. Изглеждаше отпуснат, но едновременно приличаше на пантера, готова за скок.

— Не — каза тя. — Не знаех как се готви супа, но сега знам. Не е трудно.

— Сара...

— Мъжете ме обвиняват за нещастията с Айвън. Трябва да направя нещо, за да спечеля доверието им. Освен това, искам моят персонал да ме харесва.

— Твоят персонал?

Тя кимна с глава.

— Тъй като ти нямаш къща и нямаш прислуга, но имаш този кораб, то твоят екипаж трябва да бъде също и мой персонал. Когато вкусят моята супа, те ще ме харесат отново.

— Защо се безпокоиш дали те харесват или не? — попита Нейтън.

Той се отдели от вратата и се приближи към нея. По дяволите, мислеше Нейтън, тя го привличаше така, както пиячката привлича пияницата. Вината беше нейна. Изглеждаше дяволски сладка и хубава.

Лицето ѝ беше поруменяло от топлината в кухнята. Кестенявите ѝ къдрици бяха овлажнели. Нейтън протегна ръка и нежно отметна една къдрица от лицето ѝ. И като че ли се изненада повече от нея от това спонтанно докосване.

— Нейтън, всеки иска да бъде харесван.

— Аз не искам.

Тя му хвърли един укорителен поглед, че не се съгласява с нея. Той направи още една крачка напред. Бедрата му докосваха нейните.

— Сара?

— Да?

— Боли ли те още от това, което правихме снощи?

Тя мигновено се изчерви. Не можеше да го погледне в очите и когато му отговори, гледаше в рамото му.

— Снощи наистина болеше — прошепна тя.

Той повдигна брадичката ѝ с палеца си.

— Не за това те питах — каза той с нежен шепот.

— Не ли?

— Не — потвърди той.

— Тогава какво искаш да знаеш?

Стори му се, че едва диша, и реши, че ѝ трябва глътка свеж въздух. По дяволите, той не искаше тя отново да припадне.

— Искам да знам дали сега те боли, Сара?

— Не — отговори тя. — Сега не ме боли.

Те се гледаха една дълга, мълчалива минута. Сара си помисли, че той иска да я целуне, но не беше съвсем сигурна.

— Нейтън? Все още не си ме поздравил, както се полага.

Тя постави ръце на гърдите му, затвори очи и зачака.

— Какво, по дяволите, е да те поздравя, както се полага? — попита той.

Знаеше точно какво иска тя от него, но му беше интересно какво ще направи тя по-нататък. Сара отвори очите си и се намръщи.

— Предполага се, че трябва да ме целунеш.

— Защо? — попита той.

Изразът на лицето ѝ показваше недвусмислено, че тя очаква от него да я целуне.

— Просто го направи — заповяда тя.

Преди да може да ѝ зададе друг въпрос, тя вдигна ръце, обгърна лицето му и наведе главата му към себе си.

— О, няма значение — прошепна тя. — Ще го направя сама.

Той не оказа никаква съпротива, но не отговори на целувката ѝ. Сара го целуна целомъдрено по устните, после се наклони назад.

— Щеше да е по-приятно, ако ми съдействаше, Нейтън. Нали и ти трябва да участваш, когато те целувам.

Гласът ѝ беше тих, чувствен и толкова нежен — като топлото тяло, което се притискаше към неговото. Никой мъж не можеше да устои на това сладко мъчение. Нейтън наведе глава и бавно докосна устните ѝ със своите. Дъхът му секна, когато разтвори устните ѝ и целувката му стана дълбока и страстна.

Тя вече се разтапяше в ръцете му. И той отново почувства, че е почти изгубен, усещайки сладостния ѝ отклик. Езикът му заигра с нейния и той не можа да сдържи един тих стон от удоволствие.

Когато накрая Нейтън се отдръпна от нея, тя политна напред. Той не можа да се сдържи и я обгърна отново с ръцете си, като я притискаше силно към себе си. Тя ухаеше на роза и на канела.

— Кой те научи да се целуваш така? — попита той с дрезгав шепот.

Въпросът му беше безсмислен, упрекна се той, та тя беше девствена, когато я взе в леглото си, но за всеки случай беше длъжен да попита.

— Ти ме научи — отговори тя простодушие.

— Никога ли не си целувала преди мен?

Тя поклати глава.

— Ако не харесваш начина, по който аз те целувам... — започна тя.

— Харесвам го.

Тя престана да протестира. Внезапно той се отдръпна, хвана ръката ѝ и я задърпа към запалените свещи. Духна пламъка им и се насочи към коридора.

— Нейтън, не мога да напусна кухнята — съобщи тя.

— Трябва да си подремнеш.

— Какво трябва? Аз никога не спя следобед.

— Сега ще спиш.

— Но какво ще стане с хубавата ми супа?

— По дяволите супата, Сара. Не искам да готвиш никога повече.

Тя се намръщи зад широкия му гръб. Господи, та той беше истински деспот!

— Вече ти обясних защо поех това задължение — възропта тя.

— Мислиш ли, че ще можеш да спечелиш доверието и симпатиите на мъжете с чиния супа?

Ако поне мъничко забавеше устремния си ход, мислеше си тя, щеше да може добре да го изрита по краката.

— Въпросът не е до супата — извика вместо това тя.

Нейтън не искаше да спори с нея. Той продължаваше да я тегли по коридора към каютата им. Сара беше малко изненадана, когато той я последва вътре, затвори вратата зад тях и я заключи.

— Обърни се, Сара.

Тя се намръщи недоволно, защото не ѝ се искаше той непрекъснато да ѝ заповядва, но после направи това, което се искаше от нея. Беше много по-бърз в разкопчаването на роклята ѝ, отколкото последния път.

— Наистина не искам да спя — заяви му тя.

Той не ѝ обърна внимание, докато роклята ѝ не се свлече на пода. Сара още не бе проумяла, че той въобще нямаше намерение да я застави да спи. Нейтън я разсъблече, докато тя остана само по риза. Но когато той се опита да махне и нея, тя отблъсна ръцете му.

Нейтън се взря в нея. Тялото ѝ беше прекрасно. Гърдите ѝ бяха закръглени, кръстът — тънък, а краката ѝ дълги и добре оформени.

Неговият горещ оглед я притесни. Сара издърпа нагоре презрамките на ризата си, за да прикрие поне малко гърдите си, но не постигна особен успех.

Тя престана да се чувства неудобно, когато и той разкопча ризата си. Сега вече той привлече цялото ѝ внимание.

— Ти също ли ще подремнеш?

— Аз никога не спя следобед.

Той метна ризата си настрана, облегна се на вратата и започна да сваля ботушите си.

Сара се отдръпна към стената и го попита:

— Не се преобличаш, нали?

Той се усмихна мило, като отпусна ъгълчето на устните си.

— Не.

— Не искаш да...

Нейтън не гледаше към нея, когато отговори:

— Напротив, искам — каза той.

— Не.

Реакцията му беше мигновена.

Той се изправи с цял ръст и тръгна към нея. Ръцете му бяха на хълбоците.

— Не?

Тя поклати глава.

— И защо не, по дяволите!

— Не мога през деня. Светло е — избъбри тя.

— Дявол да го вземе, Сара, не се страхуваш, нали? Трябва да ти призная, че няма да мога да издържа отново това мъчение.

Тя беше обидена.

— Мъчение? Казваш, че да правиш любов с мен е мъчение?

Нейтън обаче държеше да получи отговор на въпроса си.

— Страхуваш ли се? — попита той.

Изглеждаше така, сякаш той самият се страхуваше от отговора ѝ. Сара незабавно разбра как може да се отърве от него, но в същия миг изостави тази идея. Тя нямаше намерение да го лъже.

— Не бях изплашена снощи — събщи тя и като скръсти ръце на гърдите си, добави, — но ти беше.

Тази забележка не заслужаваше отговор.

— Ти каза, че вече не те боли — припомни ѝ той, като направи още една крачка напред.

— Не ме боли сега — прошепна тя, — но и двамата знаем, че веднага ще ме заболи, ако настояваш да го правим по твоя начин, Нейтън.

Макар че се усмихна, той беше учуден.

— Това толкова непоносимо ли е?

В стомаха ѝ вече започна да се събира същият горещ възел. Всичко, което трябваше да направи този мъж, бе да я погледне по този свой особен начин, и тя бе готова да изпълни каквото той пожелаеше.

— Искаш да... се движиш отново?

Нейтън не се разсмя. Тя изглеждаше толкова разтревожена, че никак не му се искаше да си помисли, че не уважава чувствата ѝ. Но и да я излъже, също нямаше намерение.

— Да — каза той и протегна ръка, за да я хване. — Искам отново да се движа в теб.

— Но ние не трябва да правим нищо друго, освен да подремнем.

Тази малка жена трябваше да бъде научена кой е съпругът и коя съпругата, помисли си Нейтън. Реши, че по-късно подробно ще ѝ обясни, че нейно задължение е да му се подчинява. А сега всичко, което искаше, бе да я целуне. Той сложи ръце на раменете ѝ, дръпна я към мястото, над което се намираше люка, и не ѝ позволи да се отдели, докато се пресегна и затвори дървения капак.

В каютата стана тъмно. А целувката беше гореща, бавна и страстна, което не остави никакво съмнение у нея, че той щеше да го направи по неговия начин.

После той се обърна да запали свещите. Ръцете ѝ се опитаха да го задържат.

— Недей — прошепна тя.

— Искам да те гледам, когато...

Той прекъсна обяснението си, когато усети ръцете ѝ върху колана си. Те трепереха, но тя успя да разкопчее копчетата на панталона му. Пръстите ѝ докоснаха прибория му мускулест корем. Задъханото му дишане ѝ показваше, че това му харесва. Стана по-смела. Притисна лицето си до гърдите му, после бавно издърпа колана и го пусна на пода.

— Искаш да ме гледаш, когато аз какво, Нейтън? — попита шепнешком тя.

Мина доста време, преди той да се съсредоточи върху въпроса ѝ. Пръстите ѝ бавно се спуснаха надолу към слабините му. Той затвори очи в сладостна агония.

— Когато достигаш до върха — каза той и тихо изстена. — Господи, Сара, продължавай да ме докосваш.

Сега неговото тяло се беше сковало и Сара се усмихна на себе си. Тя нямаше представа, че причина за възбудата му е нейното докосване. Бутна дрехите му малко по-далеч.

— Аз те докосвам, Нейтън.

Той не можеше да се измъчва повече. Хвана ръката ѝ и я насочи натам, където допирът ѝ предизвикваше най-приятни усещания. Стонът му беше гърлен и дълбок.

— Недей! — нареди ѝ той. — Само ме дръж, не ме стискай, недей... О, Боже, Сара, спри сега.

Гласът му звучеше така, сякаш изпитва силна болка. Тя дръпна ръката си.

— Болка ли ти причиних? — прошепна тя.

Той отново я целуна. Тя обви врата му с ръце и го притегли по-близо до себе си. Когато той се наведе и започна да я целува по шията и зад ухото, тя отново се опита да погали.

Той хвана ръката ѝ и я премести на кръста си.

— Така скоро ще загубя контрол над себе си — призна той. — Правиш го просто непоносимо.

Тя го целуна по врата.

— Тогава няма да те докосвам там, Нейтън, но само ако ми обещаеш да не мърдаш толкова много, когато се любиш с мен.

Той се разсмя.

— Ти ще го искаш — увери я той.

Тя се притисна до гърдите му.

— Знаеш ли какво, Сара? — попита той между пламенните целувки.

— Какво?

— Решил съм да те накарам да ме молиш за това.

А малко по-късно, когато и двамата вече бяха в леглото, той постави крака между бедрата ѝ, и тя наистина го молеше да свърши по-бързо това сладко мъчение.

Огънят на страстта, лумнал в нея, беше като вихрушка. Нейтън наистина ѝ причини болка, когато навлезе в нея. Тя беше толкова стегната, толкова гореща, че за него беше блажено мъчение да се бави. Опитваше се да бъде нежен любовник, защото не забравяше колко деликатна е тя и затова изобщо не помръдна, докато тя не започна да се извива под него.

Тя изпита удовлетворение по-бързо от него, а нейното сладостно потръпване доведе и него до насладата от освобождаването. Той не беше казал нито дума, докато се любеха. Сара обаче, не спря да говори. Тя мълвеше нежни, любовни думи. Някои имаха смисъл, други не.

Когато накрая той се отпусна върху нея и възвърна способността си да мисли, разбра, че тя плачеше.

— Господи, Сара, отново ли ти причиних болка?

— Само малко — стеснително каза тя.

Той се надигна, за да я погледне в очите.

— Тогава защо плачеш?

— И аз не знам — призна тя. — Беше толкова хубаво, аз бях толкова...

Той затвори устата ѝ с целувка. Когато пак я целуна, видя очите ѝ и се усмихна. Тя беше съвсем замаяна.

Тази жена щеше да завладее сърцето му, внезапно осъзна той.

Остро изсвирване отвън оповести смяната на вахтата и прозвуча като предупреждение, което отекна в съзнанието на Нейтън. Да бъде привлечен до такава степен от съпругата си беше опасно. Беше глупаво и... безотговорно. Обичта му към тази жена щеше да го направи слаб, той го знаеше. Ако беше научил нещо по време на своите пътешествия, то това беше, че трябва да се пази на всяка цена от всеки и от всичко.

Любовта му към нея можеше да го унищожи.

— Нейтън, защо се мръщиш?

Той не ѝ отговори. Стана от леглото, облече се с гръб към нея и излезе от каютата. Вратата тихо се затвори след него.

Сара беше озадачена от държането му и доста време не успя да реагира. Съпругът ѝ направо беше избягал от нея. Беше се държал така, сякаш в него се е вселил демон.

Нима тяхното любене имаше толкова малко значение за него, че нямаше търпение да я напусне? Сара избухна в сълзи. Тя искаше да чуе от него, нуждаеше се от любовните му слова. Господи, та той се отнесе към нея, сякаш тя не беше нищо повече от един отдушник на неговата страст. Бързо отдаване, бързо забравяне. Към една лека жена се отнасяха по-добре, отколкото той току-що се отнесе към нея, помисли си тя. Жените за забавление поне печелеха шилинг или два от тази работа.

Тя дори не беше заслужила едно изръмжаване за довиждане!

Когато изплака сълзите си, Сара изля върху леглото своето безсилие. Тя сви ръка в юмрук и започна да удря по възглавницата на Нейтън, представяйки си, че там се намира неговата глава, и изпита огромно облекчение. После тя сграбчи възглавницата му и я притисна до гърдите си. От калъфката се излъчваше миризмата на Нейтън, също както нейната възглавница беше напоена с миризмата ѝ.

Не ѝ трябваше много време, за да разбере, че е много нещастна. Тя захвърли възглавницата и се зае с разтребването на каютата.

След като заличи всички следи от следобедната им любов, тя облече същата синя рокля. Нямаше какво друго да прави, затова седна на един стол и започна да рисува кораба, използвайки скицника и въглените си.

Това занимание я откъсна за известно време от тягостните мисли за Нейтън. Матю беше този, който прекъсна усамотението ѝ, като почука на вратата и я попита с първа или втора смяна предпочита да сервират вечерята ѝ. Тя му отговори, че ще изчака и ще вечеря с леля си.

Сара нямаше търпение да разбере, дали мъжете са харесали нейната супа. Ухаеше апетитно, когато привърши с разбъркването на всички подправки. Трябва да имаше отличен вкус, мислеше си тя, още повече, че я беше оставила да къкри на тих огън.

Беше само въпрос на време моряците да дойдат и да ѝ благодарят. Затова тя стана, среса косата си и смени роклята си, за да

бъде готова за посещението им.

Нейният персонал скоро щеше да ѝ бъде напълно предан. Във всеки случай, приготвянето на супата беше една сериозна стъпка от нейна страна в тази насока. Е, до настъпването на вечерта всички ще мислят, че тя е много, много способна и достойна за уважение.

ГЛАВА 7

До настъпването на вечерта обаче всички мислеха, че тя се опитва да ги убие.

Часовникът показваше шест. Първата смяна влезе в камбуза, за да получи вечерята си малко след това. Моряците се отпуснаха уморени. Единственото им желание след уморителната работа през деня беше да си починат и добре да си хапнат. Палубите бяха лъснати, койките проветрени и изчистени, мрежите закърпени, а половината оръдия бяха смазани отново. Моряците бяха изморени и освирепели от глад. Повечето изядоха по две пълни купи от вкусната супа, за да се заситят.

Започнаха да се чувстват зле, когато и втората смяна привърши вечерята.

Сара нямаше представа за състоянието на мъжете. Беше станала дори нетърпелива, защото никой все още не беше дошъл да ѝ благодари и да я похвали за добре свършената работа.

Когато на вратата силно се почука, тя побърза да отвори. Пред нея с намръщено лице стоеше Джимбо. Усмивката застина върху устните ѝ.

— Добър вечер, Джимбо — започна тя. — Нещо лошо ли се е случило? Изглеждаш много разтревожен.

— Не сте вкусили още от супата, нали, лейди Сара? — попита я той.

Явната му загриженост не ѝ направи никакво впечатление. Тя поклати глава.

— Чакам Нора, за да вечерям заедно с нея — обясни Сара. — Джимбо, какви са тези ужасни звуци, които идват от коридора?

Тя погледна навън и се опита да определи откъде идват звуците.

— Мъжете — каза само една дума Джимбо.

— Мъжете?

Внезапно зад Джимбо се появи Нейтън. Лицето на съпруга ѝ имаше такъв израз, че сърцето ѝ подскочи, а дъхът ѝ секна. Той

изглеждаше страшно ядосан. Сара инстинктивно отстъпи назад.

— Какво има, Нейтън — попита тя с явна тревога. — Нещо лошо ли се е случило? С Нора? Тя добре ли е?

— Нора е добре — подхвърли Джимбо.

Нейтън направи знак на Джимбо да се отстрани от вратата, после влезе в каютата. Сара продължи да отстъпва назад. Тя забеляза, че мускулите на брадата му играеха от здраво стиснатите зъби. Това беше лош знак.

— Ядосан ли си за нещо? — попита го тя с плах шепот.

Той кимна с глава.

Тя събра смелост да направи едно уточнение.

— На мен ли си ядосан?

Той отново кимна. После с ритник затвори вратата.

— Защо? — попита тя и отчаяно се опитваше да не му покаже колко я е изплашил.

— Супата! — гласът на Нейтън беше тих, сдържан, гневен. Тя обаче повече се смути от единствената дума, отколкото се стресна.

— Мъжете не харесаха супата ми?

— Не си го направила нарочно, нали?

Тъй като Сара нямаше представа какво точно има предвид той, тя не отговори. Нейтън видя смущението, което тя изпитваше, в очите ѝ.

— Тогава ти не си се опитала нарочно да ги убиеш?

Тя шумно въздъхна.

— Разбира се, че не. Как е възможно да си помислиш, че съм способна на такава долна постъпка. Мъжете са част от моя персонал и аз никога не бих им причинила зло. Съжалявам, ако не са харесали супата ми. Нямах представа, че вкусът им е толкова претенциозен.

— Претенциозен? — повтори намръщено той. — Двадесет души от екипажа ми сега висят върху перилата на борда, защото повръщат от супата, която ти сготви за тях. Други десет се гърчат в страшни мъки на койките си. Още не са умрели, но можеш да бъдеш сигурна, че имат точно това желание.

Тя беше ужасена от чутото.

— Не разбирам — извика тя. — Искаш да кажеш, че моята супа не е била добра за ядене и сега мъжете се чувстват зле заради мен? О, Боже, трябва да отида и да им помогна.

Той я сграбчи за раменете, когато тя се втурна покрай него към вратата.

— Да им помогнеш? Сара, един или двама от тях със сигурност ще помогнат на теб да се озовеш зад борда на кораба.

— Не могат да ме хвърлят в морето. Аз съм тяхната господарка.

Усещаше, че ѝ се иска да закрещи..После разбра, че вече го прави.

— По дяволите, ще те хвърлят и още как! — Нейтън я помъкна към леглото и я бутна отгоре.

— Сега ще ми кажеш точно как сготви тази проклета супа!

Тя избухна в сълзи. На Нейтън му трябваха почти двадесет минути, за да разбере причината за злополучния инцидент и не Сара беше тази, която му даде задоволително обяснение. Айвън бе този, който си спомни за разваленото месо, оставено върху бюфета. Спомни си също, че не беше казал на Сара, че е развалено и опасно.

Нейтън заключи Сара в каютата, за да попречи на други беди, които тя можеше съвсем добронамерено да сътвори. А тя беше много ядосана, защото той не ѝ позволи да отиде и да се извини на моряците.

Тази вечер Нейтън не се прибра в каютата, защото трябваше да поеме заедно с останалите здрави мъже следващата вахта. Сара не знаеше за това и беше убедена, че той е ужасно разсърден, за да иска да спи до нея.

Тя се чудеше как да събере кураж, за да застане пред своя персонал. Как ще ги погледне в очите, как да ги убеди, че съвсем неволно им е причинила тези мъки. Не след дълго безпокойството ѝ се превърна в гняв. Как можаха те да повярват, че тяхната господарка е способна на такъв грях? Ами по този начин те петняха характера ѝ, щом вярваха, че тя нарочно им е причинила болка. Сара реши, че щом отново спечели доверието им, ще седне с тях и ще проведе един сериозен разговор — те не трябваше да си правят прибързани заключения.

Нейтън също не бързаше да прости грешката ѝ. Той дойде в каютата на следващата сутрин. Погледна я, без да ѝ каже дума. Легна и заспа с дрехите си направо върху покривките. Спа непробудно цялата сутрин.

Тя не можеше да понася вече този затвор. Не можеше да понася и хъркането му. Минаваше пладне, когато Сара тихичко се измъкна от

каютата. Тя се качи на палубата, отвори слънчобрана си и започна енергично да крачи насам-натам.

Оказа се, че това беше едно унижително преживяване. Всеки моряк, до когото се приближаваше, ѝ обръщаше гръб. Повечето от тях все още бяха с посивели лица от преживяното. Всички гледаха навъсено. Очите ѝ бяха пълни със сълзи, когато се добра до тясната стълба към най-горната палуба. Нямаше представа къде отива. Единственото ѝ желание беше да избяга възможно най-далеч от мрачните лица на моряците, пък било то само за няколко минути.

Най-горната палуба беше заета с въжета и мачти. Почти нямаше място, където да стъпи. Сара намери едно ъгълче близо до най-високата мачта, седна и остави разтворения си слънчобран между две дебели въжета.

Тя нямаше представа за времето, през което остана да седи на това място, съвсем сама. Мислите ѝ бяха заети с търсенето на план как да убеди мъжете отново да започнат да я харесват. Лицето и ръцете ѝ скоро почервеняха от силното слънце. Но за една лейди да се разхожда с почерняло от слънцето лице съвсем не беше модно. Сара реши, че най-добре е да слезе долу и да посети леля си Нора.

Толкова е хубаво да видиш някой, който те обича. Нора нямаше да я обвинява. Да, едно приятно посещение, ето от какво се нуждаеше тя.

Изправи се и посегна да вдигне слънчобрана си, но видя, че се е заплел във въжетата. Отне ѝ цели пет минути, докато развърже въжетата, за да го освободи. Но усилията ѝ не се увенчаха с успех, защото вятърът се беше усилил и правеше задачата ѝ почти неизпълнима. Той плющеше в платната и заглушаваше сърдитото ѝ мърморене. Накрая се отказа от опитите си, защото от дърпането тънкото платно на слънчобрана ѝ се скъса. Реши да помоли Матю или Джимбо да ѝ помогнат.

Сара остави слънчобрана да виси на въжетата и тръгна към стълбичката.

Тогава сгромолясването, което дойде така неочаквано, почти я прекатури и запрати в другия край на палубата. Честър я хвана в критичния момент. Двамата се обърнаха към ужасния грохот откъм горната палуба точно на време, за да видят как една от мачтите се блъсна в друга, по-голяма мачта.

Честър хукна нагоре, като крещеше за помощ. Сара реши да се махне от целия този хаос около нея. Тя изчака, докато няколко моряка профучаха покрай нея, после тръгна към каютата на Нора. Матю тъкмо излизаше от там.

— Добър ден, Матю — поздрави го тя и спря, за да направи реверанс, после добави: — Ще постоя само няколко минути. Искам само да видя как е днес леля ми. Обещавам, че няма да я изморя.

Матю се ухили.

— Вярвам ви — отговори той. — Ще се върна след половин час, за да проверя как е Нора.

В този миг гръмовит трясък разтърси кораба! Сара се хвана за вратата, за да не се просне на пода.

— Господи, вятърът е много силен днес, нали, Матю?

— Това не беше вятърът — извика той през рамо.

Сара затвори вратата на каютата на Нора в същото време, когато Нейтън изскочи на пожар от каютата им.

Леля й отново беше подпряна на възглавници. Сара забеляза колко отпочинала изглежда и й го каза.

— Бузите ти отново са поруменели, Нора, а и синините са започнали да изчезват. Много скоро ще можеш да се разхождаш заедно с мен по палубата.

— Да, наистина се чувствам по-добре — заяви Нора. — А ти как си, Сара?

— О, аз съм много добре — отговори тя.

Сара седна на леглото и взе ръката на леля си. Нора лекичко свъси вежди.

— Чух за супата, дете, и знам, че не се чувстваш много добре.

— Аз не ядох супа — каза Сара, — но се чувствам ужасно заради мъжете. Не съм искала да ги разболявам.

— Знам, че не си искала — успокои я Нора. — Това казах и на Матю. Заех се със защитата ти, Сара, и му заявих, че не си действала злонамерено. Ти никога не би направила такова ужасно нещо нарочно.

Сара също свъси вежди.

— Мисля, че е голямо оскърбление персоналет ми да смята, че господарката им е способна на такива пъклени дела. Е, те са толкова противни, колкото и капитанът им, Нора.

— Какво искаш да кажеш за Нейтън? — попита Нора. — И той ли те обвинява?

Сара сви рамене.

— Беше много ядосан заради тази супа, разбира се, но не вярвам да мисли, че съм го направила нарочно. Вероятно проявява малко повече разбиране, защото той самият не е ял от нея. Както и да е, реших да не обръщам внимание на мнението му за мен. Аз съм му повече сърдита, отколкото той на мен. Да, така е — добави тя, когато Нора започна да се усмихва. — Той изобщо не се отнася добре с мен!

Тя не даде възможност на леля си да оспори това драматично твърдение.

— Ох, не трябваше да казвам всичко това. Нейтън е мой съпруг и аз съм задължена да му бъда изцяло предана. Срамувам се от себе си...

— Причинил ли ти е нещо лошо?

— Не, разбира се. Той просто...

Измина известно време, докато Нора се опитваше да отгатне за какво точно става дума, а Сара пък се опитваше да измисли начина, по който да ѝ го обясни.

Когато Сара се изчерви, Нора предположи, че проблемът засяга интимна страна от техния брак.

— Не беше внимателен, когато за първи път беше с, теб в леглото и предяви съпружеските си права?

Преди да отговори, Сара сведе поглед към скута си.

— Напротив. Беше много внимателен.

— Тогава?

— Но след това той не... ами това, после... той просто ме остави. Не ми каза нито една нежна дума, Нора. В действителност той въобще не ми каза нищо. Към една лека жена се отнасят с по-голямо внимание, отколкото към мен!

Нора изпита голямо облекчение, след като чу, че Нейтън е бил внимателен със Сара и не обърна внимание на липсата на деликатност от негова страна.

— А ти каза ли му някоя нежна дума — попита тя.

— Не.

— Струва ми се, че Нейтън може би не знае как да ти даде това, което искаш от него. Може би не знае, че копнееш да те похвали.

— Не се нуждая от похвалата му — възрази Сара с недоволен глас. — Това, от което се нуждая, е поне малко уважение и зачитане. О, помогни ми, Божичко, това не е истина. Имам нужда да ме похвали. Не знам защо е така, но това е чистата истина. Нора? Усети ли, че корабът се наклони на една страна? Чудя се, защо Нейтън не го изправи.

Нора бе така погълната от разговора, че мина минута преди да разбере за какво става дума.

— Да, наистина се наклони на една страна, нали? — отговори тя. — Но ти каза, че вятърът днес е много силен.

— Струва ми се, че вече не се движим — подхвърли Сара. — Надявам се, че няма да се обърнем — добави с въздишка тя. — Така и не се научих да плувам, но в случая това няма значение. Нейтън не може да ме остави да се удавя.

Нора се усмихна.

— Защо да не може?

Сара беше безкрайно изненадана от въпроса ѝ.

— Защото съм неговата съпруга. Той обеща да ме закриля, Нора.

— И ти вярваш, че той ще го направи?

— Разбира се.

Внезапно корабът се завъртя и още по-силно се наклони. Сара можа да забележи колко изплашена беше Нора. Леля ѝ сграбчи ръката ѝ. Тя потупа успокоително Нора и каза:

— Капитан на този кораб е Нейтън, Нора, и той няма да позволи да потънем. Той знае какво прави. Не се тревожи.

Внезапно мъжки рев изпълни каютата. И това, което викаха така гръмогласно, беше нейното име. Сара недоволено изкриви лице, после се обърна към Нора и с поглед потърси съчувствие от нея.

— Сега виждаш ли какво имах предвид, Нора? В редките случаи, когато Нейтън ме нарича по име, той крещи с цяло гърло. Сега пък какво ли си е наумил? Цяло чудо е, че все още го търпя.

— Иди да видиш какво иска — предложи Нора. — Не му позволявай да те уплаши с виковете си. Просто си спомни, че трябва да видиш какво се крие зад гръмките му заплахи.

— Знам — каза Сара с въздишка. Тя се изправи и подреди гънките на роклята си. — Като погледна така, ще открия, че съм си намерила един много добър съпруг — добави тя, повтаряйки предложението на леля си. — Ще се опитам.

Сара целуна Нора и бързо излезе от каютата. В коридора тя почти се сблъска с Джимбо, който я задържа да не падне.

— Елате с мен — заповяда той и я дръпна към стълбата, която водеше към долните помещения на кораба.

Тя се дръпна.

— Нейтън ме вика, Джимбо. Трябва да отида при него. Той е горе, на палубата, нали?

— Знам много добре къде е — измърмори Джимбо, — но той се нуждае от още малко време, за да се успокои, Сара. Вие можете да се скриете тук, докато той...

— Няма да се крия от съпруга си — прекъсна го Сара.

— И ще направите грешка.

Сара подскочи, когато гръмкият глас на Нейтън прозвуча точно зад нея. Тя се обърна и смело се опита да се усмихне. Все пак до нея стоеше един от персонала ѝ и това беше основателна причина личните недоразумения да бъдат оставени настрана. Намръщеното лице на съпруга ѝ обаче я принуди да промени намерението си. Тя също се начумери насреща му.

— За Бога, Нейтън, защо трябва да се промъкваш така зад гърба ми. Здравата ме изплаши!

— Сара — прошепна Джимбо, — аз не бих...

Тя не обърна внимание на мърморенето на моряка.

— И докато все още съм на въпроса за лошите ти навици, искам също да изтъкна, че вече съвсем ми омръзна през цялото време да ми крещиш. Ако има нещо, което искаш да ми кажеш, направи го с любезен и учтив глас, сър.

Тя видя, че Джимбо застана по-близо до нея. Някъде откъм сянката внезапно се появи и Матю и застана от другата ѝ страна. Дълбоко в съзнанието на Сара се прокрадна невероятната мисъл, че двамата мъже като че ли се опитват да я защитят.

— Нейтън никога не би направил нещо, което да ми причини болка — заяви тя. — Може да му се иска, но той никога не би ме докоснал, независимо колко е ядосан.

— По лицето му личи, че иска да ви убие — противопостави се тихо Джимбо. Той се усмихна, защото се възхити от липсата на здрав разум у Сара. Тя направо заслужаваше уважение. Твърдоглава, добави на себе си той, но заслужава уважение.

Нейтън се опитваше да се овладее. Той гледаше втренчено Сара, пое си дълбоко няколко пъти въздух и започна да брой.

— Той винаги изглежда така, сякаш иска да убие някого — успокояващо пошепна Сара.

Тя скръсти ръце пред гърдите си и положи усилия да изглежда сърдита, а не разтревожена.

Нейтън все още не продумваше нито дума. От погледа му кожата ѝ настръхна. В действителност, той наистина имаше вид, като че ли искаше да я удуши.

Да погледне под повърхността, беше я посъветвала леля ѝ! Сара не беше способна на такъв подвиг. Тя успя да издържи погледа на Нейтън само секунда-две.

— Добре — каза тя, — още някой ли опита от супата ми? Това ли е причината, която те е довела до такова състояние, съпруге.

Мускулите на челюстта му заиграха. Тя си помисли, че не е трябвало да му задава този въпрос. Това само му напомни за суматохата, която беше предизвикала предния ден. И тогава забеляза, че той държи слънчобрана ѝ.

Десният клепах на Нейтън потръпна. Два пъти! Господи, това беше лошо предзнаменования и то благодарение на белите, които беше причинила съпругата му! Той все още не можеше да си позволи да ѝ заговори. После сграбчи ръката ѝ, дръпна я в каютата им и затръшна вратата. След това се облегна на нея.

Сара отиде до бюрото, обърна се и също се облегна. Опитваше се да изглежда безгрижна.

— Нейтън, виждам, че пак си разстроен от нещо — започна тя. — Ще ми кажеш ли какво те тревожи, или имаш намерение да си стоиш там и да ме гледаш? Бог ми е свидетел, наистина злоупотребяваш с търпението ми.

— Злоупотребявам с твоето търпение?

Тя не посмя да кимне утвърдително. Беше изкрещял този въпрос насреща ѝ и тя разбра, че той въобще не се нуждаеше от отговора ѝ.

— Това изглежда ли ти познато? — попита грубо той. Нейтън повдигна слънчобрана ѝ, като продължи да гледа право в нея. Тя погледна слънчобрана и веднага забеляза, че е счупен.

— Ти ли счупи хубавия ми слънчобран? — попита Сара.

Тя изглеждаше ядосана. Десният му клепах отново трепна.

— Не, не съм го счупил аз. Когато главната мачта падна, счупи проклетия ти слънчобран. Ти ли развърза въжетата?

— Моля те, спри да крещиш — протестира тя. — Не мога да мисля, когато крещиш насреща ми.

— Отговори ми!

— Може и да съм развързала няколко от по-дебелите въжета, Нейтън, но аз имах основателна причина да го направя. Това е един много скъп слънчобран — добави тя и посочи към него. — Беше се заплел във въжетата и аз се опитах да го... Нейтън, какво става, когато се развържат въжетата?

— Става това, че загубихме две платна!

Тя не проумя какво ѝ казва.

— Ние какво?

— Две платна са унищожени!

— И затова си толкова разстроен? Съпруге, на борда на тази лодка имаш поне още шест дузини платна. Сигурно...

— Кораб! — изрева той. — Това е кораб, а не лодка!

Тя реши, че ще е по-добре, ако направи опит да го предположи.

— Искан да кажа кораб.

— Имаш ли още от тези неща?

— Казват се слънчобрани — поясни тя. — Да, имам още три.

— Дай ми ги. Още сега.

— За какво са ти? — попита тя и изтича към сандъка си, защото той пристъпи заплашително към нея. — Не мога да си представя защо ти трябвават моите слънчобрани — прошепна Сара.

— За да ги хвърля в океана. С малко късмет сигурно ще осакатят някоя и друга акула.

— Не можеш да хвърлиш слънчобраните ми в океана. Те са в тон с роклите ми, Нейтън. Те са направени за... би било грехота да ги загубя... ти не можеш... — тя не завърши тирадата си, защото почти се разрида.

— И защо, по дяволите, да не мога?

Той вече не крещеше. Тя би трябвало да бъде щастлива, но не беше. Нейтън ѝ се струваше твърде коравосърдечен, за да го харесва.

— Обясни ми защо искаш да изхвърлиш слънчобраните ми? — настоя тя. — След това мога да ти ги дам.

Тя извади двата слънчобрана, а третия напъха на дъното на сандъка, решила да го скрие от него. Но когато се изправи и се обърна към него, притискаше до гърдите си и трите слънчобрана.

— Тези чадъри са опасни, ето защо.

Тя не му повярва.

— Как могат да бъдат опасни?

Сара го гледаше така, сякаш той беше загубил разсъдъка си. Нейтън поклати глава.

— Първият от тях осакати хората ми, Сара — започна той.

— Само Айвън беше контузен — поправи го тя.

— Следствие на което ти сготви онази проклета супа, която извади от строя останалите моряци от екипажа ми — възрази той.

Тук той имаше основание, трябваше да признае тя, но според нея, беше крайно нелюбезно от негова страна да повдига отново въпроса за супата ѝ.

— Вторият слънчобран повреди кораба ми — продължи той. — Не си ли забелязала, че не се движим? Трябваше да пуснем котва, за да се заловим с ремонта. Ето защо проклетите ти чадъри ще отидат на дъното!

— Нейтън, не исках да причиня всички тези злополуки. Държиш се така, като че ли съм го направила нарочно.

— А не е ли нарочно?

— Не! — извика тя. — Господи, ти ме обиждаш!

Той искаше да налее малко разум в главата ѝ. Тя започна обаче да плаче.

— Престани с тези сълзи — каза той.

Сара не само че продължи да плаче, но се хвърли в ръцете му. Дявол да го вземе, той беше причината, за да се разплаче, мислеше Нейтън, и тя трябва да му е сърдита, поне малко, нали?

Нейтън не знаеше какво да прави с нея. Слънчобраните ѝ се пръснаха по пода около краката му, а тя се притискаше отчаяно към гърдите му и ридаше. Сълзите ѝ намокриха ризата му. Той я прегърна и я притисна до себе си, като се питаше защо, по дяволите, му се иска да я утеши.

Тази жена едва не разруши кораба!

Той я целуна.

Тя се сгуши в него и спря да плаче.

— Знаят ли другите, че аз разбих кораба?

— Не го разби — измърмори той. Господи, гласът ѝ звучеше толкова жаловито.

— Но мъжете мислят, че аз...

— Сара, за ден-два ще установим повредата — каза той.

Това беше лъжа, защото щеше да им отнеме най-малко седмица да видят какво трябва да се ремонтира, но той не ѝ каза истината, за да намали тревогата ѝ.

Нейтън реши, че е изгубил ума си. Неговата съпруга непрекъснато създаваше хаос, още от мига, в който стъпи на кораба му! Той я целуна по косата и започна да разтрива гърба ѝ. Тя се облегна на него.

— Нейтън?

— Да?

— Персоналът ми знае ли, че аз съм причинила тази повреда?

Той извъртя очи нагоре. Нейният персонал, наистина!

— Да, знаят.

— Ти ли им каза?

Той затвори очи. В гласа ѝ имаше такъв упрек! Сигурно си мисли, че той е непочтен към нея, предположи той.

— Не, не съм им казал аз. Те видяха слънчобрана, Сара.

— Искам да ме уважават.

— О, те те уважават — заяви той. Гласът му беше загубил ядовитата си хапливост.

Тя долови веселите нотки и почувства как в гърдите ѝ се надига вълна от надежда, докато той не добави:

— Следващото, което очакват от теб, е да им докараш чумата.

Тя помисли, че той се шегува с нея.

— Не мога да повярвам на тази глупост — отговори тя.

— О, да, така е — каза той. — Те се басират за това, Сара. Някои мислят, че първо ще е едрата шарка, а след това чумата. Други вярват...

Тя се отдръпна от него.

— Сериозно говориш, нали?

Той кимна с глава.

— Мислят, че ти си прокълната, съпруго.

— Как можеш да ми се усмихваш, когато говориш такива греховни неща?

Той сви рамене.

— Моряците са много суеверни хора, Сара.

— И всичко това е, защото съм жена, нали? — попита я. — Чувала съм, че моряците смятат, че е голямо нещастие да има жена на борда на кораба им, но аз не вярвам на тези глупости.

— Не, не е защото си жена — отговори той. — Те са свикнали с жени на борда. Сестра ми, Джейд, беше по-рано господарката на този кораб.

— Тогава защо...

— Ти си различна от Джейд — каза ѝ той. — Те веднага го забелязаха.

Тя не можа да го накара да ѝ каже повече подробности. Едно внезапно хрумване от нейна страна смени посоката на разговора.

— Нейтън, аз ще помогна в поправянето на кораба — каза тя. — Да, това е, което съм длъжна да направя! Мъжете ще разберат, че не съм го направила нарочно...

— Бог да ни е на помощ! — почти изстена той.

— Но тогава как ще спечеля отново доверието им?

— Не разбирам тази твоя фантастична идея със спечелването на тяхното доверие — отговори той. — В това няма абсолютно никакъв разум.

— Аз съм тяхната господарка и трябва да имам уважението им, ако искам да ги управлявам.

Той въздъхна и поклати глава.

— А сега се насочи към леглото и стой там, докато се върна.

— Защо?

— Престани да задаваш въпроси! Просто няма да излизаш от каютата.

Тя кимна в знак на съгласие. После добави:

— Дори не мога да отида и да видя Нора, защото ти смяташ, че ако изляза от каютата, няма да съм в безопасност, нали?

— Не съм казал...

— Моля? Очертава се една дълга сутрин, Нейтън. Сигурно ти ще си много зает и ще минат часове, преди да се прибереш у дома. Ти

въобще не си лягал снощи. Опитах се да те изчакам, но бях много изморена и заспах.

Той се усмихна, защото беше нарекла каютата им дом. После кимна с глава.

— Довечера ме чакай! — заповяда ѝ той. — Без значение по кое време ще се прибера.

— За да ми крещиш отново ли?

— Не.

— Добре тогава — обеща тя. — Ще те чакам.

— По дяволите, Сара — заяви той. — Аз не те моля за това, аз ти нареждам.

Той я сграбчи и стисна раменете ѝ. Това беше малко повече от милувка. Тя отстрани ръцете му и го прегърна през кръста.

— Нейтън? — прошепна тя.

Стори му се, че гласът ѝ леко трепери. Ръцете му висяха отпуснати покрай тялото. Той помисли, че може би тя се страхува, че ще ѝ причини болка. Нейтън искаше да ѝ обясни, че независимо от нейните предизвикателства, той никога няма да вдигне ръка срещу нея. Внезапно Сара се повдигна на пръсти и го целуна. Беше толкова изненадан от този изблик на нежност, че не знаеше как да ѝ отговори.

— Бях много разстроена, когато напусна толкова бързо каютата, след като бяхме... бяхме толкова интимни.

— Искаш да кажеш след като правихме любов? — попита той и се усмихна. Стеснението ѝ го забавляваше.

— Да — отговори тя. — Бях много разстроена.

— Защо?

— Защото на една съпруга ѝ е приятно да чуе, че тя е...

— Задоволила съпруга си?

— Не — отрече тя. — Не ми се подигравай, Нейтън. Не прави така, че това, което се случи между нас, да изглежда някак бездушно, даже смешно. Беше много красиво, за да се отнасяме по този начин.

Той бе поразен от пламенната ѝ реч, защото разбираше, че тя вярва с цялото си сърце на думите си. Той откри, че е страхотно доволен от нея.

— Да, беше красиво — каза той. — Не ти се подигравам, Сара — продължи той с по-твърд глас. — Опитвам се да разбера какво всъщност искаш от мен.

— Искам да чуя, че ти... — Тя не може да продължи.

— Че си чудесна жена?

Тя закима енергично.

— Аз също имам вина — призна тя. — Трябваше и аз да те похваля...

— Защо?

Стори й се озадачен. Това я ядоса.

— Защото съпругът също се нуждае от такива думи.

— Не и аз.

— Да, и ти.

Той реши, че е загубил повече време, отколкото е трябвало, в разговор със съпругата си и се наведе да събере слънчобраните.

— Мога ли да си получа слънчобраните, моля? — попита тя. — Сама ще ги счупя и то веднага. Не искам моят персонал да види, че ги изхвърляш зад борда. Би било твърде уничително.

Той с неохота се съгласи, макар че беше сигурен, че тя не можеше да сътвори някаква сериозна повреда с тези безполезни женски глупости, докато са заключени в каютата. Но все пак, за по-голяма сигурност, той поиска да му обещае, че няма да ги носи със себе си.

— Тези слънчобрани няма да напускат тази стая?

— Няма.

— Ще ги счупиш?

— Обещавам!

Нейтън най-после беше удовлетворен. Той действително се почувства по-спокоен. Когато излезе от каютата не изпитваше никакви съмнения, че съпругата му ще има възможност да нанесе нови повреди на кораба.

Освен това, разсъждаваше той, какво повече можеше да направи?

ГЛАВА 8

Сара подпали кораба му!

Беше ги успокоила и те отново се почувстваха сигурни. Изминаха осем дни и нощи, без да се случи някаква злополука. Мъжете все още не изпускаха от очи Сара, но лицата им вече не бяха толкова намръщени. Някои от тях даже си подсвиркваха от време на време, докато изпълняваха ежедневните си задължения. Честър, който беше Тома Неверни на екипажа, беше единственият, който продължаваше да се кръсти, когато Сара минаваше край него.

Лейди Сара се правеше, че не го забелязва.

След като платната бяха зашити и мачтите вдигнати, те бързо наваксаха закъснението. Оставаше им около седмица, за да пристигнат на острова, където беше домът на Нора. Времето беше на тяхна страна, макар че в ранните следобедни часове горещината ставаше непоносима. Нощите обаче все още бяха мразовити и трябваше да се завиват с дебелите юргани.

Общо взето всичко изглеждаше спокойно.

Нейтън би трябвало да знае, че това затишие е затишие пред буря. Беше късно през нощта в петък, когато той приключи с указанията си към постовия. Той прекъсна разговора на Джимбо и Матю, за да им даде нови нареждания за оръдията, с които сутринта щяха да проведат учебна стрелба.

Тримата мъже стояха точно до люка, който водеше долу, в каютата на Нейтън. По тази причина Джимбо сниши гласа си, когато каза:

— Момчетата полека-лека престават да говорят, че съпругата ти носи проклетие за кораба, момко.

Той се спря и погледна назад, като че ли искаше със сигурност да се увери, че Сара не може да го чуе, и добави:

— Честър все още разисква с всеки неприятностите, които имаме на борда след нейното пристигане тук. Най-добре е да не изпускаме Сара от очи, докато...

— Джимбо, никой няма да посмее да пипне с пръст съпругата на капитана — заяви Матю.

— Не съм и помислил, че някой ще го направи — каза Джимбо. — Просто искам да кажа, че те могат да наранят чувствата й. Тя има нежно сърце.

— Знаеш, че тя ни смята за част от нейния персонал — отбеляза Матю и се ухили. После добави: — Лейди Сара явно те е спечелила, щом като си толкова загрижен за чувствата й.

Той се канеше да доразвие тази тема, когато миризма на изгоряло привлече вниманието му.

— Пушек ли надушвам? — попита той.

Нейтън видя стълб сив дим, който се извиваше над пролуката на люка, преди другите мъже да го забележат. Би трябвало да изкрещи, че има пожар, да даде сигнал на другите за опасността, но той не го направи. Вместо това изрева името на Сара. Мъката в гласа му беше очевидна.

Той се хвърли да отваря люка. Плътен черен облак от пушек се втурна нагоре през отвора и обгърна тримата мъже. Нейтън отново извика името на Сара.

Матю вече крещеше:

— Пожар! Пожар!

Джимбо се втурна за кофи, като крещеше заповеди да започват да изгребват морска вода, за да потушат пожара, докато Матю се опитваше да попречи на Нейтън да скочи в каютата през люка.

— Не знаеш какво е положението долу — викаше той.

— Използвай стълбата, момко, използвай...

Матю спря да вика, когато Нейтън се провря през люка и скочи долу. Обърна се и заслиза бързо по стълбата.

Каятата беше пълна с толкова гъст дим, че очите на Нейтън се насълзиха и той нищо не виждаше. Отправи се пипнешком към леглото, за да намери Сара.

Тя не беше там. Докато претърсваше каютата, дробовите му крещяха за свеж въздух. Той с олюляване се примъкна до люка, пое пълните с морска вода кофи, които Джимбо му подаде, и започна да ги излива, за да потуши пламъците.

Огънят беше потушен, но мисълта за това, което можеше да се случи, ако мъжете навреме не бяха забелязали пожара, ги

разтреперваше. Нейтън не можеше да укроти сърцето си. Беше поразен от ужасния страх, който изпита заради Сара. Но тя не беше в каютата. Не беше задушена от дима. Не беше мъртва. Все още.

Матю и Джимбо застанаха до Нейтън. И тримата погледнаха наоколо, за да установят мащабите на пораженията.

Няколко от дъските под печката бяха обгорели и сега там зееше тлееща дупка, през която се виждаше трюмът. Две от четирите стени бяха почернели чак до тавана.

Но не опустошенията от пожара сякаш хипнотизираха Нейтън. Не, неговото внимание изцяло бе приковано върху останките от слънчобраните на Сара. Спиците им още просветваха, нажежени до червено, в печката, от която бяха останали само двете метални прегради.

— Мислила е, че това е камина — прошепна Матю на Джимбо. Той потърка брадата си, докато обмисляше тази възможност.

— Май си прав — отговори Джимбо.

— Ако беше заспала, сега щеше да е задушена — каза Нейтън.

— А сега, момко — започна Джимбо, — сигурен съм, че Сара е добре, а това е единственото, което има значение. Изглеждаш толкова черен, колкото и саждите по стените. Трябва себе си да виниш за това — добави той и решително кимна с глава.

Нейтън му хвърли убийствен поглед, но Джимбо ни най-малко не се смути.

— Чух Сара да нарича люка комин и се смях от сърце на това. Мислех, че ти си й обяснил.

— Не вярвам да го е направил — подхвърли Матю.

Аргументът на Джимбо не успокои Нейтън. Когато изрева, гласът му звучеше така, сякаш той всеки миг ще се разплаче.

— Тя подпали кораба ми!

— Не го е направила нарочно — защити я Матю.

Нейтън не чуваше.

— Тя подпали кораба ми! — изрева отново той.

— Чухме го съвсем ясно още първия път, когато го каза — подхвърли Джимбо. — Сега се успокой и се опитай да погледнеш разумно на този малък инцидент.

— Мисля, че ще му трябват още няколко минути, преди изобщо да може да мисли — каза Матю. — Момчето винаги е било луда глава,

Джимбо. А Сара наистина щеше да подпали кораба!

Двамата се обърнаха и напуснаха каютата, убедени, че Нейтън има нужда да остане за малко сам. Викът на Нейтън ги закова:

— Доведете я при мен! Веднага!

Джимбо направи знак на Матю да остане на мястото си и бързо тръгна по коридора. Когато намери Сара в каютата на Нора, той не ѝ каза нищо за възникналия проблем, само ѝ съобщи, че съпругът ѝ желае да ѝ каже нещо.

Сара забърза към каютата. Очите ѝ станаха огромни, когато видя потъналия във вода под. Последва гръмогласно възклицание, когато забеляза и дупката в ъгъла.

— Боже мой, какво е станало тук?

Нейтън се обърна и добре я изгледа, преди да ѝ отговори.

— Пожар!

Тя моментално разбра.

— Пожар? — повтори Сара с дрезгав шепот. — Искаш да кажеш, че камината е предизвикала пожар, Нейтън?

Той не ѝ отговори веднага. После пристъпи и застана точно пред нея. Ръцете му бяха достатъчно близо, за да може да я сграбчи за врата.

Той се пребори със срамното изкушение, като стисна здраво ръцете си зад гърба.

Тя не го гледаше. Това му помогна. Беше вперила поглед в опустошената каюта. Тя хапеше долната си устна и когато неудържимо започна да трепери, Нейтън разбра, че е осъзнала какво точно беше направила.

Но той грешеше.

— Не трябваше да оставям камината без надзор — прошепна тя. — Някоя искра ли...

Той поклати глава.

Тогава тя го погледна право в очите. Страхът ѝ беше очевиден.

Гневът му започна бързо да се топи. По дяволите, пак ли я беше изплашил! Това беше смешна мисъл, породена от обстоятелствата, но тя се загнезди в съзнанието му и той направи усилия да смекчи изражението на лицето си и да не е така страховито намръщен.

— Сара? — гласът му прозвуча съвсем кротко.

Но за нея това беше много гневен глас. Тя си наложи да не помръдва от мястото си, макар че единственото ѝ желание беше да

избяга.

— Да, Нейтън? — каза тя със сведен към пода поглед.

— Погледни ме.

Сара го погледна. Той видя сълзите в очите ѝ. Гледката заличи последните следи от гнева му. Той въздъхна.

— Има ли нещо, което искаш да ми кажеш? — попита тя, защото той продължаваше втренчено да я гледа.

— Това не е камина.

Нейтън излезе от каютата. Сара остана известно време с поглед, вперен към вратата, после Се обърна и погледна Матю и Джимбо.

— Не каза ли той преди малко, че камината не е камина?

Двамата мъже едновременно закимаха. Раменете ѝ се отпуснаха.

— Но прилича на камина.

— Да, но не е — съобщи Матю. Той сръга с лакът Джимбо. — Ти ѝ обясни.

Джимбо кимна с глава, после обясни на Сара, че металните прегради, наредени в ъгъла на каютата, са били донесени по време на последното пътуване на Нейтън и е трябвало да се използват за поправка на старата печка в кантората на Смарагдова корабна компания. Нейтън просто е забравил да ги свали от кораба, докато сме били на док, продължи Джимбо. Беше сигурен, че следващия път капитанът им няма да ги забрави.

Матю завърши обяснението, като подчерта пред Сара, че отворът на люка е само един отвор, нещо като прозорец, през който влиза въздух и нищо повече, че не е комин.

Лицето на Сара стана алено, докато двамата моряка ѝ обясняваха всичко това. После тя им благодари за търпението. Считаше себе си за невежа глупачка.

— Можех да погубя всички — прошепна тя.

— Да, можехте — съгласи се Матю.

Сара избухна в сълзи. Двамата мъже бяха потресени от мъката ѝ. Джимбо хвърли страшен поглед към Матю.

Внезапно Матю изпита чувството, че е баща, който се опитва да утеши дъщеря си. Той взе Сара в ръцете си и несръчно започна да я потупва по гърба.

— Хайде, Сара, не е чак толкова страшно — каза Джимбо, като се опитваше да я успокои. — Може да не си знаела, че това не е печка.

— Само идиот не би го разбрал — извика тя през плач.

Двамата мъже си кимнаха един друг над главата на Сара. После Матю каза:

— Аз също можех да го взема за камина, ако... — не можа обаче да продължи, защото не му дойде на ум никаква приемлива лъжа.

Джимбо му се притече на помощ.

— Всеки би си помислил, че това е камина, ако не е кръстосвал моретата.

Нейтън застана на вратата. Не можеше да повярва на това, което очите му видяха. Джимбо и Матю, двама от най-свирепите пирати, с които той бе имал честта да плава по моретата, се бяха превърнали в бавачки. Той щеше да се разсмее, ако мисълта му не беше заета с пораженията, нанесени от пожара. Вместо да се разсмее, той се намръщи.

— Матю, вместо да потупваш съпругата ми по гърба, можеше да извикаш някой да почисти тук.

След това Нейтън се обърна и към Джимбо.

— А ти, Джимбо, гледай да оправиш повредите. Матю, ако не свалиш ръцете си от жена ми, аз ще...

Не беше необходимо да уточнява заканата си. Матю вече беше на половината път до вратата, когато Нейтън приближи Сара.

— Ако някой трябва да утешава съпругата ми, това трябва да бъда аз.

Той дръпна Сара и я прегърна, като притисна лицето ѝ до гърдите си. Джимбо не посмя да се ухили, докато не затвори вратата зад себе си, но когато се намери в коридора, даде воля на смеха си.

Нейтън продължи да държи Сара в обятията си още няколко минути.

— Господи, съпруго, не се ли наплака вече? — попита той.

Тя избърса лицето си в ризата му, после се отдръпна.

— Наистина се опитвам да не плача, но понякога просто не мога да се спра.

— Забелязал съм — каза той.

Той я дръпна към леглото, натисна я да седне и едва тогава се почувства достатъчно спокоен, за да ѝ изнесе цяла проповед за най-големия страх, който всеки моряк таи дълбоко в душата си. Пожарът!

Той крачеше из стаята със здраво стиснати зад гърба си ръце, докато произнасяше речта си. Беше спокоен, методичен и изчерпателен.

Но към края вече крещеше. Тя не се осмели да му направи забележка. Кръвта видимо пулсираше в слепоочията му и тя реши, че той е все още разгневен.

Тя го наблюдаваше, докато той крачеше напред-назад из каютата. През тези няколко минути тя откри колко много го обича. Нейтън се опитваше да бъде мил с нея. Разбира се, той не съзнаваше, че е точно това — мил. Той стоеше пред нея и обвиняваше себе си, Джимбо, Матю и Господ дори за пожара, тъй като никой не си беше направил труда да ѝ разясни живота на кораба.

Тя искаше да се хвърли в прегръдките му и да му каже, че винаги го е обичала, но сега обичта ѝ е станала... по-жива, по-истинска. Тя изпитваше такова спокойствие, такова задоволство. Сякаш през всичките тези години, докато го беше чакала, е била на дълго пътешествие, и сега отново си е у дома.

Нейтън я свали от облаците с настойчивото искане да отговори на въпроса му. Но трябваше да го повтори, разбира се, защото тя така се беше размечтала, че нямаше представа за какво я пита. Нейтън не изглеждаше много разгневен от липсата на внимание от нейна страна, но Сара отгатна, че той вече свиква с нея. И един Бог само знаеше, че и тя започва да привиква с неговите недостатъци. Този мъж беше огън и жупел! О, от намръщеното му лице все още я побиваха тръпки, особено когато се обърнеше към нея, но в края на краищата Нора беше права. Зад повърхността се криеше един наистина внимателен и добър мъж.

Накрая Нейтън завърши лекцията си. Когато я помоли, тя веднага му обеща, че вече, няма да пипа нищо на кораба му.

Нейтън беше доволен. Когато излезе навън, Сара прекара дълги часове, заета да почиства безпорядъка и мръсотията в каютата. Беше останала без сили, когато най-накрая смени спалното бельо и се изкъпа, но твърдо беше решила да дочака завръщането на съпруга си. Искеше да заспи в обятията му.

Сара извади скицника си от сандъка, седна до масата и започна да рисува Нейтън. Листът беше твърде малък, за да може да го нарисува в цял ръст. Тя се усмихна на това чудновато хрумване. Той беше просто един мъж. Нейният мъж. Приликата беше забележителна,

помисли тя, макар че в един момент се беше отказала да придаде намръщени черти на лицето му. Тя обаче беше предала много вярно суровата му фигура на викинг, с леко разкрачените мускулести крака и поставените на хълбоците ръце. Косата му падаше свободно назад и тя пожела да имаше сега и боите си, за да може наистина да покаже великолепието на кестенявата му коса и красивите му зелени очи. Може би, когато пристигнеха в дома на Нора, тя щеше да се запаси с нови бои и въглени, така че да направи истински портрет на съпруга си.

Беше доста след полунощ, когато Нейтън се върна в каютата. Сара спеше непробудно. Беше се свила като котенце в стола. Дългата ѝ къдрава коса скриваше почти цялото ѝ лице и тя изглеждаше невероятно женствена.

Той не знаеше колко време е стоял така, взирайки се в нея. Господи, искаше му се да я има близо до себе си. Не можеше да разбере защо се чувства така доволен, но даже това, че си го призна, беше вече опасно, защото не биваше да позволи на една жена да означава за него нещо повече от купчина багаж.

Тя просто бе средство за постигане на една цел, каза си той. И това бе всичко.

Нейтън се съблече, изми се и чак тогава мина покрай масата. Погледът му попадна на скицника, който тя все още стискаше в скута си и внимателно го изтегли от ръцете ѝ. Внезапно го завладя любопитство и той започна да прелиства страниците бавно, като разглеждаше рисунките ѝ. Бяха десет или дванадесет. И всичките претворяваха един и същи обект — него.

Той не знаеше как да реагира. Рисунките бяха удивително добри. Тя несъмнено беше доловила неговата сила, излъчването му, но тя не е била съвсем на себе си, реши той, защото — по дяволите! — но той се усмихваше от всяка една скица.

Сара наистина беше безнадеждна романтичка. Старата жена, му беше казала, че главата на Сара витае в облаците през повечето време. Сега вече знаеше, че тази забележка съвсем не е преувеличена.

Да, неговата съпруга беше една мечтателка. Но ето че и той стоеше тук и се маеше над една рисунка от дълго-дълго време. Всичко това заслужаваше порицание, разбира се, но ето че той продължаваше да стои като хипнотизиран.

Рисунката го представяше откъм гърба, застанал на палубата до щурвала, загледан в залеза. Тя като че ли се беше промъкнала зад него, и го беше изненадала разсъблечен. Ръцете му държаха щурвала. Беше бос и гол до кръста. Само с една-две щрихи върху профила му се загатваше, че той се усмихва.

По гърба му нямаше никакви белези. Дали беше забравила за тях или просто не беше пожелала да ги изобрази върху творбата си? Нейтън реши, че това не е толкова важно, за да разсъждава върху него. Той имаше белези и по-добре беше тя да ги признае. Той поклати глава при тази нелепа реакция, после взе Сара в ръце, повдигна я и я сложи върху леглото.

Тя моментално се извъртя към него и го прегърна.

— Нейтън?

— Какво?

Помъчи се гласът му да прозвучи много рязко, така че тя да разбере, че той не желае да разговаря с нея.

Но намерението му явно остана незабелязано. Тя се премести по-близо и, постави ръцете си върху гърдите му. Пръстите ѝ започнаха да си играят с космите, докато той не постави ръка върху нейната.

— Спри! — нареди ѝ той.

Тогава тя отпусна главата си върху рамото му.

— Защо мислиш, че ми е трудно да се приспособя към живота на кораба? — прошепна тя.

Той не ѝ отговори, само сви рамене.

— Мислиш ли, че причината може да е, защото не съм свикнала да управлявам кораб?

Той погледна към тавана.

— Никой не смята, че ти трябва да управляваш кораб — отговори той. — Аз съм този, който трябва да го прави.

— Но като твоя съпруга, аз би трябвало...

— Заспивай!

— Господи! — и точно тогава го целуна по врата. — Ще бъде много по-добре, когато слезем на сушата, Нейтън. Мога да управлявам голямо домакинство и...

— За Бога, Сара, не започвай да ми изреждаш целия списък от твоите умения.

Тя настръхна, но после се отпусна. Най-сетне тя трябваше да се научи да му се подчинява, мислеше си той. А сега трябваше да спи!

— Нейтън?

Би трябвало да знае, каза си той, че тази жена нямаше да заспи, докато сънят сам не я обори.

— Какво има?

— Забрави да ме целунеш за лека нощ.

Боже, тя беше непоправима. Нейтън въздъхна дълбоко. Той знаеше, че тя няма да го остави да заспи, докато не отстъпи и не направи това, която тя искаше. Съпругата му можеше да бъде невероятно целенасочена и упорита. Беше по-скоро досадна, казваше си той. В момента той наистина беше принуден да мисли за всичките достойнства, които тя притежаваше. Сара беше упорита като магаре, обичаше да се разпорежда като свекърва, а това бяха само два от многобройните недостатъци, които той вече бе забелязал у нея.

Той наистина я целуна, макар че го направи бързо и леко, само за да спре тя да мърмори. Дявол да го вземе, но вкусът ѝ беше прекрасен, помисли си той. Трябваше да я целуне отново. Този път целувката му беше по-различна. Нейната също. Беше истинска целувка — страстна и възбуждаща.

Тя се притисна до него. Беше предизвикателство, на което той не можеше да устои. Беше толкова нежна, толкова женствена. Той трябваше да се люби с нея. Дори не ѝ беше натяквал да изпълнява това си задължение, въпреки че тя все още оказваше слаба съпротива. Когато той ѝ нареди да съблече нощницата си и се обърна да запали свещите, тя го помоли да не го прави. Той ѝ каза не, каза ѝ, че иска да я вижда, а тя порумения, преди да се опита да скрие тялото си от него, като придърпа завивките до брадичката си.

Той отметна одеялото настрани и се зае със сериозната задача да сломи срамежливостта ѝ. След малко тя стана съвсем безсрамна. Искаше да го докосва навсякъде с ръце и устни. Той ѝ позволи да го направи така, както на нея ѝ се искаше, разбира се, докато целият загоря от възбуда и желание да я притежава.

Господи, тя беше най-щедрата и всеотдайна жена, която някога бе докосвал. Тя откликваше с такава честност и прямота, с такава доверчивост. Това го измъчваше. Тя не се спираше пред нищо, което би

му доставило удоволствие и когато накрая той се нагласи между гладките ѝ бедра, тя беше готова и го молеше да отиде при нея.

Той искаше да я обладае бавно и нежно, но тя го притегли силно в себе си и той веднага забрави добрите си намерения. Тя забиваше ноктите си във влажната кожа на гърба му и това го довеждаше до лудост, а страстните ѝ изстенвания направо срутиха самоконтрола му.

Той изля в нея своята любов едновременно с нейната върховна наслада. Той я притискаше плътно до себе си и сякаш изпиваше сладостните ѝ тръпки.

Въздухът над тях затрептя от любовното им излъчване и усещането за покой.

Той се опита да се освободи и да легне до нея, но тя не му позволи. Ръцете ѝ здраво обгръщаха кръста му. Той реши да остане така още няколко минути, докато тя се успокои. Сърцето ѝ тупкаше като барабан заедно с ударите на неговото сърце.

Нейтън усети рамото си влажно. Той знаеше, че тя отново плаче. Това го забавляваше. Сара винаги завършваше с плач любовното си изживяване. Тя също винаги викаше. Викаше неговото име. Извиняваше се за поведението си, като му обясняваше, че това са сълзи на радост, че тя плаче, защото никога преди не е преживявала такова блаженство.

Нито пък той, мислеше си Нейтън. Тази нощ за втори път тази констатация го разтревожи.

— Обичам те, Нейтън.

Това вече истински го изплаши. Той подскочи, като чу вричането ѝ, сякаш беше ударен с камшик. Тялото му реагира мигновено и от жива и топла плът се превърна в студена стомана. Тя му позволи да се отмести от нея. Той се обърна и се изпъна в другия край на леглото.

Тя очакваше от него любовни думи. Минаха няколко дълги минути, преди тя да проумее, че той няма намерение да ѝ ги каже. Хъркането му беше последното доказателство, за да стигне до това заключение.

Тя помисли, че ще заплаче, но не го направи, а това вече беше една малка победа за новото си усещане, че е силна. После тя се съсредоточи да открие нещо друго, което да ѝ достави удоволствие.

Е, поне не беше напуснал каютата, след като се бяха любили, помисли си тя. Предположи, че би трябвало да бъде благодарна и на

това.

Тя трепереше. Топлото тяло на Нейтън беше малко далеч и тя се пресегна за юргана. Когато накрая се настани под завивката, двамата с Нейтън бяха обърнати с гръб един към друг. Сара се чувстваше самотна и беззащитна. И за това е виновен той, мислеше тя. Той беше този, който я караше да се чувства толкова ужасно. Тогава тя реши, че ако не беше нейната част от задължението да го обича, то тя просто щеше да го мрази. Господи, той беше толкова коравосърдечен! И упорит също! Трябваше да разбере колко много тя се нуждае от неговите нежни, любовни слова, но той безусловно ѝ казваше да го направи.

В края на краищата той не я обичаше, нали? Тази мисъл измъчваше Сара още дълго време тази нощ. Тогава Нейтън се обърна и отново я взе в обятията си. Той измърмори нещо, докато тя се притисна към гърдите му. Косата ѝ беше затисната под рамото му. Той потърка брадата си в главата ѝ, което тя реши, че е жест на нежност, показващ неговата привързаност и любов! Внезапно тя престана да се тревожи от това, че той беше забравил да ѝ каже, че я обича.

Сара затвори очи и се опита да заспи. Нейтън наистина я обича, убеди се тя. Неговият разум просто имаше известни затруднения да приеме това, което сърцето му вече знае... и винаги беше знаело, поправи се тя, още от момента, когато те се бяха оженили.

След време съпругът ѝ щеше да го разбере. Пречеше му единствено раздражителния характер. Затова му трябваше малко повече време от обичайното, за да приеме това, което беше ясно за повечето обикновени съпрузи.

— Наистина те обичам, Нейтън — прошепна тя.

Гласът му прозвуча пресипнало от съня, но и много нежно.

— Знам, скъпа. Знам.

Той вече хъркаше отново, преди тя да е събрала достатъчно смелост, за да го попита, дали е доволен от нейното пламенно любовно обяснение.

Тя все още не можеше да заспи. Прекара още един час, опитвайки се да изнамери начин, по който да накара Нейтън да проумее щастливата случайност, че именно тя е неговата съпруга.

Пътят към сърцето на Нейтън със сигурност не минаваше през стомаха му, реши тя. Той нямаше да вкуси нищо, което тя е сготвила за

него. Този мъж бе по природа подозрителен, а след супата, която тя бе приготвила, той сигурно е разочарован и не вярва в нейните качества на майсторка-готвачка.

Накрая тя се спря на един разумен план. Щеше да постигне това, което искаше от съпруга си, чрез неговия екипаж. Ако успееше да докаже своята стойност на екипажа, нямаше ли и Нейтън да прогледне и да види колко прекрасна е тя? Нямаше да ѝ бъде трудно да убеди мъжете колко добросърдечна и искрена е тяхната господарка. Да, те бяха суеверни, тя беше сигурна в това, но все пак мъжете са си мъже и нежните думи и добрите обноски скоро щяха да ги спечелят и те щяха да ѝ станат напълно предани.

Е, ако наистина се заемеше с тази задача, тя положително щеше да намери най-верния път, така че да спечели тяхната привързаност и преданост. Нямаше да ѝ отнеме повече от седмица.

ГЛАВА 9

Към края на седмицата всички моряци носеха огърлици от чесън около вратовете си, за да ги предпазят от злините, причинявани от лейди Сара.

Цели седем дена тя се опитваше да спечели доверието им. Когато откри защо те носят миризливите огърлици, тя беше толкова отвратена от своя персонал, че се отказа от опитите си да спечели отново доверието им.

Сара също така престана да тича в каютата си, когато срещнеше погледите им. Тя се преструваше, че не ги забелязва и нямаше да позволи на никой от тях да узнае колко я разстройва начинът, по който те се отнасят с нея. Сара запазваше самообладание и потискаше сълзите си.

Само Нейтън и Нора бяха наясно с истинското състояние на нещата. Сара ги информираше и двамата за наранените си чувства и Нора правеше всичко, за да успокои племенницата си.

Проблемът, разбира се, беше, че за всяка малка злополука, независимо каква беше причината за нея, виновна беше Сара. Когато Честър видя новата брадавица върху ръката си, той обвини Сара. Той си спомни, че Сара докосна ръката му, когато се разминаха на палубата.

Как можеше тя да се пребори с подобно малоумие? Тя задаваше този въпрос на Нейтън поне по два пъти на ден. В неговите отговори, обаче, нямаше никакъв смисъл. Той или сумтеше по начин, който тя определяше като раздразнение или свиваше рамене, което тя тълкуваше като безразличие към положението ѝ. Той не изпитваше никакво съчувствие и всеки път, когато ѝ даваше уклончив отговор, тя го целуваше, за да бъде нейното.

До следващия понеделник Сара не мислеше, че животът ѝ може да бъде по-мрачен. Но по това време тя не слагаше в сметките си пиратите. Те нападناха кораба във вторник сутринта.

Денят се очертаваше приятен, слънчев и миролюбив. Матю се разхождаше с Нора по палубата. Тя го беше хванала под ръка и двамата си шепнеха и се смееха като деца. Възрастната двойка доста се бе сближила през последните седмици. Сара намираще Матю също толкова влюбен, колкото и Нора. Той се смееше често и гръмогласно, а Нора често се изчервяваше.

Когато Сара започна разходката си, до нея вървеше Джимбо. Никога не ѝ разрешаваха да се разхожда сама. Тя вярваше, че го правят от загриженост за нея, защото нейният персонал беше все още настроен войнствено. Но когато тя сподели мислите си с Джимбо, той поклати глава.

— Това е само част от истината — каза той. — Цялата истина, Сара, е, че капитанът не иска да бъде счупено още нещо. Затова денонощно те следва някой.

— О, това е същото — извика Сара.

Джимбо не можа да сдържи усмивката си. Сара определено беше разстроена. Той обаче не искаше тя да помисли, че ѝ се присмива.

— Е, не е толкова ужасно — отбеляза той. — Не бива да бъдеш толкова отчаяна.

Сара бързо възвърна самообладанието си. Лицето ѝ започна да гори и тя му показва раздразнението си.

— Значи така ще бъде? — попита тя. — Няколко малки злополуки накараха моя персонал да меzakлейми като вещица, а собственият ми съпруг меzakлеймява като вандалка, която руши имущество. Джимбо, трябва да ти напомня, че нищо необичайно не се е случило след пожара, а това беше преди седем дни. Несъмнено хората бързо ще се осъзнаят.

— Не може да говориш сериозно, Сара, Забрави ли за злополуката на Дътън?

Той трябваше да ѝ напомни този злополучен случай. Сара го погледна раздразнено.

— Той не се удави, Джимбо.

— Не, той не се удави — призна той. — Но само за малко не го направи.

— Аз му се извиних.

— Да, извини му се — каза Джимбо. — Ами Кентли и Тейлър?

— Кой бяха те? — попита Сара, като нарочно демонстрираше невежество.

— Тези, които ти направи за смях преди два дена, когато се подхлъзнаха на смазката за оръдия, която ти разсипа — напомни й той.

— За това не можеш да виниш единствено мен.

— Не мога ли? — попита той.

Той гореше от желание да чуе извиненията й за тези бели.

— Ти разсипа смазката, нали?

— Да — призна тя. — Но аз бях тръгнала да донеса парцал, за да почистя, когато тези мъже изтичаха покрай мен. Ако не бързаха толкова, за да избягат от мен, те, разбира се, щяха да спрат и аз щях да имам възможност да ги предупредя, че на палубата е хлъзгаво. Виждаш ли, Джимбо, вината е в тяхното суеверие.

Разговорът им беше прекъснат от вик, който предупреждаваше за кораб на хоризонта. За секунди палубата се напълни с мъже, които тичаха към постове си.

Сара не разбра за какво беше цялата суматоха. Но преди Джимбо да може да й обясни, Нейтън я повика.

— Нейтън, не съм го направила аз — извика тя, когато го видя да крачи към нея. — Каквото и да се е случило, заклевам ти се, че нямам нищо общо.

Тези разпалени слова накараха Нейтън да спре. Той й се усмихна, преди да я хване за ръката и да я повлече към тяхната каюта.

— Знам, че не си ти виновна — каза й той, — въпреки че екипажът сигурно ще обвини теб.

— За какво ще ме обвинят този път? — попита тя.

— Ще имаме нежелани гости, Сара.

— Нежелани? — прошепна тя.

Те стигнаха до каютата си. Нейтън я набута вътре, но остави вратата отворена. Беше очевидно, че не смята да остава дълго.

— Пирати — поясни той. Лицето й моментално пребледня.

— Да не си посмяла да припаднеш — нареди й той, но въпреки това протегна ръце, за да я хване, ако реши да не му се подчини.

Тя отблъсна ръцете му.

— Няма да припадна — заяви тя. — Бясна съм, Нейтън, а не изплашена. По дяволите, ако разрешиш на екипажа ми да мисли, че аз

съм довела пиратите. Накарай ги да си отидат, Нейтън. Не мога да понеса още едно вълнение.

Нейтън знаеше, че им предстои голяма битка, но не сподели това с жена си. Истината беше, че той се тревожеше, защото знаеше, че трябваше да използват по-бърз кораб за пътешествието си. Те нямаше да могат да надбягат разбойниците, които ги приближаваха. Морския ястреб беше прекалено тромав и прекалено натоварен, за да се справи с тази задача.

— Обещай ми, че ще се пазиш — настоя Сара.

Той не обърна внимание на думите ѝ.

— Матю отведе Нора долу — каза той. — Стой тук, докато дойде да те вземе.

След като ѝ нареди това, той се обърна и се отправи към вратата, но беше принуден да спре, когато тя обви ръцете си около кръста му. Той трябваше или да спре, или да я повлече със себе си. Нейтън се обърна, освободи се от прегръдката ѝ и продължи.

— За Бога, жено, сега не е време за прощални целувки — изръмжа той.

Тя щеше да му каже, че определено не това беше причината да го спре, но той я отказа от намерението ѝ като бързо я целуна. Когато той се отдръпна, тя му се усмихна.

— Нейтън, сега не е време да бъдеш... романтичен — каза тя. — Предстои ти битка. Погрижи се за това.

— Тогава защо ме спря? — пожела да узнае той.

— Искях да ми обещаеш, че ще внимаваш.

— Ти нарочно искаш да ме подлудиш, нали, Сара? Това е план да ме накараш да полудея, нали?

Тя не отговори на този смешен въпрос.

— Обещай ми, Нейтън. Няма да те пусна, докато не го направиш. Аз те обичам и ще се тревожа, ако не го направиш.

— Добре — отвърна той. — Ще се пазя. Сега доволна ли си?

— Да, благодаря ти.

Сара се обърна и се забърза към каютата си, за да се приготви за предстоящата битка. Тя се отправи към бюрото с намерението да намери в чекмеджетата колкото може повече оръжие. Ако пиратите наистина успеят да превземат кораба, тя беше решена да помогне на мъжа си по всякакъв начин, който е в нейните възможности.

Тя намери на дъното на чекмеджето два заредени пистолета и една страшно остра кама. Сара набути ножа в ръкава на роклята си и сложи пистолетите в една синя дамска чанта. Тя уви каишките на чантата около кръста си. Точно в този момент Матю влезе в каютата. Силен гърмеж проехтя в далечината.

— Това някое от нашите оръдия ли е или от техните? — попита Сара с треперещ от безпокойство глас.

Матю поклати глава.

— От техните — отвърна той. — Но не улучиха целта. Все още не са достатъчно близо, за да могат да ни навредят. Това е причината ние все още да не използваме оръдията си, Сара. Сега ела с мен. Скрил съм Нора на сигурно място в трюма. Можеш да чакаш там заедно с нея.

Сара не се възпротиви, защото знаеше, че зад тази заповед стои Нейтън, но тя се почувства като страхливка. Не беше достойно за уважение това, че ще се крие.

В трюма беше тъмно като в ада. Матю пръв слезе по разнебитените стълби. Той я вдигна и я пренесе през първото стъпало, като ѝ обясни, че дървото е изгнило и ще бъде сменено, когато намери достатъчно време за това.

Когато стигнаха дъното и завиха в обратна посока, светлината на една свещ ги отведе към мястото, където Нора търпеливо ги очакваше.

Лелята на Сара седеше върху един дървен сандък. Раменете ѝ бяха увити с яркочервения ѝ шал. Възрастната жена не изглеждаше ни най-малко уплашена.

— Предстои ни приключение — извика тя на племенницата си. — Матю, скъпи, бъди внимателен.

Матю кимна.

— Наистина щеше да бъде приключение, ако няхахме толкова ценен товар на борда — заяви той.

— Какъв ценен товар? — попита Сара.

— Вярвам, че той има предвид нас двете, скъпа — обясни леля ѝ.

— Да — съгласи се Матю.

Той се отправи обратно по скърцащите стълби.

— Сега ще трябва да се отбраняваме, вместо да нападаме — добави той. — Това се случва за първи път на екипажа.

Сара не знаеше за какво говори той. Беше очевидно, обаче, че Нора разбра. Усмивката ѝ го показва.

— Какво мислиш имаше предвид Матю с тази забележка, лелю? — попита Сара.

Нора за момент реши да разкрие истината пред Сара, но след това, също толкова бързо, се отказа от това намерение. Тя реши, че племенничката ѝ е прекалено невинно създание, за да разбере. Сара все още виждаше всичко в черно и бяло. В идеалистичния ѝ ум нямаше никакви нюанси на сиво. С времето тя щеше да разбере, че животът не е толкова прост. Тогава тя ще бъде способна да разбере, че Нейтън е водил доста разнообразен живот. Нора се надяваше да бъде там, когато Сара научи, че се е омъжила за Пейгън Езичника. Тя се усмихна при мисълта за реакцията на племенничката ѝ, когато научи това.

— Вярвам, че екипажът ще се бие по-добре, ако не е необходимо да се грижи за нас — каза Нора.

— В това няма никакъв смисъл — оспори Сара.

Нора се съгласи, но вместо да каже това, тя промени темата.

— Тук ли държат мунициите?

— Мисля, че да — отвърна Сара. — Мислиш ли, че тези бурета са пълни с барут?

— Сигурно — каза Нора. — Трябва да внимаваме със свещта. Ако тук стане пожар, не искам даже да си представя какво може да се случи. Напомни ми да изгася свещта, когато Матю дойде да ни вземе.

Изведнъж целият кораб се разтресе.

— Мислиш ли, че са ни ударили с този изстрел. — попита Сара.

— Така изглежда — отвърна Нора.

— По-добре Нейтън да приключва бързо с това. Нервите ми не могат да издържат на такова напрежение. Нора, вие с Матю станяхте много близки, нали?

— Какъв момент си избрала да ме питаш за това — каза Нора с усмивка.

— Искях само да освободим мислите си от грижите — отвърна Сара.

— Да, това може да е добра идея. Права си, Матю и аз станяхме доста близки. Той е толкова нежен и изпълнен със съчувствие. Почти

бях забравила колко е приятно, когато можеш да споделиш мислите си с някой, който е истински загрижен за теб.

— Аз съм истински загрижена за теб, лелю.

— Да, скъпа, знам, но това не е същото. Ще разбереш за какво говоря, когато с Нейтън станете по-близки.

— Опасявам се, че този ден никога няма да настъпи — отвърна Сара. — Матю също ли ти се доверява? — попита тя.

— О, да, често.

— Говорил ли ти е много за Нейтън?

— Няколко пъти — призна Нора. — Някои неща ми ги разкри поверително, разбира се, и аз не мога да говоря за...

— Разбира се, че можеш — прекъсна я Сара. — Аз съм твоя племенничка и всичко, което ми кажеш, ще си остане между нас. Ти ми вярваш, нали, Нора?

Сара продължи да я убеждава още десетина минути, докато накрая Нора каза:

— Матю ми каза всичко за бащата на Нейтън. Срещала ли си някога графа на Уейкърсфийлд?

Сара поклати глава.

— Казват, че умрял, когато Нейтън е бил едва момче. Тогава сигурно съм била бебе. Чух, че бил посветен в рицарство.

— Да, бил е посветен в рицарство, но това е било фалшификация. Истината е, че той всъщност е предал страната си, докато е бил на служба. Да, това е истината, Сара — добави тя, когато племенницата ѝ ахна от изненада. — Това е ужасна история, дете. Бащата на Нейтън е участвал в заговор с двама неверници и тримата са мислили, че могат да свалят правителството. Те са се нарекли трибунал и, както ми разкри Матю, почти са успели да осъществят предателския си заговор. Обаче бащата на Нейтън променил решението си. Съвестта му го е убила, преди истината да излезе наяве.

Сара беше ужасена от това, което току-що научи.

— Бедният Нейтън — прошепна тя. — Срамът сигурно е бил непоносим.

— Не, съвсем не — отвърна Нора. — Никой не знае пълната истина. Хората все още вярват, че графът е загинал при злополука. Не е имало никакъв скандал. Предупреждавам те, че ако родителите ти

научат това, те ще накарат принца да разтрогне брачното ви споразумение.

— О, прекалено късно е за това — отвърна Сара.

— Много си наивна, мислейки, че е прекалено късно, Сара. Обстоятелствата са били толкова необичайни, а и кралят не се е чувствал добре.

— Той е бил луд — прошепна Сара.

— А ти си била на четири години — прошепна леля й в отговор.

— Обаче ние сега живеем като мъж и жена. Не вярвам принцът-регент да се осмели да разтрогне...

— Той може да се осмели каквото пожелае — оспори Нора.

— Безпокойството ти е безпочвено — прекъсна я Сара. — Аз няма да кажа на никого за бащата на Нейтън и моите родители няма да научат. Аз никога няма да покажа на Нейтън, че знам. Той ще трябва пръв да ми се довери.

Нора се успокои.

— Знаеш ли, научих също от какво са белезите по гърба на Нейтън?

— Предполагам, че са го били с камшик — отвърна Сара.

— Не, не е било камшик. Белезите са от огън, а не от камшик. Трябва само да се загледаш, за да осъзнаеш това, дете.

На Сара започна да й се гади.

— О, Господи, нарочно ли е било? Някой нарочно ли го е изгорил?

— Така мисля, но не мога да бъда сигурна. Знам за една жена, която е свързана с това. Казва се Арая. Нейтън я е срещнал, когато е бил в едно чуждо пристанище на изток.

— Как Нейтън е срещнал тази жена?

— Не са ми известни подробностите — призна Нора — но знам, че тази жена е с нисък морал. Тя е флиртувала с Нейтън.

Сара леко въздъхна.

— Искаш да кажеш, че Нейтън е бил близък с една уличница?

Нора се протегна и потупа Сара по ръката.

— Нейтън само се е отдавал на младежки увлечения, скъпа, преди да улегне. Не бива толкова да се вълнуваш.

— Мислиш ли, че я е обичал?

— Не, разбира се, че не я е обичал. Той вече е бил определен за теб, Сара. Нейтън ми се струва доста разумен. Той не би си позволил да се влюби в тази жена. Залагам наследството си, че когато са прекъснали, той сигурно я е мразел. Матю ми каза, че тя е използвала Нейтън, за да дразни другите си любовници. Да, това е истината — като забеляза невярващия поглед на Сара, тя добави бързо. — Според Матю Арая била майсторка на тази игра. Поради тази причина смятам, че Нейтън е бил измъчван по нейно нареждане. Слава Богу, че е успял да избяга. Това е било по времето на някаква малка революция и тези, които са симпатизирали на бунтовниците, са го освободили заедно с другите затворници. Тогава Джимбо и Матю са започнали да се грижат за Нейтън.

— Нейтън сигурно се е чувствал много зле — прошепна Сара. Гласът ѝ трепереше от вълнение. — Той трябва да е бил много млад, когато тази ужасна жена го е предала. Също така вярвам, че той я е обичал, Нора.

— Аз вярвам, че не е — отвърна Нора. Сара въздъхна уморено.

— Ще е прекрасно, ако е било само флирт — каза тя. И, ако той е споделял леглото ѝ, то всъщност не ми е бил неверен, защото още не сме били започнали семейния си живот заедно. Знаеш ли, че сега всичко започва да придобива смисъл за мен?

— Кое започва да придобива смисъл?

— Не съм го споделяла с теб по-рано, но забелязах, че Нейтън много се старае да скрие чувствата си. Сега мисля, че разбирам защо. Той не вярва на жените. Не мога да го виня. Когато се опариш веднъж, не посягаш втори път към огъня, нали?

— Това е било отдавна — отвърна Нора. — Нейтън сега е зрял мъж, Сара, и сигурно е забравил всичко това.

Сара поклати глава.

— По какъв друг начин можеш тогава да обясниш отношението му? Нейтън не харесва да му казвам, че го обичам. Той се наежва и става студен. Той нито веднъж не каза, че го е грижа за мен. Той може би просто мрази всички жени — освен мен, разбира се.

— Освен теб?

— Вярвам, че ме обича, Нора. Но все още сам не разбира, че е така.

— Дай му време, скъпа. На мъжете им трябва повече време, за да осъзнаят нещата. Това е, защото са упорити магарета.

Сара напълно се съгласи с тази забележка.

— Само да можех да се срещна с тази Арая. Аз ще...

— Ще имаш със сигурност възможност да се срещнеш с нея — прекъсна я Нора. — През последните години тя живее в Лондон. Матю каза, че си търси друг покровител.

— Нейтън знае ли, че тя е в Англия?

— Така предполагам.

Шумът стана много силен и двете жени трябваше да прекратят разговора си. Докато Нора се безпокоеше за битката, Сара се вълнуваше от новините, които леля й току-що сподели с нея.

Минаха още двадесет или тридесет минути. Тогава на кораба настъпи смразяваща тишина.

— Само да можех да видя какво става, нямаше съм толкова разтревожена — прошепна Нора.

Сара реши, че това е добра идея.

— Ще се промъкна до каютите и ще проверя дали всичко е наред.

Нора беше твърдо против това предложение. Докато спореха, люкът се отвори и двете жени млъкнаха. Те започнаха да се молят това да е Матю, който е дошъл да ги вземе. Но когато никой не ги повика, те направиха ужасяващото заключение, че врагът е превзел кораба, Сара даде знак на Нора да се скрие в ъгъла зад големия сандък, след което се обърна и изгаси свещта. Тя си проби път към мястото, откъдето идваха стъпките за да има възможност да изненада и плени разбойниците.

Господи, тя беше изплашена, но това не я спря. Първите й мисли бяха за Нейтън. Ако врагът наистина е на кораба, мъжът й жив ли беше или мъртъв? Тя си го представи да лежи в локва кръв, но след това бързо прогони тази мисъл. Тя няма да бъде от полза на мъжа си, ако е обзета от подобни мисли.

Когато люкът се отвори напълно, се появи слаба светлина. Но беше достатъчна, за да може Сара да види двамата мъже със светли шалове на главите, които слизаха по стълбите.

Първият пират прескочи изгнилото стъпало. Но вторият не. Той изруга, когато се строполи през тесния отвор. Мъжът остана като забит

между дъските, краката му висяха надолу, а ръцете му бяха заклещени до тялото.

— Какво, по дяволите, става? — измърмори другият и се обърна. — Заклеши ли се? — добави той с усмивка.

Той се протегна да освободи приятеля си, когато усети леко полъхване на въздух покрай лицето си.

Врагът беше започнал да се обръща, когато Сара го удари с дръжката на пистолета по тила. Когато той падна, тя започна да му се извинява.

Той не извика. Но Сара извика. Тогава тя видя, че той все още диша и веднага се успокои, виждайки, че не е мъртъв.

Сара повдигна края на роклята си и леко прескочи падналия мъж. Тя се отправи по стълбите към другата си жертва. Грозният мъж я гледаше с очи, които щяха да изскочат от учудване. Ако той не гледаше право към нея, тя щеше да удари и него. Но сега тя не можеше да извърши подобна подлост, защото разбойникът всъщност беше заклещен и беше в ръцете ѝ. Затова тя откъсна парче плат от фустата си и го натика в устата му, за да не може да вика за помощ. Нора дойде при нея и ѝ помогна да го вържат.

Леля ѝ приемаше положението спокойно. Сара мислеше, че Нора не разбира сериозността на ситуацията. Ако мъжете са проникнали в трюма с боеприпасите, то другите трябва също да са на кораба.

— Виж, скъпа, намерих малко вѐже. Да завържа ли и другия джентълмен?

Сара кимна.

— Да, това е прекрасна идея. Той може да дойде на себе си всеки момент. Запуши устата му. Ето, използвай парче от фустата ми. Тя вече е доста изпокъсана.

Тя замълча, за да откъсне една дълга ивица, след което я подаде на леля си.

— Не искаме той да вика за помощ, нали, Нора?

— Определено не искаме — отвърна леля ѝ.

Сара се опита да сложи в ръката ѝ единия пистолет, но Нора отказа орѐжието.

— Може да ти потрѐбват и двата, докато спасяваш Нейтън и Матю, скъпа.

— Слагаш голям товар на раменете ми — прошепна Сара. — Не съм сигурна, че мога да спася когото и да било.

— Сега върви — нареди Нора. — Имаш преимуществото на изненадата, която е на твоя страна, Сара. Ще чакам тук, докато изпълниш задачата си.

Сара щеше да прегърне леля си, но се опасяваше някой от пистолетите да не гръмне.

По пътя към каютите Сара непрекъснато се молеше. Надничайки през една цепнатина на паравана, тя можа добре да види приятеля си. Джимбо имаше голяма рана на челото си. Кръвта се стичаше по лицето му, но той не можеше да я избърше, защото ръцете му бяха вързани отзад и беше заобиколен от трима пирати.

Сара забрави за страха си. Тя беше бясна.

Сара видя, че Джимбо гледа към стълбите. Тя чу стъпки и тогава видя Нейтън. Ръцете му, както и на приятеля му, бяха вързани отзад. Сара беше толкова благодарна, че той все още е жив, че започна да трепери. Изражението на лицето на мъжа ѝ я накара да се усмихне. Той изглеждаше явно отегчен. Тя го видя да кима на Джимбо. Кимването беше толкова бързо, че тя нямаше да го забележи, ако не го наблюдаваше толкова внимателно. Тогава Джимбо погледна към паравана.

Тя предположи, че Нейтън знае, че тя се крие там. Сара погледна надолу и видя, че част от роклята ѝ се подава и бързо я прибра.

— Отведете ги в каютата — заповяда зловец глас.

Някой още веднъж блъсна Нейтън. Той залитна, сякаш се опитваше да се задържи на крака и се строполи в ъгъла на паравана. Ръцете му бяха на около стъпка разстояние от нея.

— Ето идва Бенгър с грога — извика някой. — Може да вдигнем наздравица, преди да приключим с тях. Пери, капитанът първи ли ще умре или последен?

Докато мъжът говореше, Сара постави единият пистолет в ръката на Нейтън. Когато той не се възползва веднага от подаденото оръжие, тя го сръга.

Той не реагира. Сара изчака още минута и когато видя, че той все още не стреля, се сети, че ръцете му са вързани.

Тя си спомни за камата в ръкава на роклята си и веднага започна да реже дебелия въжет. По невнимание го поряза два пъти. Тогава

Нейтън сграбчи камата и пое нещата в свои ръце.

Сякаш мина цяла вечност, но тя знаеше, че е минала само една минута.

— Къде, по дяволите, е капитанът? — извика друг глас. — Аз чакам за грога си.

Значи те чакаха капитана си, преди да започнат убийствения си пир, реши Сара.

Защо Нейтън чакаше? Ръцете му бяха отвързани, но той се държеше сякаш не бяха. Той държеше ножа за острието, сигурно за да бъде готов да го хвърли, когато му дойде времето. Пистолетът беше в другата му ръка и беше насочен към пода.

Той изглеждаше готов за битка, но все още изчакваше. Нейтън я притискаше към стената. Сара беше изненадана, че пантите на паравана все още издържаха тежестта му.

Очевидно Нейтън ѝ предаваше мълчаливото си съобщение да стои на място.

Като че тя можеше да бъде в настроение да ходи някъде, помисли тя. Господи, тя започна отново да се безпокои. Защо мъжът ѝ не се възползваше от положението? Нима той чакаше пиратите да станат двойно повече? Сара реши да му предаде свое съобщение. Тя се пресегна и го ощипа по гърба.

Той не реагира. Тя го ощипа още веднъж. Сара отдръпна ръката си, когато чу по стълбите да идва още един мъж. Това очевидно беше водачът на пиратите, този, към когото извикаха, че е крайно време да получат грога си, преди да приключат работата си.

Един от разбойниците изтича през каюткомпанията и отвори вратата на нейната каюта. Той влезе вътре и след секунда или две се върна обратно. Държеше в ръцете си една от нейните рокли. Това беше светлосинята ѝ рокля, нейната любима рокля, и отвратителният мъж я пипаше с мръсните си ръце.

Тя се закле, че никога повече няма да облече тази рокля.

— На борда има жена, капитане — извика мъжът.

Водачът им стоеше с гръб към нея и тя не можеше да види добре лицето му. Тя беше малко благодарна за това. Само ръстът му беше застрашителен. Мъжът стоеше рамо до рамо с Нейтън.

Капитанът се изхили толкова отвратително, че Сара почувства сякаш по гърба ѝ полазиха буболечки.

— Намерете тази кучка — нареди той. — Когато свърша с нея, всеки от вас може да мине.

Сара закри устата си с ръка, за да не повърне.

— Капитане — провикна се друг мъж, — тя ще бъде мъртва, докато ни дойде реда.

Забележката беше последвана от смях. Сара искаше да заплаче. Тя беше чула всичко, което искаше да чуе за отвратителните им планове, и отново ощипа Нейтън. Този път по-силно. След което го сръга.

Най-накрая Нейтън отвърна на желанието ѝ. Той се движеше като светкавица. Когато се отправи към двамата мъже, които стояха до вратата на каютата им, очертанията му станаха неясни. Той хвърли ножа в движение. Острието се заби между очите на разбойника, който идваше по стълбите. Изстрелът от пистолета му повали друг разбойник.

Нейтън блъсна двамата мъже, които стояха пред вратата. Силният удар ги заправи в каютата. Нейтън ги последва. Битката свърши бързо, след като той удари главите им една в друга.

Джимбо използва главата си, за да повали водача на пиратите. Ръцете му все още бяха завързани отзад и ударът само извади от равновесие капитана, но той бързо стъпи здраво на краката си. Пиратът удари Джимбо по врата и го повали на пода. После го ритна, но не го улучи добре, защото не гледаше какво прави. Цялото му внимание беше насочено да извади пистолета от джоба си.

Нейтън вече се беше отправил към него, когато капитанът вдигна пистолета си. Той зловещо изсъска:

— Ти ще умреш бавно и болезнено.

Сара беше прекалено разярена, за да се страхува. Тя се измъкна от скривалището си и тихо се промъкна точно зад гърба на разбойника. Тя притисна дулото на пистолета си до тила му.

— Ти ще умреш бързо и безболезнено — прошепна тя.

Когато пиратът усети студения метал, той замръзна на мястото си. Сара беше доволна от реакцията му. Тя забеляза, че Нейтън също е доволен. Той всъщност се усмихваше.

Тя му се усмихна в отговор. Нещата не изглеждаха толкова мрачни, помисли тя. Но тя не беше сигурна дали ще бъде способна да

натисне спусъка. Това беше изпит, на който тя не искаше да се провали. От нейната смелост зависеше животът на мъжа ѝ.

— Нейтън? — извика тя. — Този път между ушите ли искаш да го застрелям или в тила?

Този блъф свърши добра работа.

— Този път? — попита сподавено жертвата ѝ.

Но нещата все още не бяха наред. Той все още държеше пистолета си насочен към Нейтън.

— Да, този път, глупако — каза тя, като се опита гласът ѝ да прозвучи колкото може по-зловещо и се справи доста добре.

— Какви са предпочитанията ти? — попита Нейтън. Той нарочно се беше облегнал на вратата, за да изглежда отпуснат.

— В тила, разбира се — отговори Сара. — Спомняш ли си мръсотията последния път? Петната не се изчистиха цяла седмица. Въпреки че този неверник изглежда има по-малък мозък. Е, ти решаваш. Винаги съм ти се подчинявала.

Ръката на пирата се отпусна и пистолетът му падна на пода. Сара помисли, че победата е сигурна, но докато Нейтън стигне до тях, мъжът се обърна. Юмрукът му се стовари върху лявата ѝ буза, защото опитът да избие пистолета от ръката ѝ излезе безуспешен.

Сара чу как Нейтън изрева. Тя се понесе назад, спъна се в краката на Джимбо и изведнъж натисна спусъка.

Стори ѝ се цяла вечност, преди да падне на пода. Всичко се движеше бавно и последната ѝ мисъл преди да припадне беше ужасяваща. Мили Боже, тя беше застреляла разбойника в лицето.

Сара дойде на себе си след няколко минути. Тя беше в леглото си и Матю и Джимбо се бяха надвесили над нея. Матю притискаше студена кърпа до лицето ѝ. Джимбо ѝ правеше вятър с една от картите от бюрото на Нейтън.

Мъжът ѝ не беше там. Веднага щом осъзна този факт, тя отметна завивката и се опита да стане. Джимбо я накара отново да легне.

— Стой мирна, Сара. Удариха са те доста силно. Лицето ти вече е започнало да се подува.

Тя пренебрегна наставленията му.

— Къде е Нейтън? — попита тя. — Искам да е тук с мен.

Преди да може да ѝ отговори, Джимбо се оказа седнал на леглото. Тя взе студената кърпа от Матю и започна да почиства раната

върху челото на Джимбо.

— Жените са дребни, но те са силни, когато ги подразнят, нали, Матю? — промърмори Джимбо, опитвайки се да изглежда сърдит. — Престани да се суетиш около мен — измънка той.

Тя не обърна никакво внимание на думите му.

— Матю, мислиш ли, че ще се оправи. Раната не ми изглежда много дълбока, но може би...

— Ще се оправи — отвърна Матю.

Сара кимна. Тогава тя отново насочи разговора към другата си грижа.

— Мъжът трябва да успокоява жена си, когато тя е наранена — заяви тя. — Всеки с малко ум в главата би трябвало да го знае. Матю, отиди и доведи Нейтън. За Бога, той трябва да ме утешава.

— Е, Сара — прекъсна я Матю, — съпругът ти е капитан на този кораб и той трябва да се погрижи за някои важни... подробности в този момент. Освен това ти не би желала компанията му точно сега. Момчето е страшно разярено.

— Защото пиратите са се качили на кораба му?

— Защото онзи несретник те удари, Сара — каза Джимбо. — Ти припадна след удара, Сара, и не можа да видиш лицето на мъжа си. Това беше гледка, която няма скоро да забравя. Никога не съм го виждал толкова разярен.

— Хубаво е да чуя това — прошепна Сара.

Двамата мъже си размениха погледи, пълни с раздражение. Сара не им обърна внимание, защото си спомни за смъртния грях, който беше извършила.

— О, Господи, аз застрелях водача им в лицето — извика тя. — Сега съм обречена да отида в ада, нали?

— Ти спасяваше живота на мъжа си — прекъсна я Джимбо. — Ти няма да отидеш в ада, Сара.

— Той ще бъде... обезобразен през целия си останал живот — прошепна тя.

— Не, Сара, той си беше безобразен — каза й Матю.

— Предпочитам да го беше застреляла — каза Джимбо. — Сега го уцели само в носа...

— Господи, аз съм...

— Ти напълно я разстрои, Джимбо — промърмори Матю.

— Целият нос ли съм откъснала на нещастния човек?

— Нещастният човек? — подигра се Джимбо. — Това е самият дявол, точно той. Знаеш ли какво щеше да ти се случи, ако...

— Кучият син все още има нос — прекъсна го Матю.

Той погледна намръщено приятеля си.

— Ти направи само малка дупчица в носа му, това е всичко.

— Ти спаси положението, Сара — каза ѝ Джимбо.

Тази забележка ѝ достави видимо удоволствие.

— Аз спасих положението, така ли?

Двамата мъже кимнаха.

— Моят персонал знае ли, че аз...

Тя прекъсна въпроса си, когато двамата мъже кимнаха отново.

— Тогава те не могат повече да ме мислят за прокълната, нали?

Преди някой от мъжете да може да ѝ отговори, тя зададе друг въпрос.

— За какви подробности трябва да се погрижи Нейтън?

— Отмъщение — заяви Джимбо. — Ще бъде око за око, Сара, Те искаха да ни убият...

Той не успя да довърши обясненията си. Лейди Сара изкрещя яростно и изхвърча от каютата. Джимбо и Матю се спуснаха след нея.

Нейтън стоеше до руля. Пиратите, които се бяха опитали да превземат кораба, бяха струпани на палубата. Хората на Нейтън ги бяха наобиколили.

Сара се затича към мъжа си. Тя докосна ръката му, за да привлече вниманието му. Той не я погледна, а продължи да гледа водача на пиратите, който стоеше на няколко крачки от него.

Когато Сара погледна мъжа, тя инстинктивно пристъпи напред. Разбойникът имаше парцал в ръцете си и го държеше притиснат до носа си. Тя искаше да му каже колко съжaliaва, че го е наранила. Тя искаше също така да му напомни, че вината си е негова, защото, ако не я беше ударил, пистолетът нямаше да гръмне.

Нейтън явно беше разбрал намеренията ѝ. Той я сграбчи за ръката и я издърпа към себе си.

— Връщай се долу — нареди той с мек глас, който означаваше — само да си посмяла да ми противоречиш.

— Няма, докато не ми кажеш какво възнамеряваш да правиш с тях — заяви тя.

Нейтън можеше да смекчи истината за успокоение на деликатната си съпруга, ако не беше погледнал ръката ѝ. А когато видя подутото ѝ лице, яростта го обзе със предишната сила.

— Ще ги убием.

Той се обърна към екипажа си, но преди това повторно ѝ нареди.

— Върни се в каютата си, Сара. Всичко ще свърши за минути.

Тя нямаше да отиде никъде. Тя скръсти ръце отпред и застана неподвижно.

— Няма да ги убиете.

Тя извика тези думи и привлече вниманието на мъжа си. Спечели и гнева му. Той я гледаше сякаш искаше да я убие.

— По дяволите, няма — изръмжа той тихо.

Тя чу няколко възгласа на одобрение от хората на Нейтън. Тя щеше да повтори неодобрението си, но Нейтън я възпря, като ненадейно се протегна и нежно я докосна по лицето.

— Той те удари, Сара. Аз трябва да го убия.

Това за него имаше смисъл и той мислеше, че ще е разумно да си изгуби времето да ѝ обясни решимостта си. Тя, обаче, не разбра. Невярващото изражение на лицето ѝ го показа.

— Искаш да ми кажеш, че ще убиеш всеки, който някога ме е удрял? — попита тя.

Него не го интересуваше неодобрението, което прозвуча в нейните думи.

— По дяволите, така е — изръмжа той.

— Тогава ще трябва да убиеш половината ми семейство — отвърна тя.

Господи, тя наистина не трябваше да казва това, осъзна Сара. Той отново изглеждаше разярен. Но гласът му беше учудващо спокоен, когато ѝ отговори.

— Кажи ми имената, Сара, и аз ще отмъстя. Никой не може да се докосва до това, което ми принадлежи.

— Да, госпожо — извика Честър. — Възнамеряваме да убием всеки един от тези дяволски кучета. Това е наше право — добави той.

— Честър, ако използваш още едно ругателство в мое присъствие, ще натрия устата ти с оцет.

Тя погледна моряка твърдо, докато той не кимна и се обърна точно на време, за да види усмивката на Нейтън.

— Нейтън, ти си капитанът — каза тя. — Само ти можеш да вземеш това важно решение. След като съм ти жена, би трябвало да мога да те разубедя, нали?

— Не.

О, той беше упорит, помисли тя.

— Не мога да го допусна — извика тя. — Ако ги убиете, вие няма да сте по-добри от тях. Вие тогава също ще бъдете престъпници, Нейтън, и след като аз съм ти жена, също ще бъда престъпник.

— Но, госпожо, ние сме престъпници — заяви един от моряците.

— Ние не сме престъпници — каза Сара. — Ние всички сме граждани, които са верни поданици на краля и спазваме закона.

Страданието на Сара най-накрая победи гнева на Нейтън. Той постави ръка на рамото ѝ:

— Виж, Сара...

— Не ми викай виж, Сара — прекъсна го тя. — Не употребявай и този снизходителен тон. Не можеш да ме заставиш да позволя да бъде извършено убийство.

Нейтън не беше в настроение да я успокоява или да спори, но той знаеше, че трябва да я отпрати долу, преди изцяло да се подчини на гнева си. Той мислеше да заповяда на Джимбо да я завлече по стълбите, но след това промени решението си и пристъпи към изпълнението на друг план.

— Добре, ще решим проблема по законен път — заяви той. — Ще гласуваме, Сара. Това ще те успокои ли?

Той се беше въоръжил с търпение да продължи спора и остана много изненадан, когато тя кимна в знак на съгласие.

— Да, това определено ще ме успокои.

— Добре — отвърна той и се обърна към екипажа си. — Тези, които са за...

Ръцете вече се вдигаха във въздуха, когато Сара ги прекъсна.

— Само за момент, ако обичате.

— Какво има сега? — изръмжа Нейтън.

— Искам нещо да кажа на екипажа си, преди да се проведе гласуването.

По дяволите!

— Нейтън, спасих ли аз или не положението?

Този въпрос го свари неподготвен. Сара се възползва от предимството си.

— Джимбо каза, че съм спасила положението. Сега искам ти също да го признаеш.

— Аз имах план — започна Нейтън. — Но... по дяволите, Сара, да — добави той с въздишка. — Ти спаси положението. Сега доволна ли си?

Тя кимна.

— Тогава върви долу — нареди ѝ той.

— Още не — отговори тя.

Тя се обърна и се усмихна на своя персонал. Тя не можа да не забележи тяхното нетърпение. Но те не я възпряха.

— Вие всички знаете, че аз бях тази, която развърза Нейтън — извика тя.

Тя разбра, че думите ѝ прозвучаха като самохвалство и в същото време излагаха съпруга ѝ.

— Въпреки че той щеше... да се развърже сам, ако не бях се появила аз, а и той е имал план...

— Сара — обърна се Нейтън към нея. Гласът му съдържаше предупреждение.

Тя престана да говори несвързано, изпъчи се и каза:

— И аз стрелях по водача им, въпреки че трябва да призная, не съм искала да го наранявам. Той ще има белег до края на живота си и това е достатъчно наказание за всеки...

— Това беше прекрасен изстрел — извика един от мъжете. — Куршумът мина точно през ноздрите му.

— По-добре да му беше пръснала мозъка — извика друг.

— Поне да го беше ослепила — извика още някой.

Боже мой, това беше една кръвожадна тълпа, помисли тя. Сара пое дълбоко въздух и се опита да ги убеди отново. Тя махна с ръка към водача на пиратите и каза:

— Този мъж пострада достатъчно.

— Да, Сара — прекъсна я Матю с усмивка. — Той ще си мисли за теб всеки път, когато поиска да си издуха носа.

Забележката му беше последвана от искрен смях. Тогава Честър заплашително пристъпи напред. Той постави ръцете си на кръста и каза:

— Той вече няма да мисли за каквото и да било. Никой от тях няма да го прави. Те ще станат храна на рибите, ако гласуването протече така, както аз мисля.

Разгорещените му думи лишиха Сара от самообладанието ѝ. Тя отстъпи назад, докато буквално не се залепи за гърдите на мъжа си.

Нейтън не можеше да види лицето ѝ, но той знаеше, че тя е изплашена. Сара гледаше Честър и каза:

— По рождение ли сте толкова зъл, сър?

Морякът нямаше готов отговор на този въпрос и само сви рамене.

— Добре тогава — извика Сара. — Гласувайте.

Тя отблъсна ръката на Нейтън и направи крачка напред.

— Само запомнете — добави тя бързо, когато ръцете отново се вдигнаха във въздуха, — че аз ще бъда много разочарована, ако гласуването е в полза на смъртта им. Много разочарована — добави тя драматично. — Ако обаче гласувате да хвърлите разбойниците зад борда и да ги оставите да доплуват до кораба си, ще бъда много доволна. Разбира ли всеки от вас какво искам да кажа?

Тя ги оглеждаше един по един, докато всеки от тях кимна.

— Това ли е? — попита недоверчиво Нейтън. — Това ли е всичко, което имаш да кажеш, за да разубедиш хората?

Той ѝ се усмихваше. Тя също му се усмихна в отговор.

— Да, Нейтън. Сега може да гласувате. Обаче не мисля, че ти трябва да бъдеш допуснат до гласуването.

— Защо не? — попита той съвсем изумен. Изражението на лицето му показваше, че не я разбира.

— Виждаш ли, Нейтън, ти все още си много ядосан... защото скъпата ти съпруга беше наранена.

— Скъпата ми съпруга?

Тя го погледна ядосано.

— Аз.

Господи, тя го дразнеше.

— Знам, по дяволите, коя е жена ми — изръмжа той.

— Остави на екипажа си да реши — добави тя.

Той се съгласи само и само тя да си тръгне по-бързо.

Сара се усмихна навила, повдигна леко полата си и се отправи по стълбите.

— Стой в каютата си, Сара, докато свършим — нареди ѝ Матю.

Тя усещаше погледа на всеки един мъж върху себе си. Тя знаеше, че те чакат да изчезна от погледите им, за да продължат със непочтените си намерения. Джимбо дори беше затворил люка на каютата ѝ, вероятно шумът да не достига до ушите ѝ.

Тя изобщо не се чувстваше виновна за това, което възнамеряваше да направи. Нейните мотиви бяха благородни. Тя не можеше да позволи на екипажа да убие пиратите и когато на мъжете им мине гнева, те щяха да са ѝ благодарни, че се е намесила.

Сара се спря, когато стигна най-горното стъпало. Тя не се обърна. Гласът ѝ беше много смирен, когато каза на мъжа си.

— Нейтън? Аз няма да чакам в каютата, но изпрати някой да ми каже как е приключило гласуването. Искam да знам дали да бъда разочарована или не.

Нейтън се намръщи на странното ѝ желание. Той знаеше, че си е наумила нещо, но не знаеше какво можеше да измъдри, за да накара мъжете да променят решението си.

— Къде ще чакате, госпожо? — попита Джимбо.

Сара се обърна, за да може да види израженията на лицата им, когато отговори.

— Ще чакам в кухнята.

Повечето от мъжете бързо разбраха намеренията ѝ. Тя забеляза, че Нейтън ѝ се усмихва. Тя също го погледна и след това се обърна към екипажа.

— Не исках да прибягвам до подобна тактика, но вие не ми дадохте възможност да избирам. По-добре е гласуването да не ме разочарова.

Някои от по-малко прозорливите мъже все още не разбираха скритата заплаха. Честър беше в тази група.

— Какво ще правите в кухнята, госпожо?

Отговорът ѝ беше незабавен.

— Ще ви сготвя супа.

ГЛАВА 10

Решението беше взето единодушно. Никой нямаше желание да разочарова Сара. Пиратите бяха хвърлени зад борда и им беше разрешено да доплуват до кораба си.

Все пак последната дума имаше Нейтън, или по-скоро, последното действие беше негово. Той нареди да заредят две оръдия и беше много доволен от голямата дупка, която се образува на пиратския кораб. Когато Сара попита какъв е този шум, ѝ отговори, че просто изпразват оръдията.

Морския ястреб също беше пострадал. Поправките, които трябваше да бъдат извършени незабавно, бяха над равнището на водата. Същото платно, което Сара почти унищожи със слънчобрана си, беше разкъсано от вражеско оръдие.

Екипажът се зае с поправките, които бяха в състояние сами да извършат. Те се смееха, докато работеха — нещо, което се случваше рядко — и един от тях дори изхвърли чесновата си огърлица. Те отново се чувстваха сигурни, защото смятаха, че проклятието е изчезнало.

Господарката им ги беше спасила. Дори вечно намръщеният Честър я възхваляваше.

Сара отиде с Матю да вземе Нора от трюма, и чак когато отвори люка, тя си спомни за двамата пленници. Нейтън изчака Сара да напусне палубата и след това удари с юмрук всеки един от пиратите. Силните стонове привлякоха вниманието на Сара, но когато тя се обърна и попита мъжа си какъв е този ужасен шум, той само сви рамене и благосклонно помогна на двамата забравени пленници да полетят зад борда.

За Сара беше голямо удоволствие да преразкаже на Нора всички станали събитията. Леля ѝ беше прекрасен слушател. Тя похвали племенничката си за нейната смелост и съобразителност.

— Не трябва да създавам в теб впечатлението, че съм била смела през цялото време — призна Сара.

Тя стоеше с леля си но средата на коридора. Вече беше показала на Нора мястото зад преградата, където се беше скрила.

— Аз същевременно бях ужасена — добави тя, кимайки с глава.

— Това няма значение — каза Нора. — Ти помогна на съпруга си. Това е още по-важно, защото въпреки че си се страхувала, ти не си го изоставила.

— Знаеш ли, че Нейтън не ми каза нито една дума на благодарност? — попита Сара. — Това го осъзнах току-що. Мислиш ли, че...

— Мисля, че не е имал време да ти благодари, Сара, но се съмнявам, че ще го направи, дори когато има достатъчно време. Той е малко...

— Упорит?

Нора се усмихна.

— Не, скъпа, не упорит, просто е горделив.

Сара реши, че е по малко и от двете. Въодушевлението ѝ беше преминало, но ръцете на Сара започнаха да треперят. Започна да ѝ се гади и половината от лицето ѝ започна болезнено да пулсира.

Тя обаче нямаше да безпокои Нора и ще изтърпи стоически болките.

— Знам, че си чула шушуканията, които те сравняват със сестрата на Нейтън — каза Нора.

Тя не беше чула нищо такова, но се направи, че е научила, за да накара леля си да продължи. Сара кимна и каза:

— Джейд дълго време е била господарка на този кораб и екипажът е много привързан към нея.

— Знам, че коментарите им може да са наранили чувствата ти, дете — каза Нора.

— За какви коментари говориш? — попита Сара. — Аз съм чула толкова много.

— О, това, че плачеш през цялото време — отговори Нора. — Джейд никога не плачела. Тя не показвала чувствата си. Тя също така е била изключително смела. Чувала съм толкова хубави разкази за празненствата, които са устройвали тя и моряците. Но ти вече си чувала — всичко това. — продължи Нора, като махна с ръка. — Не говоря за това, за да те накарам да мислиш, че мъжете още те считат за по-низша, Сара. Не, особено след днешните събития. Ти спечели

сърцата им и тяхната преданост. Обзалагам се, че в бъдеще те няма да правят сравнения. Те видяха, че си също толкова смела, колкото тяхната Джейд.

Сара се обърна, за да отиде в каютата си.

— Предполагам, че трябва малко да си почина, лельо — прошепна тя. — Станалите събития ме изтощиха.

— Наистина изглеждаш бледа, Сара. Беше страхотна сутрин, нали? Аз пък ще отида да намеря Матю и, ако не е прекалено зает, ще прекарам малко време с него. След това и аз ще отида да си почина.

Светлосинята рокля на Сара лежеше на пода на каютата. Когато затвори вратата и видя дрехата, Сара си спомни как разбойникът я беше мачкал в ръцете си. Тя също така си спомни всички мръсни думи, които те казаха.

Всичко започна да идва на мястото си. Стомахът ѝ се сви, като осъзна какво можеше да се случи.

— Не трябва да мисля за всички възможности — прошепна тя на себе си.

Нейтън можеше да бъде убит.

Сара разкопча роклята си и я свали. След това свали фустата, обувките и чорапите. Тя беше изпълнила задачата си с невероятна точност. Въпреки това погледът ѝ непрекъснато се връщаше към роклята на пода и тя не можеше да си наложи да не си спомня.

Те наистина искаха да убият съпруга ѝ.

Сара реши, че трябва да се захване с нещо, за да може страхът ѝ да се разсее. Тя почисти каютата. След това се изкъпа. Когато приключи, вече не трепереше толкова силно.

Тогава Сара видя тъмното петно на лицето си.

Ужасът я сграбчи отново с пълна сила. Как щеше да живее без Нейтън? Какво щеше да стане, ако не беше решила да вземе пистолетите със себе си в трюма? Какво, ако беше останала долу с Нора и не беше...

— О, Господи, стига с тая комедия. Аз съм такава страхливка.

Тя се наведе над умивалника и се погледна в огледалото:

— При това грозна страхливка.

— Какво каза?

Този въпрос бе зададен от Нейтън. Той беше влязъл в каютата толкова тихо, че тя не го усети. Сара подскочи, след това се обърна. Тя

се опита да скрие подутата си и започнала да потъмнява дясна страна, като я покри с косата си.

Тя осъзна, че плаче. Но тя не искаше Нейтън да забележи това и като наведе глава, тръгна към леглото.

— Предполагам, че ще подремна — прошепна тя. — Много съм изморена.

Нейтън ѝ препречи пътя.

— Дай да видя лицето ти — заповяда той.

Той държеше ръцете на кръста си. Сара продължи да стои с наведена глава и той виждаше само темето и тила ѝ. Нейтън усети, че тя трепери.

— Боли ли, Сара? — попита той с топла загриженост.

Сара поклати глава. Тя все още не можеше да го погледне. Нейтън посегна към брадичката ѝ, но тя отблъсна ръцете му.

— Въобще не боли — излъга тя.

— Тогава защо плачеш?

При звука на нежният му глас, тя затрепери още по-силно.

— Не плача — прошепна тя.

Нейтън започна да се тревожи. Той я прегърна през кръста и я придърпа към себе си. Какво ли, по дяволите, ставаше в ума ѝ в този момент, запита се той. Сара винаги е била толкова откровена с него. Никога не му се налагаше да се тревожи какво мисли тя. Тя винаги му казваше. Винаги, когато тя се безпокоеше за нещо или имаше някакъв проблем, той незабавно беше уведомяван. И когато му кажеше какво я безпокои, предоставяше на него да разреши проблема.

Нейтън се усмихна вътрешно. По дяволите, беше се справял с всеки неин проблем, помисли той.

— Бих искала да си почина сега, Нейтън — прошепна тя, като започна отново да мисли за себе си.

— Първо ще ми кажеш какво те тревожи — заповяда той.

Тя избухна в ридания.

— Все още ли искаш да ми кажеш, че не плачеш? — попита той с раздразнение.

Тя кимна, притисната до гърдите му.

— Джейд никога не плаче.

— Какво каза?

Сара не повтори. Тя се опита да се отдръпне от него, но Нейтън не ѝ позволи. Той я държеше здраво с едната си ръка, а с другата повдигна брадичката ѝ. Нежно отмести косата от лицето ѝ.

Когато видя тъмната подутина на бузата ѝ, изражението на лицето му стана убийствено.

— Трябваше да убия онзи кучи син — прошепна той.

— Аз съм страхливка.

Тя направи това признание и когато той я погледна с недоверие, тя започна да кима с глава.

— Това е истина, Нейтън. До днес не бях осъзнала това, но сега знам истината за себе си. Аз въобще не съм като Джейд. Мъжете са прави. Аз не мога да се сравнявам с нея.

Той беше толкова изненадан от разгорещените ѝ думи, че не усети кога се е измъкнала от ръцете му, докато тя не се обърна и не тръгна към леглото. Той седна до нея и се загледа в скута ѝ.

— Сега ще поспя — прошепна тя отново.

Той никога нямаше да я разбере. Нейтън поклати глава и се опита да не се усмихне. Щеше да нарани чувствата на съпругата си, ако тя помисли, че ѝ се присмива. Сара отново покри с косата си дясната част на лицето. Беше очевидно, че подутината я смущава.

— Аз не само съм страхливка, Нейтън. Аз съм грозна. Джейд има зелени очи, нали? Мъжете казват, че косата ѝ е червена като огън. Джимбо казва, че тя е красива.

— Защо, по дяволите, говориш за сестра ми? — попита Нейтън.

Той веднага съжали за грубия си тон. Той искаше да успокои Сара, а не още повече да я разстрои. С много по-мек глас той каза:

— Ти не си страхлива.

Тя го погледна и той видя, че се е намръщила.

— Тогава защо ръцете ми треперят и защо се чувствам така, сякаш се разболявам? Толкова се страхувам точно сега и единственото, за което мога да мисля, е какво можеше да ти се случи.

— Какво можеше да ми се случи?

Той беше изненадан от признанието ѝ.

— Сара, ти също беше в опасност.

Тя като че ли не чу думите му.

— Те можеха да те убият.

— Но не го направиха.

Тя отново започна да плаче. Той въздъхна. Това щеше да отнеме време, помисли той. Сара имаше нужда от нещо повече от едно отричане. Тя имаше нужда той да я докосне.

Той също имаше нужда да я докосне. Нейтън свали всичките си дрехи, освен панталона. След това го разкопча, но преди да го свали, реши, че не му се иска все още Сара да разбере какви са намеренията му. Това щеше да привлече вниманието ѝ, а той искаше преди това да разбере какъв е проблемът ѝ този път.

Сара се надигна, когато той седна на леглото. Тя му направи място да се настани удобно. Той се облегна на дървената табла зад възглавниците. Единият му крак беше изпънат, а другият свит в коляното. Той я придърпа към себе си, след което я разположи между краката си. Тя отпусна гърба си върху гърдите му и главата ѝ се отпусна върху рамото му. Нейтън я прегърна през кръста. Тя пошава малко, докато се намести удобно. Движенията ѝ го накараха да стисне зъби. Съпругата му все още не подозираше колко предизвикателна може да бъде. Тя не осъзнаваше колко бързо възпламеняваше желанието му.

— Сега не е нужно да криеш лицето си от мен — прошепна той.

Той нежно отмести косата от лицето ѝ, наведе се и я целуна по врата. Сара затвори очи и се наведе леко, за да му е по-удобно.

— Нейтън? Видя ли колко бързо мъжът се обърна към мен? Ако пистолетът не беше гръмнал, аз нямаше да мога да се защитя. Аз нямам необходимата сила. Аз съм слаба.

— Не е нужно да имаш сила, за да се защитаващ — отвърна той.

Тази забележка нямаше никакъв смисъл за нея.

— Аз ударих Дъгън, но след това ръката ме боля дълго време. Това беше слаб удар. Да, човек трябва да е силен, ако...

— Кой е Дъгън?

— Мъжът, който беше с чичо Хенри в кръчмата онази вечер, когато се видяхме за първи път — обясни Сара.

Нейтън си спомни. Той се усмихна, когато пак видя нежната ръка в бяла ръкавица да минава през прозореца.

— Тогава изненадата беше на твоя страна, но ти не нанесе правилен удар.

Той я хвана за ръката и ѝ показва как трябва да удря.

— Не слагай палеца си под другите пръсти. Ако правиш така, може да го счупиш. Дръж го тук, от външната страна, под ставите. Сега стисни здраво — нареди ѝ той. — Силата на удара трябва да идва от тук — добави той, като прекара пръста си по ставите ѝ. — Вложи цялото си тяло в удара.

Сара кимна.

— Както кажеш, Нейтън.

— Трябва да знаеш как да се грижиш за себе си — измърмори той. — Слушай внимателно. Аз ще ти покажа.

До този момент тя не беше осъзнала, че се чувства толкова несигурна с Нейтън.

— Ти не искаш ли да се грижиш за мен?

Въздишката му разроши косата ѝ.

— Ще има моменти, когато няма да съм с теб — поясни Нейтън.

Той се опитваше да бъде търпелив с нея.

— Сега — добави той с по-бодър глас, — къде удряш е също толкова важно, както и как удряш.

— Така ли?

Тя се опита да се обърне и да го погледне. Нейтън притисна главата ѝ обратно към рамото си.

— Да, така е — каза той. — Най-уязвимото място на мъжа са слабините му.

— Нейтън, вярваш ли, че аз...

Той усети срама в гласа ѝ и погледна към небесата, с истинско раздражение.

— Смешно е да се смущаваш. Аз съм ти съпруг и можем да говорим за всичко.

— Не мисля, че бих могла да ударя някой мъж... там.

— По дяволите, трябва да можеш — отвърна той. — Сара, ти ще се защитаващ, защото аз ти нареждам. Не искам нищо да ти се случи.

Ако думите му не бяха казани с раздражение, тя щеше да е доволна от признанието му. Но в думите на Нейтън не се усещаше радостта, че той не иска да ѝ се случи нещо лошо. Господи, той беше сложен човек. Той я караше и я подтикваше да прави неща, които тя не беше сигурна дали може да направи.

— Ами, ако не мога да ударя един мъж там? Страхливците не се защитават — заяви тя. — А аз вече ти признах този грях.

Господи, тя беше изпълнена със самосъжаление. Нейтън се опита да не се засмее.

— Обясни ми защо се смяташ за страхливка — нареди той.

— Вече ти обясних — извика тя. — Ръцете ми още треперят и всеки път, когато се замисля какво можеше да се случи, ме обзема страх. Аз дори не мога да погледна тази рокля, без да почне да ми се гади.

— Каква рокля? — попита той. Тя посочи синята дреха на пода.

— Тази рокля — прошепна тя. — Един от тези разбойници я държеше. Искам да я изхвърлиш в морето — добави тя. — Никога повече няма да я облека.

— Добре, Сара — успокои я той. — Ще я изхвърля. Сега затвори очи и няма да я виждаш.

— Мислиш, че съм глупава, нали?

Той започна да я милва по врата.

— Мисля, че те измъчват последиците от напрежението, което преживя — прошепна той. — Това е нормална реакция. Това не означава, че си страхливка.

Тя се опита да се съсредоточи върху това, което той говори, но ѝ беше много трудно. Езикът му гъделичкаше ухото ѝ, а топлият му дъх сякаш вътрешно я затопляше. Тя престана да трепери, когато започна да я обзема сънливост.

— Ти имал ли си... последици — тихо прошепна тя. Ръката му милваше гърдите ѝ. Коприната шумолеше върху кожата ѝ.

— Да — отвърна той.

— Какво правиш тогава?

— Намирам отдушник за недоволството си — каза той.

Той развърза панделката под яката на ризата ѝ и отпусна краищата по раменете ѝ.

Сара се чувстваше отпусната. Гласът на Нейтън галеше ухото ѝ. Тя леко въздъхна от удоволствие и отново затвори очи.

Ръцете му лежаха върху бедрата ѝ и когато той започна да милва чувствителната кожа на свивката на крака ѝ, тя се притисна до него.

Пръстите му се пъхнаха под ризата ѝ и той леко започна да я възпламенява. Той знаеше колко точно да я притисне, точно къде да я докосне, за да я подлуди. Тя изпъшка дрезгаво, когато пръстите му проникнаха в нея.

— Спокойно, скъпа — прошепна той, когато тя се опита да го спре. — Не се съпротивлявай. Нека да се случи.

Той се беше допрял до бедрото ѝ и продължи със сладкото си мъчение. Пръстите му бяха вълшебни, търсещи. Скоро Сара забрави за всичко друго, търсеше само удовлетворение.

— Харесва ми начина, по който реагираш. Ставаш толкова топла, толкова влажна. Това всичко е за мен, нали, Сара?

Тя не можа да му отговори. Той ставаше още по-настойчив в желанието си, а тя ставаше по-объркана. Тя не можеше да спре кулминацията. Тя дойде, преди Сара да разбере, че ще дойде. Тя протегна ръце, за да задържи неговите между бедрата си, като ги притисна силно.

Това беше разтърсващо сладостно освобождение. Той я изтощи. Сара блажено се отпусна върху гърдите на мъжа си.

Когато сърцето ѝ се успокои и тя отново беше способна да мисли, Сара разбра, че е объркана. Ризата ѝ беше смъкната надолу и Нейтън нежно милваше гърдите ѝ.

— Не мислех, че мога... това... без ти да си в мен, не мислех, че е възможно...

Тя не можа да продължи.

— Аз бях в теб — прошепна той. — Но по друг начин, не помниш ли?

Тя се обърна и коленичи с лице към него. Господи, той беше толкова възбуждащ. Дъхът ѝ спря в гърлото и тя изведнъж осъзна, че го желае отново. Тя го гледаше в очите, докато покриваше с ризата бедрата си.

Тя се отпусна напред, докато гърдите ѝ не се притиснаха до неговите. Той вече сваляше панталоните си. Беше неудобно, но след секунди и двамата бяха без тях. Сара отново коленичи между краката на мъжа си. Гледайки го съсредоточено, тя се протегна и го докосна. Лекият му стон показва, че смелостта ѝ му харесва.

Тогава ръцете му се оплетоха в косата ѝ и той я придърпа към себе си.

— Това, Сара, е начинът да се отървеш от... последиците — прошепна той.

Устата му затвори нейната и я лиши от възможността да му задава въпроси. Сара нямаше нищо против. В края на краищата той я

обучаваше и тя беше неговият внимателен ученик.

Те прекараха още един час заедно, преди Нейтън да отиде да ръководи поправките. Сара дълго въздиша, докато се обличаше. Тя взе въглените си и скицника и излезе на палубата, за да се наслади на следобедното слънце.

Скоро мъжете приключиха с работата и я наобиколиха, почти всички искаха да ги нарисува. Сара беше щастлива да изпълни желанието им. Те хвалеха рисунките ѝ и бяха искрено разочаровани, когато тя свърши листата и вече нямаше върху какво да рисува.

Нейтън беше на палубата с мачтите и помагаше да вдигнат едно от малките платна, което се беше отпуснало, ударено от гюлле. Той приключи работата си и се обърна, за да се върне при руля.

Той се спря, когато видя жена си. Тя седеше на дървения перваз под него. Поне петнадесет мъже стояха на палубата около нея и изглеждаха погълнати от това, което тя им говореше.

Нейтън се доближи. До него достигна гласът на Честър.

— Искаш да кажеш, че си била само на четири години, когато си се бракосъчетала с капитана?

— Тя току-що обясни, Честър — каза Кентли. — Това е било по желание на лудия крал, нали, лейди Сара?

— Знаеш ли защо кралят е искал да прекрати враждата? — попита друг.

— Искал е мир — отвърна Сара.

— А каква е причината за тази вражда? — попита някой.

— Сигурно никой не може да си спомни — предположи Честър.

— О, аз знам какво е предизвикало разногласията — каза Сара. — Враждата е започнала заради един златен кръст.

Нейтън се облегна на парапета. Той поклати глава и се усмихна. Тя вярваше ли наистина на тази безсмислица? Разбира се, че вярва, каза си той. Беше една измислена история, а Сара най-вече вярваше на измислиците.

— Кажи ни за златния кръст — настоя Честър.

— Добре. Всичко започнало, когато баронът на Уинчестър и баронът на Сент Джеймс се отправили заедно на кръстоносен поход. Двамата мъже били добри приятели. Това е било в първите години на Средновековието, разбира се, и всеки е искал да спаси света от неверниците. Именията на двамата барони били съседни и те

израснали заедно в двора на крал Джон. Не знам, обаче, дали това е истина или не. Все едно — добави тя, свивайки рамене, — двамата приятели се отправили към чуждоземно пристанище. Единият от тях спасил живота на местния владетел и за това бил награден с огромен кръст, изработен от злато. Да — добави тя като видя, че мъжете са впечатлени, — кръстът бил целият инкрустиран с големи камъни. Част от тях били диаманти, друга рубини и казват, че бил прекрасен.

— Колко голям е бил? — попита Матю.

— Колкото възрастен човек — отговори Сара.

— Но какво се е случило след това? — попита Честър. Той, гореше от нетърпение да чуе останалата част от разказа и не одобряваше прекъсванията.

— Двамата барони се върнали в Англия. Тогава кръстът внезапно изчезнал. Баронът на Уинчестър разказвал на всеки, че той е получил кръста и че баронът на Сент Джеймс го е откраднал. Баронът на Сент Джеймс разказвал същата история.

— Намерили ли са го някога, госпожо? — попита Кентли.

Сара поклати глава.

— Между двамата могъщи барони избухнала война. Някои казват, че никога не е имало никакъв кръст и той бил използван само като оправдание за нахлуването и превземането на земите на другия. Аз вярвам, че кръстът е съществувал.

— Защо? — попита Честър.

— Защото, когато баронът на Сент Джеймс умираше, той прошепнал: Гледайте към небето за моето богатство.

След като каза това, Сара кимна с глава.

— Хората не лъжат, когато им предстои да се срещнат със Създателя — заяви тя. — Веднага щом изрекъл тези думи, той се хванал за сърцето и издъхнал.

Ръката ѝ се премести към гърдите и тя наклони глава. Някои от мъжете започнаха да ръкопляскат.

— Вие не вярвате на тази история, нали, лейди Сара?

— О, да — отвърна тя. — Някой ден Нейтън ще намери кръста за мен.

Нейтън реши, че жена му е безнадеждна мечтателка. Но той се усмихна, защото изведнъж осъзна, че харесва нейната жизнерадост.

— Звучи сякаш капитанът ще трябва да ходи на небето, за да го намери — каза Честър.

— О, не — възрази Сара. — Това е било само едно указание, когато баронът е казал — Гледайте към небесата. Той е хитрувал.

Разговорът продължи още няколко минути. Задаваше се буря и вятърът стана прекалено силен, за да не му обърнат внимание. Сара отиде в каютата си, за да остави въглените си. Остатъка от деня тя прекара с леля си, но привечер Нора вече се прозяваше като дете и Сара я остави, за да може леля ѝ да си почине. Събитията от днешния ден сигурно я бяха изтощили.

Всъщност Сара беше много изморена. Докато оправяше леглото за нощта, усети, че гърба я боли и я промушва в кръста и слабините. Болката беше сигурен показател, че започваше месечният ѝ цикъл.

След час започнаха болезнените спазми. Те бяха по-силни от обикновено. Болеше я толкова силно, че тя не се сети да се разтревожи, че Нейтън може да научи за състоянието ѝ. Тя започна да се тресе. Това беше от болката. Но, независимо че в каютата беше топло и влажно, тя скоро усети, че мръзне.

Сара облече дебелия бяла памучна нощница, изпълзя в леглото и се зави с три юргана.

Не можеше да си намери място, независимо каква поза заемаше. Кръстът я болеше сякаш беше пречупен и скоро тя започна да стене от болка.

Нейтън не се върна в каютата, докато не се смени нощната вахта. Сара обикновено оставяше свещта запалена, но сега в стаята беше тъмно като в рог.

Той чу стоновете ѝ. Бързо запали две свещи и се отправи към леглото ѝ.

Въпреки това не можа да я види. Тя се беше увила като пашкул под камарата завивки.

— Сара?

Тревогата ясно личеше в гласа му. Когато тя не му отговори незабавно, Нейтън издърпа завивките от лицето ѝ.

Той така се изплаши, че чак се изпотн. Лицето ѝ беше бяло като чаршафите, Сара издърпа отново завивките през главата си.

— Сара, какво има, за Бога?

— Излез, Нейтън — прошепна тя. Гласът ѝ беше заглушен от завивките, но той я разбра. — Не се чувствам добре.

Гласът ѝ беше на умиращ човек. Тревогата му нарасна.

— Какво ти става? — прошепна грубо той. — Лицето ли те боли? По дяволите, знаех си, че трябваше да убия кучия син.

— Не е лицето — отвърна тя.

— Треска ли е?

Той отново дръпна завивките.

Господи, тя не можеше да му обясни състоянието си. Това беше прекалено унижително. Сара изпъшка още веднъж и се обърна на другата страна, далеч от него. Тя беше притиснала коленете си до корема и се извиваше, за да успокои болката в гърба.

— Не искам да говоря за това — каза тя. — Просто не ми е добре. Моля те, иди си.

Нейтън, разбира се, нямаше да направи нищо подобно. Той постави ръката си на челото ѝ. То беше студено, но влажно.

— Това не е треска — заяви той и въздъхна с облекчение. — Господи, Сара, нали не съм те наранил този следобед? Знам, че бях малко... груб, но...

— Не си ме наранил — отвърна тя.

Той все още не беше убеден.

— Сигурна ли си?

Тя беше трогната от очевидната му загриженост.

— Сигурна съм. Не си ти причината да не се чувствам добре — добави тя. — Трябва да остана сама сега.

Силен спазъм обсеби цялото ѝ внимание. Тя издаде лек стон, след което добави:

— Остави ме да умра спокойно.

— По дяволите, ще те оставя — извика той.

Друга мрачна мисъл накара кръвта му да замръзне.

— Не си направила нищо, докато беше в кухнята, нали? Не си яла нищо, което ти си сготвила?

— Не. Не е стомашно разстройство.

— Тогава какво, по дяволите, е?

— Не съм... чиста.

Той изобщо не знаеше какво, за Бога, трябва да означава това.

— Ти си болна, защото не си чиста? Сара, това е най-необикновената болест, за която някога съм чувал. Ще се почувстваш ли по-добре, ако наредя да ти приготвят ваната?

Тя искаше да му извика, но знаеше, че това ще усили болката.

— Нейтън, това е... женска болест.

— Какво?

Господи, той щеше да я принуди да му каже.

— Имам месечен цикъл — извика тя. — Боли ме — процеди през зъби тя. — Някои месеци е по-лошо.

— Имаш месечен...

— Не съм бременна — отвърна тя веднага. — Моля те, иди си. Ако Бог е милостив, ще умра след няколко минути... ако не от болка, сигурно от срам, че трябва да ти обяснявам състоянието си.

Той беше успокоен, че тя не страда от смъртна болест и въздъхна с облекчение. След това се протегна да я потупа по рамото, но тя се отдръпна, преди той да може да я докосне. По дяволите, чувстваше се неудобно. Не знаеше какво да направи.

— Има ли нещо, което мога да направя, за да облекча болката ти? — попита той. — Искаш ли нещо?

— Искам майка си — промърмори тя. — Но не мога да я имам, нали? О, върви си, Нейтън. Нищо не можеш да направиш.

Тя отново се зави през глава и издаде още един жалостив стон. Нейтън сигурно беше решил да я остави на мира, помисли тя, когато чу вратата да се затваря. Тя заплака. Как се осмеляваше да я остави сама в такива страдания? Тя беше излъгала, че иска майка си. Тя искаше Нейтън да я прегърне и този упорит мъж беше длъжен да отгатне желанието ѝ и да разбере от какво в действителност се нуждае.

Нейтън незабавно се отправи към каютата на Нора. Той не си направи труда да почука. Когато вратата се отвори, дълбок глас извика:

— Кой е там?

Нейтън почти се усмихна. Той разпозна оживения глас на Матю. Морякът очевидно споделяше леглото на Нора.

— Трябва да говоря с Нора — заяви той.

Лелята на Сара се стресна и се събуди. Тя ахна от изненада и се покри до брадичката със завивките. Лицето ѝ стана доматеночервено.

Нейтън се доближи до леглото, застана с ръце зад гърба и се загледа в пода.

— Сара е болна — заяви той, преди Нора да може да каже нещо. Смущението на Нора, че е сварена в такова положение, бързо изчезна, когато чу думите му.

— Трябва да отида при нея — прошепна тя и седна в леглото. — Знаеш ли от какво е болна?

— Искаш ли аз да я погледна? — попита бързо Матю. Той вече отхвърляше завивките настрани.

Нейтън поклати глава и след като прочисти гърлото си, каза:

— Това било... нещо женско.

— Какво женско? — попита Матю искрено изненадан.

Нора разбра. Тя потупа Матю по ръката, но през цялото време гледаше Нейтън.

— Много ли я боли?

Нейтън кимна.

— Боли я ужасно, мадам. Сега ми кажи какво мога да направя, за да ѝ помогна?

Нора помисли, че той прилича на военен командир с този рязък глас.

— Понякога чаша чисто бренди помага — предложи Нора. — Една мила дума също няма да ѝ навреди, Нейтън. Жените понякога стават много емоционални по това време на месеца.

— Има ли нещо друго, което мога да направя за нея? — измънка той. — Господи, Нора, тя се мъчи. Не мога да го допусна.

С големи усилия Нора сдържа усмивката си. Нейтън изглеждаше така, сякаш иска да убие някого.

— Попита ли я какво може да ѝ помогне?

— Тя искаше майка си.

— Как може това да помогне? — попита Матю.

Нора отговори:

— Тя има нужда от мъжа си, скъпи Нейтън, тя иска някой да я успокои. Опитай да разтриеш гърба ѝ.

Нора трябваше да повиши тон при последната си забележка, защото Нейтън вече се беше отправил към вратата.

Когато вратата се затвори, Нора се обърна към Матю:

— Мислиш ли, че той ще каже на Сара, че ти и аз...

— Не, любов моя, той няма да каже нито дума — прекъсна я Матю.

— Мразя да лъжа Сара, но тя е склонна да вижда всичко в черно и бяло. Не вярвам, че ще разбере.

— Мълчи сега — успокой я Матю. Той я целуна и я придърпа в прегръдките си. — С възрастта ще помъдрее.

Нора се съгласи, след което смени темата и прошепна:

— Нейтън започва да се грижи за Сара, нали? Скоро ще осъзнае, че я обича.

— Той може да я обича, Нора, но никога няма да го признае. Преди много време момчето се научи да се пази от истинско обвързване.

Нора изсумтя при тази забележка.

— Глупости — отвърна тя. — Ако това беше обикновена жена, може би щеше да си прав, Матю, но ти сигурно си забелязал, че моята Сара не е обикновена. Тя е точно това, от което Нейтън има нужда. Тя мисли, че съпругът ѝ я обича и няма да ѝ отнеме много време да го убеди в това. Почакай и ще видиш.

Сара не подозираше за този разговор. Тя беше обзета от самосъжаление.

Тя не чу Нейтън да се връща в каютата, но изведнъж усети, че той докосва рамото ѝ.

— Сара, изпий това. Ще се почувстваш по-добре.

Те се обърна, видя чашата в ръката му и незабавно поклати глава.

— Това е бренди — каза ѝ той.

— Не го искам.

— Изпий го.

— Ще го повърна.

Тя не можеше да бъде по-несговорчива, помисли Нейтън. Той постави чашата на бюрото и легна в леглото до Сара.

Тя се опита да го отблъсне, но той не ѝ обърна внимание.

Сара отново се обърна с лице към стената. Тя искаше да умре, помисли тя. Това беше едно пресилено желание, което тя отправи към Създателя, но дълбоко в себе си се надяваше, че Той не я слуша, затова не се задълбочи повече в тази мисъл.

Тя повече не можеше да понася болката. Тогава Нейтън я прегърна, придърпа я към себе си и започна на разтрива кръста ѝ. Нежното му докосване беше божествено. Болката моментално започна

да намалява. Сара затвори очи и се премести по-близо до мъжа си, за да може да получи малко повече от неговата топлина.

Тя едва усещаше люлеенето на кораба, но Нейтън го усещаше. Започна да го присвива стомахът и той съжали, че беше ял. Беше въпрос на време да започне да повръща.

Нейтън продължи да разтрива гърба ѝ още петнадесет минути, без да каже дума. Той се опитваше да се съсредоточи върху жената, която се беше сгушила в него, но с всяко разклащане на кораба стомахът му се преобръщаше.

— Може да спреш сега — прошепна Сара. — Чувствам се по-добре, благодаря ти.

Нейтън направи това, което пожела тя и се опита да стане от леглото. Но тя осуети намеренията му със следващото си желание.

— Ще ме прегърнеш ли, Нейтън? Толкова ми е студено. Студено е тази вечер, нали?

На него му беше горещо като в пещ. Лицето му се покри с капчици пот. Той обаче направи това, което тя пожела. Ръцете ѝ бяха леденостудени, но само след няколко минути прегръдката му я стопли.

Той помисли, че тя вече е заспала и започна да се освобождава от прегръдката ѝ, когато тя прошепна:

— Нейтън? Какво ще стане, ако съм неплодна?

— Значи, че си неплодна.

— Това ли е всичко, което имаш да кажеш? Ако съм неплодна, няма да можем да имаме деца.

Той извъртя очите си към небето. Господи, гласът ѝ звучеше сякаш щеше да заплаче отново.

— Не може да знаеш дали си неплодна или не — каза той. — Още е съвсем рано е да правиш подобно заключение.

— Но ако съм? — упорстваше тя.

— Сара, какво искаш да кажа? — попита той. Раздразнението му вече почти си личеше. Стомахът му пак се обърна. Дълбокото дишане не помагаше. Той отхвърли настрана завивките и отново се опита да стане от леглото.

— Тогава все още ли ще искаш да се ожениш за мен? — попита тя. — Няма да можем да получим обещаната от краля земя, ако нямаме дете до...

— Много добре съм запознат с условията на споразумението — изскърца със зъби той. — Ако не получим земята, ще строим на земята, която ми остави баща ми. Сега престани с въпросите си и заспивай. Ще се върна след малко.

— Но ти не ми отговори — каза тя. — Все още ли ще искаш да се ожениш за безплодна жена?

— О, за Бога...

— Ще искаш, нали?

Той изсумтя. Сара възприе този звук като съгласие. Тя се обърна и го целуна по гърба. Нейтън беше оставил свещите запалени и когато тя го погледна в лицето, видя, че то е посивяло.

Тя бързо събра две и две. Корабът се люлееше като блуждаеща топка върху водата. Чашата с брендите беше паднала на земята. Нейтън затвори очи и направи гримаса.

Беше го хванала морска болест. Сара беше изпълнена със съжаление към нещастния си съпруг, но това чувство изчезна, когато той каза:

— Нямаше да се оженя за никого, ако не беше проклетото споразумение. Сега заспивай.

След като измънка тази забележка, той седна на края на леглото.

Сара отново се ядоса. Как се осмеляваше да ѝ държи такъв тон? Тя беше също толкова болна, колкото и той, може би даже повече. Тя забрави за нежните му грижи и реши да му даде урок, който той дълго да помни.

— Съжалявам, че ти отвличам вниманието от работата, която имаш да вършиш, каквато и да е тя — започна тя. — Гърбът сега ме боли много по-малко, Нейтън. Благодаря ти. Стомахът ми също е добре. Предполагам, че не трябваше да ям тази риба за вечеря. Беше страшно вкусна, особено, когато сложих парче шоколад върху нея. Вкусвал ли си някога риба, подсладена по този начин? Не? — попита тя, след като той не отговори.

Изглежда той много бързаше да обуе панталоните си.

— Обикновено слагам само захар върху нея, но тази вечер исках да направя един опит. Между другото, готвачът обеща да приготви стриди, когато стигнем някое пристанище. Обожавам стриди. А ти? Те просто... се плъзгат по гърлото ти. Нейтън, няма ли да ме целунеш за довиждане?

Вратата се тресна, преди тя да довърши въпроса си. Сара се усмихна. Тя получи огромно удовлетворение от греховните си действия. Крайно време беше съпругът ѝ да разбере, че трябва да благодари на съдбата, че я има за жена. Наистина беше крайно време.

— Така му се пада, щом е толкова упорит — промърмори тя на себе си.

Сара се зави до раменете, затвори очи и след минути заспа дълбоко.

Нейтън цяла нощ се мота на кораба. Той отиде в една част, където обикновено нямаше хора и никой не му обърна внимание.

Слънцето вече се подаваше на хоризонта, когато той се върна в каютата. Чувстваше се изцеден като мокро платно и буквално се сгромоляса върху леглото. Сара се събуди от движенията му. Тя се обърна и се сгуши в мъжа си.

Той започна да сумти, за да не започне тя отново да говори. Сара се наведе и целуна мъжа си по бузата. На слабата светлина на свещта тя видя колко е блед. Той също така имаше нужда от бръснене и изглеждаше отвратително с тъмните сенки под очите. Сара се протегна да го докосне с пръст по бузата.

— Обичам те, Нейтън — прошепна тя. — Дори при всичките ти кусури, Нейтън, аз въпреки това те обичам. Съжалявам, че съзнателно те разболях от морска болест. Съжалявам, че страдаш от подобна болест.

Доволна от признанието, особено след като беше сигурна, че той не е чул нито дума, Сара се обърна на другата страна. Тя въздъхна дълбоко.

— Вярвам, че трябва да помислиш за друга работа, съпруге. Морето изглежда не ти понася.

Той бавно отвори очи и се обърна към нея. Тя изглежда отново беше заспала. Беше толкова спокойна. Божествена.

Той искаше да я удуши. Съпругата му по някакъв начин беше разбрала за страданието му и съзнателно го беше използвала, за да му отмъсти. Тя сигурно се беше обидила на забележката му, че не би се оженил изобщо, ако не беше споразумението.

Скоро избликът на гняв се разсея и той усети, че се усмихва. Значи малката Сара не беше толкова невинна. Тя беше направила

точно това, което би направил и той, ако имаше на разположение подобно оръжие и не беше в състояние да отвърне с физическа сила.

Когато беше ядосан, Нейтън обичаше да използва юмруците си. Тя използваше главата си и това му хареса. Въпреки това беше крайно време тя да разбере кой командва в този брак. Наистина крайно време. Тя не трябваше да използва лукавство срещу него.

Господи, тя изглеждаше прекрасно. Той изведнъж пожела да се люби с нея. Но разбира се не можеше заради деликатното ѝ състояние и почти я събуди, за да я пита колко време щеше да продължи тази женска болест.

Умората най-накрая го обори. Точно когато вече заспиваше, усети Сара да хваща ръката му. Той не се отдръпна. Последната му мисъл, преди да потъне в дълбок сън, беше малко объркваща.

Тя трябваше да му каже.

Те бяха на два дена път от дома на Нора и Нейтън още веднъж помисли, че крайт на пътешествието ще бъде спокоен.

Но трябваше да прояви повече разум.

Беше късно вечерта на двадесет и първо число от месеца. Небето почти не се виждаше от звездите и вятърът беше добър за всеки моряк — лек, но достатъчно силен. Те се придвижваха бързо — наистина с поразяваща бързина. Големият кораб стоеше добре във водата и пенеше вълните на океана, без да се поклаща. Човек можеше да сложи чаша грог на перилата, без да се страхува, че ще я изгуби — толкова спокойно беше морето и нямаше нищо, което да смути мечтите на моряците.

Нейтън стоеше до Джимбо зад руля. Двамата мъже разгорещено разискваха планове за разширяване на Смарагдова корабна компания. Джимбо поддържаше идеята да увеличат флотилията си с нови шхуни, докато Нейтън беше за по-тежки и по-солидни кораби.

Сара прекъсна разискванията им, като прекоси забързано палубата. Тя беше облечена само по нощница и халат. Джимбо веднага забеляза облеклото ѝ. Нейтън беше с гръб към жена си и не я чу да се приближава, тъй като освен всичко, тя беше и боса.

— Нейтън, трябва незабавно да говоря с теб — извика тя. Имаме ужасен проблем и ти веднага трябва да се погрижиш.

Лицето на Нейтън до този момент беше спокойно, но то бързо се промени, когато видя пистолета в ръцете на жена си. Той не пропусна да забележи, че пистолетът беше насочен към слабините му.

Сара беше ужасена от нещо. Косата ѝ беше в страхотен безпорядък, разпиляна върху раменете, а бузите ѝ бяха зачервени.

Тогава той забеляза облеклото ѝ.

— Как си позволяваш да се разхождаш наперено по палубата, облечена по нощница?

Зениците ѝ се разшириха, когато чу забележката му.

— Не се разхождам наперено — започна тя, но се спря, поклащайки глава. — Не е време да ме поучаваш за облеклото ми. Имаме сериозен проблем, съпруге.

Вниманието ѝ се насочи към Джимбо. Пистолетът я караше да се чувства страшно неудобно.

— Моля да извиниш необичайния ми външен вид, Джимбо, но те уверявам, че съм страшно разстроена и нямах време да се облека.

Джимбо кимна, избягвайки пистолета, който тя размахваше напред-назад между Нейтън и него. Той не мислеше, че Сара осъзнава, че държи пистолет.

— Била си разстроена? — насърчи я Джимбо.

— Какво, за Бога, правиш с този пистолет? — попита Нейтън в същия момент.

— Може да ми потрябва — обясни Сара.

— Лейди Сара — намеси се Джимбо, като видя, че Нейтън не е в състояние да проговори, — успокой се и кажи какво те е разтревожило. Момко — изръмжа той, — вземи ѝ проклетия пистолет, преди да се е застреляла.

Нейтън протегна ръка, за да вземе пистолета, но тя се отдръпна назад и го скри зад гърба си.

— Отидох да видя Нора — каза тя. — Искях само да ѝ кажа лека нощ.

— И? — попита Джимбо, когато тя млъкна.

Тя се загледа в Джимбо, преди да реши да му обясни и на него, след което погледна през рамо, за да се убеди, че наблизо няма никой друг.

— Тя не беше сама.

Тя прошепна тези думи и изчака реакцията на мъжа си. Той сви рамене.

Искаше й се да го застреля.

— Матю беше с нея. — Тя закима разпалено, след като съобщи новината.

— И? — попита Нейтън.

— Те бяха заедно в леглото. — Тя отново размаха пистолета. — Нейтън, трябва да направиш нещо.

— Какво би желала да направя?

Гласът му звучеше подмилкващо, но в същото време той се усмихваше. Нейтън изобщо не беше изненадан от новината, която тя току-що му съобщи. Тя трябваше да предположи, че той ще реагира по този начин. Нищо не можеше да го стресне... освен тя, разбира се. Тя винаги го стряскаше, призна тя.

— Тя иска да накараш Матю да си отиде — намеси се Джимбо. — Нали така, лейди Сара?

Тя поклати глава.

— Прекалено късно е да се затвори вратата на обора. Кравата вече е избягала.

— Не те разбирам — отвърна Джимбо. — Какво общо имат кравите с леля ти?

— Той я е опозорил — поясни тя.

— Сара, ако не искаш да накарам Матю да си отиде, какво друго мислиш, че мога да направя? — попита Нейтън.

— Трябва да поправиш нещата — обясни Сара. — Трябва да ги накараш да се оженят. Ела с мене, съпруге. Можем да го направим веднага. Джимбо, ти може да станеш свидетел.

— Не е възможно да говориш сериозно.

— Престани да се усмихваш, Нейтън. Говоря съвсем сериозно. Ти си капитан на този кораб и можеш съвсем законно да ги ожениш.

— Не.

— Лейди Сара, вие винаги имате най-изумителните предложения — каза Джимбо.

Беше очевидно, че нито един от мъжете не гледаше с необходимата сериозност на нещата.

— Аз отговарям за леля си — каза Сара. — Матю опетни честта й и той трябва да се ожени за нея. Знаеш, Нейтън, че това ще реши още

един проблем. Чичо Хенри няма да преследва Нора за наследството ѝ, след като тя се е омъжила отново. Да, според мен това може да има щастлив край.

— Не.

Тонът на Нейтън беше категоричен.

— Сара, Матю иска ли да се ожени за Нора?

Сара се обърна намръщено към моряка.

— Няма значение дали иска или не.

— А, има — оспори Джимбо.

Сара отново започна да размахва пистолета.

— Е, виждам, че няма да получа никаква помощ от вас.

Още преди двамата мъже да могат да се съгласят с думите ѝ, тя се обърна и тръгна към стълбите.

— Аз харесвам Матю — промърмори тя. — Това е срамота.

— Какво възнамеряваш да правиш, лейди Сара?

Тя не се обърна, когато отговори:

— Той ще се ожени за Нора.

— Какво ще стане, ако не го направи? — попита Джимбо, усмихвайки се на категоричното ѝ изявление.

— Тогава ще го застрелям. Никак не ми се иска, Джимбо, но ще трябва да го застрелям.

Нейтън се оказа точно зад Сара. Той я прихвана през кръста с едната си ръка, придърпа я към себе си, след това протегна през рамото ѝ другата и сграбчи пистолета.

— Ти няма да застреляш никого — изръмжа той. Той даде пистолета на Джимбо, след което завлече Сара в каютата им. Той затвори вратата след тях и се отправи към леглото.

— Пусни ме, Нътениъл.

— Никога не ме наричай, Нътениъл — заповяда той.

Тя се отскубна от него и се обърна, за да го погледне в очите.

— Защо не мога да те наричам с истинското ти име?

— Не го харесвам. Затова — каза ѝ той.

— Това е глупава причина — оспори тя.

Тя постави ръце на кръста си и му се намръщи. Халатът ѝ се разтвори и той видя прекрасната гледка на гърдите ѝ, които прозираха под нощницата.

— Сара, кога това твоє състояние ще приключи? — попита той.

Тя не отговори на въпроса му, а се върна на темата за името му.

— Защо не обичаш да те наричат Нътениъл?

Той пристъпи заплашително напред.

— Причернява ми пред очите всеки път, когато го чуя, Сара. Настройва ме войнствено.

Това не беше наистина подходящо обяснение, но тя нямаше намерение да му го казва.

— Кога не си настроен войнствено, съпруге? — попита тя.

— Не се заяждай.

— Не ми викай.

Той пое дълбоко въздух, но това не го успокои.

— Добре — прошепна тя с намерение да го успокои. — Няма да те наричам Нътениъл... освен, ако не искам да си настроен войнствено. Ще знаеш кога да се пазиш, мъжо. Съгласен ли си?

Той реши, че коментарите ѝ не заслужават отговор. Той я притисна до леглото.

— Сега е твой ред да ми отговориш, Сара. Кога това проклето женско нещо ще свърши?

Тя бавно започна да се съблича. Отне ѝ доста време да сгъне халата си.

— Ти няма да направиш нищо за Нора и Матю, нали? — попита тя.

— Не, няма — отвърна той. — Нито пък ти ще направиш нещо. Остави ги на мира. Ясно ли е?

Тя кимна.

— Ще трябва дълго да разсъждавам върху това, мъжо.

Преди той да може да направи заядлива забележка относно способността ѝ изобщо да разсъждава, тя изхлузи нощницата през главата си и я хвърли на леглото.

— Приключих с проклетото женско нещо — прошепна тя срамежливо.

Тя се опита да не ѝ личи, че се срамува, но червенината по бузите ѝ направо я провали.

Нейтън я караше да се чувства неудобно от начина, по който я гледаше. Топлият му поглед я накара да изтръпне. Тя въздъхна и се отпусна в прегръдките му.

Той я остави тя първа да го целуне. Тя беше настроена сговорчиво. Сара обгърна с ръце врата му и издърпа дългата му коса, за да може да стигне устните му.

Господи, тя го целуна. Устните ѝ бяха горещи, езикът ѝ неудържим и не ѝ отне много време да получи желаната ответна реакция.

Тогава Нейтън пое нещата в свои ръце. Той я задържа, като зарови ръка в косите ѝ, след което бавно наведе глава. Отворената му уста се сля с нейната, езикът му потърси и срещна нейния. Гърдите ѝ се притискаха до неговите, а ръцете ѝ силно го прегръщаха през кръста.

Той изпъшка леко, когато Сара засмука езика му и тя го направи отново. Звучите, които той издаваше, я възбуждаха колкото и целувките му, но тя не се чувстваше достатъчно близо до него.

Той се отдръпна, за да свали дрехите си, но трябваше да спре, защото тя започна да го хапе за врата. Той потрепери. Ръцете му помилваха раменете ѝ. Допира на нежната ѝ кожа до грубите му, мазолести ръце още веднъж го накара да осъзнае колко крехка е тя.

— Ти си толкова нежна — прошепна той. — А аз съм...

Той не можа да довърши мисълта си, защото тя го караше да забрави всичко друго, освен усещането. Тя целуваше всеки сантиметър от гърдите му. Езикът ѝ гъделичкаше чувствителните им зърна. Когато той сърдито ѝ каза да престане да го измъчва, тя удвои усилията си, за да го докара до полуда.

Тя беше принудена да спре, когато той издърпа косата ѝ и допря бузата ѝ до гърдите си. Той дишаше тежко. Тогава пръстите ѝ започнаха да обикалят около пъпа му.

— Караш ме да се чувствам толкова топла, толкова жива, толкова силна. Искам да ти покажа колко много те обичам, Нейтън. Ще ми разрешиш ли?

Той разбра намеренията ѝ, когато тя започна да разкопчава панталона му. Ръцете ѝ трепереха. Тогава тя бавно се освободи от прегръдката му и коленичи пред него. Нейтън не си спомняше много от това, което се случи след това. Малката му нежна жена се беше превърнала в изгарящ сладострастен огън. Тя беше като слънце, което го милваше с меките си устни, с влажния си език, с невероятно възбуждащите ласки.

Нейтън не можеше да понесе сладката агония. Той не беше особено нежен, когато я изправи и я повдигна.

Той постави краката ѝ около кръста си и плени устата ѝ с една дълга опияняваща целувка.

— Господи, Сара, кажи, че си готова за мен — прошепна дрезгаво той. — Не мога да чакам повече. Трябва да бъда в теб. Сега. Тогава ще мога да забавя нещата, обещавам.

Той се опита да се помръдне, но тя го хвана за косата.

— Нейтън, кажи, че ме обичаш — пожела тя.

Вместо да ѝ отвърне, той започна отново да я целува. Сара скоро забрави за обяснението в любов, което искаше да чуе. Ноктите ѝ се впиха в плешките му и всичко, за което можеше да мисли, бе да намери удовлетворение.

Той я хвана с ръце за хълбоците и бавно започна да прониква в нея.

Главата ѝ се отпусна назад. Тя леко изскимтя.

— Моля те, побързай, Нейтън.

— Искам първо да те подлудя — процеди през зъби той. — Както ти ме...

Тя го ухапа за врата. Той проникна по-дълбоко. Той трепереше толкова силно, колкото и тя. Сара го притисна и Нейтън изпъшка от удоволствие.

Той омекоти падането им върху леглото с колене, след което напълно я покри. Ръцете му галеха лицето ѝ, той се облегна на лакти и нежно я целуна по челото, по извивката на носа, по сладките устни.

— Господи, ти винаги имаш прекрасен вкус — прошепна той.

Той я гризна по врата, погъделичка с език ухото ѝ и последното нещо, което си спомняше да казва бе, че този път ще ускори ритъма.

Но тогава тя повдигна коленете си и го пое по-навътре в себе си. Тя се изви като дъга под него. Той трудно можеше да понесе това предизвикателство. Чувстваше се погълнат от нейната топлина, от упойващия ѝ аромат... от любовта ѝ.

Леглото се поклащаше от всеки тласък. Той искаше любенето им да продължи вечно. Треската на страстта се разгоря между тях. Сара изведнъж се притисна още повече към него. Тя извика името му. Нейната капитулация предизвика и неговата. Той изля любовта си в

нея с последния тласък. Дълбоките му гърлени стонове заглушиха звънките удари на сърцата им.

Той се отпусна върху нея прекалено слаб, за да се отмести и прекалено доволен, за да желае да го направи. Главата му беше върху гърдите ѝ. Той дишаше дълбоко и задъхано. Тя също. Това го накара вътрешно да се засмее.

Когато тя отпусна прегръдката си, той се обърна на другата страна. Той я повлече със себе си поради простата причина, че не можеше да я пусне.

И този път тя се разплака.

Това беше приятна пауза, но той знаеше, че е въпрос на време тя да започне отново да го кара да произнесе думите, които с нетърпение очакваше да чуе.

Той не искаше да я разочарова, но не искаше и да я лъже. И дълбоко в мислите му се зароди страх. Какво ще стане, ако той не е способен да ѝ даде това, което тя иска?

Нейтън се смяташе за майстор, когато трябваше да наранява хората. Той имаше доста опит в тази област. Но когато трябваше да обича някого, той нямаше никаква представа как да го прави. Само мисълта за този проблем го изплаши. По дяволите, ако си позволи да стане толкова уязвим. По дяволите, ако го допусне!

Тя го притискаше здраво до себе си, защото знаеше какво ще последва. Той ще се опита да я напусне. Но този път тя нямаше да му позволи и се закле, че ако той упорстваше да го направи, тя ще го последва извън каютата.

Как можеше съпругът ѝ да бъде толкова нежен, толкова всеотдаен, така прекрасен и внимателен, когато я любеше и след това да се превръща в парче лед? Какво, за Бога, ставаше в ума му?

— Нейтън?

Той не отговори, но тя очакваше тази грубост.

— Обичам те — прошепна тя.

— Знам, че ме обичаш — измърмори той.

— И? — упорстваше тя.

Той въздъхна тежко и продължително.

— Сара, не е нужно да ме обичаш. Това не е необходимо в този брак.

Той реши, че това е разумно обяснение. Според него той беше заобиколил проблема по доста деликатен начин.

Сара се опита да го изхвърли от леглото.

— Ти си най-невъзможният човек, който някога съм познавала. Слушай, Нейтън, искам нещо да ти кажа.

— Как да слушам, Сара? — каза провлачено той. — Ти отново викаш като някоя опърничава жена.

Той беше прав, призна тя на себе си. Тя викаше. Сара се обърна по гръб, зави се с чаршафа и се загледа в тавана.

— За Бога, ти ме изнервяш — промърмори тя.

Той се засегна от тази забележка.

— По дяволите, ако те нервирам — възрази той. Той угаси свещта, отпусна се в леглото и грубо я придърпа към себе си.

— Аз ти доставям удоволствие всеки път, когато те докосна.

Тя нямаше това предвид, но той звучеше толкова надменно доволен от себе си, че тя реши да не спори.

— Въпреки всичко имам да ти кажа нещо важно, Нейтън. Ще ме изслушаш ли?

— Да.

Той изсумтя. Тя предположи, че този звук означава, че той не ѝ вярва. Сара щеше да му каже какво мисли за грубото му поведение, когато той я придърпа още по-близо към себе си и нежно започна да разтрива гърба ѝ. Брадичката му се опираше в главата ѝ.

Той беше изключително нежен. Сара беше изненадана. Тя се питаше дали той наистина осъзнава какво прави.

Тя реши, че не я интересува дали осъзнава или не. Действията му бяха толкова показателни, че тя не можа да сдържи изблика на задоволство, който изпълни сърцето ѝ.

Само за да го изпробва, тя се опита да се премести. Той стегна прегръдката си.

— Добре, Сара — каза той. — Бих желал да поспя тази нощ. Кажи какво си наумила. Направи го, за да мога да си почина.

Тя не можа да сдържи усмивката си. Но в това нямаше нищо лошо, помисли тя, защото той не виждаше изражението на лицето ѝ. Той беше допрял главата си в извивката на врата ѝ. Пръстите му нежно милваха косата ѝ при слепоочието.

Тя беше твърдо решена да му разкрие, че той я обича. Тя вярваше, че като му го каже, той ще осъзнае, че е права. Но сега тя не искаше да каже нищо, за да не развали, вълшебството на този момент.

Откритието окончателно се загнезди в мислите ѝ. То мъничко я стресна. Нейтън да се страхува! Тя не беше сигурна дали той се страхува да обича когото и да било, или просто се страхува да обича нея... но той явно се страхуваше.

Господи, той ще побеснее, ако му каже какво мисли. Мъжете не обичат да чуват, че се страхуват от нещо.

— Сара, по дяволите, побързай и казвай, за да мога да спя.

— Да казвам какво? — попита тя, докато трескаво мислеше за друга подходяща тема за разговор.

— Господи, ти ме вбесяваш. Ти каза, че имаш нещо да ми казваш.

— Така е — съгласи се тя.

— Е?

— Нейтън, не ме притискай толкова силно — прошепна тя.

Той незабавно отпусна прегръдката си.

— Изглежда съм забравила какво исках да ти кажа.

Той я целуна по челото.

— Тогава заспивай — нареди ѝ той.

Тя се сгуши в него.

— Ти си добър човек, Нейтън.

Тя прошепна тези похвални думи, след което силно извика думи, не съвсем подходящи за устата на една жена.

— Ти наистина ми доставяш удоволствие през по-голямата част от времето.

Дълбокият му смях я стопли. Но това не беше достатъчно.

— Сега е твой ред — нареди му тя.

— Мой ред за какво? — попита той.

Той нарочно се направи, че не разбира, за да я ядоса. Тя беше прекалено изморена, за да настоява повече.

— О, няма значение — каза тя. — Може да запазиш реда си за утре.

— Ти си добра жена — прошепна той. — Ти също ми доставяш удоволствие.

Въздишката ѝ на удовлетворение изпълни стаята.

— Знам — отвърна тя шепнешком.

Тя заспа, преди той да може да ѝ изнесе една хубава проповед за човешките добродетели. Нейтън затвори очи. Той имаше нужда от почивка, защото само Бог знаеше какво може да се случи утре.

Ако Нейтън беше научил нещо важно през последните седмици, то беше да бъде готов за най-необичайното.

Той беше вярвал, че ще трябва да защитава съпругата си от околния свят. Но сега той знаеше истината. Неговото задължение беше главно да защитава света от съпругата си.

Това беше един парадокс, разбира се, но не беше ли парадокс и това, че маркизата вече спеше с усмивка на устните.

ГЛАВА 11

В деня, когато хвърлиха котва в дълбоките води до карибското имение на Нора, Сара научи, че съпругът ѝ има повече от две титли. Той не беше само маркиз на Сент Джеймс и граф на Уейкърсфийлд.

Той също беше и Пейгън Езичника.

Сара беше толкова шокирана от тази новина, че буквално припадна върху леглото. Тя не беше подслушвала нарочно, но люкът на каютата ѝ беше отворен и двамата моряци говореха прекалено високо. Едва когато те започнаха да говорят шепнешком, Сара започна да се вслушва в разговора им.

Тя не повярва на ушите си, докато не чу гласа на Матю, който се намеси в разговора и ясно заговори за плячката, която си бяха разделили при последното им нападение.

Тогава тя беше принудена да седне.

Всъщност Сара не беше толкова изплашена, колкото ужасена от това откритие. Страхуваше се единствено за Нейтън и всеки път, когато се замислеше за рисковете, които поема, като напада други кораби, ѝ призляваше.

Всяка мрачна мисъл я водеше към друга. Тя си го представяше как крачи към бесилото. Но тя си позволи само за миг да се замисли за тази ужасяваща възможност. Когато започна да ѝ се повдига, тя положи усилия над себе си и се отърси от черните си мисли.

Сара щеше да бъде напълно отчаяна, ако не бяха последните думи на Честър, които чу. Морякът беше признал, че е много щастлив, че пиратският живот е останал зад гърба му. Повечето от мъжете, беше добавил той, бяха склонни да създадат семейства и натрупаните по нечестен начин спестявания щяха да им помогнат добре да започнат нов живот.

Това толкова я облекчи, че тя започна да плаче. Нямаше да се налага да спасява Нейтън от самия него. Той очевидно беше разбрал по какъв грешен път е вървял. Господи, тя се молеше това да е така. Тя не можеше да понесе мисълта, че може да го загуби. Тя го обичаше

толкова отдавна, че не можеше да си представи да живее без неговото мърморене, без неговите резове и без неговата обич.

Цяла сутрин Сара се тревожи за Нейтън. Тя не можеше да се освободи от страха. Ами ако някой от хората му предаде съпругът ѝ? В последно време наградата за главата на Пейгън беше станала огромна. Не, не, не мисли за това, каза си тя. Мъжете му бяха много верни. Да, тя беше забелязала това. Защо да предизвиква съдбата? Каквото имаше да се случва, щеше да се случи, независимо колко се е измъчвала преди това.

Независимо от всичко, тя щеше да подкрепи съпруга си и да го защитава по всеки възможен начин.

Беше ли Матю доверил тъмното си минало на Нора? И ако беше, беше ли ѝ казал, че Нейтън е Пейгън? Сара реши, че никога няма да се опита да научи. Тя нямаше да казва на никого, дори на милата си леля, какво беше научила. Тайната щеше да отиде с нея в гроба.

Когато Нейтън слезе в каютата да вземе жена си, той я намери да седи на ръба на леглото и да гледа пред себе си с невиждащи очи. Беше горещо като в пещ, но Сара трепереше. Той реши, че тя не се чувства добре. Лицето ѝ беше бледо, но най-тревожното беше, че тя не му каза нищо.

Безпокойството му нарасна, когато тя мълчаливо седна в лодката, която ги откара на брега. Тя беше отпуснала ръце в скута си, гледаше в пода и изобщо не проявяваше интерес към пейзажа.

Нора седеше до Сара и не спираше да говори. По-възрастната жена изтри чело с носната си кърпичка и започна да си вее с ветрилото, за да се разхлади.

— Ще отнеме ден-два да свикнем с жегата — отбеляза Нора. — Между другото, Нейтън — добави тя, — само на около половин миля от дома ми има прекрасен водопад. Водата идва от планината и е кристално чиста. Събира се в един вир и може да отведеш Сара да поплува.

Нора се обърна към племенницата си.

— Сара, може би сега ще се научиш да плуваш.

Сара не ѝ отговори. Нора я побутна с лакът, за да привлече вниманието ѝ.

— Съжалявам — каза Сара. — Какво каза преди малко?

— Сара, за какво мечтаеш? — попита Нора.

— Не мечтая.

Казвайки това, тя погледна Нейтън и се намръщи. Той не знаеше какво означава това.

— Тя не се чувства добре — каза той на Нора.

— Чувствам се отлично — отвърна Сара.

Безпокойството на Нора ясно пролича по изражението на лицето й.

— Ти беше ужасно замислена — отбеляза тя. — Жегата ли те безпокои?

— Не — отвърна Сара. Тя леко въздъхна. — Мислех си за... някои неща.

— Нещо специално? — полюбопитства Нора.

Сара продължи да гледа Нейтън. Той повдигна вежди като видя, че тя не отговори веднага на леля си. Нора наруши мълчанието, като повтори въпроса си:

— Предположих, че сега е най-подходящото време да се научиш да плуваш.

— Аз ще те науча.

Нейтън доброволно предложи услугите си. Сара му се усмихна.

— Благодаря за предложението, но не мисля, че искам да се науча да плувам. Не е необходимо.

— Разбира се, че е — отвърна той. — Ще се научиш още преди да се върнеш в Англия.

— Не желая да се науча — каза отново тя. — Не ми е необходимо да знам да плувам.

— Какво имаш предвид? Защо не ти е необходимо? — попита Нейтън. — Разбира се, че е нужно да знаеш да плуваш.

— Защо?

Тя изглеждаше истински объркана и раздразнението му малко намаля.

— Сара, няма да се страхуваш, че може да се удавиш, ако знаеш да плуваш.

— Но аз и сега не се страхувам — отвърна тя.

— По дяволите, а би трябвало.

Тя не можеше да разбере защо той толкова се ядоса.

— Нейтън, няма да се удавя.

— Защо няма да се удавиш?

— Ти няма да позволиш — усмихна се тя.

Нейтън постави ръце на коленете си и се облегна назад.

— Права си — започна той, — няма да позволя да се удавиш.

Сара кимна и се обърна към Нора.

— Виждаш ли, Нора? Наистина не е необходимо...

Но Нейтън я прекъсна.

— Обаче — той повиши тон, — какво ще стане, когато не съм с теб?

Сара го погледна с раздразнение.

— Тогава няма да влизам във водата.

Той въздъхна дълбоко.

— Ами ако паднеш случайно във водата?

— Нейтън, това ми звучи като аргументите, които ми изложи за това, че трябва да се науча да се защитавам — каза тя и гласът ѝ беше изпълнен със съмнение.

— Това са точно същите аргументи — отвърна той. — Не искам да се тревожа за теб. Ти ще се научиш да плуваш и приключваме със спора.

— Нора, забеляза ли как ми вика през цялото време? — попита Сара.

— Не се опитвай да ме въвлечеш в спора — отвърна леля ѝ. — Няма да застана на ничия страна.

Двамата съпрузи потънаха в мълчание. Никой не обели дума, докато не стигнаха кея. Най-накрая Сара забеляза пейзажа.

— О, Нора — прошепна тя, — всичко е още по-зелено и по-буйно, отколкото си го спомням.

Тропическият рай беше изпъстрен с всички цветове на дъгата. Сара застана на кея и се загледа към хълмовете в далечината. Слънцето проникваше през палмите и огряваше множеството червени цветя, които осяваха планините чак до върховете.

Оцветените в различни нюанси на розово и зелено къщи с наклонени червени покриви изглеждаха великолепно на фона на хълмовете, които заобикаляха залива. На Сара ѝ се прииска да има време да вземе въглените и скицника си и да може да нарисува тази божествена картина. Но тя веднага осъзна, че няма да може да пресъздаде това величие и въздъхна леко.

Нейтън застана до нея. Невинното възхищение, изписано на лицето ѝ, накара дъха му да секне.

— Сара? — попита той, когато видя сълзи в очите ѝ. — Случило ли се е нещо?

Тя му отговори, без да отмества поглед от хълмовете.

— Нали е великолепа, Нейтън?

— Какво е великолепно?

— Картината, която Господ е създал — прошепна тя. — Погледни хълмовете. Виждаш ли как ги огрява слънцето? О, Нейтън, наистина е великолепно.

Нейтън не погледна нагоре. Той гледаше лицето на жена си. Сърцето му бавно започна да се стопля, душата му също. Той не можа да се въздържи и протегна ръка да я докосне, после бавно погали с пръст бузата ѝ.

— Ти си великолепа — прошепна той. — Ти виждаш само красивото в живота.

Сара беше удивена от емоционалната сила в гласа му. Тя се обърна и му се усмихна.

— Наистина ли? — прошепна тя.

Божественият миг изчезна. Преди да успее дори да мигне, поведението на Нейтън се промени. Той отново стана невъздържан, когато ѝ нареди да престане да си губи времето.

Сара се запита дали някога ще може да го разбере. Докато вървеше до леля си по дървените дъски, които водеха до сушата, тя реши, че съпругът ѝ е много загадъчна личност.

— Сара, скъпа, ти се мръщиш. Жегата ли започва да те тормози?

— Не — отвърна тя. — Тъкмо мислех колко объркващ човек е съпругът ми — обясни тя. — Нора, той всъщност се опитва да ме направи самостоятелна — призна тя. — Нейтън ме накара да разбера колко зависима се опитвам да бъда. Аз просто мислех, че така трябва — добави тя, свивайки рамене. — Аз мислех, че той трябва да се грижи за мен, но може би съм грешала. Мисля, че той ще продължи да ме обича, дори ако мога сама да се защитавам.

— Мисля, че той ще бъде много горд от усилията ти — отговори Нора. — Наистина ли искаш да зависиш от снизхождението на един мъж? Помисли за майка си. Тя не е омъжена за мъж, който е толкова грижовен, колкото Нейтън.

Нора ѝ даде тема за размисъл. Сара не беше мислила за възможността Нейтън да се окаже жесток човек. Но какво, ако се окаже?

— Трябва да помисля върху това, което каза — прошепна тя.

Нора я потупа по ръката.

— Ти ще обмислиш всичко, скъпа. Не се мръщи толкова, ще те заболи главата. Господи, нали е прекрасен ден?

По пътеката се шляеха няколко мъже. Те всички зяпнаха Сара, когато тя мина покрай тях. Нейтън изръмжа, щом забеляза нахалните им и похотливи погледи и когато един от тях, явно твърде очарован, подсвирна леко, той направо побесня. Когато мина покрай мъжете, той неочаквано стовари юмрука си върху лицето му.

Ударът изпрати мъжа във водата. Като чу пляска, Сара погледна назад през рамо. Това беше неволно движение, защото в момента тя разсъждаваше върху това, което ѝ каза Нора. Тя срещна погледа на Нейтън.

Той ѝ се усмихна. Тя също му се усмихна, преди да се обърне.

Всички мъже, освен един, се отместиха от пътя на Нейтън. Най-неблагодарният от мъжете имаше месест нос и беше кривоглед.

— Тя е прелестна, нали? — отбеляза той.

— Тя е моя — изръмжа Нейтън, и вместо да удари наглия мъж, просто го избута от кея.

— Момко, доста си непредпазлив, не мислиш ли? — каза провлачено Джимбо. Той се усмихна и добави — Тя е съпруга.

— Жената не осъзнава собствената си привлекателност — промърмори Нейтън. — Сигурен съм, че нямаше да ходи така, ако забелязваше как я зяпат.

— Как точно ходи? — попита Джимбо.

— Много добре знаеш за какво говоря. Начина, по който... — той не довърши обяснението, а съсредоточи вниманието си върху последната забележка на Джимбо.

— И тя не е просто съпруга, Джимбо. Тя е моята съпруга.

Джимбо реши, че достатъчно се е заяждал с Нейтън. Момчето започваше да се ядосва.

— Като гледам мястото, виждам, че няма да можем да получим нужните материали за поправка на мачтата.

Мрачното пророчество се оказа истина. След като Нейтън изпрати Сара, Нора и Матю да се настанят в къщата на Нора, той се отправи с Джимбо да разучат малкото селище.

Не след дълго Нейтън се съгласи, че ще трябва да отплават към по-голямо пристанище. Според картите най-близкото подходящо пристанище беше на два дена път.

Нейтън знаеше, че съпругата му няма да иска и да чуе за ново пътуване. Докато се изкачваше по хълма, той реши да ѝ каже веднага и да приключи с неизбежния скандал.

Нейтън беше леко изненадан, когато стигна къщата на Нора. Той беше очаквал на намери малка виличка, но домът на Нора беше поне три пъти по-голям от това, което беше очаквал. Сградата беше просторна, на два етажа. Отвън беше боядисана в бледо розово. Верандата, която обикаляше къщата отпред и отстрани беше боядисана в бяло.

Сара седеше на един люлеещ се стол до главния вход.-Нейтън се качи по стълбите и заяви:

— Утре заминавам с половината от екипажа.

— Разбирам.

Тя се опитваше да контролира изражението на лицето си. Изведнъж я обзе паника. Мили Боже, на нов пиратски поход ли отиваше той? Нора беше споменала, че къщата ѝ на острова е разположена близо до свърталище на пирати, което се намира малко по-надолу по крайбрежието. Дали Нейтън щеше да се срещне със стари познати и да се отправи на последното си приключение?

Тя въздъхна дълбоко. Тя знаеше, че прави предположения, но не можеше да се спре.

— Трябва да отидем до по-голямо пристанище, Сара, за да набавим материалите, необходими за поправката на Морския ястреб.

Тя не повярва нито дума. За Бога, Нора живееше в рибарско селище и рибарите със сигурност разполагаха с достатъчно материали. Тя обаче нямаше да каже на Нейтън какво предполага. Когато той бъде готов да ѝ каже, че той е Пейгън, ще го направи. Дотогава тя ще се преструва, че му вярва.

— Разбирам — прошепна Сара отново.

Нейтън беше изненадан, че тя прие всичко с такава лекота. Той беше свикнал да спори за всяко малко нещо. Промяната в поведението

й всъщност го разтревожи. През целия ден тя се беше държала странно.

Той се облегна на парапета и зачака тя да каже още нещо, но Сара стана и влезе в къщата.

Той я настигна в коридора,

— Няма да отсъствам дълго — каза ѝ той.

Тя продължи да върви. Беше стигнала до втория етаж, когато той я сграбчи за раменете.

— Сара, какво ти е?

— Нора определи за нас втората стая вляво, Нейтън. Имам малко багаж, но може би ще е добре да изпратиш някой от мъжете да го донесе.

— Сара, ти няма да стоиш тук толкова дълго — възрази Нейтън.

— Разбирам.

Тя искаше да му извика: Ами, ако те убият в морето? Тогава какво, Нейтън? Дали някой ще си направи труда да дойде тук поне да ми каже? Господи, беше ужасяващо да мисли за това.

Тя се освободи от ръцете му и продължи. Нейтън отново я последва.

Спалнята, определена за тях, гледаше към морето. Двойният прозорец беше отворен и приспивната песен на вълните, които се разбиваха в скалите, се лееше из просторната стая. Между двата прозореца беше разположено голямо легло с балдахин, покрито с прекрасни многоцветни завивки. Голямо зелено кресло, тапицирано с кадифе, стоеше близо до гардероба, недалеч от вратата. Цветът на пердетата беше в тон с тапицерията на креслото.

Сара се отправи към гардероба и започна да окачва роклите си.

Нейтън се облегна на вратата и около минута наблюдаваше жена си.

— Добре, Сара. Нещо те тревожи и аз искам да знам какво е то.

— Нищо не ме тревожи — каза тя с треперещ глас, без да се обръща.

По дяволите, помисли той, определено нещо не беше наред и той нямаше да напусне стаята, докато не разбере какво е то.

— Пожелавам ти безопасно пътуване, съпруге. Довиждане.

Той изръмжа:

— Няма да заминавам до утре.

— Разбирам.

— Престани да казваш разбирам — изкрещя той. — По дяволите, Сара, искам да престанеш да се държиш толкова студено с мен. Не ми харесва.

Тя се обърна, за да може той да види, че се е намръщила.

— Нейтън, безброй пъти съм те молила да не използваш в мое присъствие богохулства, защото не ми харесва, но ти продължаваш, нали?

— Това не е същото — промърмори той.

Той изобщо не беше раздразнен от това, че тя почти му изкрещя. Фактът, че тя отново се раздразни, му достави удоволствие. Тя не се държеше студено или безразлично.

Сара не можа да разбере, защо той ѝ се усмихва. Той изглеждаше облекчен. Поведението му беше безсмислено. Нейтън очевидно беше прекарал продължително време, изложен на горещото слънце.

В главата ѝ се зароди план.

— След като използваш богохулства, ще трябва да предположа, че ти доставя огромно удоволствие, когато употребяваш такива неприлични думи — тя престана да се усмихва. — Реших, че аз също ще употребявам греховни думи — само да проверя дали правилно съм предположила. Ще открия, дали ти харесва да чуваш съпругата ти да говори по този начин.

Смехът му не я смути.

— Единствените неприлични думи, които знаеш са по дяволите, Сара, защото това са единствените богохулства, които съм употребявал в твоё присъствие. Винаги съм се съобразявал — добави той, кимайки с глава.

Тя поклати глава.

— Чувала съм те да употребяваш и други, когато не си знаел, че съм на палубата. Също така съм чувала цветистия речник на екипажа.

Той започна да се смее отново. Мисълта нежната му женица да употребява неприлични думи му се стори крайно забавна. Тя беше толкова женствена, толкова нежна и сладка жена и той не можеше дори да се представи тя да употребява груби думи. Това не беше в природата ѝ.

Викът на Матю прекъсна разговора им:

— Нора ви чака и двамата в гостната — извика той по стълбите.

— Ти върви долу — нареди Сара. — Имам още две рокли и съм готова. Кажи й, че веднага слизам.

Нейтън не беше доволен от това прекъсване, защото добре се забавляваше. Той въздъхна и се отправи към вратата.

Сара имаше последната дума. Гласът ѝ беше изненадващо весел, когато каза:

— Нейтън, дяволски топъл следобед, нали?

— По дяволите, така е — отвърна той през рамо.

Той нямаше намерение да ѝ покаже, че не му харесва да я слуша да говори като обикновена уличница. Това, което Сара казваше, когато са сами, беше едно, но той беше сигурен, че тя няма никога да употреби подобни богохулства пред други.

Той получи възможност да провери тази своя сигурност много по-рано, отколкото очакваше.

Върху брокатното канапенце в гостната до Нора седеше посетител. Матю стоеше пред прозореца. Нейтън кимна на приятеля си и се отправи към Нора.

— Нейтън, скъпи, бих желал та ти представя преподобния Оскар Пикеринг — тя се обърна към госта си и добави — Племенникът ми е маркиз Сент Джеймс.

Той едва се въздържа да не се засмее. Възможността беше прекалено добра, за да я подмине.

— Вие сте свещеник? — попита той с широка усмивка.

Нора никога не беше виждала Нейтън толкова любезен. Той се протегна и стисна ръка на викария. Тя предполагаше, че той ще се почувства също толкова неудобно, колкото и Матю. Нещастникът изглеждаше като болен.

Сара влезе в гостната точно в момента, когато Нейтън се разполагаше в един от столовете срещу канапето. Той протегна дългите си крака напред и се усмихна като глупак.

— Оскар е новият временно управляващ на селото каза Нора на Нейтън.

— Отдавна ли познаваш Оскар? — попита Нейтън, преди да забележи Сара, която стоеше до вратата.

— Не, току-що се запознахме, но настоях леля ви да ме нарича по малко име.

Сара продължи напред и направи безупречен реверанс пред техния гост. Новият пълномощник на правителството беше дребен човек с кръгли очила, кацнали върху носа му. Той носеше колосана яка и черен костюм, маниерите му бяха най-изискани. Той се отнесе благоразположено и със снисхождение към Сара — главата му беше отметната назад и той я гледаше през очилата си.

Той продължи да хвърля бързи погледи на Нейтън. На лицето му беше изписано явно пренебрежение.

Сара изобщо не го хареса.

— Скъпа — започна Нора, — бих желала да ти представя...

Нейтън я прекъсна.

— Името му е Оскар и той е новият временно управляващ на селото.

Той съзнателно пропусна да отбележи, че мъжът същевременно е и свещеник.

— Оскар, тази прекрасна млада дама е племенницата ми и съпруга на Нейтън, разбира се. Лейди Сара.

Пикеринг се усмихна и се премести на стола до Нейтън.

— Приятно ми е да се запознаем, лейди Сара.

Сара се усмихна, както го изискваше етикетът. Очилата на мъжа сигурно здраво стискаха носа му, помисли тя, защото имаше изключително висок носов глас.

— Трябваше първо да изпратя съобщение и да поискам да ме приемете — каза Пикеринг, — но правех всекидневната си разходка и не можах да се сдържа, като видях цялата суматоха горе. Любопитството ме доведе дотук. Има няколко противни на вид мъже на верандата ви, лейди Нора, и бих ви посъветвал да накарате слугите си да ги изгонят. Не трябва да общувате с по-низши, разбирате ли. Не е прието.

Като направи последната си забележка, Пикеринг се намръщи на Матю. Сара беше доста изненадана от грубостта на госта си. Той не беше толкова възпитан, колкото се опитваше да се представи, знаеше тя, защото не стана, когато тя влезе в стаята. Сигурно е някой мошеник.

Във вълнението си тя взе едно ветрило от масата, отвори го с едно поклащане на китката и започна да го размахва усърдно напред-назад пред лицето си.

— Никой няма да гони никого — заяви Нейтън.

— Мъжете са от екипажа на маркиза — намеси се Нора.

Сара отиде и застана до Матю. Това беше признак на привързаност и бавното примигване на Матю ѝ показва, че той е разбрал. Тя се усмихна.

Тогава Нейтън привлече вниманието ѝ.

— Съпругата ми току-що спомена за жегата — каза той лениво. Погледът му беше насочен към Сара и тя забеляза дяволската му усмивка. — Какво точно каза, жено? — попита невинно той.

— Не си спомням — отвърна тя;

Удоволствието, което се изписа върху лицето на мъжа ѝ, я накара да промени решението си.

— О, да. Сега си спомням. Казах, че е дяволски топло. Не мислите ли, господин Пикеринг?

Очилата се смъкнаха до върха на носа на правителствения чиновник. Матю също изглаждаше изненадан. Тя забеляза, че Нейтън също престана да се усмихва.

Сара се усмихна още по-любезно.

— Жегата винаги ми причинява дяволско главоболие — заяви тя.

Тя отново забеляза реакцията на околните. Матю я гледаше сякаш едва сега е видял, че има повече от един нос.

Милият ѝ съпруг я зяпаше. Това не беше никак добре. Тя беше претърпяла пълно поражение и се закле, че никога вече няма да употребява неприлични думи.

Тя се надяваше Нора да я разбере, когато ѝ обясни срамната си постъпка. Тогава тя въздъхна леко и се облегна на перваза на прозореца.

— Да, днес е наистина гадно.

Нейтън стана от стола си. Изправи се като човек, който току-що е чул неприлично предложение и не може да го повярва. Той я накара да повтори.

— Какво каза току-що? — изрева той.

Тя беше щастлива да му угоди.

— Казах, че днес наистина е гадно.

— Достатъчно — изкрещя Нейтън.

Матю трябваше да седне. Нора започна да кашля, за да прикрие смеха си. Господин Пикеринг беше станал от стола си и се отправяше

към другия край на стаята. Той стискаше някаква книга в ръка.

— Трябва ли да си тръгвате толкова скоро, господин Пикеринг?
— извика Сара.

Лицето ѝ беше скрито зад ветрилото и той не можа да види усмивката ѝ.

— Наистина ми се налага — заекна гостът.

— Вие наистина бързате — каза Сара. Тя свали ветрилото и се отправи към коридора. — Държете се сякаш някой ви е ритнал по...

Тя не изрече последната дума, защото Нейтън запуши устата ѝ с ръка. Тя отблъсна ръката му.

— Щях само да кажа отзад.

— О, не — възрази Нейтън.

— Сара, какво, за Бога, се е случило с теб? — провикна се Нора.

Сара се отправи към леля си.

— Прости ми. Надявам се, че не съм те обезпокоила прекалено много, Нора, но Нейтън обича да употребява неприлични думи и реших и аз да опитам. Всъщност не ме е много грижа за този нов правителствен чиновник — призна тя. — Но, ако желаеш, аз, разбира се, ще го догоня и ще му се извиня.

Нора поклати глава.

— Аз също не го харесах много — призна тя.

Двете жени се правеха, че не забелязват Нейтън, който стоеше пред тях. Сара се приближи още до Нора. Тя се чувстваше така, сякаш някой всеки момент ще я нападне. Изобщо не я беше грижа за това чувство. Тя нервно прочисти гърлото си, но се усмихваше смело, когато каза:

— Каква беше тази книга, която забелязах в ръцете на господин Пикеринг? Да не си му услужила с някой от романите си, лельо? Не мисля, че трябва да му се вярва, че ще ти я върне. Той не ми изглежда благонадежден.

— Той не носеше роман — каза Нора с нежна усмивка. — Това беше библия. О, небеса, наистина трябваше да ти обясня по-рано?

— Да обясниш какво? — попита Сара. — Да не искаш да кажеш, че този надут мъж носи със себе си библия? Ако това не е лицемерие, то не знам тогава какво е.

— Сара, повечето от свещениците носят библии.

Сара бавно започна да схваща.

— Свещеник? Нора, ти каза, че той е новият временно управляващ.

— Да, скъпа, той е представител на правителството, но също така е пастор на единствената църква в селото. Той се отби да ни покани за неделната служба.

— О, Господи!

След този стон Сара затвори очи.

В продължение на минута никой не обели дума. Нейтън продължаваше да зяпа жена си. Сара продължаваше да се изчервява, а Нора продължаваше да се бори със смеха. Дълбокият глас на Матю наруши мълчанието.

— Това сега, лейди Сара, наистина е гадно.

— Внимавай какво говориш, Матю — нареди Нейтън.

Той сграбчи ръката на Сара и я издърпа от канапето.

— Мога само да си представя каква ще е темата на литургията в неделя — заяви Нора.

Тя избухна в смях и след секунди вече имаше нужда от кърпа, за да изтрие сълзите си.

— Господи, мислех, че ще умра, когато така небрежно отбеляза...

— Това не е забавно — намеси се Нейтън.

— Знаеше ли? — попита в същия момент Сара.

Нейтън се направи, че не разбира.

— Да знам какво?

— Че Пикеринг е свещеник?

Той бавно кимна.

— Ти си виновен — извика Сара. — Никога нямаше да се опозоря, ако не ме беше предизвикал. Сега разбираш ли какво имам предвид? Ще престанеш ли да употребяваш богохулства?

Нейтън прегърна жена си и я притисна до себе си.

— Нора, извинявам се за неприличните думи на жена си. Сега ни покажи как да стигнем до водопада.

Той погледна към Сара.

— Ще вземеш първия си урок по плуване, Сара, и ако употребиш още една неприлична дума, заклевам се, че ще те оставя да се удавиш.

Нора ги отведе към задната част на къщата и ги упъти. Когато предложи да нареди на готвача да им приготви хубава закуска, Нейтън

отклони предложението ѝ. Той взе две ябълки, даде едната на Сара и я повлече към задната врата.

— Прекалено е топло за плуване — възрази Сара.

Нейтън не каза нищо.

— Не съм подходящо облечена за плуване — продължи тя.

— Лошо.

— Ще си намокря косата.

— Наистина ще я намокриш.

Тя се предаде. Той си беше наумил това, предположи тя, и беше безсмислено да се опитва да го разубеждава.

Пътеката беше тясна. Когато наклонът стана прекалено стръмен, тя се хвана за ризата на Нейтън. Сара вече беше започнала да се изморява от разходката, когато шумът на водопада привлече, вниманието ѝ.

Нетърпелива да види част от рая, както го беше нарекла Нора, тя задмина мъжа си и застана начело.

Растителността около тях беше гъста и въздухът беше изпълнен от сладкото ухание на диви цветя. Сара сякаш беше в центъра на пъстро великолепие от цветове. Зеленото на листата беше най-яркият зелен цвят, който някога беше виждала, освен красивите очи на Нейтън, каза си тя, а розовите, оранжеви и ярко червени цветя, разхвърляни наоколо по прищявка на майката природа, сякаш цъфтяха пред очите ѝ.

Това наистина беше рай. Това признание беше съпроводено с тревога, че може да има змии.

Нейтън току-що беше повдигнал един дебел клон от пътеката и подкани Сара да върви напред.

— Да се страхувам ли от змии? — попита тя шепнешком.

— Не.

— Защо не? — попита тя с надеждата, че той ще ѝ отговори, че на острова няма такива отвратителни твари.

— Аз ще се страхувам вместо теб — отвърна той.

Страхът ѝ нарасна.

— Какво ще направиш, ако те ухапе змия? — попита тя, докато минаваше покрай него.

— Ще я ухапя и аз — каза Нейтън.

Тази абсурдна забележка я накара да се засмее.

— Ще го направиш, нали? — Тя се спря и въздъхна от удоволствие. — О, Нейтън, тук е прекрасно.

Той мълчаливо се съгласи с нея. Водата падаше върху заоблените камъни и се разбиваше на пяна във вира.

Нейтън хвана Сара за ръката и я отведе до една скала зад водопада. Беше като в закътано заливче и когато стигнаха средата, водата остана зад тях като завеса, което ги скриваше от външния свят.

— Съблечи се, Сара, докато проверя колко е дълбоко.

Той не ѝ остави време да му противоречи, а се обърна, за да се облегне на скалата и да свали ботушите си.

Сара взе ябълката му и заедно с нейната ги остави върху скалата. Тя протегна ръка, за да докосне течащата вода и се изненада, че не е студена.

— Просто ще седна тук и ще натопя краката си във водата.

— Съблечи се, Сара.

Тя се обърна, за да се противопостави на мъжа си и откри, че той е свалил всичките си дрехи. Преди тя да успее дори да се изчерви, той изчезна във вира зад водната завеса.

Сара сгъна дрехите на мъжа си и ги постави до скалата. Тя свали роклята си, обувките, чорапите и фустата и остана само по риза.

След това седна на ръба и остави водата да се стича върху краката ѝ. Тя тъкмо щеше да се отпусне, когато Нейтън я хвана за крака и я повлече във водата. Чувството беше прекалено хубаво, за да протестира. Слънцето светеше ярко и капките вода искряха върху бронзовите рамене на Нейтън.

Водата стигаше до гърдите му. Тя беше толкова бистра, че Сара можеше да види дъното. Мускулестите бедра на Нейтън веднага привлякоха вниманието ѝ. Той беше много добре развит, помисли тя, и беше изключително нежен с нея, когато я привличаше в прегръдките си.

Тя се хвана за него и постави глава на рамото му.

— Ти си много доверчива — прошепна той. — Изправи се да видим дали водата покрива главата ти.

Тя направи това, което той пожела. Водата стигаше до устата ѝ, но като наведе глава назад, тя можеше да диша без проблем.

— Прекрасно е, нали? — попита тя.

Нейтън се опитваше да се концентрира върху урока по плуване, който щеше да ѝ предаде, но нежното ѝ тяло непрекъснато объркваше мислите му. Тънката риза, която тя носеше, беше прилепнала до гърдите ѝ и това, което той наистина искаше да прави, бе де се люби с нея.

По дяволите, помисли той. Не можеше да се съсредоточи, когато тя беше около него.

— Добре тогава — започна той с рязък и сериозен тон. — Първото нещо, което ще научиш, е как да се задържаш на повърхността.

Сара се чудеше защо Нейтън толкова се мръщи и тогава реши, че е бил рязък, за да не ѝ позволи да му противоречи.

— Както кажеш, Нейтън.

— Ти ще трябва да се отдалечиш от мен, Сара.

Тя веднага изпълни това, което той ѝ нареди. Когато изгуби опората си, тя потъна под водата и се показа като хвърляше пръски наоколо. Нейтън я повдигна, като я прегърна през кръста, и ѝ нареди да се отпусне по гръб.

Скоро Сара се носеше по повърхността без негова помощ. Той беше по-удовлетворен от напредъка ѝ, отколкото самата тя.

— Това е достатъчно за един ден — заяви тя.

Тя го хвана за ръката за опора и след това се опита да го подкани да я отнесе на сушата.

Нейтън я придърпа в прегръдките си. Той нежно я докосваше, докато отместваше косата от лицето ѝ. Нежните ѝ гърди се допираха до него. Той започна да разкопчава ризата ѝ и Сара не разбра намеренията му, докато ризата ѝ не се смъкна около кръста ѝ.

Тя отвори уста, за да протестира, но той ѝ попречи с дълга страстна целувка. Шумът на водопада заглушаваше страстното му ръмжене. Когато езикът му се шмугна в устата ѝ, коленете ѝ омекнаха и тя напълно престана да се съпротивлява. Тя уви ръце около врата му и се притисна до него.

Нейтън свали ризата ѝ и вдигна Сара нагоре, докато устата му се изравни със свивката на краката ѝ. Вече не беше достатъчно само да я целува. Той я пусна и я погледна в очите.

— Желая те.

— Аз винаги те желая, Нейтън — прошепна тя.

— Сега, Сара — каза той. — Сега те желая.

Зениците ѝ се разшириха от изненада.

— Тук?

Той кимна.

— Тук — отвърна той. — И сега, Сара. Не искам да чакам.

Докато ѝ казваше за намеренията си, той придръпваше краката ѝ около кръста си. Той я целуваше страстно и очакваше отговорът ѝ.

О, съвсем не беше трудно той да я накара да го желае, помисли тя. Сара трепереше, когато той я попита дали е готова за него. Тя не можеше дори да говори. В отговор ноктите ѝ се впиха в раменете му и тя простена от удоволствие, когато той започна да прониква в нея.

Нейтън допря устните си до нейните и когато езиците им се срещнаха, той проникна дълбоко в нея.

Двамата почти се потопиха под водата, но те нямаха нищо напротив. И когато намериха удовлетворението си, и двамата бяха изтощени от блаженството, което преживяха заедно.

Сара нямаше сили да се добере до сушата, затова Нейтън я отнесе там и я остави върху скалата до водопада. Слънцето я напичаше, но Сара нямаше нищо против жегата. Тя все още се чувстваше щастлива и замаяна от любовенето.

Нейтън се качи на издатината и седна до нея. Той не можеше да се въздържи и да не я докосне. Той я целуна по главата, а след това и по нежното място зад ухото. Тя се отпусна върху скалата и затвори очи.

— Забележително е какво става, когато се любим, нали, Нейтън?

Той се отпусна до Сара, подпря се на лакът и се загледа в нея. Пръстите му бавно милваха гърдите ѝ и той се усмихна, когато видя как тя настръхва от докосването му.

Сара никога не се беше чувствала така прекрасно! Топлината на скалата, допряна до гърба ѝ, я стопляше, а допирът на съпруга ѝ в същото време я караше да трепери. Тя не мислеше, че е възможно да го пожелае отново толкова скоро, но когато той започна да притиска глава между гърдите ѝ, страстта бързо се разгоря в нея.

Сара не можа да се въздържи и се изви като дъга пред него. Нежните му закачливи милувки я подлудяваха. Той целуваше гърдите ѝ и когато отново я погледна в очите, те бяха изпълнени със страст, с желание. Пръстите му се спуснаха по корема ѝ и я погъделичкаха по

пъпа. Тя сви корема си и ръката му се отмести и се спусна надолу. Когато пръстите му проникнаха в нея тя леко простена.

— Ти пак ме искаш, нали, Сара?

Тя беше прекалено объркана, за да му отговори. Тя се опита да отмести ръката му, но той не ѝ позволи. Тогава той се наведе и започна да я люби с уста. Езикът му я накара да изгуби самоконтрол. Тя се гърчеше под него и искаше сладкото мъчение никога да не свършва.

Движенията ѝ го възбудиха отново. Когато усети, че тя го притиска по-силно, той се премести между краката ѝ и проникна дълбоко в нея. Тогава Сара достигна удовлетворението си. Кулминацията беше толкова разтърсваща, толкова всепоглъщаща, че Сара помисли, че е умряла и е попаднала в рая.

Нейтън достигна върха едновременно с нея. Той простена глухо и се освободи в нея.

Сара беше прекалено слаба, за да се движи и Нейтън помисли, че тежестта му я притиска. С невероятни усилия той се надигна на лакти.

Когато видя обърканото изражение на лицето ѝ, той се усмихна.

— Ако паднем във водата, ти ще се удавиш, Сара.

Тя му се усмихна през сълзи, протегна се и го докосна по устните.

— Ти никога няма да позволиш нещо да ми се случи. Трябва ли да заминаваш утре?

Той беше започнал да се обръща на другата страна, но въпросът ѝ го спря.

— Да — отвърна той.

— Разбирам. — Господи, тя беше отчаяна.

— Какво точно разбираш? — попита той, като повдигна брадичката ѝ, когато тя се опита да се обърне. — Сара?

Тя не можеше направо да го попита дали отива да пиратства, затова реши да не казва нищо.

— Ще ти липсвам ли? — попита той.

Тя беше поразена от нежния му поглед.

— Да, Нейтън — прошепна тя. — Ще ми липсваш.

— Тогава ела с мен.

Тя зяпна от изненада.

— Ще ми позволиш да дойда с теб? — заекна тя. — Но това означава, че няма да... направих прибързано заключение. Ти си се

отказал от това.

— Сара, за какво говориш?

Тя придърпа главата му, за да го целуне.

— Щастлива съм, че ще ми разрешиш да дойда с теб, това е всичко — обясни тя.

Тя се изправи и се облегна на него.

— Не е нужно да идвам с теб. Достатъчно е да знам, че ми разрешаваш.

— Сара, престани да говориш с недомлъвки — нареди Нейтън.

— И докато става дума за това, искам да знам какво ставаше в главата ти по-рано днес. Ти беше обезпокоена от нещо. Кажи ми от какво.

— Страхувах се, че няма да се върнеш за мен — измънка Сара.

Това, разбира се, беше лъжа, но самодоволният ѝ съпруг не можеше да знае това. В действителност той изглеждаше много поласкан от думите ѝ.

— Никога няма да забравя да се върна за теб — отвърна той. — Но говоря за преди, Сара.

— Преди какво?

— Преди дори ти да знаеш, че ще заминавам. Държеше се странно тогава.

— Беше ми тъжно, защото скоро ще се разделим с Нора. Тя ще ми липсва, Нейтън.

Той я погледна свирепо, докато се чудеше дали тя казва истината или не. Тогава тя му се усмихна и му каза, че е готова отново да влезе във водата.

— Засега не се справям отлично — каза тя.

Двамата съпрузи прекараха във вира по-голямата част от следобеда. Те изядоха ябълките си и се отправиха обратно по склона. Нежната кожа на Сара вече беше започнала да изгаря. Лицето ѝ беше червено като залеза.

Когато Нейтън я прегърна през рамо, тя извика и той веднага се разкая.

Нора ги посрещна на вратата на кухнята.

— Матю, Джимбо и аз решихме да ви изчакаме за вечерята, така че... Господи, Сара, червена си като рак. Ще страдаш тази нощ, дете. За какво си мислела?

— Не мислех за слънцето — отвърна тя. — Прекарах чудесно.

— Какво сте правили? През цялото време ли плувахте?

— Не — отвърна Нейтън, когато жена му го погледна. Той ѝ се усмихна и погледна Нора. — Всъщност, ние...

— Носехме се по повърхността на водата — каза набързо Сара. — Идвам след минута, лельо, само да се преоблека и да се среща. Наистина не е трябвало да ни чакате — добави тя през рамо и се отправи към стълбите.

Нейтън я хвана на най-долното стъпало. Той бавно я обърна, повдигна брадичката ѝ и я целуна. Това беше дълга и продължителна целувка, от която Сара помисли, че ще припадне. Не беше обичайно за него да показва привързаност пред други, осъзна тя, и той никога не я целуваше, освен когато искаше да се любят... или да ѝ запуши устата. Той изглеждаше прекалено уморен, за да се люби отново, а и тя не беше спорила с него. Сара можа да направи само един извод. Нейтън показваше своята привързаност, защото така искаше.

Тя беше още по-изненадана, когато той се наведе и прошепна в ухото ѝ:

— Мислех, че това, което правихме цял следобед, се нарича любов, жено, но, ако предпочиташ да го наричаш носене по повърхността на водата, аз нямам нищо напротив.

Лицето ѝ беше прекалено загоряло, за да може някой да разбере дали се изчерви или не. Тя поклати глава, но въпреки това му се усмихна. Той се шегуваше с нея. Господи, Нейтън имаше и чувство за хумор. Беше прекалено много, за да го приеме изведнъж.

Той я награди с леко намигване. Тя помисли, че ще умре от удоволствие. Слънчевото изгаряне вече нямаше никакво значение, нито присъствието на Джимбо, Матю и Нора. Сара се хвърли в прегръдките на Нейтън и звучно го целуна.

— О, толкова те обичам — каза тя.

Тя дори не беше разочарована, когато той изсумтя в отговор и не ѝ каза, че и той я обича. Беше прекалено рано за него да ѝ каже какво е на сърцето му, реши тя. Чувствата бяха прекалено свежи, прекалено нови, а и Нейтън беше доста упорит. Можеше да отнеме още шест месеца, преди той да каже думите, които тя искаше да чуе. Тя можеше да чака, каза си Сара. В края на краищата тя беше търпелива и изпълнена с разбиране. Освен това сърцето ѝ вече знаеше, че той я

обича и фактът, че той още не е готов да го осъзнае, не я притесняваше.

Тя не успя да слезе за вечеря. След като Нейтън ѝ помогна да свали роклята си, тя се почувства ужасно и самата мисъл, че трябва да сложи друга дреха върху изгорялата от слънцето кожа, я караше да вика.

Нора осигури една бутилка растителен мехлем. Сара крещя бясно, докато Нейтън нежно размазваше мехлема по гърба и раменете ѝ. За щастие, тя не беше изгоряла отпред и спа по корем.

На следващия ден Нейтън не направи нито една груба забележка, когато целуваше Сара за довиждане. Той се престори, че не му пречи да вижда маската от мехлем, която покриваше лицето ѝ.

Сара прекара следващите два дни с леля си. Преподобният господин Пикеринг дойде на второ посещение. Той се държа много по-любезно. Сара му обясни причините, поради които използва такива неприлични думи в негово присъствие и Пикеринг избухна в смях. Той изглеждаше облекчен от нейното признание и отношението му към леля Нора веднага стана по-топло.

По време на посещението си преподобният спомена, че на следващия ден за Англия ще отплава някакъв кораб и Сара веднага отиде до бюрото на леля си и написа писмо на майка си. Тя ѝ разказа всичко за пътешествието, за това колко е щастлива и се похвали, че Нейтън се е оказал мил, внимателен и любещ съпруг. Преподобният господин Пикеринг пое отговорността да предаде писмото на капитана на кораба.

Когато на следващата сутрин Нейтън се върна, Сара беше толкова щастлива да го види, че избухна в плач.

Те прекараха един спокоен ден заедно и заспаха прегърнати.

Сара не можеше да повярва, че е възможно човек да бъде толкова щастлив. Това, че беше омъжена за Нейтън, беше все едно, че е в рая. Нищо няма да може да разруши любовта им. Нищо.

Тя желаше всеки да е толкова щастлив и една вечер сподели мислите си с Матю и Нора. Тримата седяха в плетени столове на верандата и чакаха Нейтън да се върне от изпълнението на една задача.

— Вярвам, че Матю и аз знаем точно за какво говориш — заяви Нора. — Не е необходимо човек да е млад, за да усети любовта, скъпа. Матю, готов ли си за чаша бренди.

— Аз ще го донеса — предложи услугите си Сара.

— Ти стой мирно — противопостави ѝ се Нора. Тя стана и се отправи към вратата. — Кожата ти още не се е оправила. Прави компания на Матю. Аз ще се върна след малко.

Когато вратата след Нора се затвори, Матю прошепна:

— Тя е прекалено добра за мен, Сара, но това не може да ме спре. Веднага, щом оправя нещата си, ще се върна, за да изживея дните си с леля ти. Какво ще кажеш за това?

Сара плесна с ръце.

— О, Матю, мисля, че това са чудесни новини. Трябва да направим сватбената церемония, преди да отплаваме за Англия. Не искам да пропусна празненството.

Матю се почувства неудобно.

— Е, Сара, аз нищо не споменах за сватба, нали?

Тя скочи от стола си.

— По-добре го спомени сега, Матю, или никога няма да се върнеш. Една нощ на страст е едно нещо, сър, а да живееш до края на живота си в грях е друго. Помисли за репутацията на Нора.

— Аз мисля за репутацията на Нора — оправда се Матю. — Тя не може да се омъжи за мен. Няма да е правилно. Аз не струвам много.

Морякът се изправи и се загледа в морето. Сара отиде до него и го мушна с пръст в корема.

— Ти струваш много. Да не си посмял да се обиждаш пред мен, сър.

— Сара, аз водих... опетнен живот — заекна Матю.

— И? — попита тя.

— И аз съм само моряк — отвърна той.

Сара сви рамене.

— Първият мъж на Нора беше коняр. Той е не по-малко опетнен, отколкото мислиш, че си ти — добави тя. — Нора беше безкрайно щастлива с Джони. Тя сигурно обича опетнени мъже. Нора ми призна, че си мил и с нежно сърце. Знам, че я обичаш. Тя трябва също да те обича, щом те пуска в леглото си. Както казах неотдавна на Нейтън, това ще реши много проблеми. Чичо Хенри няма да праща никой след Нора, ако знае, че до нея има силен мъж, който да я защитава. Ти ще се грижиш за интересите ѝ и аз ще съм много горда да те наричам чичо.

Матю беше покорен от вярата ѝ в него. Той въздъхна от щастие.

— Добре — каза той. — Ще питам Нора, но трябва да ми обещаеш, че ще приемеш, ако тя каже не.

Сара се хвърли на врата на Матю и го прегърна силно.

— Тя няма да каже не — прошепна тя.

— Сара, какво, по дяволите, правиш? Матю, пусни я.

Сара и Матю пренебрегнаха острата заповед на Нейтън. Едва когато го целуна леко по бузата, тя се отдели от Матю. Тя отиде до горното стъпало, където стоеше Нейтън и му се усмихна нахално.

— Трябва да се качваме горе, Нейтън. Матю иска да остане насаме с Нора.

Тя трябваше да го издърпа в къщата и по стълбите. Той искаше обяснение за това, че я е намерил увиснала на врата на негов моряк.

— Ще ти обясня всичко, когато се качим в спалнята си.

Те срещнаха Нора в коридора и Сара ѝ пожела лека нощ, след което се отпрати по стълбите. Тя започна да крачи напред-назад, докато чакаше да научи дали Матю е задал въпроса си и дали Нора му е отговорила. Когато Нейтън се умори да я гледа как съсипва килима, той я сграбчи, хвърли я на леглото и започна да я люби страстно и диво. Те заспаха плътно прегърнати.

Съобщението беше направено на следващата сутрин. Нора се беше съгласила да стане жена на Матю. Сара се досети още като видя сияещото лице на леля си.

Матю обясни, че ще трябва да се върне в Англия да уреди нещата си и да продаде къщата си. Той нямаше да вземе Нора със себе си, разбира се, защото животът ѝ щеше да бъде в опасност, ако Уинчестър надушеха, че е в Англия. Възрастният моряк искаше да се ожени, преди да тръгне, а тъй като Нейтън беше решил да отплава до една седмица, сватбата беше определена за следващата събота. Церемонията беше непретенциозна и Сара плака през цялото време, а Нейтън прекара по-голямата част от времето, бършейки сълзите ѝ.

Той мислеше, че няма по-невъзможна съпруга от нея на този свят.

Нейтън стоеше и гледаше нежната си жена, докато тя си шепнеше и се смееше с леля си и тогава осъзна радостта, която тя носеше на другите.

Той я чу да казва на Матю, че му пожелава толкова добър брак, колкото нейния. Тогава той се засмя. Сара наистина беше безнадеждна

романтичка.

Тя беше невъзможно добра.

Тя беше вбесяващо невинна.

Тя беше... съвършена.

ГЛАВА 12

Няколко души чакаха завръщането на Сара в Лондон, за да помрачат щастието ѝ.

Пътуването до Лондон, обаче, не беше изпъстрено със събития. Айвън взе Сара под своя закрила и се опита да я научи да приготвя прилична супа. Сара просто не можеше да се съгласи с това, че трябва да използва само по една щипка подправки, а Айвън от своя страна не можа да се реши да ѝ го каже. Останалите от мъжете също не можеха да ѝ кажат истината. Те хвалеха супата, но в момента, в който тя се обръщаше с гръб към тях, я хвърляха зад борда. Празните им stomasi не бяха толкова важни за тях, колкото чувствата на Сара.

Тогава Сара реши да опита да направи бисквити. Тези, които стояха в дървените кутии бяха пълни с множество малки и гадни създания, наречени житоядци. Екипажът нямаше нищо против насекомите — мъжете просто удряха кутиите с бисквитите в земята, за да изпаднат житоядците и след това ги изяждаха.

Айвън разполагаше с всички необходими продукти и реши да позволи на Сара да направи малко бисквити. Сара цяла сутрин се труди върху бисквитите. Мъжете се престориха, че ги одобряват, но бисквитите бяха твърди като камък и мъжете се опасяваха да не си счупят зъбите, ако се опитат да отхапят от тях.

Честър беше най-големият шампион. Той се присмя на другите, след което натопа бисквитите си през нощта в чаша, пълна с грог. Но на сутринта дори той трябваше да признае поражението си — бисквитите все още бяха прекалено твърди за ядене.

Матю предложи да използват останалите бисквити като гюлета за оръдията. Нейтън се смя от сърце на това предложение, но Сара случайно чу думите му и веднага се разсърди. Тя си отмъсти същата вечер, като го накара да изяде най-отвратителното ядене, приготвено някога от човек. Тя така подреди нещата, че Нейтън наистина се подлъга. Сара потопи кисели краставички в сладко от ягоди и Нейтън едва се добра до парапета, преди да изхвърли вечерята си.

Сара изглежда имаше железен стомах и вкусът ѝ по отношение на храната далеч не беше изтънчен. Нейтън наблюдаваше всяко нейно движение и не след дълго разбра колко е приятно, когато тя е наоколо. Той харесваше смеха ѝ.

Тогава те стигнаха Лондон.

Нейтън веднага отведе Сара в кантората на Смарагдова корабна компания. Той гореше от нетърпение да я запознае с Колин.

Беше късно сутринта, когато те слязоха на оживения кей. Слънцето беше толкова ярко, че караше хората да затварят очи от светлината. Беше много топло и вратата на кантората беше отворена, за да може въздухът поне малко да се раздвижва.

Когато бяха на половин пресечка от кантората, Нейтън издърпа Сара, наведе се и ѝ прошепна:

— Когато се запознаеш с Колин, не споменавай нищо за това, че куца. Той е доста чувствителен по отношение на краката си.

— Той е куц? Какво се е случило на този нещастен мъж?

— Една акула отхапа малко месо от него — отговори Нейтън.

— Господи! — прошепна Сара. — Щастие е, че е жив.

— Да, така е — съгласи се Нейтън. — Сега ми обещавай, че няма да кажеш нищо.

— Защо мислиш, че ще спомена за накуцването му. За каква ме мислиш? Нейтън, аз знам какво е редно и какво не. Срамота е да мислиш, че ще кажа нещо.

— Ти пицця, когато видя гърба ми — напомни ѝ той. Той трябваше да повдигне този въпрос.

— За Бога, това беше друго.

— Как? — попита той, чудейки се какво ли нечувано обяснение ще му даде тя сега.

Сара сви рамене.

— Различно е, защото те обичам — каза тя, като се изчерви.

Господи, тя го вбесяваше, помисли той. Но му доставяше и удоволствие. Той беше започнал да свиква тя да му казва колко го обича. Като отхвърли тази мисъл, той продължи:

— Сега, като знаеш за крака на Колин, няма да кажеш нищо, което да го смути. Нали така?

Дори когато кимна в знак на съгласие, тя искаше да има последната дума.

— Господи, ти ме обиждаш.

Той я целуна, за да овладее положението, но преди да може да се спре, я беше придърпал в прегръдките си и вече не можеше да се контролира. Тя отвори уста, преди той да я накара и езикът му се шмугна вътре, за да се срещне с нейния. Не го притесняваше това, че са в средата на оживено кръстовище, нито това, че няколко души се спряха да ги гледат.

Джимбо и Матю ги следваха отблизо по улицата, но се спряха, когато видяха двойката. Джимбо изсумтя с отвращение:

— За Бога, момко, сега не е време да се целуваш с жена си. Имаме сериозна работа до края на деня.

Нейтън с нежелание се откъсна от съпругата си. Тя охотно го последва и той се усмихна на тази красноречива реакция. Тогава той видя групата непознати, които я гледаха и страстта му веднага се изпари.

— Ти се забравяш — прошепна тя на Нейтън.

— Аз не съм единственият, който се е забравил — отвърна той.

Тя пренебрегна истината.

— Предстои ми де се срещна със съдружника ти и ще се радвам, ако не отвлечаш вниманието ми.

Тя се обърна, преди той да може да измисли подходящ отговор. Докато оправяше косата си, тя попита Джимбо и Матю:

— Идвате ли с нас?

Двамата мъже кимнаха едновременно. Сара хвана ръката на Джимбо.

— Вие може да ме придружите, сър, ти също, Матю — добави тя, когато той ѝ предложи ръката си. — С нетърпение очаквам да се запозная с приятеля на Нейтън. Той трябва да е велик мъж, щом търпи Нейтън. Тръгваме ли?

Нейтън едва успя да се отмести от пътя на тримата. Той ги последва, мръщейки се на начина, по който жена му пое инициативата.

— Между другото — той чу Сара да казва, — каквото и да става, само не споменавайте нищо за накуцването на Колин. Мога да ви уверя, че той е много чувствителен на тази тема.

— Мислех, че не го познаваш — каза Джимбо.

— Не го познавам — отвърна Сара. — Но Нейтън ме посъветва. Съпругът ми е с много нежно сърце, когато става въпрос за чувствата

на приятеля му. Ако можех да го накарам да прояви същата загриженост и за мен, мога да ви уверя, че щях бъда много благодарна.

— Престани да се опитваш да ме провокираш — каза отзад Нейтън.

Той отмести Джимбо, сграбчи жена си за ръката и я повлече напред.

Сара беше оскърбена от думите му. Не тя беше злонравният партньор в брака им. И тъй като тя беше добрата страна, реши да не се занимава с Нейтън — тя щеше да почака, за да го постави на мястото му.

Освен това Сара гореше от желание да се запознае с приятеля на Нейтън.

Колин седеше зад бюрото си и се ровеше в една камара документи. Той стана, когато Сара и Нейтън влязоха в кантората.

Приятелят на Нейтън беше изключително красив мъж и не след дълго Сара разбра, че и характерът му е прекрасен. Той имаше хубава искрена усмивка. В лешниковите му очи имаше някакво диво пламъче. Колин беше хубав, но не колкото Нейтън, разбира се, и не беше нито толкова висок, нито толкова мускулист. Все пак Сара трябваше да го гледа с отметната глава, но не й се налагаше да си изкривява врата, както ако до нея стоеше Нейтън и я караше да го гледа в очите.

Тя реши, че е неприлично от нейна страна да зяпа по този начин мъжа и незабавно направи реверанс.

— Най-накрая ми е разрешено да се запозная с булката — каза Колин. — Вие сте много по-хубава отблизо, лейди Сара, отколкото от разстоянието, от което ви видях последния път.

След като направи този комплимент, Колин застана пред Сара и галантно й се поклони, после вдигна ръката й към устните си и я целуна.

Тя беше потресена от галантността му.

Но Нейтън не беше.

— За Бога, Колин, не е нужно да се докарваш. Няма да й направиш впечатление.

— Напротив! — заяви Сара.

— Той прави впечатление и на мен — заяви Джимбо с насмешка. — Никога не съм виждал Дофлин да се държи толкова добре. — Той сръга Матю в ребрата. — А ти?

— Не мога да кажа, че съм — отвърна Матю.

Колин не пусна ръката на Сара и тя нямаше нищо против. Но очевидно Нейтън имаше.

— Пусни й ръката, Колин — промърмори той.

— Няма, докато не ни представиш един на друг по подходящ начин — заяви Колин.

Той намигна на Сара и почти се засмя, когато тя се изчерви.

Съпругата на Нейтън беше не само красива, тя беше очарователна, помисли си Колин. Беше ли осъзнал какъв късмет е извадил Нейтън?

Колин се обърна към приятеля си, за да му постави този въпрос, но след това реши сам да разреши проблема.

— Е? — каза той.

Нейтън въздъхна дълбоко. Той се облегна на перваза на прозореца, скръсти ръце пред гърдите си и каза:

— Жено, запознай се с Колин. Колин, запознай се с жена ми. Сега я пусни, Колин, преди да ти размажа физиономията.

Сара беше възмутена от тази заплаха, но Колин се засмя.

— Питам се защо не одобряваш, че държа ръката на жена ти.

Той не пусна ръката на Сара и не отмести поглед от приятеля си. Колин реши, че Нейтън се чувства неудобно.

Коментарът на Сара насочи вниманието му отново към нея.

— Той не харесва нищо, сър — заяви тя с усмивка.

— Теб харесва ли те?

Тя кимна, преди Нейтън да му нареди да престане да се закача.

— О, да, той много ме харесва — каза тя убедено. Сара се опита да издърпа ръката си, но Колин я стисна по-здраво.

— Сър, съзнателно ли се опитвате да ядосате Нейтън?

Той кимна бавно.

— Тогава имаме нещо общо — каза Сара. — Аз винаги го ядосвам.

Колин отметна глава и се засмя. Сара не мислеше, че тази забележка е толкова забавна и се запита дали той не се смее за нещо друго.

Най-накрая той я пусна и тя веднага скри ръцете си зад гърба, за да ги държи далеч от него. Нейтън забеляза това движение и за първи път се усмихна, но думите на Колин бързо изтриха усмивката му.

— В края на краищата не ти трябваше отлагане — каза той на Нейтън. — По-рано щеше да е по-добре, отколкото по-късно.

— Я стига! — нареди Нейтън.

Нейтън знаеше, че Колин намеква за времето, когато той беше заявил, че иска да отложи грижата да вземе жена си до последния възможен момент.

— Сър, срещали ли сме се по-рано? — попита Сара. — Вие споменахте, че от разстояние...

Той поклати глава към нея и прекъсна въпроса ѝ.

— Видях ви един следобед, но за съжаление, не ми беше дадена възможност да ви уведомя за присъствието си. Изпълнявах задача — трябваше да видя дали едно имущество ще мине през един прозорец.

— Не ми е смешно, Колин — измърмори Нейтън.

Усмивката на Колин показва, че на него му е много смешно. Той реши, че засега достатъчно е раздразнил приятеля си.

— Разрешете да преместя тези листа от стола, лейди Сара, и тогава ще можете да седнете и да ми разкажете всичко за пътешествието ви.

— Това не е щастлива история, Дофлин — намеси се Джимбо.

Тъй като нямаше други столове, той се облегна на стената и погледна Сара.

— Бедите ни сполетяваха една след друга, нали така?

Сара сви изтънчено рамене.

— Мисля, че това беше прекрасно пътешествие — заяви тя. — Много спокойно. Джимбо — добави тя, — не е възпитано да сумтиш, когато не си съгласен с нещо.

— Спокойно ли, Сара? — попита Матю и се усмихна на Колин. — Врагът ни дебнеше на всеки ъгъл.

— Какъв враг ни е дебнел? — попита Сара. — О, ти сигурно говориш за тези ужасни пирати.

— Те бяха само една малка част от злополуките — отбеляза Матю.

Сара се обърна към Колин.

— Пирати нападнаха кораба, и ние ги прогонихме достатъчно бързо. Що се отнася до останалата част от пътуването, заявявам, че беше доста спокойно. Не си ли съгласен, Нейтън?

— Не.

Сара се намръщи, за да му даде да разбере, че не одобрява грубото му несъгласие.

— Забравяш за слънчобраните — напомни ѝ той.

Колин реши, че нишката на разговора му се губи.

— За какво говорите?

— Слънчобраните на Сара се оказаха най-големите ни неприятели — обясни Матю. — Бяха три... или четири. Не мога да си спомня. Опитвам се да бягам от неприятните спомени — започвам да треперя от тях.

— Ще ми обясни ли някой? — настоя Колин.

— Това не е важно — натърти Сара.

Тя нямаше да разреши на мъжете да извадят на показ дребните ѝ грехове като мръсно бельо, което трябва да се изпере пред очите на цялата компания.

— Матю само се шегува с теб. Нали, Нейтън?

Нейтън видя безпокойството в погледа ѝ.

— Да — съгласи се той с въздишка. — Той само се шегува.

Като видя как изведнъж Сара се успокои, Колин изостави темата. Той реши да почака, докато остане насаме с Нейтън и Сара, за да разбере какво се крие зад историята със слънчобраните.

Той вдигна камарата листа от стола и се отправи в далечния край на кантората. След като ги остави върху шкафа, той се върна до стола си, седна и постави краката си на ръба на бюрото.

Сара го наблюдаваше внимателно и не пропусна да забележи, че той изобщо не куца.

— Нейтън, Колин изобщо не...

— Сара!

— Моля да не ми повишаваш тон пред съдружника ти — нареди тя.

— Какво изобщо не правя? — попита Колин.

Сара седна, оправя диплите на полата си и се усмихна на Колин. Тя почти можеше да пипне недоволството на Нейтън.

— Груб нрав — заяви тя. — Не мога да си представя защо с Нейтън сте такива добри приятели. Според мен вие сте много по-различен, сър. Да, наистина.

Колин се ухили.

— Аз съм възпитаният в съдружието — каза ѝ той. — Това ли имавте предвид?

— Осмелявам се да не се съглася, разбира се, защото това няма да е лоялно към съпруга ми — отвърна Сара. Тя замълча, за да се усмихне на Нейтън, след което добави. — Но също така забелязвате, че и не възразявам.

Колин забелязваше много повече от това. Нейтън не можеше да откъсне поглед от жена си. Погледът му беше изпълнен с топлина, каквото Колин не беше забелязвал по-рано.

— Не е нужно да ме наричате сър — каза Колин на Сара. — Наричайте ме Колин или дори Дофлин, както ме наричат моите приятели, ако така ви е по-удобно.

Той погледна дяволито Нейтън и попита:

— А аз как да ви наричам не толкова официално, лейди Сара? В края на краищата сега вие сте част от съдружието. Нарича ли ви Нейтън по някакъв специален начин, който бих могъл да използвам и аз?

Нейтън реши, че този въпрос е смешен. Той не харесваше особено начина, по-който Колин любезничеше с жена му. Той, разбира се, имаше пълно доверие в приятеля си, освен това Нейтън никога не би си позволил да бъде прекалено загрижен за съпругата си, или поне до момента, когато не ставаше ревнив. Странно, но въпреки това той беше страшно раздразнен.

— Колин, наричам я жено — заяви той. — Ти не можеш да я наричаш така.

Колин се облегна назад и каза:

— Не, не мисля, че мога — каза лениво той. — Жалко, че не я наричаш по някакъв друг начин.

— Как например? — попита Сара.

— Скъпа, любов моя или дори...

— По дяволите, Колин! — прекъснато Нейтън. — Ще престанеш ли с тази игра?

Сара се изпъчи и се намръщи на мъжа си. Нейтън помисли, че това е, защото изрече богохулни думи. Той за малко да се извини, но се спря на време.

— Не, Колин, той никога не ме е наричал така — каза Сара.

Думите ѝ прозвучаха сякаш подобна мисъл я ужасяваше.

— Дори и да я наричам — каза Нейтън, — ти не можеш така да я наричаш. Съдружници или не, Колин, няма да викаш на жена ми скъпа.

— Защо това те притеснява? — попита невинно Колин.

Значи това е играта му, помисли Нейтън. Той се опитва да разбере колко държа на жена си. Той поклати глава към приятеля си и му отправи поглед, от който Колин да разбере, че трябва да остави тази тема.

— Нейтън понякога се обръща към мен по специален начин — заяви Сара и привлече вниманието на мъжа си. — Имаш разрешение също да го използваш.

— О? — попита Колин. Той видя изненадания поглед на Нейтън и стана още по-любопитен. — И как те нарича?

— По-дяволите, Сара.

Колин не можа да повярва, че е чул правилно.

— Искаш да кажеш...

— Нейтън обикновено се обръща към мен с по дяволите, Сара. Нали, скъпи? — попита тя мъжа си. — Колин, ти също можеш...

Като по сигнал, Нейтън измърмори:

— По дяволите, Сара, не ме нервирай. Аз...

Дори той видя в каква смешна ситуация се оказа и се засмя заедно с другите. След това Матю още веднъж им напомни, че имат да вършат работа и по-добре да се захващат с нея.

Закачките престанаха и Сара седя мълчаливо, докато Колин информираше Нейтън за дейността на компанията. Тя се усмихна, когато Колин заяви, че имат още пет поръчки за превоз на товари до Индия.

— Нейтън, това означава ли, че сме...

— Не, още не сме богати.

Сара оклюма.

— Ще бъдем богати, когато ти...

— Знам какви са ми задълженията — изтърси тя. — Не е необходимо да ги обясняваш пред персонала ми.

Нейтън се усмихна, а Колин поклати глава.

— Не разбрах нищо — призна той. — Какви задължения трябва да изпълняваш, за да станем богати?

По начина, по който лейди Сара се изчерви, Колин реши, че става дума за нещо лично. Той си спомни, че Нейтън му беше казал, че няма да му дадат кралското съкровище, докато Сара не дари мъжа си с наследник. Поради явното неудобство, което изпитваше Сара, Колин реши да не пита повече.

— За Бога — измърмори Матю, — престанете с тези приказки. Бързам да си ходя. Трябва да свърша малко лична работа до края на седмицата.

— Ще заминаваш ли някъде? — попита Колин.

— О, небеса, Матю, ти не каза на Колин за Нора — намеси се Сара.

— Коя е Нора?

Сара беше щастлива да обясни и не млъкна, докато не каза почти всичко, което знаеше.

— Не мога да ти кажа повече за сватбата, Колин, защото беше организирана толкова бързо, искам да кажа, тъй като това ще накърни репутацията на леля ми.

— Сара, приключи ли? — намеси се сухо Нейтън.

От мястото си зад бюрото Колин ясно виждаше улицата зад отворената врата. Сара едва беше започнала да обяснява защо не може да разкрие необичайните обстоятелства, когато една черна карета спря на отсрещната страна на улицата. Петима мъже на коне придружаваха колата.

Колин разпозна емблемата на вратата — фамилният герб на графа на Уинчестър. Той кимна едва забележимо на Нейтън, след което отново съсредоточи вниманието си върху Сара.

Нейтън се отдалечи от перваза, направи знак на Джимбо и Матю и излезе навън.

Сара не обърна внимание на мъжете. Тя беше решена да обясни на Колин, че леля Нора е почитена жена и че никога нямаше да се обвърже така с Матю, ако не го обичаше с цялото си сърце. Тя също поиска неговата дума, че няма да повтори нито дума от това, което тя неволно му разказа за леля си.

Щом получи уверенията му, тя започна да се обръща, за да види какво прави мъжа ѝ, но Колин я спря, като ѝ зададе още един въпрос.

— Сара, какво мислиш за кантората ни?

— Не искам да те обиждам, Колин, но я намирам доста мрачна. Но би могла да бъде и доста приятна — трябва само да я боядисаме и да сложим пердета. Ще се радвам да се заема с тази задача. Розово би било чудесно, не мислиш ли?

— Не — отвърна той толкова мило, че тя изобщо не се обиди.

Тя обаче се почувства малко неудобно, когато той отвори средното чекмедже и извади от там един пистолет.

— Розовото е женски цвят — каза Колин. — Ние сме мъже и харесваме тъмните и по-убити цветове.

Усмивката му показваше, че той се шегува. Освен това, въпреки че не го познаваше добре, тя беше сигурна, че няма да я застреля, само защото не харесва розовия цвят. Нейтън нямаше да му позволи.

Но къде беше съпругът ѝ? Сара се изправи и тръгна към вратата. Тя видя Нейтън между Джимбо и Матю на отсрещната страна на улицата. Тримата стояха пред вратата на една черна карета. Тя не можа да види герба, защото едрата фигура на Джимбо я скриваше.

— Питам се с кого ли говорят. Ти знаеш ли, Колин?

— Ела и седни, Сара. Изчакай вътре, докато се върне Нейтън.

Тя щеше да го направи, но в този момент Джимбо се отмести и тя видя герба.

— Това е каретата на баща ми — извика Сара от изненада. — Как, за Бога, е разбрал толкова бързо, че съм се върнала в Лондон?

Колин не ѝ отговори, защото Сара изхвърча навън. Той пхна пистолета в джоба си и се втурна след нея.

Като излезе на тротоара, тя се поколеба. Стомахът ѝ изведнъж стана на топка. О, Господи, тя се молеше, баща ѝ и Нейтън да не са се скарали. И кои са всички тези мъже?

— Не си търси белята — прошепна тя на себе си.

Сара пое дълбоко въздух, повдигна полата си и се отправи към другата страна на улицата точно, когато баща ѝ слизаше от каретата.

Много хора смятаха графа на Уинчестър за забележителен човек. Той все още имаше гъста коса, въпреки че вече беше започнала да сивее. Коремът му беше по-скоро стегнат, отколкото закръглен. Той беше висок шест стъпки без два инча. Имаше същите кафяви очи като на Сара, но това беше единствената им прилика. Графът на Уинчестър имаше орлов нос, а когато замижаваше срещу слънцето, както правеше

в момента, очите му се превръщаха в тесни цепки. Когато бяха допрени една до друга, устните му бяха съвсем тънки.

Сара не се страхуваше от баща си, но я тревожеше простия факт, че той беше непредвидим. Тя никога не знаеше какво ще направи. Сара скри тревогата си и се отправи да прегърне баща си, колкото и трудно да ѝ беше това. Нейтън забеляза как графът се скова при допира на Сара.

— Толкова съм изненадана да те видя, татко — започна Сара.

Тя отстъпи назад и хвана ръката на Нейтън.

— Как разбра толкова бързо, че сме се върнали в Лондон? Ние дори още не сме си взели багажа от кораба.

Баща и престана да се мръщи на Нейтън, за да може да ѝ отговори.

— Хората ми наблюдават морето от деня, в който замина, Сара. Сега ела с мен. Ще те отведе вкъщи — там, където ти е мястото.

Гневът в гласа на баща ѝ я изплаши и Сара инстинктивно се притисна до мъжа си.

— Вкъщи? Но, татко, аз съм омъжена за Нейтън и трябва да отида с него. Ти сигурно разбираш...

Тя прекъсна с обяснението си, когато вратата на каретата се отвори и по-голямата ѝ сестра Белинда слезе от нея.

Истината беше, че Сара не беше доволна, че я вижда. Белинда се усмихваше, а това не беше добър знак. Белинда беше щастлива единствено, когато се мътеше нещо лошо. Тогава тя се смееше много.

Белинда беше доста напълняла от последния път, когато Сара я беше виждала. Златистата ѝ рокля се опъваше по шевовете. Сестра ѝ беше с едър кокал и поначало беше пълна, а като се добавят и допълнителните килограми, които беше натрупала, изглеждаше направо дебела. Тя приличаше на бременна. Като дете Белинда беше хубавата сестра. Мъжете в семейството бяха луди по нея. Тя имаше златисторуса коса, трапчинки на бузите и прекрасни сини очи. Но когато стана жена, трапчинките изчезнаха от закръглените ѝ бузи. Прекрасната ѝ коса стана сивокафява. Любимката на Уинчестър вече не беше център на вниманието. Белинда отвърна на промененото отношение към нея, като потърси успокоение в храната.

От друга страна, Сара беше доста невзрачно дете с дълги крака. Тя беше ужасно несръчна, имаше неправилна захапка и почти цяла

година хвърляше пръски всеки път, когато проговореше. Никой освен бавачката ѝ и майка ѝ не я бе обожавал.

Беше грях да не обича сестра си и това беше единствената причина Сара да обича Белинда. Тя мислеше, че разбира злия нрав на сестра си. Виновни бяха, разбира се, всичките разочарования, които беше преживяла, и Сара винаги се опитваше да бъде търпелива и внимателна с нея. Всъщност, когато Белинда не беше раздразнена от нещо, тя можеше да бъде доста приятна.

Докато поздравяваше сестра си, Сара се опита да се съсредоточи върху добрите ѝ черти. Тя беше стиснала ръката на Нейтън и каза мило:

— Белинда, колко е хубаво, че те виждам отново.

Сестра ѝ грубо погледна Нейтън, след което отвърна на поздрава на Сара.

— Радвам се, че най-накрая си вкъщи, Сара.

— Майка с вас ли е? — попита Сара.

Графът на Уинчестър отговори на въпроса ѝ.

— Майка ти си е вкъщи, където ѝ е мястото. Качвай се в каретата, дъще. Не искам неприятности, но съм готов за тях — добави той. — Ти идваш с нас. Никой не знае, че си била с маркиза и ако ние...

— О, татко — прекъсна го Белинда, — знаеш, че това не е вярно. Помисли за всичките съболезнователни писма, които получихме, откакто Сара замина.

— Тишина! — изкрещя баща ѝ. — Осмеляваш се да ми противоречиш ли?

Сара пристъпи напред толкова бързо, че Нейтън не можа да я спре. Тя издърпа Белинда от баща си и застана между двамата.

— Белинда не е искала да ти противоречи — каза Сара.

Баща ѝ се поуспокои.

— Няма да търпя подобно нахалство. Що се отнася до малцината, които знаят за позорната ти постъпка, дъще — той продължи, като съсредоточи вниманието си към Сара и отправи към нея неодобрителния си поглед, — те ще си държат устата затворени. Ако избухне скандал, преди да оправя нещата, аз ще се справя.

Сара беше обезпокоена повече от всеки друг път. Винаги, когато баща ѝ действаше толкова самоуверено, се случваше някоя

неприятност.

— Какъв скандал, татко? — попита тя. — Нейтън и аз не сме направили нищо, което да предизвика клюкарите. Ние се придържахме към всички условия, залегнали в брачния договор.

— Не ми споменавай за брачния договор, дъще. Сега се качвай в каретата, преди да съм наредил на хората си да извадят оръжията си.

Болката в стомаха на Сара се усили. Тя беше принудена да се противопостави на баща си. Това ѝ беше за първи път. О, тя често му се е противопоставяла, но това е било винаги в защита на майка ѝ или сестра ѝ, но никога в нейна.

Тя бавно се отдалечи, докато отново застана до Нейтън.

— Съжалявам, че ще трябва да те разочаровам, татко, но не мога да дойда с теб. Мястото ми е при моя съпруг.

Графът побесня. Беше унизително дъщеря му открито да не му се подчинява, и то пред свидетели. Той посегна да я удари, но Нейтън беше по-бърз. Той сграбчи китката на графа и започна да я стиска толкова силно, като че ли искаше да му счупи ръката.

Сара го спря, като едва го докосна. Когато тя се сгуши в мъжа си, той веднага пусна баща ѝ и я прегърна през рамо, но като усети как тя трепери, гневът му избухна с нова сила.

— Тя няма да ходи никъде, старче — заяви Нейтън с нисък и спокоен глас.

Това очевидно беше сигналът, който хората на графа чакаха. Те извадиха пистолетите си и ги насочиха към Нейтън.

Сара ахна от изненада, защото не можеше да повярва на това, което ставаше. Тя искаше да се хвърли пред Нейтън, за да го защити, но той не ѝ позволяваше да помръдне. Той я хвана по-здраво и продължи да гледа баща ѝ. Нейтън се усмихваше и Сара не можеше да разбере какво означава реакцията му.

Той определено разбираше колко сериозно е положението.

— Нътениъл? — прошепна Сара. Тя употреби това име, за да го накара да внимава. Повдигна се и прошепна — Ти нямаш пистолет, а те имат. Моля те, обърни внимание на това обстоятелство, съпруге.

Нейтън престана да се усмихва и погледна към нея. Той знаеше нещо, за което тя нямаше представа — всъщност, обстоятелствата бяха на тяхна страна. Поне осем души от верния му екипаж дотичаха при

появата на каретата. Те бяха наредени зад Сара — въоръжени и готови за бой.

Освен това баща ѝ блъфираше. Погледът му показва на Нейтън, че той не би се решил или нямаше смелостта за открит сблъсък.

— Това надмина всякакви граници — каза Сара на баща си. Тя беше толкова разтревожена, че гласът ѝ трепереше. — Нареди на хората си да приберат оръжията, татко. Нищо няма да се реши, ако нараниш Нейтън или мен.

Графът на Уинчестър не издаде заповедта достатъчно бързо.

— Няма да позволя да нараниш съпруга ми — извика Сара. — Аз го обичам.

— Той няма да го нарани — извика Колин. — Ако се опита, ще направя дупка в главата му.

Сара се обърна да погледне приятеля на Нейтън. Промяната в Колин беше толкова рязка, че тя затаи дъх. Той стоеше отпуснат и се усмихваше, но ледените му очи недвусмислено показваха, че ще изпълни заплахата си без никакви угризения.

Графът веднага даде знак на хората си. Когато оръжията им бяха прибрани в коланите, той се опита да спечели победата с друга тактика.

— Белинда, кажи на сестра си за майка ви. След като Сара отказва да се върне вкъщи, сега вече може да чуе истината.

Белинда отново беше застанала до баща си. Той я подкани да започва, като я сръга в ръката.

— Сара, ти наистина трябва да дойдеш вкъщи с нас — каза Белинда. Тя погледна към баща си и когато той кимна, продължи. — Майка ни е на смъртно легло. Това е причината да не дойде с нас.

— Тя жадува да те види отново — намеси се бащата.

— Но като имам предвид какви тревоги преживя заради теб, се чудя защо.

Сара поклати глава.

— Мама не е болна — каза тя. — Това е само един от вашите номера, за да ме накарате да оставя Нейтън, нали?

— Никога не бих използвал майка ти по този начин — измърмори баща ѝ с възмущение.

Той отново сръга Белинда. Нейтън забеляза движението и разбра, че сцената, на която беше свидетел е била репетирана преди това. Той

се надяваше жена му да е достатъчно проникателна и също да го забележи.

Белинда направи крачка напред.

— Мама се разболя, след като ти замина, Сара. Тя се безпокоеше да не се удавиш в морето или да не те убият... пирати.

— Но, Белинда. Мама... — Сара млъкна, защото не беше сигурна, че баща ѝ знае за оставената от нея бележка, където обясняваше, че ще помогне на Нора да стигне до дома си. Беше възможно майка ѝ да е скрила бележката от баща ѝ. — Искам да кажа, че изпратих дълго писмо на мама, когато с Нейтън стигнахме целта на пътуването си. Мама би трябвало до сега да е получила посланието ми.

Нейтън беше изненадан от тази новина.

— Кога си писала?

— Когато ти отиде да поправиш кораба — обясни Сара.

— Да, тя получи и двете ти писма — намеси си графът.

Сара щеше да оспори, че тя е изпратила само едно писмо, но не ѝ беше дадена възможност, тъй като баща ѝ продължи:

— Разбира се, бях доволен от сведенията ти. Но въпреки това, дъще, въпросът не е напълно решен и ние трябва да бъдем благоразумни.

Тя не знаеше за какво ѝ говори.

— Какви сведения? — попита тя.

Баща ѝ поклати глава.

— Не ме прави на глупак, Сара.

Той се изпъчи и отвори вратата на каретата.

— Майка ти те чака.

Сара погледна към Нейтън.

— Ще ме отведеш ли да видя мама? Ще се тревожа, докато не поговоря с нея.

— По-късно — отвърна Нейтън.

Сара отново се обърна към баща си.

— Моля те, кажи на мама, че ще дойдем да я видим веднага, щом Нейтън си свърши работата тук.

Графът на Уинчестър беше решил да изчака, докато отдели Сара от маркиза, за да приведе плана си в действие. Той не обичаше откритите конфликти. Действаше от засада, което в повечето случаи

водеше до успех, а също така беше и по-безопасно. Но когато маркизът му каза да си върви, гневът му изригна като вулкан.

— Принцът-регент сега разполага с всички сведения — изкрещя той. — Въпрос на време е да реши, че си нарушил споразумението. Само чакай и ще видиш.

— За какво, по дяволите, говориш? — попита Нейтън. — Ти си се побъркал, ако мислиш, че съм нарушил някое от условията. Бракът няма да бъде обявен за невалиден. Аз спах с жена си и е вече прекалено късно.

Лицето на графа почервения. Сара никога не го беше виждала толкова бесен.

— Татко, моля те, успокой се. Ще се поболееш.

— Сара, знаеш ли за какво говори баща ти? — попита Нейтън.

Сара поклати глава и двамата с Нейтън отново се обърнаха към графа.

— Това е семеен разговор — графът кимна на хората си. — Чакайте на ъгъла.

Той отново се обърна към Нейтън.

— Отпрати хората си — нареди той, — освен ако не искаш да чуят какво ще кажа.

Нейтън сви рамене.

— Те остават.

— Татко, ще се радвам да обясня аз — предложи Белинда. Тя се усмихваше, докато чакаше екскортът им да се отдалечи. Когато мъжете бяха достатъчно далеч, тя се обърна към Нейтън.

— Сара ни писа. Ние никога нямаше да узнаем, ако тя не ни беше казала.

— Какво нямаше да узнаете? — попита Сара.

Белинда въздъхна с насмешка.

— О, Сара, не се прави на толкова невинна. Не е необходимо.

Тя отново погледна Нейтън и се усмихна.

— Тя ни каза за баща ти. Ние вече знаем всичко за графа на Уейкърсфийлд. Да, знаем.

— Не — извика Сара. — Белинда, защо...

Сестра ѝ не ѝ позволи да продължи.

— Разбира се, Сара ни даде само насоките, но след като вече имахме информацията... Е, татко има влиятелни приятели, които

направиха малко проучване и останалото излезе наяве. Когато татко приключи, всички в Лондон ще знаят, че бащата на съпруга ти е бил предател.

Графът изсумтя с отвращение.

— Мислиш ли, че можеш да държиш змия в пазвата си? — попита той Нейтън. — Господи, баща ти почти свали правителството. Макиавели е бил светец в сравнение с баща ти. Тези грехове сега падат върху теб — добави той, като кимна рязко. — Когато приключа, ти ще бъдеш унищожен.

— Татко, престани с тези заплахи — извика Сара. — Не може да говориш сериозно.

Баща ѝ пренебрегна молбата ѝ. Той отново насочи погледа си към Нейтън.

— Наистина ли мислиш, че принцът-регент ще разреши дъщеря ми да прекара живота си с неверник като теб?

Нейтън беше толкова изненадан от думите на графа, че го обзегняв, какъвто не беше изпитвал досега. Как мизерникът е разбрал за баща му? Господи, когато това излезе наяве, как ще реагира сестра му Джейд?

Сякаш графът беше прочел мислите на Нейтън.

— Помисли за сестра си — каза той. — Лейди Джейд е омъжена за графа на Кейнууд, нали? Тя и мъжът ѝ станаха любимци на обществото. Това скоро ще се промени — добави той като изсумтя. — Срамът ще опозори сестра ти, обещавам ти.

Сара беше ужасена. Как баща ѝ беше разбрал за графа на Уейкърсфийлд? Когато Нора ѝ повери тайната, тя ѝ каза, че никой никога няма да научи. Досието на бащата на Нейтън беше заключено в трезорите на Министерството на войната. Никой не би могъл да проникне там.

И тогава тя осъзна истината за това, което се опитваха да направят баща ѝ и сестра ѝ. Те искаха Нейтън да повярва, че тя го е предала.

Тя веднага поклати глава. Не, това нямаше никакъв смисъл, каза си тя. Но как са се досетили, че тя е научила?

— Не разбирам как сте научили за бащата на Нейтън — прошепна тя. — Но аз...

Белинда я прекъсна.

— Ти ни каза. Вече не е необходимо да лъжеш. Веднага, щом научи потресаващите новини, татко направи, както ти нареди, Сара. За Бога, трябва да се радваш сега. Скоро ще бъдеш свободна. Тогава ще можеш да се омъжиш за мъж, който те заслужава. Нали това каза, татко?

Графът на Уинчестър бързо кимна.

— Ако се развали споразумението, дукът на Лоутъншир все още желае да те вземе за жена.

— Но той е за Белинда — прошепна Сара.

— Той предпочита теб — измърмори баща ѝ.

Болката в стомаха на Сара беше толкова силна, че тя едва не припадна.

— За това ли лъжеш, Белинда? Ти не искаш да се омъжиш за дука и си се споразумяла с татко, нали?

— Аз не лъжа — отвърна Белинда. — Ти ни даде необходимата информация. Татко каза, че ще настоява цялата земя, която маркизът е наследил от баща си, да бъде конфискувана. Когато той приключи с това — добави саркастично тя, — маркизът ще бъде просяк.

Сара поклати глава. По бузите ѝ потекоха сълзи. Тя беше унижена от нечестния и жесток начин, по който действаше семейството ѝ.

— Белинда, моля те не прави това.

Нейтън не беше казал нито дума. Когато ръката му се отмести от рамото на Сара, графът помисли, че рискът си е струвал. Той предвкушаваше победата. Той беше чул, че маркизът на Сент Джеймс е циничен и коравосърдечен мъж и сега знаеше, че слуховете отговарят на истината.

Сара имаше нужда да чуе от мъжа си, че ѝ вярва, но тя не можеше да разбере нищо по изражението му.

— Нейтън? Вярваш ли, че съм писала на майка си и съм ѝ казала за греховете на баща ти?

Той ѝ отговори с въпрос.

— Ти знаеше ли за баща ми?

Господи, спаси я, тя за малко да го излъже. Той изглеждаше толкова отегчен, толкова безразличен. Но гласът му беше изпълнен с гняв.

Той я осъждаше.

— Да, знаех за баща ти — призна тя. — Нора ми каза.

Той направи крачка встрани от нея. Тя се почувства така, сякаш той току-що я е ударил.

— Нейтън? Не може да вярваш, че бих могла да те предам. Не можеш!

Колин се намеси.

— Защо не? Това е красноречиво доказателство срещу теб — каза той. — Тайната беше пазена дълго време. Тогава ти научаваш и...

— Значи ти не се съмняваш, че съм виновна? — прекъсна го Сара.

Той сви рамене.

— Не те познавам достатъчно, за да преценя дали да ти вярвам или не — каза той. Колин беше безмилостно откровен с нея. — Но ти си Уинчестър — добави той и отправи многозначителен поглед към баща ѝ.

Колин погледна към Нейтън. Той знаеше за страданието, което той изпитва, но не беше сигурен, че някой друг усеща болката му. Изражението на лицето на Нейтън беше безгрижно. Приятелят му беше истински майстор в прикриването на чувствата си. По ирония на съдбата една жена беше тази, която първа го научи да предпазва сърцето си. Сега друга жена изглежда доказваше, че цинизмът на Нейтън е бил напълно оправдан.

Но страданието на Сара беше очевидно. Тя изглеждаше съкрушена. Колин започна да се съмнява в прибързаното си съждение. Беше ли Сара способна на такава преструвка?

— Защо не попиташ Нейтън отново? — предложи той с по-мек тон.

Тя поклати глава.

— Той би трябвало да има достатъчно доверие в мен, за да знае, че никога не бих го предала.

— Качвай се в каретата — заповяда баща ѝ отново.

Тя се обърна, за да се противопостави на баща си.

— Била съм толкова глупава за много неща, татко — каза тя. — Аз намирах извинения за срамното ти поведение, но в края на краищата Нора беше права. Ти не си по-добър от братята си. Ти ме отвращаваш. Ти оставяш брат си Хенри да изпълнява наказанията, когато си недоволен от някого. По този начин ръцете ти остават чисти, нали? Господи, никога повече не искам да те видя.

Тя пое дълбоко въздух и прошепна дрезгаво.

— Вече не съм ти дъщеря.

След това насочи вниманието си към Белинда.

— Що се отнася до теб, надявам се да паднеш на колене и да искаш прошка от Бога за всичките лъжи, които изрече днес. Можеш да кажеш на мама, че съжалявам, че не се чувства добре. Ще дойда да я видя, когато съм сигурна, че никой от вас двамата не е в къщата.

След като свърши, тя обърна гръб на семейството си и пресече улицата. Колин се опита да я хване за ръката, но тя се отдръпна.

Всички я наблюдаваха, докато тя влезе в кантората и хлопна вратата след себе си.

Графът на Уинчестър все още не беше готов да се предаде. Спорът отново се разгорещи и продължи няколко минути, докато Нейтън пристъпи напред.

Бащата на Сара направи опит да тръгне към кантората.

Той така силно изкрещя името на дъщеря си, че вените на врата му щяха да се пръснат. Нейтън му препречи пътя. Постъпката му беше достатъчно заплашителна.

Никой не каза нито дума, докато каретата на Уинчестър не зави зад ъгъла. Конниците я последваха. Тогава всички започнаха да говорят в един глас. Джимбо и Матю се застъпиха за Сара.

— Тя може да е казала — каза Матю — но само по начина, по който каза за Нора и мен. Неумишлено.

— Аз твърдя, че тя не е казала изобщо — промърмори Джимбо.

Той скръсти ръце на гърдите си и погледна Колин, когато изказа недвусмисленото си твърдение.

— Ти не помогна, Долфин — добави той. — Ти можеше да промениш решението на момчето, ако се беше застъпил за Сара.

— Последният път, когато защитих жена, Нейтън за малко не беше убит — отвърна Колин.

— Тогава той беше млад и глупав — каза Матю.

— Той все още е — заяви Джимбо. — Ти въобще не си изненадан, нали? — добави той. — С грубото си сърце предполагам, че си очаквал Сара да те предаде. Нали така?

Нейтън не слушаше приятелите си. Погледът му беше отправен към ъгъла, зад който току-що зави каретата. С поклащане на глава той се отърси от мислите си и се обърна, за да си тръгне.

— Къде отиваш? — извика Матю.

— Може би му е дошъл умът в главата — каза Джимбо, когато Нейтън пресече улицата. — Може би отива да се извини на Сара. Видя ли изражението на лицето ѝ, Матю? Чак мен ме заболя.

— Нейтън няма да се извини — каза Колин. — Той не знае как. Но той може би е достатъчно спокоен, за да я изслуша сега.

Сара нямаше представа, че Джимбо и Матю са я защитили. Тя вярваше, че всички я обвиняват. Тя беше толкова разстроена, че кръстосваше напред-назад кантората. Все още виждаше изражението на лицето на Нейтън, когато призна, че знае за баща му.

Той вярваше, че го е предала.

Сара никога не се беше чувствала толкова самотна. Тя не знаеше къде да отиде, към кого да се обърне, какво да прави. Тя не можеше да мисли. Мечтите ѝ, че ще прекара живота си в рая с мъжа, когото обича, се бяха сгромолясали.

Нейтън никога не я беше обичал. Точно както бяха казали роднините ѝ. Той искаше само подаръка на краля. Тя си спомни за често повтаряните натяквания, когато лъжите трябваше да я настроят срещу него. Но сега тя знаеше.

Господи, каква глупачка е била.

Болката беше толкова непоносима, толкова съкрушителна, че Сара даже не можеше да мисли за нея. Тя си спомни за жестоките заплахи, които баща ѝ отправи към Джейд — сестрата на Нейтън. Тя никога не я беше виждала, но знаеше, че неин дълг е да я предупреди, за да може тя да се подготви.

Това хрумване ѝ помогна да вземе решение и да действа. Никой не забеляза, когато тя излезе. Всички бяха прекалено заети да се препират. Тя сви зад ъгъла и щом се скри от очите им, започна да тича. Сара веднага се загуби, но продължи да тича, докато имаше дъх.

Господ беше милостив към нея, защото тя видя един файтон на средата на улицата само на половин пряка разстояние. От него слизаше пътник. Докато той бъркаше из джобовете си за монети, Сара се отправи натам.

Тя нямаше никакви пари в себе си, нито пък знаеше къде отива. Липсата на средства беше непознато за нея безпокойство, а кочияшът

трябваше да прояви отговорност и да намери сам адреса.

— Градската къща на графа на Кейнууд, ако обичате — извика тя.

Сара се качи във файтона и се сгуши в ъгъла. Тя се страхуваше, че Нейтън може да е изпратил някой от хората си след нея.

Кочияшът насочи файтона към тази част на града, която в неговите представи беше определена за благородниците, но все пак се наложи да пита минувачите за пътя, преди да намери адреса, който му съобщи клиентката.

Тя използва времето, за да успокои стомаха си, като поемаше дълбоко въздух и се молеше да не се разболее.

Нейтън нямаше представа, че Сара не го чака в кантората. Той се опита да се отърси от гнева си, преди отново да разговаря с нея. Той не искаше да я разстройва повече. Господи, той не можеше да си представи какъв е бил животът ѝ с такива зли роднини.

Джимбо започна съвсем сериозно да му натяква.

— Не я виня, че е казала — каза Нейтън. — Разбирам грешката ѝ. Не съм изненадан. Сега, ако престанеш да се заяждаш, ще отида и ще ѝ кажа, че съм ѝ простил. Това задоволява ли те?

Джимбо кимна. Нейтън пресече улицата и влезе в кантората. Той бързо осъзна, че жена му не е там, но все пак погледна в задното помещение, за да е напълно сигурен.

Обзе го паника. Той знаеше, че не е отишла с баща си и това означаваше, че тя просто си е отишла.

Мисълта, какво може да се случи на сама жена в тази част на града, го ужаси. Ревът му разтърси квартала. Той трябваше да я намери.

Тя имаше нужда от него.

ГЛАВА 13

Сара плака през целия път. Когато файтонът спря пред една тухлена къща, тя се опита да се овладее. Но когато нареди на кочияшът да чака, гласът ѝ едва се чуваше.

— Ще се бавя само минута — обеща тя. — Отивам на друго място, след като приключа тук, и ще удвоя заплащането, ако бъдеш търпелив.

— Ще чакам, колкото е необходимо — каза кочияшът.

Сара се засили по стълбите и почука на вратата. Тя искаше да влезе в къщата, преди да я забележи някой от роднините ѝ, а също така се опасяваше смелостта ѝ да не я напусне, преди да завърши мисията си.

Висок и надменен мъж с бръчки в ъгълчетата на очите отвори вратата. Той изглеждаше глуповато, но блясъкът в очите му показваше, че е с благ нрав.

— Мога ли да ви бъда полезен, мадам? — попита икономът високомерно.

— Трябва незабавно да вида лейди Джейд, сър — отговори Сара.

Тя хвърли бърз поглед през рамо, за да се убеди, че не я наблюдават и добави:

— Пуснете ме вътре.

Икономът едва успя да се отмести от пътя ѝ и Сара префуча край него, след което шепнешком му нареди да затвори вратата и да я заключи.

— Моля се господарката ви да е вкъщи — каза тя. — Не знам какво ще правя, ако я няма.

Тази възможност беше толкова неприятна, че очите ѝ се насълзиха.

— Лейди Джейд си е вкъщи — каза ѝ икономът.

— Слава Богу.

Една усмивка смекчи изражението на възрастния мъж.

— Да, мадам, аз често благодаря на Бога, че ми я е изпратил. Сега — добави той по-рязко, — за кого да съобщя на господарката си?

— Лейди Сара — отвърна Сара и изведнъж сграбчи ръката му. — И моля ви побързайте. С всяка секунда ставам по-страхлива.

Икономът беше обзет от любопитство. Нещастната и объркана жена се опитваше да му счупи ръката.

— Ще се опитам да побързам, лейди Сара — заяви той. — Веднага, щом пуснете ръката ми.

До този момент тя не осъзнаваше, че го държи и веднага се отдръпна.

— Много съм разстроена, сър. Моля да извините нахалството ми.

— Разбира се, мила госпожо — отвърна икономът. — Случайно да имате фамилно име?

Този въпрос ѝ дойде вече много. За ужас на иконома тя избухна в сълзи.

— Преди се казвах лейди Сара Уинчестър, но това се промени и станах лейди Сара Сент Джеймс. Сега това също ще се промени — проплака тя. — От утре не знам какво ще бъде името ми. Блудница, предполагам. Всеки ще вярва, че съм живяла в грях, но аз не съм, сър. Не съм — прошепна тя. — Не съм грешна.

Тя млъкна, за да избърше сълзите си с носната кърпичка, която ѝ подаде икономът.

— О, вие също можете да ме наричате блудница и да приключваме с това. Ще трябва да свиквам.

Сара изведнъж осъзна, че се държи като истинска глупачка. Икономът бавно започна да се отдалечава от нея. Той сигурно си е помислил, че е пуснал някаква луда жена в дома на господарите си.

Графът на Кейнууд току-що беше излязъл в коридора от задната част на къщата, където се намираше библиотеката, когато чу икономът му Стернс да пита гостенката за пълното ѝ име. Странният отговор го накара да се спре.

Сара подаде мократа носна кърпичка на иконома и като се опита да го заобиколи, каза:

— Сега осъзнавам, че не трябваше да идвам тук. Ще изпратя писмо на господарката ти. Предполагам, че лейди Джейд е прекалено заета, за да се срещне с мен.

— Задръж я, Стернс — извика графът.

— Както желаете — отвърна икономът и ръцете му хванаха раменете на Сара. — Сега какво, господарю? — попита той.

— Обърни я.

Не беше необходимо Стернс да насилва Сара. Тя се обърна без подкана.

— Вие съпругът на лейди Джейд ли сте? — попита тя, когато видя високия мъж, който се беше облегал на една колона.

— Разрешете да ви представя своя господар, графът на Кейнууд — заяви тържествено икономът.

Икономът се запъна, но със същия тържествен глас добави:

— Господарю, представям ви лейди Сара Блудницата.

Тя почти припадна и Стернс се протегна, за да я подкрепи.

— Това беше само шега, госпожо. Не можах да се въздържа.

Съпругът на Джейд се приближи, като ѝ се усмихваше. Това ѝ помогна.

— Можете да ме наричате Кейн — каза ѝ той.

— Аз съм съпругата на Нейтън — отвърна тя.

Усмивката му беше толкова нежна, толкова мила.

— Досетих се — каза той, — веднага, щом видях колко сте разстроена. Също така чух част от обяснението ви, че сте станала Сент Джеймс — добави той като видя объркването ѝ. — Добре дошла в семейството ни, Сара.

Той хвана ръката ѝ и нежно я стисна.

— Жена ми чака с нетърпение да те види. Стернс, отиди и доведи лейди Джейд, ако обичаш. Сара, ела с мен в гостната. Можем да се опознаем, докато чакаме жена ми.

— Но, сър, това не е светско посещение — каза Сара.

— Като чуете причината за посещението ми, и двамата ще искате да ме изхвърлите.

— Срамота е да мислиш, че сме толкова негостоприемни — отвърна той, като ѝ намигна и я придърпа до себе си. — Сега сме семейство, Сара. Наричай ме Кейн, а не сър.

— Няма да бъда дълго част от семейството — прошепна тя.

— Стига, стига, не започвай да плачеш отново. Не може да е толкова лошо. Дошла си да се оплачеш от Нейтън, така ли? Питам се какво ли е направил.

Усмивката му показваше, че я предизвиква. Само споменаването на името на съпруга ѝ я накара да заплаче отново.

— Той не е направил нищо — каза Сара през сълзи. — Освен това, никога няма да се оплача от съпруга си, ако съм недоволна от него. Няма да е почтено.

— Значи почтеността е важна за теб? — попита той.

Тя кимна, след което се намръщи.

— Също така и да имаш пълно доверие в другия — промърмори тя. — Някои имат, други не.

Кейн не беше сигурен, че разбира за какво говори тя.

— Ти имаш ли? — попита той.

— Не, вече нямам — заяви Сара. — Научих си урока.

Кейн все още ле знаеше за какво говорят.

— Не съм дошла тук да говоря за Нейтън — заяви тя. — Бракът ни скоро ще бъде прекратен. Вие също можете да разберете това след малко.

Кейн положи значителни усилия, за да сдържи усмивката си. Значи в крайна сметка това бяха семейни недоразумения.

— Нейтън понякога може да бъде труден за издържане — каза той.

— Това той наистина може, съпруге.

Когато лейди Джейд влезе в стаята, Кейн и Сара едновременно се обърнаха към вратата.

Сара реши, че сестрата на Нейтън е най-красивата жена, която някога е виждала. Тя имаше изумителна кестенява коса, очите ѝ бяха зелени като на Нейтън и изглеждаше съвършена. Сара се почувства съвсем обикновена в сравнение с нея.

Тя се отърси от впечатлението, предизвикано от появата на Джейд и започна искрено да се моли тя да не е толкова избухлива като брат си.

— Дойдох с ужасяващи новини — каза Сара.

— Вече знаем, че си омъжена за Нейтън — каза малко мързеливо Кейн. — Не може да има нещо по-ужасяващо от това за теб, Сара. Приеми нашите съболезнования.

— Колко непочтено от твоя страна — отвърна Джейд. Усмивката ѝ показваше, че изобщо не е раздразнена от забележката на мъжа си. — Кейн обича брат ми — каза тя на Сара, — но не иска да го признае.

Тя отиде до Сара и я целуна по бузата.

— Ти не си това, което очаквах — каза тя. — Това ми харесва. Къде са ти преструвките? Много се радвам да се запознаем най-накрая, Сара. Къде е Нейтън? Ще дойде ли скоро?

Тя поклати глава. Изведнъж усети, че краката не я държат и се свлече върху най-близкия стол.

— Не искам никога повече да го виждам — прошепна тя. — Освен за да му кажа, че не искам повече да го виждам. О, не знам откъде да започна.

Джейд и Кейн се спогледаха, след което Кейн промърмори думите семейни проблеми като предположение за проблема. Джейд кимна, преди да седне на брокатеното канапе и потупа възглавничката до нея. Кейн веднага седна до жена си.

— Независимо какво е направил той, Сара, сигурна съм, че двамата ще го преодолеете за наша обща радост.

— Мъжът ми и аз се карахме през цялото време в началото на брака ни — добави Джейд.

— Не, скъпа, ние се карахме, преди да се оженим, а не след това — каза Кейн.

Сара изтърси:

— Не съм дошла да обсъждам брака си. Не, аз... защо не съм това, което си очаквала?

Джейд се усмихна.

— Страхувах се, че ще бъдеш доста... въздържана. Много от дамите в нашето общество се стремят да бъдат лекомислени. Те стигат доста далече, преструвайки се на отегчени. Ти, от друга страна, изглеждаш напълно искрена.

— Ти сигурно добре допълваш Нейтън.

— Отказвам да говоря за Нейтън — каза Сара. — Дойдох тук, за да ви предупредя. Трябва да се подгответе за скандал.

Кейн се наведе напред.

— Какъв скандал?

— Трябва да започна от началото, за да разберете — прошепна Сара и постави ръце в скута си. — Знаете ли за условията, залегнали в брачния договор на мен и Нейтън?

Те и двамата поклатиха глави. Сара въздъхна.

— Крал Джордж решил да сложи край на враждата между семействата на Уинчестър и Сент Джеймс. Затова нареди брака между Нейтън и мен, като задели настрана голямо количество злато и парче земя, което се намира между имотите на двете фамилии. Враждата датира от началото на средните векове — добави тя. — Но това сега не е важно. Земята всъщност е по-важна от златото, защото е плодородна и планинската вода, която тече през нея, напоява полята на двете имения. Който притежава земята, може лесно да опустоши и двете имения, като спре водата. Според брачния договор златото става притежание на Нейтън веднага, щом ме вземе за жена. Когато го даря с наследник, земята също става наша.

Кейн не можеше да повярва.

— Колко голяма си била, когато този брачен договор е бил подписан?

— На четири години. Баща ми подписа вместо мен, разбира се. Нейтън е бил на четиринадесет години.

— Но това е... абсурдно — каза Кейн. — Не е възможно това да е законно.

— Кралят го обяви за законно. Епископът беше с него и той благослови брака.

Сара не можеше да погледне Кейн и Джейд. Лесната част на обяснението ѝ свърши и тя трябваше да премине към същността, а това вече не беше лесно. Тя сведе поглед към скута си.

— Ако аз наруша брачния договор, Нейтън ще вземе всичко. Ако той го наруши, аз, или по-скоро семейството ми, ще получим всичко. Това беше много коварна игра, която играеше с нас кралят.

Ти и Нейтън сте били негови заложници, така ли? — попита Кейн.

— Да, предполагам, че сме били — съгласи се Сара. — Но вярвам, че подбудите на краля са били благородни. Той имаше манията, че всички трябва да се разбират и да живеят в мир. Смятам, че ни е мислил доброто.

Кейн не се съгласи с тази оценка, но запази мнението за себе си.

— Аз те разсеях — каза той. — Моля да продължиш с разказа си, Сара. Виждам колко те е разтревожило всичко това.

Тя кимна.

— Нейтън дойде да ме вземе преди три месеца. Ние отплавахме с един кораб и току-що се върнахме в Лондон. Баща ми ни чакаше.

— Какво стана след това? — попита Кейн, когато Сара замълча.

— Баща ми искаше да се върна вкъщи с него.

— И? — отново я подкани той.

— Кейн — намеси се Джейд, — очевидно е, че не е отишла с баща си. За Бога, тя е тук с нас. Сара, не мога да разбера защо баща ти ще иска да се върнеш вкъщи. По този начин ще нарушиш брачния договор, нали? Нейтън ще получи всичко и не мога да си представя, че едни Уинчестър ще допуснат това да се случи. Освен това предполагам, че с Нейтън сте живели като мъж и жена. Прекалено късно е, нали така?

— Скъпа, остави Сара да обясни — предложи Кейн. — Тогава ще ѝ зададем въпросите си.

— Баща ми е намерил начин хем да наруши брачния договор, хем да получи подаръка — каза Сара.

— Как? — попита Джейд.

— Той е открил нещо ужасно за баща ти — прошепна Сара. Тя си позволи да хвърли бърз поглед на Джейд и видя тревогата в очите ѝ. — Знаеш ли за дейността на баща си?

Джейд не отговори.

— Много е трудно — прошепна Сара.

Кейн вече не се усмихваше.

— Какво точно е открил баща ти?

— Че графът на Уейкърсфийлд е предал страната си.

Двамата съпрузи мълчаха в продължение на минута.

Кейн прегърна жена се, за да се опита да я успокои.

— Съжалявам, че трябваше да ти кажа за баща ви — прошепна Сара. Терзанията ѝ бяха очевидни. — Но вие трябва да се опитате да не го осъждате. Вие не можете да бъдете сигурни за обстоятелствата, които са го тласнали по този път.

Сара не знаеше какво друго да каже. Лицето на Джейд пребледня и тя изглеждаше като болна. Сара се усещаше по същия начин.

— Това щеше да излезе наяве рано или късно — каза Кейн.

— Значи вие сте знаели? — попита Сара.

Джейд кимна.

— С Нейтън знаем за баща ни от дълго време — тя се обърна към мъжа си. — Греша, Кейн. Тайната никога не трябваше да излезе наяве — тя отново се обърна към Сара. — Как е научил баща ти?

— Да, как е научил? — попита Кейн. — Досиетата са заключени в трезори. Увериха ме, че никой никога няма да научи.

— Нейтън вярва, че аз съм научила и съм писала на родителите си — каза Сара.

— Ти знаеше ли? — попита Джейд.

— Същия въпрос ми зададе и брат ти — каза Сара. Тъгата в гласа ѝ разкриваше болката, която изпитва. — За малко да излъжа Нейтън, защото той ме гледаше по такъв страшен начин.

— Знаеше ли? — попита отново Джейд. — И ако си знаела, Сара, откъде си научила?

— Да, знаех за баща ти, Джейд. Не мога да ти кажа как съм научила, защото ще е непочтено.

— Непочтено? — Джейд щеше да скочи от мястото си, ако съпругът ѝ не я беше задържал. — Да кажеш на семейството си — това аз наричам непочтено — извика тя. — Как си могла да направиш такова нещо, Сара? Как си могла?

Сара дори не се опита да се защити. Собственият ѝ съпруг не ѝ вярваше, защо би ѝ повярвала сестра му? Тя стана и се постара да погледне Джейд.

— Чувствах, че е мой дълг да дойда да ви предупредя — каза тя с равен глас. — Бих се извинила заради семейството си, но аз реших да се отрека от него и това няма да намали страданията ми. Благодаря, че ме изслушахте.

Тя се отправи към коридора.

— Къде отиваш сега? — провикна се Кейн. Той се опита да стане, но жена му го задържа, като го дръпна за ръката.

— Трябва да се уверя, че майка ми е добре — обясни Сара. — След това си отивам.

След тези думи Сара отвори вратата и си тръгна.

— При положение, че се е отрекла от семейството си — промърмори Джейд. — Кейн, остави я да си върви. Не искам никога повече да я виждам. Господи, трябва да намерим Нейтън. Той сигурно е ужасно разстроен от това предателство.

Кейн се намръщи.

— Не мога да повярвам в това, което чувам — каза той. — Ако говориш за скандала, който ще избухне, то Нейтън няма да е разстроен. Семейство Сент Джеймс е с достатъчно опетнена репутация, не помниш ли? За Бога, помисли за това. Никога не те е интересувало какво говорят другите. Откъде тази внезапна промяна?

— Все още не ме вълнува каква мислят другите, освен ти, скъпи. Говоря за предателството на Сара. Тя е предала брат ми и затова предполагам, че е много разстроен.

— Ти намираш, че е виновна, така ли?

Този въпрос я накара да замълчи. Тя започна да кима в знак на съгласие, след което поклати глава.

— Нейтън я е преценил — каза тя. — Сара каза, че той вярва, че тя го е предала.

— Не — каза Кейн. — Тя каза, че той я е попитал дали е знаела за баща ти. Джейд, не можеш да си сигурна какво мисли той, докато не го попиташ. Брат ти е един от най-недоверчивите хора, които познавам, но от теб очаквах повече.

— О, Кейн, аз реших, че е виновна, нали? Аз само предположих... и тя не се защити.

— Защо би трябвало да го направи?

— Тя ни каза, че си отива. За една жена, която твърди, че се е отказала от семейството си... ти мислиш, че е невинна, нали?

— Досега направих само едно заключение — Сара обича Нейтън. Всичко, което трябва да направиш, е само да я погледнеш, и ще разбереш. Щеше ли да дойде да ни предупреди, ако не я беше грижа за брат ти, скъпа? Сега ме пусни, ако обичаш. Ще отида да я доведа.

— Закъсняхте, господарю — извика Стернс от коридора. — Файтонът току-що тръгна.

— Защо не я спря? — попита Кейн, тичайки към вратата.

— Бях зает да подслушвам — призна икономът, — освен това не знаех, че искате да я спра — той погледна към господарката си. — Предполагам не възразявате, че дадох на снаха ви няколко шилинга. Лейди Сара не разполагаше със средства, а й трябваха пари, за да плати на кочияша.

Думкане по главния вход прекъсна разговора. Преди Стернс или Кейн да могат да отворят, вратата широко зейна и Нейтън нахълта в

коридора. С него имаше няколко от малкото мъже, които можеха да уплашат Стернс, и маркизът на Сент Джеймс беше един от тях, затова икономът бързо направи път на едрия мъж.

Нейтън поздрави с рязко кимване на глава.

— Къде е сестра ми?

— Радвам се да те видя отново, Нейтън — каза Кейн. — Какво те води насам днес? Да не си дошъл да видиш кръщелницата си? Оливия спи, но съм сигурен, че виковете вече са я събудили.

— Нямам време за любезности — отвърна Нейтън. — Оливия е добре, нали?

В отговор на този въпрос откъм стълбите долетя детски плач. Стернс се намръщи на маркиза и се отправи нататък.

— Ще се погрижа за госпожицата — заяви той. — Тя ще иска да я полюлея, преди да заспи отново.

Кейн кимна в знак на съгласие. Икономът беше по-скоро член на семейството, отколкото слуга, и беше поел грижите за малката Оливия. Те се разбираха много добре и Кейн не беше сигурен кой от двамата е по-привързан към другия.

Кейн се обърна, за да скастри подобаващо Нейтън за това, че е смутил съня на дъщеря му, но когато видя изражението на зет си, промени решението си. Това беше изражение, каквото Кейн никога по-рано не беше виждал върху лицето на брата на Джейд. Нейтън изглеждаше изплашен.

— Джейд е в гостната — каза той на Нейтън.

Тя стана от канапето, когато брат ѝ влезе в стаята.

— О, Нейтън, слава Богу, че си тук.

Нейтън застана пред сестра си.

— Седни — нареди ѝ той.

Тя веднага се подчини. Нейтън скръсти ръце зад гърба си и каза:

— Дръж се. Уинчестър са научили за баща ни и е само въпрос на време, когато ще бъдеш силно унижена. Схващаш ли?

Когато тя кимна, той се обърна и се опита да си тръгне.

— Чакай — извика, Джейд. — Нейтън, трябва да говоря с теб.

— Нямам време — отвърна брат ѝ.

— Винаги си говорил малко — каза Кейн. — Защо бързаш?

— Трябва да намеря жена си — почти изкрещя Нейтън. — Тя изчезна.

Той беше вече пред входната врата, когато думите на Кейн го спряха.

— Прекрасната ти съпруга току-що беше тук.

— Сара е била тук?

— За Бога, Нейтън, трябва ли да викаш всеки път, когато си отвориш устата? Влез вътре.

Звукът от рева на Оливия беше последван от затръшване на врата на горния етаж. Стернс очевидно ги предупреждаваше да говорят тихо.

Нейтън се върна в коридора.

— Какво е правила жена ми тук?

— Искаше да говори с нас.

— Защо я пуснахте, човече? По дяволите, къде отиде тя?

Кейн избута зет си отново в стаята и затвори вратата, преди да отговори.

— Сара дойде да ни предупреди. Тя не беше толкова безцеремонна като теб.

— Каза ли къде отива?

Джейд побърза и хвана ръката на брат си, за да не си тръгне. Тя започна да отговаря, но спря, когато Кейн поклати глава.

— Ще ти кажем къде отиде Сара, след като седнеш и поговориш с нас — каза Кейн. — Като начало, Нейтън, трябва да се държиш прилично. Разбра ли?

— Нямам време за това. Трябва да намеря Сара. Трябва ли да ти счупя ръката, за да получа нужната информация?

— Сара е на сигурно място — каза Кейн. Освен ако вълците наистина изядат децата си, помисли той. Той прегърна Джейд през рамо и я отведе до канапето.

Кейн забеляза, че Нейтън не ги последва.

— Седни — нареди той с много по-твърд глас. — Имам да ти задам няколко въпроса, Нейтън, и няма да ти кажа къде е Сара, докато не получа няколко отговора.

Нейтън знаеше, че е безсмислено да спори. Ако пребие зет си, това нямаше да му помогне с нищо. Кейн също щеше да го нарани, щеше да загуби ценно време, а когато боят приключи, Кейн щеше да продължава да упорства.

Това беше само една от няколко причини, поради които Нейтън се възхищаваше от мъжа на сестра си.

— Защо, по дяволите, не приличаш повече на Колин? — попита той, седна и се загледа в Кейн. — Джейд, омъжила си се не за този брат, за когото трябва. Колин е значително по-приемлив.

Сестра му се усмихна.

— Не съм се влюбила в Колин, Нейтън. — Тя погледна мъжа си.

— Мисля, че никога не съм виждала Нейтън толкова обезпокоен.

А ти?

— Добре — измърмори Нейтън. — Задавайте ми въпросите си.

— Кажи ми как Уинчестър са научили за баща ти?

Нейтън сви рамене.

— Сега не е важно как са открили истината.

— По дяволите, не е — намеси се Кейн. — Вярваш ли, че Сара е казала на семейството си?

— Вероятно тя е казала — отвърна Нейтън.

— Защо? — попита Джейд.

— Защо е казала или защо вярвам, че е тя? — попита Нейтън.

— Защо вярваш, че тя е казала? — поясни Джейд. — И престани да шикалкавиш, Нейтън. Виждам, че темата ти е неприятна. Няма да кажа на никого, така че можеш да ми отговориш направо.

— Сара е жена — каза Нейтън.

Той осъзна безсмислието на тези думи толкова бързо, колкото и сестра му.

— Аз съм жена — каза Джейд. — Какво общо има това с проблема, който разискваме?

— Да, разбира се, че си жена — отвърна Нейтън. — Но ти си различна. Ти не се държиш като такава.

Тя не знаеше дали току-що я бяха обидили или й бяха направили комплимент, и погледна мъжа си, за да се ориентира по реакцията му.

Изражението на Кейн показваше, че е раздразнен.

— Нейтън, нищо ли не си научил за жените през времето, прекарано със Сара?

— Кейн, аз не я осъждам — каза Нейтън. — Аз съм все още малко ядосан, но само, защото тя не призна, че им е казала. Тя не трябваше да ме лъже. Все пак — добави той — тя може би...

— Нека позная — прекъсна го Кейн. — Тя може би не е могла да се въздържа.

— Твоите възгледи относно жените са ужасни — каза Джейд. — Нямах представа, че си станал толкова неопитен. — Тя осъзна, че е повишила тон и попита по-спокойно: — Само защото тя е Уинчестър, затова ли имаш толкова малко вяра в нея?

Кейн изсумтя.

— Не е ли малко като присмал се хърбел на щърбел. Ако Нейтън няма доверие на жена си заради семейството ѝ, то със сигурност и тя не би трябвало да му има доверие.

С всеки следващ въпрос Нейтън се чувстваше все по-неудобно. Семейството му се опитваше да го накара да преоцени възгледите си, към които се беше придържал дълго време.

— Разбира се, че Сара вярва в мен — промърмори той. — Както казах по-рано, аз не я осъждам.

— Ако още веднъж кажеш, че тя не е могла да се въздържа, предполагам, че ще се опитам да те удуша, Нейтън — заяви Джейд.

Нейтън поклати глава.

— Тези въпроси са безсмислени.

Той се опита да стане, но следващият въпрос на Кейн го спря.

— Ами ако е невинна? Нейтън, осъзнаваш ли какво означава това?

По скоро тонът на Кейн, отколкото самият въпрос привлече вниманието на Нейтън.

— Какво имаш предвид?

— Имам предвид, че ако грешиш относно Сара, то някой друг се е добрал до досието на баща ти. А това означава, че някой във военното министерство е нарушил разпоредбите и е проникнал в трезора. Може би имаме работа с още един предател. В този сейф са най-строго охраняваните тайни на Англия. Нейтън, твоето досие е там, а също така и моето, и това на Колин. Ние всички сме в опасност.

— Това са само предположения — заяви Нейтън.

— Не, братко, ти правиш предположения — прошепна Джейд. — Кейн, трябва възможно най-бързо да откриеш истината.

— По дяволите, наистина ще я открия — заяви Кейн и отново погледна Нейтън. — Сара ни каза, че си отива. Помислихме, че си

отива вкъщи. Но тук има някакво противоречие, защото тя каза, че иска да види майка си и след това да си отиде.

— Тя също каза, че се е отрекла от семейството си. Имам чувството, че и ти беше включен, Нейтън — каза Джейд.

Брат ѝ вече беше стигнал до коридора.

— Ако се наложи да разруша къщата на Уинчестър, ще го направя — изрева той.

— Идвам с теб — заяви Кейн. — Там може да те чака повече от един Уинчестър.

— Не ми трябва помощта ти — отвърна Нейтън.

— Не ме интересува дали ти трябва или не — каза Кейн. — Ти я имаш.

— По дяволите, не ми трябва никой да участва в моите битки.

Кейн не се отметна.

— Ще оставя за теб най-голямата битка, братко, но идвам с теб при Уинчестър.

Стернс току-що беше започнал да слиза по стълбите, когато Нейтън изкрещя.

— За какво, по дяволите, говориш, Кейн?

Детски плач отекна в коридора. Без да спира, Стернс се обърна и отново започна да се качва по стълбите.

— Коя е най-голямата битка? — пожела да узнае Нейтън, докато отваряше външната врата.

Кейн го следваше по петите.

— Битката да спечелиш сърцето на Сара отново — отвърна той.

Нейтън сериозно се разтревожи, но незабавно потисна това чувство.

— По дяволите, Кейн, говори по-тихо. Стряскаш кръщелницата ми.

Кейн изпита желание да удуши зет си.

— Нейтън, надявам се Сара да те накара да страдаш. Ако на този свят има някаква справедливост, ти трябва на колене да молиш Сара да ти прости.

Не се наложи Нейтън да разрушава дома на Уинчестър, но разби няколко заключени врати. Докато Кейн наблюдаваше от коридора, Нейтън методично претърсваше всяка стая от пода до тавана. Късметът беше на негова страна. Графът и дъщеря му Белинда не бяха

в къщата. Нейтън предположи, че търсят Сара, но поне не беше необходимо да очаква намеса от тяхна страна. Това, разбира се, нямаше да го спре, но можеше да го забави.

Майката на Сара също не му попречи. Крехката сивокоса жена обикаляше около камината във всекидневната и просто чакаше, докато маркизът изпълни задачата си.

Лейди Виктория Уинчестър можеше да спести доста време на Нейтън, ако просто му беше казала, че Сара е била за кратко при нея и вече си е тръгнала, но маркизът на Сент Джеймс стресна плахата жена и тя не можа да събере смелост или просто беше изгубила гласа си.

Кейн и Нейтън вече си тръгваха, когато майката на Сара ги повика.

— Сара беше тук, но си тръгна преди около двадесет минути.

Нейтън беше забравил, че жената е във всекидневната. Той се отправи към нея, но се спря по средата на стаята, когато тя се отдръпна от него.

— Каза ли къде отива? — попита той меко и направи още една крачка към нея. — Госпожо, няма да ви нараня. Тревожа се за Сара и бих желал да я намеря колкото може по-бързо.

Благият му глас ѝ помогна да възвърне самообладанието си.

— Защо искате да я намерите? Тя ми каза, че не ви е грижа за нея, сър.

— През последните седмици непрекъснато ми повтаряше, че ме е грижа — отвърна той.

Майката на Сара бавно поклати глава. Тъгата в очите ѝ беше очевидна. На пръв поглед тя приличаше на сестра си Нора, но в Нора имаше жажда за живот, докато майката на Сара приличаше на изплашена и съкрушена жена.

— Защо искате да откриете Сара?

— Защо? Защото ми е жена — отвърна Нейтън.

— Истина ли е, че искате Сара само, за да получите подаръка на краля? Моята Сара е решена да намери начин да получите и земята, и съкровището, сър. Но тя не иска нищо от вас.

Очите на възрастната жена се напълниха със сълзи.

— Вие унищожихте нейната невинност. Тя имаше такава вяра във вас през всичките тези години. Ние и двамата причинихме зло на Сара.

— Сара винаги е говорила хубаво за вас, госпожо — каза Нейтън.
— Тя не мисли, че сте ѝ причинили зло.

— Наричах я миротвореца ми — каза тя. — Когато порасна, тя често поемаше моите битки. Така беше много по-лесно, разбирате ли.

— Не разбирам — каза Нейтън. — Какви битки?

— Просто семейни караници — отговори тя. — Мъжът ми Уинстън често въвличаше брат си Хенри в семейните ни спорове. Сара се застъпваше за мен, за да изравнява съотношението на силите.

Нейтън поклати глава. Той беше решил, че майката на Сара няма дух, но тя изпъна снага и се намръщи срещу него.

— Сара заслужава да намери спокойствие и радост. Тя няма да се примири като мен. Тя също така няма да се върне тук. Тя е много разочарована от всички нас.

— Госпожо, трябва да я намеря.

Страданието му я трогна.

— Вие значи се тревожите за нея? Значи ви е грижа, макар и съвсем малко?

Нейтън кимна.

— Разбира се, че се тревожа. Сара има нужда от мен.

Лейди Виктория почти се усмихна.

— Може би вие също имате нужда от нея — отбеляза тя. — Тя ми каза, че си отива вкъщи — добави тя. — Предположих, че това означава да се върне при вас. Тя каза, че имало още няколко неща да свърши, преди отново да напусне Лондон.

— Тя няма да напуска Лондон — заяви твърдо Нейтън.

Кейн се приближи.

— Възможно ли е да е отишла в градската ви къща? — попита зет му.

Нейтън се намръщи.

— Аз нямам градска къща, не помниш ли? Тя беше опожарена до основи от няколко от приближените на баща ми.

Кейн кимна.

— По дяволите, Нейтън, къде другаде би могла да отиде? Къде тогава е домът ти?

Нейтън се обърна към майката на Сара.

— Благодаря ви, че ми помогнахте. Ще ви изпратя съобщение веднага, щом намеря Сара.

Очите на жената се насълзиха отново. Тя напомняше на Нейтън за Сара и той ѝ се усмихна. Сега той знаеше от кого е наследила съпругата му склонността да плаче за най-малкото нещо.

Лейди Виктория хвана Нейтън под ръка и го изпрати до външната врата.

— Още откакто беше малко момиче Сара ви обича. О, тя го признаваше само на мен, разбира се. Останалите от семейството щяха да ѝ се присмиват. Тя винаги мечтаеше. Вие бяхте нейния рицар в блестящи доспехи.

— Те потъмняват с всяка измината минута — каза Кейн.

Нейтън пренебрегна тази обида.

— Благодаря ви още веднъж, лейди Уинчестър.

Кейн беше изненадан от нежния глас на Нейтън. Когато той се поклонил на възрастната жена, Кейн направи същото.

Бяха стигнали вече средата на стълбите, когато майката на Сара прошепна.

— Името му е Грант. Лутер Грант.

И двамата се обърнаха.

— Какво казахте? — попита Нейтън.

— Мъжът, който ни каза за баща ви — обясни майката на Сара.

— Името му е Лутер Грант. Той работи като пазач и мъжът ми му плати богато, за да види досиетата. Това е всичко, което успях да дочуя — добави тя. — Това ще ви помогне ли?

Нейтън не можеше да проговори. Кейн кимна.

— Благодаря ви, това ще ни спести много време.

— Защо ни казахте? — попита Нейтън.

— Защото стореното е грях пред Бога. Този път Уинстън отиде прекалено далеч. Съпругът ми е обзет от алчност и не го интересува какви беди ще причинят плановите му на другите. Не мога да позволя Сара отново да бъде жертвено агне. Моля ви, не казвайте на никого, че аз съм ви казала. Ще ми бъде тежко.

Майката на Сара затвори вратата, преди някой от мъжете да може да ѝ обещае, че няма да споменават името ѝ

— Тя е ужасена от мъжа си — прошепна Кейн. — Поболявам се от мъката в очите ѝ. Нито една жена не трябва да прекара живота си в страх.

Нейтън кимна. Мислите му обаче не бяха при майката на Сара и когато се обърна към Кейн, той не можа да скрие страха си.

— Къде да я търся сега, Кейн? Къде може да е отишла? Господи, ако нещо ѝ се случи, не знам какво ще правя. Свикнах тя да е до мен.

Кейн осъзна, че това е най-близкото до истината, което Нейтън щеше да признае. Той се питаше дали твърдоглавият му зет знае, че обича Сара.

— Ще я намерим, Нейтън — обеща той. — Мисля, че трябва първо да се върнем на доковете. Колин може да има някакви новини за нас. Някой от мъжете може да я е видял.

Нейтън се хвана за тази възможност като удавник за сламка. Той не каза нито дума, докато не стигнаха целта си. Страхът му го изнервяше и той не можеше да мисли спокойно.

Слънцето вече залязваше, когато стигнаха крайбрежието. Улиците бяха покрити с оранжеви сенки. В Смарагдова корабна компания бяха запалени свещи. Когато Нейтън и Кейн влязоха в кантората, Колин стана толкова бързо, че убийствена болка преряза ранения му крак.

— Някой откри ли Сара досега? — попита Кейн брат си.

Колин кимна.

— Тя ни намери — каза той.

Челото му беше покрито с капки пот и той дълбоко поемаше въздух, за да успокои болката. Нито Нейтън, нито Кейн казаха нещо за очевидното му страдание, защото и двамата знаеха, че съболезнованията им щяха да разгневят гордия мъж.

Нейтън изчака, докато лицето на Колин се отпусне малко и тогава попита:

— Как така тя ни намери?

— Тя се върна тук.

— Тогава къде, по дяволите, е тя? — попита Кейн.

— Тя пожела да я отведат вкъщи. Джимбо и Матю я придружиха. Сара е на борда на Морския ястреб.

Въздишката на облекчение на Кейн изпълни стаята.

— Значи тя смята Морския ястреб за свой дом, така ли?

Напрежението в гърдите на Нейтън започна да намалява. Той беше толкова облекчен, че Сара е на сигурно място, че буквално се

обля от студена пот. Той сграбчи носната кърпичка, която Колин извади от джоба на жилетката си и избърса челото си.

— Това е единственият дом, който сме имали досега — промърмори дрезгаво Нейтън.

— Предполагам това означава, че Сара не се сърди — каза Кейн. Той се облегна на бюрото и се усмихна на брат си. — Жалко тогава. С нетърпение очаквах да видя Нейтън да репетира.

— Да репетира?

— Да, как на колене моли за прошка.

ГЛАВА 14

Нейтън не можеше дълго да слуша празни приказки. Той трябваше да отиде при Сара, трябваше сам да се увери, че тя е добре. Това беше единственият начин да успокои биещото си сърце. Той трябваше да се убеди, че тя е на сигурно място.

Без да каже нито дума за довиждане, той остави Колин и Кейн и се отправи към Морския ястреб. Беше изненадан, когато откри, че по-голямата част от екипажа вече е на борда на кораба. Обикновено хората прекарваха първата нощ на пристанището и така се напиваха, че искаха да се бият с всичко, което се движи.

Част от хората дежуряха на трите палуби, докато останалите се бяха разположили в каюткомпанията. Някой от мъжете бяха опънали койките си на куките на тавана и спяха с ножове на кръста, за да бъдат готови в случай на нужда.

Койките се използваха само при лошо време или когато беше студено да се спи на палубата. Денят беше топъл — всъщност, беше изключително горещ ден — и Нейтън знаеше, че мъжете са там единствено от съображения за сигурност. Те пазеха господарката си.

Когато го забелязаха, те се измъкнаха от люлките си и се струпяха на стълбите.

Вратата към каютата беше отключена. Когато Нейтън влезе вътре, той веднага видя Сара. Тя спеше дълбоко по средата на леглото, като притискаше възглавницата до гърдите си. Тя беше оставила две запалени свещи в стъклените свещници и светлината им танкуваше по лицето ѝ и хвърляше причудливи сенки.

Ще трябва да проведе с нея още един разговор за опасността от пожар, помисли той. Тя винаги забравяше да изгаси свещите.

Нейтън тихо затвори вратата, след което се облегна на нея. Той толкова жадуваше да я види, че стоя там дълго време, гледайки я само как спи, докато страхът му накрая изчезна и вече не му беше толкова трудно да диша.

От време на време тя изхълцваше и Нейтън осъзна, че е заспала така, както е плакала.

От това се почувства ужасно виновен.

Той не можеше да си представи да изживее живота си, без тя да е до него. Господи, помогни му, Нейтън го беше грижа за нея.

Самопризнанието не беше толкова болезнено, колкото той беше очаквал. Никой не изтръгна душата от тялото му. Също толкова учудващо, колкото и самото самопризнание бе, че не удари и гръмотевица.

В края на краищата Кейн беше прав. Той е бил глупак. Как е могъл да бъде толкова сляп, толкова безразличен? Сара никога не би се опитала да го измами, тя е негов другар, а не враг. Мисълта да прекара остатъка от живота си, без да има възможност да ѝ крещи, беше толкова чудовищна, че той моментално я отхвърли.

Любовта ѝ го изпълни с нова сила. Той знаеше, че заедно те ще могат да се изправят срещу предизвикателството, независимо дали то идва от лагера на Сент Джеймс или от този на Уинчестър. Докато Сара е до него, Нейтън беше непобедим!

Мислите му се съсредоточиха върху това как би могъл да зарадва съпругата си. Той никога повече няма да ѝ повишава тон. Той ще започне да я нарича с тези смешни имена, с които е чувал другите мъже да наричат жените си. На Сара това сигурно щеше ѝ хареса.

Той най-накрая отмести погледа си от нея и огледа каютата. В нея цареше пълен хаос. Дрехите на Сара висяха до ризите му на закачалката.

Тя беше превърнала каютата в свой дом. Нещата ѝ бяха навсякъде. Четките и гребените ѝ от слонова кост, множество цветни шноли бяха разхвърляни по бюрото му. Тя беше изпрала част от бельото си и го беше простряла да съхне на едно въже, което преграждаше помещението от едната стена до другата. Нейтън трябваше да внимава с мокрите дрехи, докато събличаше ризата си. Той не можеше да мисли за нищо друго, освен да намери думите, с които да ѝ каже, че съжaliaва. Господи, ще бъде трудно. В живота си досега никога и от никого не бе искал извинение, но не можеше да допусне да се изложи.

Той се наведе да събуе ботушите си и бутна импровизираното въже за простиране. Една от копринените ризи на Сара започна да пада

и той се протегна, за да я хване, преди да падне на земята и едва тогава видя какво е използвала жена му за въже за простиране.

— Ти си направила от камшика ми въже за простиране!

Той всъщност не искаше да ѝ крещи, но беше толкова изненадан. Яростният му крясък обаче не я събуди. Сара промърмори нещо в съня си, след което се обърна по корем.

Само за минута той се успокои, след което можа да види смешната страна на тази ситуация. Все още не можеше да се усмихне, но вече не правеше гримаси. Утре, след като поговорят за опасностите от пожар, той ще ѝ спомене и за своето специално отношение към камшика си и ще я помоли да не го използва за такива недостойни неща.

Нейтън свали останалите си дрехи и се изтегна на леглото до Сара. Тя беше изтощена от страданията, които ѝ причиниха неговите и нейните роднини. Тя дори не се помръдна, когато той я прегърна.

Той не се осмели да я придърпа по-близо до себе си, защото знаеше, че когато тя се сгуши в него, той няма да може да овладее копнежа си да се люби с нея.

Намеренията му бяха почтени. Скоро обаче положението стана ужасно мъчително. Нейтън реши, че това е справедливо наказание за мъката, която ѝ е причинил. Единствената мисъл, която му помогна да преживее дългата нощ, беше, че на сутринта, когато Сара се събуди, тя ще разбере колко много го е грижа за нея.

Нейтън не можа да заспи до изгрев слънце. Той се пробуди няколко часа по-късно и се обърна, за да прегърне жена си.

Тя не беше там, дрехите също ѝ ги нямаше. Нейтън обу панталоните си и се качи на палубата да я търси.

Той откри първо Матю.

— Къде е Сара? — попита той. — Господи, нали не е в кухнята?

Морякът кимна по посока на кея.

— Колин дойде рано с някакви документи, които трябвало да подпишеш. Джимбо и Сара отидоха с него в кантората.

— Защо, по дяволите, не ме събудихте?

— Сара не позволи — обясни Матю. — Тя каза, че спиш като пребит.

— Тя е била... загрижена — промърмори Нейтън. — Оценявам това.

Матю поклати глава.

— Ако питаш мен, по-скоро тя искаше да не се срещнете — каза той. — И от начина, по който всички се нахвърлихме върху нея вчера, когато се върна в пристанището, ние всички се чувствахме малко виновни и решихме да оставим днес да бъде нейното.

— За какво говориш?

— Веднага, щом Джимбо видя Сара да слиза от файтона, той започна да я поучава за опасностите, които крие градът за жени, които пътуват сами.

— Е?

— След това дойде ред на Колин — продължи Матю. — След това Честър... или може би Айвън. Не мога да си спомня сега. Ей Богу, Нейтън, мъжете се бяха наредили и чакаха да им дойде редът, за да я поучават. Това беше гледка, която мислех, че никога няма да видя.

Нейтън си представи сцената и не можа да сдържи усмивката си.

— Мъжете са й верни — заяви той.

Той се обърна към стълбите, като възнамеряваше да отиде и да доведе жена си обратно. Изведнъж той се спря и се обърна.

— Матю? Как се чувстваше Сара тази сутрин?

Морякът се загледа в Нейтън.

— Тя не плачеше, ако за това се интересуваш. Ако питаш как се изглеждаше, то тя изглеждаше направо жалка.

Нейтън се върна при приятеля си и застана до него.

— Какво означава това?

— Съкрушена — промърмори Матю. — Ти си й разбил сърцето, момко.

Нейтън изведнъж си представи майката на Сара. Тя определено беше съкрушена жена и Нейтън знаеше, че мъжът й Уинстън е виновен за това. Господи, беше ли и той толкова лош? Тази мисъл го ужаси. Матю наблюдаваше изражението на Нейтън и беше изненадан да открие следи от несигурност върху лицето му

— Какво, по дяволите, да правя? — измърмори Нейтън.

— Ти си го разбил — отвърна Матю. — Ти го оправяй.

Нейтън поклати глава.

— Съмнявам се, че тя ще повярва нещо от това, което й кажа. Господи, не мога да я виня.

Матю поклати глава.

— Имаш ли все още поне малко вяра в нашата Сара?

Нейтън го погледна.

— Какво казваш? — попита той.

— Тя те обича от много години, Нейтън. Не вярвам, че може изведнъж да престане да те обича, независимо колко ужасно нещо си направил. Ти само трябва да ѝ покажеш, че имаш вяра в нея. Ако настъпиш цвете, ще го унищожиш. Сърцето на Сара е като това цвете, момко. Ти я нарани, това е факт. Най-добре намери начин да ѝ покажеш, че тя означава много за теб. Ако не го направиш, ще я изгубиш завинаги. Тя ме попита дали може да ме придружи обратно до острова на Нора.

— Тя няма да ме напусне.

— Не е необходимо да викаш, момко. Чувам те добре — Матю трябваше да положи усилия, за да скрие усмивката си. — Тя спомена, че няма да си съгласен да те напусне.

— Тогава тя осъзнава, че е започнала... — Нейтън изведнъж се почувства неловко като ученик — да означава...

Матю изсумтя.

— Не, тя не е признала това — каза той. — Тя мисли, че ти искаш земята и съкровището. Тя нарече себе си допълнителен багаж, който върви с кралския подарък.

Да, в началото това беше всичко, което го интересуваше, но не след дълго той осъзна, че Сара е много по-важна за него.

И сега имаше опасност да я загуби. Той беше разбил сърцето ѝ, но не знаеше как да го поправи.

Той имаше нужда от съвета на специалист в тази област.

След като нареди на Матю да поеме Морския ястреб за през деня, той облече подходящи дрехи и тръгна за Лондон. Той знаеше, че Сара е в безопасност с Джимбо и Колин, затова се отправи направо към дома на сестра си. Той не искаше да види Сара, преди да знае какво точно да ѝ каже.

Джейд отвори вратата.

— Как разбра толкова бързо? — попита тя брат си, когато той профуча покрай нея.

— Трябва да говоря с Кейн — заяви Нейтън.

Той погледна във всекидневната, но тя беше празна и тогава се обърна към сестра си.

— Къде е той? По дяволите, не е излязъл, нали?

— Не, той е в кабинета — отвърна Джейд. — Нейтън, никога не съм те виждала в такова състояние — добави тя. — За Сара ли се безпокоиш? Тя е добре. Току-що я настаних в стаята за гости.

Нейтън вече беше прекосил половината коридор, преди сестра му да довърши обяснението си. Тогава той се обърна.

— Тя е тук? Как е...

— Колин я доведе при нас — обясни Джейд. — Нейтън, моля те, говори по-тихо. Оливия току-що си легна за следобеден сън и ако я събудиш този път, Стернс ще те подгони със секирата.

Тези думи накараха Нейтън да се ухили.

— Съжалявам — прошепна той.

Той погледна към кабинета на Кейн. Джейд се провикна:

— Аз се извиних на Сара, че така безсрамно направих погрешен извод. А ти, Нейтън?

— Погрешен извод? — попита той.

Тя го догони.

— Не — скръцна със зъби тя. — Искам да знам дали си помолил Сара да те извини, че си я обвинил за предателството, братко. Знаем, че тя не е могла да го направи. Тя те обича, Нейтън. Тя също така възнамерява да те напусне.

— Няма да ѝ позволя да замине където и да е — отвърна Нейтън.

Кейн чу високия глас на зет си., Той седна зад бюрото си и се направи, че е погълнат от вестника, който четеше.

Нейтън не почука, той нахълта вътре и затръшна вратата, като я ритна с тока на ботуша си. Звукът на затръшнатата врата беше последван от бебешки рев.

— Трябва да говоря с теб.

Кейн сгъна вестника си, като се опитваше да даде няколко секунди на Нейтън, за да се успокои. Той го подкани да седне.

— Искаш ли малко бренди? — попита той. — Изглежда, че имаш нужда от него.

Нейтън отклони предложението, а също така и не седна. Кейн се облегна в стола си и започна да наблюдава зет си, който сновеше напред-назад, докато търпението му се изчерпа.

— Каза, че искаш да говориш с мен — подкани го той.

— Да.

Минаха още пет минути, преди Кейн да опита отново.

— Изплюй камъчето, Нейтън.

— Трудно е.

— Това вече го разбрах — отвърна Кейн.

Нейтън кимна и продължи да крачи.

— По дяволите, ще седнеш ли? Завива ми се свят да те гледам.

Нейтън изведнъж спря и застана пред бюрото на Кейн. Кейн реши, че е готов да се сбие.

— Имам нужда от помощта ти.

Кейн нямаше да бъде изненадан, ако зет му е повръщал съвсем скоро — лицето му беше сиво и изглеждаше сякаш го измъчва остра болка.

— Добре, Нейтън — каза Кейн. — Ще ти помогна по всякакъв начин, по който мога. Кажи какво искаш.

Нейтън го погледна недоверчиво.

— Ти дори не знаеш какво искам и въпреки това веднага обещаваш да ми помогнеш. Защо?

Кейн въздъхна дълбоко.

— Ти никога не си молел никого за нищо, нали, Нейтън?

— Да.

— Страшно ти е трудно, нали?

Нейтън сви рамене.

— Научих се да не завися от другите, но сега не мога да мисля спокойно.

— Ти също така си се научил да не вярваш на никого, нали?

— Какво имаш предвид?

— Сара каза, че ти си очаквал тя да те предаде. Така ли е?

Нейтън отново сви рамене.

— Виж — каза Кейн. — Когато се ожених за сестра ти, ти ми стана брат. Разбира се, че ще ти помогна. Нали за това е семейството.

Нейтън отиде до прозореца и се загледа навън. Ръцете му бяха скръстени зад гърба.

— Предполагам, че Сара е загубила част от вярата си в мен.

Кейн реши, че това е доста меко казано.

— Тогава помогни ѝ да си я възвърне отново — предложи той.

— Как?

— Обичаш ли я, Нейтън?

— Грижа ме е за нея — отговори той. — Започнах да осъзнавам, че тя не ми е враг. Тя ми е другар — добави той рязко. — Тя ми мисли доброто, също както и аз й мисля доброто.

Кейн погледна към небето.

— Колин ти е другар, Нейтън. Сара ти е съпруга. — Като видя, че Нейтън не реагира, Кейн продължи да го подстрекава.

— Искаш ли да прекараш остатъка от живота си със Сара? Или тя е само неприятност, която трябва да изтърпиш, за да получиш подаръка на краля?

— Не мога да си представя да живея без нея — каза Нейтън с развълнуван глас.

— Значи Сара е малко повече от твой другар, нали?

— Разбира се — измърмори Нейтън. — За Бога, тя ми е жена. Колин ми е другар.

Двамата замълчаха за минута.

— Нямах представа, че... да те е грижа може да бъде толкова изнервящо. Аз разруших всичко, Кейн. Аз унищожих вярата на Сара в мен.

— Тя обича ли те?

— Разбира се, че ме обича — отговори незабавно Нейтън. — Или поне ме обичаше — той въздъхна и добави. — Матю беше прав. През цялото време Сара без задръжки ми даваше любовта си. Тя е като цвете, а аз го смачках.

Кейн се опита да прикрие усмивката си.

— Като цвете ли, Нейтън? Господи, ти си загубен. Станал си... сладкодугмен.

Нейтън не му обърна никакво внимание.

— Тя си мисли, че е допълнителен багаж, който трябва да нося, за да получа земята и жълтиците. Първоначално това беше истина, но сега всичко се е променило.

— Нейтън, кажи й просто какво чувстваш.

— Сара е нежна — заяви Нейтън. — Тя заслужава нещо по-добро от мен, но проклет да бъда, ако позволя някой друг да я докосне. Трябва да оправа нещата. Аз стъпках...

Кейн го прекъсна.

— Знам, знам. Стъпкал си цветето й.

— Сърцето й, по дяволите — промърмори Нейтън. — Разбери го правилно, за Бога.

Тъй като Нейтън не го гледаше, Кейн реши, че е безопасно да се усмихне.

— Значи какво ще правиш? — попита той.

Още пет минути минаха в мълчание. Тогава Нейтън се изпъчи и се обърна, за да погледне Кейн.

— Ще възстановя вярата й в мен.

Кейн реши, че нищо добро не го очаква, ако напомни на Нейтън, че е предложил абсолютно същото само преди десет минути. Вместо това, той каза:

— Това е добра идея. Кажете ми какъв е планът ти, за да постигнеш това...

— Ще й покажа — прекъсна го Нейтън. — По дяволите, защо не помислих за това по-рано?

Тъй като не знам за какво говориш, не мога да ти отговоря.

— Толкова е просто, дори глупак би го разбрал. Имам нужда от помощта ти, за да го изпълня.

— Вече казах, че ще ти помогна.

— Трябва ми съвет, Кейн. Ти си специалист по жените — добави той с категоричен тон.

Това заявление беше новина за Кейн и той искаше да попита Нейтън как е стигнал до този извод, но зет му отговори, преди той да попита.

— Джейд никога нямаше да улегне. Тя е властна.

Кейн започна да се хили, но изведнъж се намръщи, когато Нейтън добави.

— Не мога да го разбера. Ти трябва да имаш нещо, което само тя може да... оцени.

Но Кейн нямаше възможност да отговори на язвителната забележка.

— Трябва ми помощта ти за Лутер Грант — заяви Нейтън.

— За Бога, Нейтън, ще престанеш ли да скачаш от тема на тема? Ти току-що поиска съвет относно жените, а сега...

— Грант ще трябва да говори с нас — настоя Нейтън.

Кейн се облегна назад в стола си.

— Така или иначе щях да го търся. Той ще си получи заслуженото.

— Той може да избяга — каза Нейтън.

— Не предизвиквай съдбата. Скоро ще разберем.

— Той трябва да признае, че е част от заговора преди бала на Фарнмаунт. Ако Грант е избягал, имаме само два дена да го открием.

— Ще имаме писмените му признания преди това — обеща Кейн. — Но защо балът на Фарнмаунт е крайният ти срок.

— Защото всички идват в Лондон за този бал.

— Ти никога не си бил.

— Тази година ще бъда.

Кейн кимна.

— Знаеш ли, Нейтън, винаги съм харесвал това събитие. Това е единственият бал, който роднините ти посещават.

— Това е единственият бал, на който ги канят — отвърна Нейтън.

Той се облегна на перваза на прозореца и се усмихна на зет си.

Кейн все още не разбираше какво планира Нейтън. Той знаеше, че ако го подкани, няма да научи нищо. Нейтън щеше да му каже, когато бъде готов за това.

— Всички се страхуват да ходят на бала, защото се опасяват, че може да се окажат следващата жертва на чичо ти Дънфорд — отбеляза Кейн и добави с усмивка.

— Но те също така се страхуват, че ще пропуснат и евентуалния му провал. Дънфорд наистина осигурява добро забавление. Той ми напомня за Атила, облечен в официални дрехи. Ти също мислиш за това, нали, Нейтън?

Зет му почти не чу какво бърбори Кейн. Още две-три минути минаха в мълчание.

— Принцът-регент също присъства на бала.

Погледът на Кейн просветна. Той се отпусна в стола си.

— Да — съгласи се той. — А като се замисля и всички от рода Уинчестър го правят.

— Мен ме интересува само един Уинчестър — каза Нейтън. — Уинстън.

— Мислиш ли, че за тогава е планирал скандала за баща ти? По дяволите, май е така — продължи Кейн.

— Каква по-добра възможност от това?

— Можеш ли да организираш среща със сър Ричардс? Искам да го осведомя за всички факти, колкото може по-бързо.

— Военният министър вече знае за Грант. Говорих с него тази сутрин. Сигурно в този момент вече разговаря с предателя.

— Ако не се е скрил — измърмори Нейтън.

— Той няма основание да мисли, че знаем за него. Престани да се безпокоиш за Грант и ми кажи какво смяташ да правиш.

Нейтън кимна и продължи да обяснява плановете си. Когато приключи, Кейн се усмихна.

— Ако щастieto е на наша страна, ще можем да организираме срещата най-рано утре сутринта.

— Да — отвърна зет му и се отмести от прозореца. — Сега за Сара. Някой трябва да се грижи за нея отблизо, докато се реши това. Не искам Уинчестър да се доберат до нея, докато уреждам нещата. Ако нещо ѝ се случи, Кейн, не знам какво...

Той не довърши.

— Джимбо е в кухнята и опустошава шкафовете. Той вече ни показва, че само той ще пази Сара. Той няма да ѝ даде да си тръгне от тук. Ние с Джейд също ще я наблюдаваме. Мислиш ли, че ще се върнеш тук преди утре сутринта?

— Ще се опитам — каза Нейтън. — Точно сега трябва да говоря с Колин. Редно е той да одобри плана ми, преди да го осъществя.

— С риск да се проявя като невежа, защо Колин трябва да даде съгласието си относно Грант?

— Сега не говоря за Грант — обясни Нейтън. — Аз говоря за Сара, Кейн, обърни внимание на това.

Кейн въздъхна дълбоко.

— Опитвам се.

— Искам да те помоля за още една услуга.

— Да?

— Ти винаги наричаш Джейд с тези смешни мили имена.

— Джейд обича да чува тези смешни мили имена — промърмори Кейн.

— Това имам предвид — каза Нейтън, като кимна бързо с глава. — Сара също ще ги хареса.

Кейн го погледна недоверчиво.

— Ти искаш да наричам Сара със същите нежни думи, с които аз наричам жена си?

— Разбира се, че не — изскърца със зъби Нейтън. — Искам да ми ги напишеш на един лист.

— Защо?

— За да ги знам, по дяволите! — изрева Нейтън. — За Бога, Кейн, защо усложняваш нещата? Просто ги напиши и остави листа на бюрото.

Кейн не се осмели да се засмее, но се усмихна. Гледката как Нейтън прави справка със записките, опитвайки се да ухажва жена си, щеше да бъде неповторима.

— Да, ще ти ги оставя на бюрото — каза той, когато Нейтън го погледна.

Нейтън се отправи към вратата.

— Смяташ ли поне да видиш Сара преди да тръгнеш? — попита Кейн.

Нейтън поклати глава.

— Първо трябва да подготвя всичко.

Кейн не пропусна тревогата в гласа му.

— Любовните думи не са необходими, Нейтън, ако просто й кажеш какво е на сърцето ти.

Зет му не реагира на това предложение. Кейн най-накрая разбра.

— Ти се страхуваш да се срещнеш с нея, нали?

— По дяволите, ако се страхувам — изрева Нейтън.

— Просто искам всичко да е наред.

Джейд минаваше покрай библиотеката, когато чу смеха на мъжа си. Тя се спря и се заслуша, но единствената част от разговора, която дочу, не й изясни нищо.

Нейтън току-що беше заявил, че ще поправи цветето си. Трябвало му само време, за да открие как.

Какво, за Бога, имаше той предвид, помисли Джейд.

ГЛАВА 15

Сара прекара следобеда в стаята за гости. Тя седна на стола до прозореца и се опита да почете малко от книгата с кожена подвързия, която ѝ донесе Джейд, но не можа да се съсредоточи върху разказа и се загледа в цветната градинка под прозореца. Всичко, за което можеше да мисли, беше Нейтън и каква голяма глупачка е била да го обича.

Защо той не можеше да я обича?

Тя си задаваше този болезнен въпрос през десет минути, но не намираше подходящ отговор. Бъдещето я плашеше. Тя почти беше решила да разтрогне брачния договор и семейството ѝ да не може да получи подаръка на краля. Но щом избухнеше скандалът за бащата на Нейтън, нямаше ли принцът-регент да бъде принуден да отнеме кралския подарък и от Нейтън?

Сара не можеше да позволи това. Баща ѝ беше използвал измама, за да има предимство пред Нейтън. Сара беше решена да намери начин да изравни позициите. Тя не искаше да живее с мъж, който не я обича, и реши да направи сделка с Нейтън. Срещу подписа ѝ, че оставя всички права върху подаръка на Нейтън, той щеше да я пусне с Матю, когато той замине на острова при Нора.

Господи, имаше толкова много неща, за които трябваше да помисли. Тя се срамуваше от недостойната постъпка на баща си и реши, че единствената ѝ надежда е да спечели подкрепата на принца-регент. Мисълта, че трябва да го умолява, я накара да потрепери.

Джордж, който щеше да стане крал на Англия, когато баща му умре или, както говореха слуховете, когато официално бъде обявен за луд, беше хубав и добре образован мъж. За съжаление, това бяха единствените му положителни качества. Сара изобщо не можеше да го понася. Той беше порочно конте, което търсеше забавления и поставяше личните си интереси над държавните. Най-лошото му качество, според Сара, беше склонността му да си променя мнението за всяко нещо. Сара знаеше, че тя не е единственият човек, който не обича принца. Той беше крайно непопулярен сред масите и само преди

няколко месеца тя беше чула, че недоволни поданици са счупили прозорците на каретата му. Говореше се, че по това време той е бил на път за парламента.

Въпреки това нямаше друг човек, към когото да се обърне и тя написа бележка, с която искаше аудиенция за следващия следобед. Тя запечата плика и вече беше тръгнала към Стернс да го помоли да изпрати куриер до Карлтън хаус, когато я пресрещна Кейн.

Той беше дошъл да я вземе за вечеря. Сара най-любезно отклони поканата, настоявайки, че наистина не е гладна. Кейн също толкова любезно настоя, че тя трябва да хапне нещо. Мъжът не прие никакви извинения и я помъкна по коридора.

Джимбо чакаше в коридора и Сара му подаде писмото с молба да го занесе. Кейн се протегна над главата на Сара и сграбчи писмото, преди морякът да се съгласи да изпълни поръчката.

— Ще изпратя някой от слугите да го предаде — обясни Кейн. — Джимбо, придружи лейди Сара до трапезарията. Ще дойда след минутка.

Когато Джимбо и Сара завиха зад ъгъла, Кейн отвори писмото и го прочете, след което го мушна в джоба си. Той изчака още минута-две, после се отправи към трапезарията.

Джимбо се настани до Сара на дългата маса, а Джейд седна точно срещу тях. Кейн зае мястото начело на масата и позвъни на прислугата да започват да сервират.

— Въпреки че е много грубо от моя страна да забележа, но видях, че писмото е адресирано до нашия принц-регент — започна Кейн.

— Не знам друг, който да живее в Карлтън хаус — намеси се Джимбо.

Кейн се намръщи на моряка.

— Да, но не знаех, че Сара е близка с принца.

— О, аз не съм близка с принца — каза тя. — Аз дори не го хар...

Тя се спря на половината изречение, след което се изчерви и сведе поглед към масата.

— Моля да ме извините. Стремя се да казвам това, което мисля — призна тя. — Що се отнася до бележката, поисках аудиенция. Надявам се принцът да ме приеме утре следобед.

— Защо? — попита Джейд. — Сара, принцът сигурно е на страната на баща ти.

— Надявам се да грешиш, Джейд.

— Страхувам се, че жена ми е права с тази оценка — каза Кейн. — Когато принцът каза, че иска да се разведе с жена си Каролин, баща ти беше един от малкото, които го подкрепиха.

— Няма ли принцът да остави настрана личните пристрастия?

Нейната невинност беше освежаваща, но същевременно ги разтревожи, а на Кейн не му се искаше да я разочарова.

— Не — каза Кейн. — Собствените му пристрастия винаги са на първо място. Той сменя мнението си толкова често, колкото и министрите си, Сара. Не трябва да се разчита на това, което той обещава. Съжалявам, че говоря така, но искам да бъда напълно честен с теб. Не искам да поддържаш надеждите си само, за да бъдат разбити. Нейтън води тази битка, Сара. Подкрепи го и го остави той да се справи с баща ти.

Тя поклати глава.

— Знаеш ли, че отказах да се науча да плувам? — попита тя. — Само, защото мислех, че задължението на Нейтън е да се грижи да не се удавя. Бях изпълнена с желание да се погрижа за всичко друго, освен за себе си. Сега предлагаш да оставя Нейтън да води моите битки. Това е погрешно, Кейн. Аз сгреших. Не искам никога повече да се обвързвам с някого. Трябва да съм достатъчно силна, за да се справя сама. Искам да бъда силна, по дяволите.

Като каза разгорещените си думи, лицето ѝ порозовя.

— Моля да извините неприличния ми език — прошепна тя.

След последната ѝ забележка настъпи неловко мълчание. Джимбо разказа няколко пикантни истории за морски приключения.

Приборите току-що бяха вдигнати от масата, когато Джейд попита:

— Видя ли вече красивата ни дъщеря?

Тя зададе този въпрос, за да се опита да задържи Сара на масата още малко. Тя, разбира се, отново искаше да завърти разговора около Нейтън. Джейд беше решена да се намеси. Беше мъчително да гледа Сара толкова тъжна и самотна.

Сара се усмихна при споменаването на бебето.

— Чух дъщеря ви — призна тя. — Но все още не съм я видяла. Стернс ми обеща, че тази вечер ще ми разреши да подържа Оливия.

— Тя е толкова приятно бебе — заяви Джейд. — Тя се усмихва през цялото време и е много интелигентна. Кейн и аз веднага го забелязахме.

Джейд продължи да разказва за забележителните качества на тримесечната си дъщеря. Сара забеляза, че след всяка хвалба на Джейд, Кейн кимаше в знак на съгласие.

— Оливия е благословена да има такива прекрасни родители.

— Нейтън ще бъде чудесен баща — намеси се Джейд.

Сара остави без коментар тази забележка.

— Не си ли съгласен? — Джейд се обърна към Кейн.

— Ако някога се научи да говори тихо, ще бъде.

Джейд ритна мъжа си под масата и продължи да се усмихва на Сара.

— Нейтън има толкова много прекрасни качества — заяви тя.

Сара не искаше да говори за Нейтън, но реши, че ще бъде неприлично, ако не прояви някакъв интерес,

— О, и какви са тези качества? — попита тя.

Джейд отвори уста да отговори, но се спря. Тя сякаш беше забравила темата и се обърна за помощ към Кейн.

— Кажи на Сара за прекрасните качества на Нейтън.

— Обясни й ти — отвърна Кейн и се протегна за още един сладкиш.

За това изказване Кейн получи още един ритник. Той погледна жена си и каза:

— На него може да му се има доверие.

— На него може да му се има доверие, но той не вярва на никого — каза Сара и започна да сгъва салфетката си.

— Момчето е смело — извика Джимбо и се ухили, защото беше изключително доволен, че и той е казал нещо.

— Той е изключително... спретнат — каза Джейд, но дори казвайки тази похвала, тя се питаше дали е вярна.

Сара нито се съгласи, нито възрази, и Кейн реши, че тактиката им е съвсем неподходяща. Той хвана ръката на Джейд и когато тя го погледна, й намигна съзаклятнически.

— Нейтън е сигурно най-упоритият мъж, когото познавам.

— Той може би е малко упорит — отвърна незабавно Сара — но това определено не е грях.

Тя отмести погледа си към Джейд.

— Брат ти ми напомня за добре изваяна статуя. Отвън е толкова хубав, толкова съвършен, но от вътре е студен като мрамор.

Джейд се усмихна.

— Никога не съм намирала Нейтън за хубав — каза тя.

— Сара не може да мисли, че той е хубав — Кейн стисна ръката на жена си. — Той е грозен кучи син и това го знае всеки. За Бога, гърбът му е покрит с белези.

Сара зяпна от изненада, но Кейн продължи да се усмихва. Поне успяваха да я успокоят малко.

— Една жена е белязала гърба на Нейтън — извика Сара. — И това е същата жена, която е наранила сърцето му.

Тя захвърли салфетката см върху масата и се изправи.

— Нейтън не е грозен, сър. Той е изключително красив. Мисля, че е ужасно, че собственият му зет казва такива обидни думи за него. Сега, ако ме извините, бих искала да се кача горе.

Джимбо се намръщи на Кейн за това, че разстрои Сара и се отправи след нея, за да се убеди, че се е отправила нагоре по стълбите.

— Кейн, ти толкова я разстрои, че ще трябва да се извиниш — каза Джейд, като хвана ръката на мъжа си.

В този момент Джимбо се върна в трапезарията.

— Сара сега гледа малката — каза той. — Кажи ми защо грабна писмото от ръцете ми? Наистина ли мислеше, че ще го занесе?

— Писмото е джоба ми — каза Кейн. — Взех го, защото исках да го прочета.

— Кейн, това е посегателство... какво пише? — попита Джейд.

— Точно това, което ни каза Сара, че е написала отговори Кейн.

— Тя иска аудиенция, за да разиска е принца брачния договор.

— Сигурен съм, че момчето е измислило някакъв план — намеси се Джимбо.

— Да — отвърна Кейн.

— Какво имаше предвид Сара като каза, че жена е белязала гърба на Нейтън? Кой е насадил тази глупост в мозъка ѝ. Той беше хванат в капан от пожара в затвора.

— Но не беше ли Арая виновна да го затворят?

— Тя беше — призна Джимбо. — Това се случи преди толкова години, че се съмнявам Нейтън да таи злоба. Излязохме сухи, според мен, а и напуснахме острова с богата плячка, която си поделихме.

Кейн се изправи.

— Имам някои лични неща, които трябва да уредя. Няма да се върна до късно, Джейд. Сър Ричардс и аз имаме да разискваме някои неща.

— Защо трябва да говориш с военния министър? — попита тя, като не можа да скрие страха си. — Кейн, да не си започнал отново тайната си работа за правителството, без да си говорил с мен по този въпрос? Ти обеща...

— Тихо, скъпа — успокой я Кейн. — Помагам на Нейтън да уреди малкия си проблем, това е всичко. Аз се оттеглих и нямам никакво желание да се връщам към старите дни.

Джейд изглеждаше успокоена и Кейн се наведе и я целуна.

— Обичам те — прошепна той, преди да се отпрати към вратата.

— Само още една минутка — извика Джейд. — Ти не ми обясни защо нарочно раздразни Сара. Кейн, ние вече знаем, че тя го обича. Достатъчно е само да я погледнеш в очите, за да го разбереш.

— Да, ние знаем, че тя го обича — каза Кейн. — Искях само да ѝ го напомня — продължи той с дяволита усмивка. — Сега, ако ме извиниш, сетих се за още няколко мили и нежни думи и искам да ги напиша, преди да тръгна.

Той остави Джимбо и Джейд да зяпат след него.

За пръв път този ден Сара можа да откъсне мислите си от Нейтън. Малката Оливия спечели изцяло вниманието ѝ. Тя беше хубаво дете и ту се усмихваше и се глезеше, ту викаше като оперен певец.

Оливия имаше зелени очи като майка си, а тъмната косица на главата ѝ сигурно щеше да се накъдри като на баща ѝ. Стернс обикаляше около Сара през цялото време, докато тя държеше бебето.

— Страхувам се, че малката ми любов е наследила склонността на чичо си Нейтън да вика. Тя може да бъде толкова гръмогласна, колкото и той — призна Стернс с лека усмивка. — Тя изисква

незабавно да ѝ се обърне внимание — обясни той, когато бебето започна да беснее.

Той пое отново Оливия в ръцете си и я прегърна.

— Ще отидем ли да намерим майка ти, малко ангелче? — изтананика той на бебето.

Сара не искаше да се връща в стаята си. Там тя се чувстваше самотна и знаеше, че проблемите ѝ отново ще я налегнат.

Тя си легна рано тази вечер и тъй като беше много разстроена, спа цяла нощ. Тя смътно си спомни, че се сгуши в мъжа си. Тя знаеше, че той е спал при нея, защото леглото до нея беше още топло и Сара направи тъжното заключение, че Нейтън още е прекалено ядосан, за да си направи труда да я събуди. Тя помисли, че той все още вярва, че тя го е предала.

Тази възможност я вбеси. Когато приключи с ваната си, тя беше напълно разярена. Въпреки че беше почивала дълго, тя се чувстваше като стар, изцеден парцал. Тя мислеше, че и изглежда като такъв.

Около очите ѝ имаше тъмни кръгове, а косата ѝ беше провиснала като настроението ѝ. Сара искаше да се представи в най-добрата си светлина, когато отиде да говори с принца-регент. Тя дълго се чуди коя рокля да облече, само за да не мисли за истинския проблем, и най-накрая се спря на една строга розова рокля с висока яка.

Като цвете в саксия на официален бал, Сара цяла сутрин седя в ъгъла на спалнята в очакване на поканата, която така и не дойде.

Тя отказа обеда и прекара доста време, крачейки нагоре-надолу, докато се опитваше да реши каква да бъде следващата ѝ стъпка. Тя беше много разстроена от това, че принцът-регент е отхвърлил спешната ѝ молба. Сара реши, че Кейн беше прав, когато каза, че принцът не се интересува от проблемите на поданиците си. Кейн почука на вратата и прекъсна мислите ѝ.

— Сара, трябва да изпълним една задача — каза той.

— Къде ще ходим? — попита Сара и започна да слага белите си ръкавици, но се спря. — Не трябва да излизам — обясни тя. — Принцът-регент все още може да ме повика.

— Трябва да дойдеш с мен — нареди Кейн. — Нямам време да ти обяснявам, Сара. Нейтън иска да се срещнеш с него във военното министерство след половин час.

— Защо?

— Мъжът ти ще ти обясни.

— Кой друг ще бъде там? Защо трябва да се срещаме във военното министерство?

Кейн хитро избягваше въпросите ѝ, докато Джейд ги чакаше в коридора с Оливия в ръце.

— Всичко ще бъде наред — каза тя на Сара, като усърдно потупваше дъщеря си по гърба.

Бебето нададе силен вик и звукът накара всички да се усмихнат. Кейн целуна жена си и дъщеря си за довиждане, след което помъкна Сара към вратата.

— Ще наредя роклите ти в гардероба, докато изпълнявате тази поръчка — каза Джейд.

— Не — извика Сара. — Аз ще остана само още една нощ.

— Но къде ще отидете с Нейтън? — попита Джейд.

Сара не отговори. Тя се обърна и слезе по трите стъпала. Кейн държеше вратата на каретата отворена и Сара зае мястото срещу зет си. Той се опита да води разговор с нея, но бързо се отказа, защото тя му отговаряше само с да или не.

Военното министерство се помещаваше във висока и грозна каменна сграда. Стълбите се бяха просмукали от миризма на плесен. Кейн отведе Сара на втория етаж.

— Срещата ще се проведе в кабинета на сър Ричардс. Ще го харесаш, Сара. Той е добър човек.

— Сигурно ще го харесам — каза тя, само за да не му противоречи, — Но кой е той, Кейн, и защо иска тази среща?

— Ричардс е шеф на министерството.

Той отвори вратата на голям кабинет и въведе Сара вътре.

Нисък мъж с голямо шкембе седеше зад бюрото. Той имаше сива коса, заострен нос и червендалесто лице. Когато вдигна поглед от листата, които държеше, и забеляза Сара и Кейн, той стана и тръгна към тях.

— Ето ви и вас — каза той с усмивка. — Ние сме готови. Лейди Сара, удоволствие е за мен да се запознаем.

Той беше толкова мил мъж, помисли тя. Той кимна на Сара и я хвана за ръката.

— Трябва да сте велика жена, за да плените нашия Нейтън.

— Тя не го е пленила, сър Ричардс — намеси се с усмивка Кейн. — Той я плени.

— Боя се, че и двамата грешите — прошепна Сара. — Крал Джордж ни плени и двамата. Нейтън никога не е имал избор по този въпрос, но аз бих желала...

Кейн не можеше да я остави да продължи.

— Да, да — прекъсна я той. — Ти би желала да намериш Нейтън, нали? Къде е той? — попита той министъра.

— Чака документите — обясни сър Ричардс. — Ще се върне след минута. Помощникът ми е доста бърз. Не се притеснявайте, скъпа, всичко ще бъде законно.

Тя не знаеше за какво говори министърът, но не искаше да се покаже несведуща по въпроса.

— Аз съвсем не съм сигурна за какво съм тук — призна тя. — Аз...

Тя спря да говори, когато страничната врата на кабинета се отвори и оттам влезе Нейтън. Тя не можа да си спомни за какво говореше и когато усети, че гърдите ѝ ще се пръснат от болка, осъзна, че е спряла да диша.

Той дори не ѝ обърна внимание, а отиде до бюрото и постави два листа върху него. След това застана до големия перваз на прозореца и се загледа в нея.

Тя не можеше да откъсне очите си от него. Той беше суров, невъзможен за разбиране и упорит мъж, чиито маниери не бяха подобри от тези на някой грубиян, помисли тя.

На вратата се почука и млад мъж, облечен във войнишка униформа, погледна в стаята.

— Сър Ричардс, каретата на принцът-регент е отпред — каза той.

Сара чу думите му, но все още не можеше да отмести поглед от Нейтън. Той изобщо не изглеждаше изненадан, че принцът-регент е на път към тях. Той също така не беше изнервен, защото стоеше спокойно облегнат на стената и гледаше Сара.

Ако той не ѝ проговореше, тогава тя щеше...

Нейтън ѝ направи знак с пръст да отиде при него. Тя не можеше да повярва на безочието му. Сър Ричардс и Кейн бяха погълнати от някакъв разговор. Тя чуваше тихите им гласове и се запита дали не говорят за нея. Тогава Нейтън още веднъж я повика с пръст. Тя няма да

се подчини на грубата му заповед, помисли тя, дори когато се отправи към него.

Той не ѝ се усмихваше, нито ѝ се мръщеше. Нейтън изглеждаше толкова сериозен, толкова... напрегнат. Тя се спря на една крачка от мъжа си.

Господи, помогни ми, помисли тя. Сара не можеше да заплаче. Тя не можеше да облекчи мъчението си. А той изглеждаше толкова доволен. А и защо да не бъде, запита се тя. Всичко, което трябваше да направи, бе да я повика с пръст, и тя отиваше.

Тя се обърна и се опита да се отдалечи от него, но той я хвана и я издърпа обратно, постави ръката си на рамото ѝ и се наведе, за да ѝ прошепне:

— Ти ще имаш вяра в мен, жено. Разбираш ли?

Тя беше толкова изненадана от тази заповед и го погледна, за да се увери, че той не се шегува. Тогава тя си спомни, че Нейтън рядко се шегуваше за каквото и да било. Сара пламна моментално от гняв. Как се осмеляваше той да иска нещо от нея? Тя имаше достатъчно вяра в него, за да загуби част от нея, помисли тя. Очите ѝ незабавно се напълниха със сълзи и единственото, за което можеше да мисли, бе как да напусне стаята преди окончателно да бъде опозорена.

Нейтън изведнъж я хвана за брадичката и я накара да го погледне.

— Ти ме обичаш, по дяволите.

Тя не можеше да отрече, но не каза нищо. Той я гледа още около минута.

— И знаеш ли защо ме обичаш?

— Не — отвърна тя с глас, който да съответства на неговия. — Мили Боже, Нейтън, нямам никаква представа защо те обичам.

Той не беше раздразнен от гнева в гласа ѝ.

— Ти ме обичаш, Сара, защото аз съм най-доброто, което би могла да желаеш за съпруг.

Една сълза се търкулна от ъгълчето на окото ѝ и той я попи с палеца си.

— Ти се осмеляваш да ми се подиграваш, като обръщаш собствените ми думи срещу мен? Не съм забравила, че казах същите думи, когато ти отплава от острова на Нора. Любовта може да бъде разрушена. Тя е крехка и...

Тя престана да му обяснява, когато той поклати глава.

— Ти не си крехка — каза ѝ той. — Любовта ти не може да бъде разрушена. — Той нежно погали бузата ѝ. — Това е нещото, което започнах да ценя най-много, Сара. Аз не ти се подигравам.

— Това няма значение — прошепна тя. — Знам, че не ме обичаш. Приех го, Нейтън. Моля те, не се преструвай, сякаш те е грижа. Аз не те виня. Не са ти дали право на избор.

Той не можеше да гледа страданието ѝ. Господи, как искаше да са сами, за да може да я вземе в прегръдките си и да ѝ покаже колко много я обича. Но той първо трябваше да се докаже.

— Ще говорим за това по-късно — заяви той. — Засега имам само една заповед, Сара. Да не си посмяла да ме предадеш.

Тя не разбра какво искаше той от нея.

Нейтън съсредоточи вниманието си към вратата, когато принцът-регент влезе в кабинета. Сара незабавно се отдалечи от мъжа си, направи протоколния реверанс и търпеливо зачака принцът да се обърне към нея.

Принцът беше среден на ръст, смугъл и имаше хубав външен вид. Арогантността му личеше от пръв поглед.

Всеки един от присъстващите се покланяше при поздрава на принца и най-накрая дойде ред на Сара. Тя поздрави любезно с тих глас.

— Винаги е удоволствие за мен да ви видя, лейди Сара.

— Благодаря ви, Ваше Височество — отвърна тя. — И ви благодаря, че ми дадохте тази аудиенция.

Принцът изглеждаше изненадан от тези думи. Но той кимна и седна зад бюрото на сър Ричардс. Двамата мъже, които го придружаваха, застанаха зад господаря си.

Кейн се обезпокои, че Сара може да направи още някой коментар относно писмото, което беше написала на принца. Той се приближи до нея.

— Сара, аз не изпратих писмото ти до принца. То е още в джоба ми.

Сър Ричардс говореше с принца и тъй като никой не им обръщаше внимание, тя реши, че няма да е прекалено невъзпитано, ако попита:

— Защо не изпрати писмото? Да не си забравил?

— Не, не съм забравил — каза Кейн — Писмото щеше да попречи на плановите на Нейтън.

— Значи Нейтън е поискал срещата?

Кейн кимна.

— Сър Ричардс също настоя — каза той. — По-добре седни, Сара, защото ще бъде трудно. Стискай палци.

Нейтън се беше облегнал на стената и я гледаше. Той чу предложението на Кейн Сара да седне и изчака да види, че тя ще го направи. В другия край на стаята имаше свободен стол.

Сара погледна към стола, след което се обърна и отиде при мъжа си. Нейтън беше неприлично доволен от инстинктивната ѝ проява на привързаност.

И тогава той осъзна, че е започнал да зависи от това ѝ качество.

Нейтън седна и я издърпа до себе си. Той за малко не се наведе и не ѝ каза колко много я обича. Но се спря навреме. Всичко трябваше да дойде по реда си, каза си той. Само след няколко минути той щеше да ѝ покаже колко много я обича.

Сара се отдръпна от мъжа си, за да не може той да я докосва. Тя не мислеше, че е редно да седи толкова близо до него в присъствието на принца.

Но Нейтън не мислеше така. Той не беше никак нежен, когато я придърпа отново към себе си.

— Готов съм да започваме — заяви принцът.

Сър Ричардс направи знак на стража, който стоеше до вратата. Мъжът отвори вратата и в стаята влезе бащата на Сара.

Когато Сара го видя, тя инстинктивно се приближи до мъжа си. Нейтън я прегърна през кръста и я притисна към себе си.

Графът на Уинчестър се поклони на принца, но се намръщи, като видя останалите.

Той тъкмо отваряше уста, за да поиска кабинетът да бъде опразнен, защото щяха да се разискват неща от поверителен характер, но принцът заговори пръв:

— Седни, Уинстън. Горя от желание да уредим този проблем.

Графът незабавно зае един от столовете срещу принца. Той седна и се облегна назад.

— Прегледахте ли доказателствата, които ви изпратих, милорд?

— Прегледах ги — отговори принцът. — Уинстън, познаваш ли военния министър?

Уинстън се обърна към сър Ричардс и кимна бързо.

— Срещали сме се два-три пъти — каза той. — Мога ли да попитам защо той е тук, милорд? Не виждам проблемът да има някакво отношение към неговото министерство. Трябва да се прекрати брачният договор, това е всичко.

— Напротив, сър — намеси се сър Ричардс. Гласът му беше любезен и сладникав. — Принцът и аз много се интересуваме как сте намерили тези сведения за графа на Уейкърсфийлд. Ще бъдете ли така добър да ни обясните?

— Трябва да предпазя човека, който ми каза — заяви Уинстън, обърна се към Сара и нарочно задържа погледа си към нея около минута. — Това не е важно, Ваше Височество. Сигурен съм, че като сте прочел фактите, сте осъзнал, че дъщеря ми не може да живее със сина на предател. Тя ще бъде отхвърлена от обществото. Бащата на маркиза не е действал за доброто на короната или на рода Уинчестър, когато е подписал брачен договор, който свързва сина му с дъщеря ми. Затова настоявам Сара да бъде освободена от това налудничаво задължение и подаръкът да ѝ бъде даден като отплата за унижението и безпокойството, които са ѝ били причинени.

— Опасявам се, че наистина ще настоявам да ми кажете как сте се сдобили с информацията за бащата на Нейтън — каза отново сър Ричардс.

Уинстън се обърна към принца за подкрепа.

— Предпочитам да не отговарям на този въпрос.

— Вярвам, че трябва да отговориш — каза принцът.

Уинстън отпусна рамене.

— Дъщеря ми — извика той. — Сара ни писа и ни даде информацията.

Сара не каза нито дума. Нейтън я стисна нежно за ръката. Сара се опитваше да се съсредоточи върху важния разговор, но последната заповед на Нейтън ѝ пречеше да се концентрира.

Баща ѝ поднасяше извинение след извинение защо дъщеря му е трябвало да сподели тази позорна информация за бащата на Нейтън. Сара не искаше да слуша тези лъжи.

Принцът привлече вниманието ѝ, когато направи знак на един от стоящите зад него мъже. Стражът незабавно се отправи към вратата и я отвори. Един нисък и тънък човек, който стискаше тъмна шапка в ръце, влезе в кабинета.

Сара не го познаваше. Очевидно баща ѝ го познаваше. Той не можа да скрие изненадата си.

— Кой е този мъж, който се намесва в разговора? — попита той.

Отчаяният му опит излезе неуспешен.

— Казва се Лутер Грант — каза сър Ричардс. — Може би вече сте го срещал, Уинчестър. Лутер работеше като старши адютант в отдела ни. Той беше толкова благонадежден, че му доверихме трезорите. Единствено негово задължение беше да пази тайните на Англия.

Тонът на министъра стана хаплив.

— От сега нататък единственото задължение на Лутер ще бъде да пази стените на затвора Нюгейт. Той ще има своя собствена килия, която да пази.

— Играта свърши — намеси се Кейн. — Грант ни каза, че си му платил, Уинчестър, да погледне досието на Нейтън. Когато не е успял да открие нещо там, той е погледнал в досието на баща му.

Изражението на Уинстън разкриваше само презрение.

— Кой го интересува как е получена информацията? — измърмори той. — Единственото, което има значение...

— О, но нас ни интересува — прекъсна го сър Ричардс. — Вие сте извършил държавна измяна.

— За това не се ли предвижда бесило? — попита принцът.

По изражението на лицето му Сара не можеше да определи, дали той предизвикваше баща ѝ или наистина не знае.

— Да, това престъпление е за бесилка — каза сър Ричардс.

— Уинстън бясно поклати глава.

— Никога не съм бил нелоялен към короната — заяви той, гледайки към принца. — Когато всеки друг политик в града ви се присмиваше, аз заставах твърдо зад вас. Господи, аз дори ви защитих, когато искахте да се отървете от жена си. Така ли се отплащате за лоялността ми?

Лицето на принцът почервения. Очевидно беше, че той не обича да му се напомня за слабата му популярност или за опита му да се

отърве от жена си. Той погледна към Уинстън и каза:

— Как се осмеляваш да говориш по този обиден начин за принца си?

Уинстън осъзна, че е отишъл прекалено далеч.

— Моля да бъда извинен, Ваше Височество — каза той. — Но аз се опитвам отчаяно да защита дъщеря си. Маркизът на Сент Джеймс не е достатъчно добър съпруг за нея.

Принцът пое дълбоко въздух. Червенината по лицето му още личеше, но гласът му беше много по-спокоен, когато каза:

— Не съм съгласен. Никога не съм имал особен интерес към делата на военното министерство, защото ме отегчават, но когато прочетох фактите за бащата на Нейтън, аз помолих сър Ричардс да ми даде и досието на сина. Нейтън не е виновен за греховете на баща си. Никой не бива да отговаря за греховете на родителите си — гласът му се извиси, когато добави. — Могат ли поданиците ми да ме винят за слабостта на собствения ми баща?

— Те не ви държат отговорен за болестта на баща ви — увери го Уинстън.

Принцът кимна.

— Точно така — промърмори той. — И аз не държа отговорен Нейтън за грешките на баща му. Не, маркизът не е отговорен — повтори той с отпаднал глас. — Но дори и да беше, той доказва лоялността си със смелите си дела, които е извършил за благото на Англия. Мога да разкрия тайната, че за героичните си дела Нейтън ще бъде ръкоположен за рицар. Научих, че и графът на Кейнууд е заслужил същата награда. Четенето на досиетата ми отне цяла вечер, Уинстън, и сега, когато знам всички факти, се чувствам поласкан да бъда в една стая с тези предани и забележителни мъже.

В продължение на минута цареше мълчание. Нейтън можеше да усети, че Сара трепери. Той забеляза, че тя гледа баща си и му се искаше да й прошепне, че всичко ще бъде наред и че той никога вече няма да може да я безпокои.

Принцът проговори отново:

— Сър Ричардс отказва да позволи информацията да стане публично достояние и аз реших да отстъпя пред по-големия му опит в тези дела. Достатъчно е да се каже, че тези мъже имат моята признателност. А сега ще ви предложи една сделка — каза той и

погледна към министъра. — Ако Уинстън ни увери, че няма да каже нито дума за бащата на Нейтън, предлагам да не го изпращаме в затвора.

Сър Ричардс се направи, че обмисля предложението.

— Щеше да е по-добре да го обесят, но решението е ваше, милорд. Аз съм само ваш покорен слуга.

Принцът кимна и отново погледна Уинстън.

— Знам, че някои членове на семейството ти знаят информацията за бащата на Нейтън. Твое задължение е да ги накараш да мълчат. Ти ще трябва да предпазваш Нейтън от скандал, защото дори само намек да достигне до мен, че е тръгнал подобен слух, ще те обвиня в измяна. Достатъчно ли съм ясен?

Уинстън кимна. Той беше толкова разярен, че не можеше да говори. Отвращението на принца беше очевидно и графът на Уинчестър знаеше, че в бъдеще няма да му възлагат отговорни длъжности. Когато принцът се направи, че не го познава, другите веднага щяха да го последват.

Сара можеше да усети гнева на баща си. Гърлото ѝ пресъхна и тя помисли, че ще ѝ прилошее.

— Може ли да получа чаша вода? — прошепна тя на Нейтън.

Той незабавно стана и напусна стаята, за да ѝ донесе вода. Кейн също стана от мястото си и изведе Лутер Грант през задната врата.

Уинстън се обърна към Ричардс.

— Аз мога да оспоря това. Имате само думата на Грант срещу моята.

Министърът поклати глава.

— Ние имаме и други доказателства — излъга той.

Графът на Уинчестър се изправи. Той очевидно беше повярвал на блъфа на министъра.

— Разбирам — измънка той. — Как научихте за Лутер? — попита той принца.

— Жена ти ни каза — отговори принцът. — Тя се притече на помощ на дъщеря ти, Уинстън, докато ти се опитваше да я унищожиш. Напусни, Уинстън, става ми болно, като те гледам.

Графът на Уинчестър се поклони на принца, обърна се и погледна за миг дъщеря си, след което напусна кабинета.

Сара никога не беше виждала подобна ярост, изписана на лицето на баща ѝ. Тя беше изплашена. Тя знаеше, че майка ѝ скоро ще понесе тежестта на гнева му.

Мили Боже, помисли Сара, тя трябваше да стигне първа.

— Ще ме извините ли, ако обичате — извика тя и се отправи към вратата.

Сара едва дочака принцът да кимне и затвори вратата след себе си.

— Мислите ли, че ѝ прилоша? — попита сър Ричардс.

— Не виждам причини да не ѝ прилошее — отвърна принцът. — Ричардс — добави той с по-мек глас, — знам, че много от министрите таят презрение към мен. О, аз имам шпиони, които ме информират. Също така знам, че ти никога не си казал лоша дума за мен. Въпреки това неправилно съм бил оценен като владетел, който си променя мнението, когато му скимне. Сега ти казвам, че не е така. По този въпрос за Уинстън няма да си променя мнението, уверявам те.

Сър Ричардс придружи принца до вратата.

— Вие осъзнавате, Ваше Височество, че излъгах, когато казах на Уинстън, че имаме други доказателства срещу него. Наистина имаме само думата на Грант срещу неговата и ако той разрови този...

Принцът се усмихна.

— Той няма да разрови нищо — увери той министъра.

Нейтън влезе през задната врата с чаша вода в ръка, Кейн вървеше до него. Принцът вече си тръгваше.

— Къде е Сара? — попита Нейтън.

— Отиде до умивалнята — обясни сър Ричардс. Той се върна зад бюрото си и се отпусна изнемоощал върху стола. — Господи, това мина леко. Не можех да бъда сигурен как ще се държи принцът. Той беше на висота този път, нали?

— Ще остане ли на висота? — попита Кейн. — Или Уинстън още утре ще бъде отново в неговия лагер?

Министърът сви рамене.

— Моля се да не промени мнението си и чувствам, че ще спази обещанието си.

Кейн се облегна на ръба на бюрото.

— Не мога да повярвам, че си му дал да прочете досиетата. Ричардс.

— Тогава не вярвай — отвърна министърът с широка усмивка. — Дадох му само резюме на някои от по-малките грехове. Нейтън, престани да се мръщиш, за Бога, и престани да крачиш нагоре-надолу с тази чаша. Повечето от водата сега е върху килима.

— Какво задържа Сара толкова дълго?

— Мисля, че не се чувства добре. Дай ѝ още няколко минути да се съвземе.

Нейтън въздъхна дълбоко. Той отиде да напълни чашата отново, докато сър Ричардс запознаваше Кейн с дейността на министерството.

Нейтън се опита да бъде търпелив, но когато минаха нови десет минути и Сара още не се връщаше в кабинета, той реши да я потърси.

— Къде, по дяволите, е умивалнята? Сара може да има нужда от мен.

Сър Ричардс го упъти към горния етаж.

— Готови ли са документите за подпис? — попита Кейн, когато Нейтън беше стигнал вратата.

— Те са на бюрото — каза Нейтън през рамо. — Веднага, щом открия Сара, можем да приключим с това веднъж и завинаги.

— Той е много романтичен — каза Кейн.

— Всъщност това, което възнамерява да направи за жена си, ми подсказва, че наистина е романтичен. Кой би помислил, че Нейтън ще се влюби?

Кейн се ухили.

— Кой би помислил, че някой ще го превземе? Сара е толкова влюбена в него, колкото и той в нея. Нейтън е решен да започне отново — добави той, като кимна към документите.

— А, цъфтяща любов — каза сър Ричардс. — Сара със сигурност ще бъде доволна от неговата загриженост. Господ знае, че тя заслужава малко щастие. Днес беше тежък ден за нея. Изражението на лицето ѝ, когато принцът спомена за майка ѝ, накара сърцето ми да се свие, а ти знаеш, Кейн, че аз не се поддавам лесно на емоции. Лейди Сара изглеждаше толкова изплашена. Искаше ми се да се протегна, да я потупам по рамото и да ѝ кажа, че всичко ще мине. Аз обикновено не си показвам чувствата, но този път трябваше да положа усилия, за да не отида при нея.

Кейн изглеждаше изненадан.

— Не си спомням принцът да е споменавал майката на Сара.

— Мисля, че двамата с Нейтън не бяхте в кабинета по това време — каза Ричардс. — Сара седеше сама. Нейтън беше отишъл да й донесе вода.

— Сара не е в умивалнята — извика Нейтън от вратата. — По дяволите, Ричардс, къде сте я изпратил?

Кейн се изправи.

— Нейтън, може би имаме проблем — гласът му беше изпълнен с тревога. — Сър Ричардс, кажете ни какви бяха точно думите на принца за майката на Сара.

Министърът избута стола си назад, за да може да се изправи. Той не знаеше каква опасност се задаваше, но тя се усещаше във въздуха.

— Уинстън пожела да узнае кой ни е казал за Грант. Принцът му каза, че жена му ни е казала името.

Нейтън и Кейн вече тичаха към вратата.

— Уинстън сигурно няма да се осмели да докосне дъщеря си или жена си — измърмори сър Ричардс, като се понесе след двамата. — Мислите ли, че Сара е отишла там? Чарлз — извика той през рамо, — бързо каретата ми!

Нейтън и Кейн вече бяха долу, когато сър Ричардс беше още на първия етаж.

— Нейтън, нали не мислиш, че Уинстън е способен да нарани жена си или дъщеря си?

Нейтън отвори вратата и изскочи на улицата.

— Не — извика той през рамо. — Уинстън няма да ги докосне. Той ще остави брат си да изпълни наказанието. Така действа този кучи син. По дяволите, Сара е взела каретата ни, Кейн. Господи, трябва да стигнем преди Хенри.

По улицата се зададе един файтон и Нейтън реши да се възползва от възможността. Той нямаше да чака каретата на министъра. Той изтича на улицата, приготви се за скок и сграбчи юздите на двата коня.

Той удари с рамо коня до себе си. Кейн направи същото и файтонът спря.

Кочияшът се развика. Пътникът, русокос млад мъж с очила, показва глава през прозореца, за да види за какво е цялата тази суматоха. Нейтън отвори вратата и, преди мъжът да разбере какво става, го изхвърли на пътя.

Кейн упъти кочияша, докато сър Ричардс помагаше на мъжа да се изправи. Министърът беше много любезен до момента, когато разбра, че ще изостане. Той грубо бутна мъжа и скочи отстрани на файтона, преди Кейн да е успял да затвори вратата.

Никой не каза нито дума по пътя към къщата на Уинчестър. Нейтън вътрешно се тресеше от страх. За пръв път в живота си той се опълчи срещу изолацията, която сам си налагаше. Той имаше нужда от нея и, мили Боже, ако нещо ѝ се случеше, преди той да успее да ѝ докаже, че е достоен, че може да я обича толкова, колкото тя заслужава да бъде обичана, той мислеше, че няма да може да го преживее.

През тези дълги и непоносими минути Нейтън се научи да се моли. Той се чувстваше като неверник, не можеше да си спомни нито една молитва от детските си дни и затова с простички думи се молеше за Божията милост.

Пътуването на Сара към къщата на майка ѝ не беше толкова драматично. Тя не беше изпаднала в паника, защото знаеше, че има достатъчно време да стигне първа при нея. Баща ѝ първо щеше да отиде при брат си. Това щеше да му отнеме поне двадесет минути. След това щяха да му бъдат необходими поне петнадесет минути, за да накара брат си да побеснее за неправдата, която му е била причинена. Като се вземе предвид, че Хенри сигурно щеше да бъде на върха на всекидневния си махмурлук, щеше да му отнеме време да освежи главата си и да се облече.

Освен това тя се успокояваше и от сигурността, че през това време Нейтън сигурно щеше да разбере, че тя не е в умивалнята. Тя знаеше, че той ще дойде след нея.

Не ме предавай. Тази прошепната от него заповед още веднъж прекъсна мислите ѝ. Тя веднага се опита да се ядоса на това обидно поръчение. Как се осмеляваше да мисли, че тя ще го предаде? Как се осмеляваше...

Тя не можа да се ядоса, защото дълбоко в себе си се съмняваше, че има основания да бъде бясна. Беше ли го предала? Разбира се, че не, каза си тя. Простата истина беше, че Нейтън не я обича.

Но той беше показал своята загриженост. Поне това ѝ беше показал. Тя си спомни как той разтри гърба ѝ, когато тя се превиваше

от болка по време на месечния ѝ цикъл. Допирът му беше толкова нежен, толкова успокояващ.

Той беше и нежен любовник. Не, не ѝ беше казал нежни думи, докато се любеха. Но той беше мил, търпелив и тя нито веднъж не беше истински изплашена от него. Нито веднъж.

Но той не я обичаше.

Той беше прекарал дълги часове да я учи на толкова много дребни неща, които смяташе, че са ѝ необходими, за да стане самостоятелна. Но може би я учеше на тези неща, защото не искаше да я пази? Докато тя считаше, че е нейно задължение да защитава тези, които обича, като майка ѝ, например, задачата за собствената си сигурност тя възлагаше на мъжа си.

Като майка ѝ...

Мили Боже, Нора беше права. Без да го осъзнава досега, Сара беше тръгнала по пътя на майка си. Тя беше решена да стане зависима от мъжа си. Ако Нейтън се беше оказал зъл и егоистичен мъж като баща ѝ, щеше ли тя да се научи да се подчинява всеки път, когато той повиши тон?

Сара поклати глава. Не, тя никога нямаше да позволи на някой мъж да я тормози. Нейтън я беше накарал да осъзнае собствената си сила. Тя можеше да преживее сама и тя със сигурност можеше да се пребори за себе си.

Той искаше да я научи да се защитава, не защото не искаше да се грижи за нея. Той просто не искаше нещо да ѝ се случи.

Той беше мил мъж.

Сара се разрева. Защо той не можеше да я обича?

Не ме предавай. Ако той не я обичаше, какво го интересуваше дали тя ще го предаде или не?

Сара беше толкова погълната от мислите си, че не усети кога каретата е спряла, докато кочияшът на Кейн не извика.

Тя го помоли да чака и се затича по стълбите.

Икономът, нов човек нает от баща ѝ, каза, че майка ѝ и сестра ѝ са излезли за следобеда.

Сара не му повярва. Тя се мушна покрай прислужника и се затича по стълбите към спалните.

Икономът изсумтя от липсата ѝ на маниери и се оттегли в задната част на къщата.

Спалните бяха празни. Първоначално Сара се успокои, но тогава разбра, че трябва да намери майка си, преди да го е направил някой Уинчестър. Тя прегледа поканите върху бюрото на майка си, но нито една от тях не ѝ даде някаква представа къде може да е тя.

Тя реши да слезе долу и да изкопчи информацията от слугите. Поне един от тях трябваше да знае къде е майка ѝ.

Сара току-що беше започнала да слиза по стълбите, когато входната врата се отвори. Тя помисли, че майка ѝ се е прибрала и се забърза, но се спря по средата, когато видя чичо ѝ Хенри да влиза в коридора.

Той веднага я видя. Презрителното изражение на лицето му накара стомахът ѝ да се свие.

— Баща ми е отишъл направо при теб, нали? — извика тя с явно презрение. — Знаех, че ще го направи — добави тя. — Това е единственото нещо, което човек може да предвиди за него. Той си мисли, че е много умно да остави пияния си брат да изпълни наказанието, когато той е ядосан. Татко чака в Уайт, нали?

Очите на чичо ѝ се свиха.

— На майка ти трябва да ѝ отрежат езика за това, че се е обърнала срещу мъжа си. Това не е твоя работа, Сара. Махни се от пътя ми. Ще поговоря с майка ти.

Сара поклати глава.

— Няма да ти дам да говориш с нея — извика тя. — Нито сега, нито утре. Никога! Ако трябва, насила ще накарам майка да напусне Лондон. Едно приятно посещение при сестра ѝ е точно това, което ѝ трябва. Тя дори може да реши, че не иска да се връща. Господи, надявам се да направи така. Майка заслужава малко радост в живота. Ще се погрижа да я получи.

Хенри затвори с ритник вратата зад себе си. Той не смееше да удари Сара, защото си спомни за заплахата, която съпругът ѝ изрече в кръчмата, когато дойде да вземе жена си.

— Върни се при кучия син, за когото си омъжена — извика той. — Виктория — продължи да крещи той. — Слез долу. Искam да поговоря с теб.

— Майка не е тук. Сега се махай. Става ми лошо, като те гледам.

Хенри се запъти към стълбите. Той се спря, когато видя поставката за чадъри в ъгъла. Той беше прекалено бесен, за да мисли

за последствията. Тя трябваше да получи урок, помисли си той. Само един хубав удар и тя щеше да бъде излекувана от нахалството си.

Той посегна към бастуна с дръжка от слонова кост. Само един хубав удар...

ГЛАВА 16

Сара за малко не го уби.

Изтерзани викове отекнаха на улицата. Файтонът още не беше спрял, когато Нейтън скочи на земята и се затича към стълбите. Ужасяващите викове го подлудиха от страх за неговата Сара — така го подлудиха, че той не можа да осъзнае, че това е мъжки глас. Той не се спря да отвори вратата, а мина през нея. Отнесе я заедно с касата с рамо и тя се стовари върху главата на Хенри. Тежкото дърво заглуши силните викове.

Нейтън не беше готов за картината, която се разкри пред очите му. Той беше толкова зашеметен, че замръзна на място. Кейн и сър Ричардс се блъснаха в него. Кейн простена, имаше чувството, че се е сблъскал с камака от желязо. Дватама със сър Ричардс възвърнаха равновесието си и отстъпиха в страни, за да видят какво е накарало Нейтън да се вцепени.

Беше им трудно да го понесат. Хенри Уинчестър се беше свил на кълбо на пода в големия коридор и се държеше за слабните. Мъжът буквално се гърчеше от болка и когато се обърна към тях, сър Ричардс и Кейн веднага забелязаха разкъравания му нос.

Нейтън гледаше Сара. Тя стоеше до стълбите. Изглеждаше напълно спокойна, безкрайно красива и съвсем здрава.

Тя беше добре. Кучият син не се беше добрал до нея. Да, тя беше добре. Нейтън продължи да си го повтаря наум, опитвайки се да се успокои.

Това не помогна. Ръцете му трепереха. Той реши, че трябва тя да му каже, че е добре, за да може отново да диша спокойно.

— Сара? — прошепна той толкова дрезгаво, че се усъмни, дали тя ще го чуе от шума, който вдигаше чичо й Хенри. Той опита отново. — Сара, добре ли си? Той не те нарани, нали?

Болката в гласа на мъжа й почти я погуби. Очите й се напълниха със сълзи и тя осъзна, че вижда Нейтън като в мъгла. Изражението на

лицето му накара сърцето ѝ да се свие. Той изглеждаше толкова... изплашен, толкова достъпен... толкова изпълнен с любов.

Мили Боже, той я обичаше. Това беше очевидно.

Ти ме обичаш, искаше да извика тя. Но, разбира се, не го направи, защото имаше и други хора при тях. *Но той я обичаше.* Тя не можеше да говори, не можеше да престане да се усмихва.

Кейн се ухили. Сър Ричардс беше започнал да се покланя, когато се досети за своето достойнство.

— Какво е станало тук? — попита той авторитетно.

— По дяволите, Сара, отговори ми — извика Нейтън в същото време. — Добре ли си?

Тя обърна поглед към мъжа си.

— Да, Нейтън. Добре съм. Благодаря, че се поинтересува.

Тя погледна към чичо си.

— Чичо Хенри имаше малка злополука — заяви тя. Министърът се наведе и освободи гърдите на Хенри от остатъците от входната врата.

— Това го разбрах — каза той на Сара.

Той захвърли настрана парчетата от вратата и се намръщи на Хенри.

— За Бога, човече, престани да ревеш. Не е достойно. Вратата ли те удари, когато Нейтън мина през нея. Говори, Уинчестър. Не мога да разбера нищо от цивренето ти.

Кейн вече беше разбрал какво се беше случило. Сара потъркваше обратната страна на ръката си, а Хенри се държеше за слабините.

— Нещастieto сполетя чичо Хенри, преди вратата да падне върху него — обясни Сара.

Гласът ѝ беше много мил и тя се усмихваше на Нейтън, когато направи това изявление. Нейтън все още не беше достатъчно спокоен, за да го разбере. Той не можеше да разбере, защо жена му изглежда толкова доволна от себе си. Не е ли разбрала на каква опасност е била изложена? По дяволите, нервите му бяха все още прекалено опънати.

Тя бавно тръгна към него и единственото, за което той можеше да мисли, бе да я вземе в прегръдките си. Той никога нямаше да я пусне, дори когато ѝ се скара за лошия ѝ навик да си тръгва сама.

Усмивката на Кейн се оказа заразителна. Министърът също започна да се смее, въпреки че все още не разбираше какво е толкова

забавно. Той се изправи и се обърна към Сара.

— Моля да задоволите любопитството ми и да ми кажете какво се е случило.

Тя нямаше намерение да му обяснява. Ако му каже какво точно е направила, министърът щеше да бъде възмутен от нейната постъпка, съвсем недопустима за една жена.

Нейтън нямаше да бъде възмутен. Той щеше да бъде горд с нея. Сара не можеше да дочака да останат сами и да му разкаже всичко.

— Чичо Хенри се... спъна в един бастун — каза тя, като не можеше да спре да се усмихва.

Нейтън най-накрая излезе от вцепенението си и се огледа. Сара току-що беше застанала до него и той я сграбчи. Внимателно се загледа в червените петна върху обратната страна на дясната ѝ ръка.

Леко ръмжене, което тя намери за прекрасно, излезе от устата на Нейтън. Тя също така видя, че го обзема гняв. Но тя не беше изплашена, защото знаеше, че той никога няма да стовари гнева си върху нея.

Сара не искаше той да се безпокои за нея. Тя уви ръцете си около кръста на мъжа си и се притисна силно до него.

— Наистина съм добре, Нейтън — прошепна тя. — Не трябва да се безпокоиш толкова.

Тя отпусна глава върху гърдите му. Биенето на сърцето му показваше, че нейните думи не са го успокоили. Но гласът му беше привидно спокоен, когато той попита:

— Ти ли държеше бастуна или той?

— Той държеше бастуна, когато се отправи към мен по стълбите — обясни тя. — Взе го от поставката за чадъри.

Нейтън си го представи. Той се опита да се освободи от прегръдката ѝ.

— Нейтън, всичко свърши. Той не ме удари.

— Опитал ли се?

Тя се почувства сякаш е увиснала на врата на статуя, толкова твърдо стоеше той на краката си. Тя въздъхна леко, прегърна го още по-силно и отговори:

— Да, но аз не му позволих да ме удари. Спомних си напътствията ти. Освен това — добави тя, — изненадата беше на моя

страна. Чичо Хенри не е свикнал жените да се защитават. Той изглеждаше... изненадан, когато падна назад.

— Кейн, изведи Сара навън и ме чакайте там. Ричардс, отидете с тях.

И тримата казаха едновременно не, но всички имаха различна причина. Кейн не искаше да имат проблеми с изнасянето на тялото. Сара не искаше Нейтън да отиде на бесилото. Сър Ричардс искаше да си спести писането на показания.

Но и след като му изнесоха аргументите си, Нейтън беше все още разгневен. Той не можеше да се освободи от Сара за достатъчно дълго време, за да може да разкъса кучия син Уинчестър.

— По дяволите, Сара, ако само...

— Не, Нейтън.

Той въздъхна дълбоко и Сара знаеше, че е спечелила. Тя изведнъж пожела да остане насаме с него, за да може да постигне още една победа. Тя щеше да го накара да ѝ каже, че я обича.

— Нейтън, не можем да си тръгнем, преди да съм се убедила, че мама е добре — прошепна тя. — Но сега искам да си отида в къщи с теб. Как ще решиш този проблем?

Тя не му даде възможност да отговори.

— Искам да кажа какво ще правим ние с този проблем?

Мъжът ѝ не се предаваше лесно. Той все още искаше да убие чичо ѝ. Той си мислеше, че намерението му е напълно справедливо. Той не само щеше да накара Сара да престане да се тревожи за майка си, но и щеше да си достави удоволствието да стовари юмрука си върху лицето на чичо ѝ. Той продължаваше да гледа бастуна, и да мисли за щетите, които можеха да бъдат нанесени с подобно оръжие. Хенри можеше да я убие.

Кейн предложи приемливо решение.

— Знаеш ли, Нейтън, Хенри има нужда от дълга почивка. Може би морско пътешествие до колонии ще бъде точно това, което ще укрепи здравето му.

Настроението на Нейтън веднага се оправи.

— Погрижи се за това, Кейн.

— Ще го предам на Колин и ще го оставя да уреди нещата — каза Кейн. Той повдигна главата на Хенри. — Дълго въже и парцал за устата са целият багаж, който ще му е необходим.

Сър Ричардс кимна в знак на съгласие.

— Ще чакам тук, докато се върне майка ти, Сара. Ще ѝ обясня, че чичо ти ненадейно е пожелал да замине на далечно пътешествие. Също така ще изчакам и баща ти. Бих искал да поговоря и с него. Защо с Нейтън не си тръгнете сега? Вземете каретата ми и кажете на кочияша да мине да ме вземе по-късно.

Хенри Уинчестър беше събрал вече достатъчно сили, за да може да направи опит да избяга към вратата. Кейн нарочно го блъсна към зет си.

Нейтън не пропусна да се възползва и стовари юмрука си в корема на Хенри. Ударът изпрати чичото на Сара обратно на пода и той отново се преви от болка.

— По-добре ли се чувстваш, Нейтън?

— Много по-добре — отвърна Нейтън.

— Какво да правя с документите, които състави? — попита сър Ричардс.

— Донеси ги довечера на бала на Фарнмаунт. Ще използваме библиотеката на Лестър за няколко минути. Аз и Сара ще бъдем там около девет.

— Ще трябва да отида до кабинета си да ги взема — каза министърът. — Уреди срещата за десет, Нейтън, за по-сигурно.

— Мога ли да попитам за какво говорите? — намеси се Сара.

— Не.

Резкият отговор на мъжа ѝ я раздразни.

— Не искам да излизам довечера — заяви тя. — Имам много важни неща, за които искам да говоря с теб.

Той поклати глава.

— Ти трябва да ми имаш доверие, жено — измърмори той, като я повлече към вратата.

Тя се спря, когато той се обърна и я вдигна в каретата. Изражението на лицето му беше мрачно. Сара забеляза, че и ръцете му треперят.

Нейтън не ѝ позволи да седне до него, а зае мястото срещу нея. Когато той протегна дългите си крака, тя се оказа заклещена между тях.

Когато каретата потегли, той се обърна и се загледа през прозореца.

— Нейтън?

— Да?

— Сега изпитваш ли... последици?

— Не.

Тя беше разочарована, защото се надяваше, че той ще има нужда от отдушник за неудовлетворението си по начина, който тя изпита, когато имаше... последици. Споменът за това как мъжът ѝ помогна да се освободи от напрежението я накара да почервенее.

— Мъжете не изпитват ли... последици, след като са се били?

— Някои. Не трябваше да удрям Хенри пред теб — каза той, без да я поглежда.

— Искаш да кажеш, че ако не бях там, нямаше да го удариш или, че съжаляваш...

— По-дьяволите, щях да го ударя — измърмори Нейтън. — Но не трябваше да удрям кучия син пред теб.

— Защо?

— Ти си ми жена — обясни той. — Не трябва да ставаш свидетел на... насилие. За в бъдеще ще се въздържам...

— Нейтън — прекъсна го тя, — но аз нямам нищо против. Наистина. Сигурно някога ще се случи пак. Аз съм противник на насилието — добави тя бързо, — но признавам, че има моменти, когато нямаш избор. Това може да бъде много ободряващо.

Той поклати глава.

— Ти ми попречи да убия пиратите, не помниш ли?

— Да, но не ти попречих да ги удряш.

Той сви рамене и въздъхна дълбоко.

— Ти си дама. Ти си нежна и женствена и аз ще се държа като джентълмен, когато съм с теб. Така ще бъде, Сара. Недей да спориш с мен.

— Ти винаги си бил джентълмен с мен — прошепна тя.

— По дяволите, бил съм! — отвърна той. — Ще се променя, Сара. Сега престани да говориш, опитвам се да мисля.

— Нейтън, безпокоеше ли се за мен?

— По дяволите, да, безпокоях се за теб — извика той и тя се усмихна.

— Наистина бих искала да ме целунеш.

Той дори не я погледна, когато отговори:

— Не.

— Защо не?

— Всичко трябва да бъде както трябва, Сара. Какво, за Бога, имаше предвид той?

— Винаги е наред, когато ме целуваш.

— Ще разваля всичко, ако те целуна.

— Говориш несвързано.

— Кажи ми какво се случи с Хенри — нареди той.

Тя въздъхна леко и каза:

— Аз го ударих... там.

Малка усмивка се появи върху намръщеното му лице.

— Спомни ли си как трябва да си свиваш юмрука?

Тя реши да не му отговаря, докато той не я погледне. Мина дълго време, докато той го направи.

Той едва се удържаше да не я прегърне и мислеше, че е спечелил битката със себе си, когато тя му се усмихна и прошепна:

— Знаех, че ще се гордееш с мен. Повечето мъже щяха да са възмутени.

Той грубо я издърпа в скута си и пръстите му започнаха да ровят в косата ѝ.

— Аз не съм повечето — каза той набързо, преди устата му да се слее с нейната. Езикът му проникна в устата ѝ, за да я вкуси, да я милва, да я дразни. Той не можеше да получи достатъчно от нея, не можеше да се приближи достатъчно.

Тя го целуваше по врата, докато той разкопчаваше копчетата на роклята ѝ.

— Знаех, че ако те докосна, няма да мога да се спра.

Той не можеше да се контролира. Каретата спря, но само Сара осъзна този факт. Тя го накара да я закопчае отново. Това му отне повече време, защото ръцете му трепереха.

Нейтън я хвана за ръката и я завлече в къщата. Джейд им се усмихна, когато те профучаха по стълбите край нея.

Когато стигнаха спалнята, Нейтън беше възвърнал част от самообладанието си. Той ѝ отвори вратата. Сара се отправи към леглото и вече се беше протегнала зад гърба си, за да разкопчее копчетата отново, но се спря, когато чу вратата да се затваря шумно.

Тя се обърна и видя, че е сама, Нейтън я беше оставил. Тя беше толкова изненадана, че не можа да реагира няколко минути. След това тя нададе разярен вик. Отвори вратата и се затича по стълбите.

Джейд я пресрещна на последното стъпало.

— Нейтън току-що излезе. Каза да ти предам да бъдеш готова за осем. Той също така предложи да ти дам рокля, защото багажът ти бил все още на борда на Морския ястреб.

— Как е успял да ти каже всичко това и вече да е излязъл?

Джейд се усмихна.

— Брат ми се държеше сякаш е преследван от дявола — каза тя. — Той свърши с инструкциите си, когато вече беше на улицата. Той ще дойде при нас по-късно, Сара. Той има да свърши някаква работа — мисля, че това бяха думите му, когато скочи в каретата на Кейн.

Сара поклати глава.

— Брат ти е груб, невнимателен, арогантен, упорит...

— И ти го обичаш.

Раменете на Сара се отпуснаха.

— Да, аз го обичам. Вярвам, че и той може би ме обича — добави тя. — Той може би не го осъзнава още или малко се страхува. О, вече не знам. Да, разбира се, че ме обича. Как можеш да мислиш, че не ме обича?

— Аз не оспорвам, Сара. Аз също вярвам, че Нейтън те обича — добави тя и кимна с глава. — Това е толкова очевидно за мен. Той е толкова... объркан. Нейтън винаги е говорил малко, но сега говори несвързано, дори когато мърмори.

Очите на Сара се напълниха със сълзи.

— Искам да ми каже, че ме обича — прошепна тя.

Джейд беше изпълнена със съчувствие. Тя потупа Сара по ръката и я отведе в спалнята.

— Знаеш ли, че аз съм точно това, което Нейтън би искал за жена? Никой не може да го обича колкото мен. Моля те, не ме считай за по-низша. Наистина не съм ти. Просто съм много по-различна от теб, Джейд.

Сестрата на Нейтън се обърна и погледна недоверчиво Сара.

— Защо мислиш, че някога съм те считала за по-низша?

Сара измънка обяснението си за това как мъжете на Морския ястреб непрекъснато са я сравнявали с Джейд и как тя винаги е губела

от това сравнение.

— И когато ни нападнаха пиратите, аз можах да се издигна в очите им.

— Така мисля и аз — съгласи се Джейд.

— Аз също така имам смелост — каза Сара. — Не се хваля, Джейд. Нейтън ме убеди, че съм много смела.

— Ние също така и двете сме верни на мъжете си — каза Джейд и се обърна към гардероба, продължавайки да търси подходяща рокля.

— Нейтън обича да нося само рокли с високи яки — каза Сара.

— Това е показателно, нали?

— Обикновено се опитвам да му угодя.

Джейд не се осмели да покаже на Сара изражението си. Гневът в думите на снаха ѝ я изпълни с желание да се засмее. Бедната Сара отново се беше разгорещила.

— Може би, Джейд, това е проблемът — заяви Сара. — Аз винаги се опитвам да угодя, винаги казвам на Нейтън колко много го обичам. И знаеш ли какъв е винаги отговорът му? — Тя не остави време на Джейд да помисли. — Той сумти. Мили Боже, той наистина го прави. Е, стига вече, благодаря.

— Стига вече сумтене? — попита Джейд.

— Стига вече угаждане. Намери най-деколтираната рокля от гардероба си.

Тогава Джейд се засмя.

— Това ще ядоса Нейтън.

— Надявам се — отвърна Сара.

След пет минути Сара държеше в ръцете си една рокля с цвят на слонова кост.

— Само веднъж съм обличала тази рокля и то в къщи, така че никой не я е виждал. Кейн не би ми дал да я облека.

Сара хареса роклята, поблагодари няколко пъти на Джейд и излезе от стаята. Тя изведнъж се спря и се обърна.

— Може ли да те попитам нещо?

— Сега сме сестри, Сара. Можеш да ме питаш всичко.

— Плачеш ли понякога?

Джейд не очакваше този въпрос.

— Да — отвърна тя. — Всъщност през цялото време.

— Някога виждал ли те е Нейтън?

— Не знам дали ме е виждал или не.

По унилото изражение на Сара Джейд разбра, че това не беше отговорът, който тя се беше надявала да чуе.

— Като си помисля, да, виждал ме е да плача. Но не толкова често, колкото Кейн, разбира се.

— О, благодаря ти, че сподели с мен. Нямах представа колко щастлива ме направи.

Лицето на Сара грейна в лъчезарна усмивка. Джейд беше доволна, въпреки че не знаеше каква е причината за въодушевлението на Сара.

Два часа по-късно Джейд и Кейн търпеливо изчакаха в коридора да се появи Сара. Джимбо крачеше напред-назад пред входната врата.

Джейд беше облечена в тъмнозелена копринена рокля с бродерии на ръкавите. Деколтетото само загатваше гърдите ѝ. Въпреки това Кейн дълго се мръщи, преди да каже, че му харесва. Той беше облечен в официалното си облекло и тя му каза, че той е най-красивият нехранимайко на света. Тогава Джимбо започна да им натяква, за да се убеди, че някой ще бъде със Сара през цялата вечер.

— Не я изпускайте от поглед, докато не се появи Нейтън — нареди Джимбо за пети път.

Сара привлече вниманието на всички, когато започна да слиза по стълбите. Джимбо подсвирна тихо.

— На Нейтън ще му причернее пред очите, когато види Сара...

Джейд и Кейн се съгласиха. Сара изглеждаше превъзходно — косата ѝ беше пусната и меките ѝ къдрици се полюшваха върху раменете ѝ при всяка нейна крачка.

Роклята беше дълбоко деколтирана и по-скоро показваше, отколкото скриваше гърдите на Сара. Това беше най-предизвикателната рокля, която Кейн някога беше виждал. Той си спомни за нея.

— Мислех, че съм разкъсал това нещо, когато ти помагах да я съблечеш — прошепна той.

Жена му се изчерви.

— Ти наистина бързаше, но не я скъса.

— Нейтън ще го направи — прошепна той.

— Значи мислиш, че брат ми ще я хареса?

— По дяволите, не, няма да я хареса — предположи Кейн.

— Добре.

— Джейд, скъпа, не съм сигурен, че това е добра идея. Всеки мъж на бала ще гледа похотливо Сара. Нейтън ще побеснее.

— Да.

Сара стигна до тях и направи реверанс.

— Не трябва да се държиш толкова официално с нас — каза Кейн.

Сара се усмихна.

— Не го правя — каза тя. — Просто искам да се убедя, че няма да изскочат от деколтето, когато трябва да правя реверанс.

— Какво ще правиш, когато мъжът ти те хване за врата и започне да те души? — попита Джимбо. — Как мислиш, ще се окаже ли роклята достатъчно здрава?

— Ще й намеря някаква пелерина — каза Кейн.

— Глупости — отвърна Джейд. — Прекалено топло е за пелерина.

Спорът продължи дори, когато се качиха в каретата и се отправиха за бала.

Дукът и дукесата на Фарнмоунт живеяха на по-малко от миля извън Лондон. Къщата им беше огромна, със забележителни тревни площи около терасите. Наети слуги държаха факли и осветяваха пътя.

— Слуховете казват, че принцът се е опитал да купи къщата на Фарнмаунт — каза Кейн. — Той няма да я даде, разбира се.

— Да — съгласи се Джейд, въпреки че тя едва обърна внимание на забележката на мъжа си. Тя гледаше Сара. — Изглеждаш ми зачервена. Добре ли се чувстваш?

— Тя е добре — каза Кейн.

Сара обаче не беше добре. Главата ѝ беше пълна с грижи.

— Уинчестър ще бъдат тук тази вечер — каза изведнъж тя. — Никой от тях не би се осмелил да обиди дукът и дукесата. Но не разбирам защо това е единственото събитие, което посещават Сент Джеймс?

Кейн се ухили.

— Това е единственото събитие, на което ги канят — обясни той.

— Безпокоя се за Нейтън — каза изведнъж Сара. — Джимбо, бих желала и ти да можеш да влезеш с нас. Кейн може да има нужда от

помощта ти да пази мъжа ми.

— Момчето ще бъде добре — отговори Джимбо и потупа Сара по ръката. — Престани да се тормозиш.

Никой не каза дума, докато каретата не спря пред къщата. Джимбо скочи на земята и се обърна да помогне на Сара.

— Ще стоя до каретата. Когато ти омръзне, само излез пред вратата и аз ще те видя.

— Тя ще остане с нас, докато дойде Нейтън — каза Кейн.

Сара кимна, пое дълбоко въздух, повдигна леко полата см и започна да се изкачва по стълбите.

Балният салон беше разположен на последния, четвърти етаж на сградата. Стълбите, които водеха нагоре, бяха осветени от свещи и осяани със свежи цветя.

До входа на залата стоеше иконом. Три стъпала водеха надолу към танцовия подиум. Кейн подаде поканата си на слугата и изчака той да удари гонга, с който оповестяваше пристигането на новодошлите. Само няколко души обърнаха внимание, другите погледнаха съвсем набързо към входа, защото бяха съсредоточени върху стъпките на валса.

— Графът на Кейнууд и съпругата му Лейди Джейд — заяви икономът високо и гръмогласно.

Сара беше следващата. Тя подаде на мъжа поканата, която ѝ беше дал Кейн, и застана до него, докато той съобщи за нея.

— Лейди Сара Сент Джеймс.

Със същия успех можеше да извика, че е станал пожар. Думите му имаха същото въздействие. В средата на тълпата се зароди тихо ромолене, но тъй като към него всеки добави своя шепот, то се превърна в силен шум.

Една двойка се блъсна в друга, когато мъж и жена се опитаха да огледат Сара по-добре.

Тя държеше главата си високо вдигната и гледаше тълпата. Тя се молеше да изглежда спокойна. Тогава Кейн я хвана за ръката, а Джейд застана от другата и страна и я хвана за другата ръка.

— Сара, скъпа, забеляза ли, че всички Уинчестър са се събрали в дясната страна на салона, а Сент Джеймс в лявата? Някой може да реши, че двете фамилии не се разбират много добре — каза Джейд и Сара се усмихна.

Снаха й явно беше объркана.

— Слуховете говорят, че те наистина не се обичат много — отвърна Сара.

— Мисля, че ще заемем средата, за да не показваме пристрастие — каза Кейн и поведе дамите.

— Нейтън още не е тук, нали? — попита Джейд. — Сара, продължавай да се усмихваш, всички те зяпат. Предполагам, че заради роклята. Наистина тази вечер изглеждаш зашеметяващо.

Следващият час беше мъчителен. Бащата на Сара също присъстваше и демонстративно се направи, че не я познава. Когато тя погледнеше към Уинчестър, те й обръщаха гръб.

Разбира се всички видяха това и Кейн беше бесен заради Сара, докато не забеляза, че тя се усмихва. Тогава той се отпусна.

Дънфорд Сент Джеймс също не пропусна да забележи разрива. Лидерът на клана Сент Джеймс изсумтя и се отправи да поговори с жената на племенника си.

Дънфорд беше голям мъж с много повече мускули, отколкото тлъстина. Косата му беше сива, оредяла и късо подстригана. Той имаше гъста брада, широки рамене и изглеждаше се чувстваше неловко в черното си официално облекло и изкривена колосана яка.

Кейн мислеше, че той е по-хубав от жена си.

— Какво имаме тук? — изкрещя той, когато се спря точно пред Сара: — Това жената на Нейтън ли е?

— Много добре знаеш коя е — отговори Кейн. — Лейди Сара, познаваш ли Дънфорд Сент Джеймс?

Сара направи официален реверанс.

— Удоволствие е за мен — каза тя.

Дънфорд изглеждаше объркан.

— Подиграваш ли ми се?

Сега тя изглеждаше объркана.

— Моля?

— Тя има маниери, Дънфорд. Изненадващо, че е Сент Джеймс, нали?

В очите на по-възрастния мъж проблесна пламъче.

— Тя съвсем наскоро е станала Сент Джеймс. Ще трябва да се докаже, преди да я приемем.

Сара направи крачка към Дънфорд. Това го изненада повече от спазването на етикета с реверанса. Той беше свикнал жените да стоят далеч от него. Те също така никога не се усмихваха, но тази, заключи той мрачно, беше различна.

— Как да се докажа пред теб? — попита Сара. — Трябва ли да застрелям някой от братята ти, за да спечеля одобрението ти?

Тя се шегуваше, но той взе думите ѝ присърце.

— Е, сега, предполагам, че зависи кой брат ще избереш. Том винаги е бил най-подходящият за тази цел.

— За Бога, Дънфорд, тя се шегува.

Дънфорд изсумтя.

— Тогава за какво беше предложението?

Кейн поклати глава.

— Тази шега намеква за времето, когато стреля по брат си — обясни той.

Дънфорд поглади брадата си и я погледна дяволито.

— Значи си чула за малкото неразбирателство, така ли? Том не се сърди — добави той. — Жалко. Добрата караница укрепва фамилията.

Преди някой да може отвърне на тази възмутителна забележка, Дънфорд изръмжа:

— Къде е мъжът ти? Искам да поговоря с него.

— Трябва да дойде всеки момент — каза Кейн.

— Къде е жена ти? — попита Сара. — Бих искала да се запозная с нея.

— За какво? — отвърна Дънфорд. — Тя сигурно е в трапезарията и се грижи за вечерята ми.

— Няма ли да ме поздравиш? — попита Джейд чичо си. — Правиш се все едно, че не съм тук. Още ли си ядосан, че дарих Кейн с дъщеря, а не със син?

— На път ли е отново? — попита Дънфорд.

Джейд поклати глава.

— Тогава няма да говоря с теб, докато не се сдобия с племенник — той се обърна към Кейн. — Спиш ли с нея достатъчно?

Кейн се ухили.

— Използвам всяка възможност — каза той бавно.

Сара се изчерви от неудобство. Тя забеляза, че и Джейд се опитва да не се засмее. Дънфорд погледна твърдо сестрата на Нейтън, след

което отново обърна поглед към Сара. Изведнъж възрастният мъж се протегна и я хвана за хълбоците с големите си ръце.

— Какво правиш? — попита Кейн шепнешком, като се опита да махне ръцете на Дънфорд от Сара.

Сара беше толкова изненадана от тази наглост, че не можа да помръдне. Тя просто го гледаше в ръцете.

— Взимам мерки — заяви Дънфорд. — Тя не изглежда достатъчно широка, за да роди дете. Но полата може да излъже — добави той, като кимна с глава. — Да, да, можеш да бъдеш достатъчно широка.

Сега той я гледаше в гърдите и Сара веднага ги прикри с ръка. Тя нямаше да му позволи да продължи да ѝ взима мерките.

— Виждам, че имаш достатъчно, за да храниш бебе. Носиш ли го вече?

Лицето ѝ не можеше да стане по-червено. Тя направи крачка напред.

— Дръжте се прилично — прошепна тя. — Ако ме докоснете още веднъж, сър, ще ви ударя. Никакви маниери ли нямате?

Дънфорд предположи, че няма, и когато ѝ го каза, Сара направи още една крачка към него. Кейн беше изненадан от смелостта ѝ. Също толкова учудващ беше фактът, че Дънфорд отстъпи назад.

— Бих желала чаша пунш, чичо Дънфорд — каза Сара. — Ще бъдеш ли така любезен да ми донесеш.

Дънфорд сви рамене и Сара въздъхна.

— Предполагам, че бих могла да помоля някой Уинчестър да ми донесе — каза тя тогава.

— Те първо ще те заплуют — заяви Дънфорд. — Ти минаваш на наша страна, нали?

Тя кимна и той се ухили.

— Ще се радвам да ти донеса пунша.

Сара гледаше как чичо ѝ си пробива път през тълпата. Дълга опашка чакаше сервитьорът да им сипе напитка, но Дънфорд изблъска силно цялата опашка.

— Не бих пил от този пунш, ако бях на твое място — каза Кейн, когато Дънфорд взе огромния бокал и отпи няколко големи глътки. Той остави бокала обратно на масата, взе една чаша, натопи я заедно с пръстите си в бокала, загреба от съдържанието и се отправи обратно.

Той избърса брадата си с обратното на ръката си, когато подаде чашата на Сара.

Кейн забеляза, че пред бокала с пунша вече нямаше опашка. Той се протегна и сграбчи пунша от Дънфорд, за да не може той по случайност да го разлее върху Сара.

— Кажи на Нейтън, че искам да говоря с него — каза Дънфорд още веднъж, след което се намръщи, обърна се и се отправи към тази част на залата, където бяха роднините му.

Сара забеляза, че другите гости му правят път. Тогава тя реши, че той много прилича на Нейтън.

— Маркизът на Сент Джеймс.

Тези думи привлякоха вниманието на всички. Сара се обърна и погледна към входа. Сърцето ѝ започна да бие лудо, когато видя мъжа си. Тя преди никога не го беше виждала в официални дрехи. Беше умопомрачителен. Косата му беше вързана отзад и той носеше черен костюм като някой могъщ крал. Високомерието в погледа и в походката му накараха коленете ѝ да омекнат.

Тя инстинктивно се отправи към него.

Нейтън лесно намери жена си в тълпата. Когато съобщиха името му, гостите се отдръпнаха в ъглите. Сара стоеше сама на подиума.

Тя беше прекрасна. Тя беше толкова нежна, толкова деликатна... толкова разсъблечена.

Нейтън се отправи към жена си и вече сваляше сакото си.

Когато той слезе по стълбите, Уинчестър тръгнаха напред. Същото направиха и Сент Джеймс. Кейн сръга Джейд.

— Стой мирно — прошепна той. — Може да има проблеми и не искам да се тревожа за теб.

Джейд кимна. Тя искаше Кейн да е зает само с това как да защити брат ѝ. Тогава тя видя по стълбите да идва Колин. Издутината на костюма му показваше, че той е въоръжен за всеки случай.

Нейтън свали сакото си, но когато стигна при Сара, не можа да си спомни какво трябваше да прави с него.

— Сара?

— Да, Нейтън?

Тя чакаше той да каже още нещо.

Той изглеждаше доволен да стои пред нея и да я гледа. Любовта ѝ просто извираше от очите ѝ. Усмивката ѝ беше нежна. Мили Боже,

той беше недостоен за нея, но тя въпреки това го обичаше.

Обля го студена пот. Той се протегна да вземе носната кърпичка, която Колин беше натикал в джоба му, но осъзна, че държи самото си в ръка. Той не можеше да разбере защо и го облече отново. Не можеше да откъсне поглед от красивата си съпруга и ръката му се оплете в ръкава, но най-накрая той успя да се облече.

Сара пристъпи напред и оправи вратовръзката му, след което се отдръпна.

Той все още не можеше да проговори. Господи, всичко трябва да бъде наред, каза си той. Не, не, трябваше да бъде не просто наред, трябваше да бъде свършено, реши той още веднъж. Той ще я отведе в библиотеката, ще подпишат документите и тогава ще...

— Обичам те, Сара.

Гласът му звучеше сякаш току-що е вкусил от супата ѝ.

Тя го накара да го каже още веднъж. Очите ѝ бяха пълни със сълзи и той знаеше, че тя го е чула още първия път.

— Не трябваше да го казвам, не сега — измърмори той. — Обичам те.

Изражението ѝ не се промени. Неговото се промени — той изглеждаше сякаш ще му прилошее. Стана ѝ жал за него.

— Знам, че ме обичаш, Нейтън. Отне ми много време да го осъзная — почти толкова, колкото ти отне на теб да дойдеш да ме вземеш — но сега знам. Ти ме обичаш отдавна, нали?

Той явно беше облекчен.

— Защо не ми каза, че знаеш? — попита той шепнешком. — По дяволите, Сара, минах през ада.

Зениците ѝ се разшириха и лицето и почервения.

— Ти си минал през ада? Ти си този, който отказваше да ми има доверие. Ти си този, който никога не ми каза какво ти е на сърцето. Аз ти казвах през цялото време, Нейтън.

Той поклати глава, като се усмихваше смутено.

— Не, Сара, не през цялото време. Ти ми го казваше веднъж на ден. Понякога чакаше до вечерта и аз се изнервах.

Тя пристъпи към него.

— Ти си чакал всеки ден да ти кажа, че те обичам?

Той разбра от изражението ѝ, че тя е доволна от неговото признание.

— Ще се омъжиш ли за мен? — попита той трескаво. Той се наведе и почти докосна челото ѝ. — Ще падна на колене, ако поискаш, Сара. Няма да ми хареса — добави той в изблик на откровеност. — Но ще го направя. Моля те, омъжи се за мен.

Сара никога не беше виждала мъжа си толкова объркан. Да ѝ каже какво е на сърцето му очевидно беше мъчение за него. Това направи любовта и още по-силна.

— Нейтън, ние вече сме женени, не помниш ли?

Публиката беше очарована. Беше толкова романтично да гледат двамата, които се изпиваха с погледи, пълни с любов. Жените бършеха очите си с носните кърпички на мъжете си.

Нейтън беше забравил за другите гости. Той отчаяно искаше да привърши с плана си, за да отведе Сара вкъщи.

— Трябва да отидем в библиотеката — заяви той. — Искам да подпишеш, че разваляш брачния договор.

— Добре, Нейтън — отвърна тя.

Това, че тя се съгласи с готовност, не го изненада. Тя винаги е вярвала в него.

— Господи, Сара, толкова те обичам, че... ме боли.

Тя кимна тържествено с глава.

— Виждам, че боли — прошепна тя. — Морска болест ли те хваща?

Той поклати глава.

— Като подпишеш документа, ще го подпиша и аз.

— Защо ще подписваш?

— Аз също ще разваля брачния договор. Не искам кралския подарък. Вече имам най-големия подарък — прошепна той. — Имам теб. — Усмивката му беше изпълнена с нежност, когато добави — Ти си всичко, което някога съм искал.

Тя започна да плаче и той не можа да се сдържи да не я придърпа в прегръдките си. Той се наведе и целуна жена си, тя също го целуна.

Всички останали жени въздъхнаха едновременно.

Надеждата на Нейтън, че тази вечер ще бъде най-забележителната вечер за жена му не беше изпълнена изцяло. За семейство Сент Джеймс това беше огромен успех, но за всички други беше кошмар.

И никой нямаше да забрави враждата.

Всичко започна много невинно, когато Нейтън се обърна, за да отведе Сара в библиотеката. Тя дръпна ръката си, за да го накара да спре.

— Вярвам, че ме обичаш, Нейтън — каза тя, когато вниманието му отново беше съсредоточено изцяло върху нея. — Не е необходимо да се отказваш от подаръка на краля, за да го докажеш.

— Да, необходимо е — отвърна той. — Искам да ти покажа колко много те обичам. Това е единственият начин да ми повярваш. Ти ме даряваш с любовта си отдавна, а аз не ги дадох нищо за благодарност. Това е изкупление, Сара. Трябва да го направя.

Тя поклати глава.

— Не, не трябва да го правиш. Нейтън, ти ще ми покажеш, че ме обичаш и че ми вярваш, но няма да се откажеш от подаръка. Толкова години си чакал за това наследство и ще го получиш.

— Вече съм решил, жено.

— Промени си решението — отвърна тя.

— Не.

— Да.

Тя виждаше по изражението на лицето му, че той е решен да направи благородната жертва за нея. Но тя беше също толкова решена да му попречи.

— Ако не подпиша документа? — попита тя.

Тя скръсти ръце на гърдите си и се намръщи, докато чакаше отговора му.

Мили Боже, колко много го обичаше тя, помисли тя. И колко много я обичаше той. Той я гледаше така, сякаш иска да я удуши, а тя искаше да се засмее.

— Ако не подпишеш документа, Сара, семейството ти може да получи подаръка на краля. Аз не го искам.

— Аз няма да го получа.

— Виж, Сара...

Той не осъзнаваше, че вика, но тя го осъзна. Тя се обърна и започна да оглежда тази част от тълпата, където беше семейство Сент Джеймс, докато намери човекът, който ѝ трябваше.

— Чичо Дънфорд? — извика тя. — Нейтън иска да се откаже от подаръка на краля.

— По дяволите, Сара, защо правиш това?

Тя се обърна и се усмихна на мъжа си. Нейтън вече сваляше самото си. Тогава Сара видя, че Колин и Кейн правят същото.

Тя започна да се смее. Господи, тя вече беше станала Сент Джеймс.

Нейтън вече не изглеждаше болен. В погледа му се бяха появили искри. Той беше великолепно сложен мъж. И тя беше жената, която да го управлява. Той зяпаше гърдите ѝ и когато постави самото си на раменете ѝ, поиска тя да пъхне ръце в ръкавите.

— Ако още веднъж облечеш тази рокля, ще я скъсам както е на теб — прошепна той. — По дяволите, ето ги, идват.

Мъжете от семейство Сент Джеймс се приближаваха като отряд войници на война.

— Обичам те, Нейтън. Не забравяй, че не трябва да слагаш палеца си под другите пръсти. Не искаш да го счупиш, нали?

Нейтън повдигна вежди при тези думи и тя му отвърна с бавно намигване. Той я сграбчи за реверите на самото си, целуна я страстно, след което я избута зад гърба си.

Без съмнение това беше нощ, която щеше да се помни. Дукът и дукесата на Фарнмаунт, и двамата над шестдесетте, не можеха да бъдат по-доволни от забавлението. Сбиването щеше да подхранва слуховете дълго време.

Сара си спомни, че видя величествената двойка да стои на най-горното стъпало. И двамата държаха по чаша вино и когато беше отправен първия удар, дукът даде знак на оркестъра да свири валс.

Обаче на Сара много повече ѝ харесваха последиците от самото сбиване. Когато боят свърши, Нейтън я отмъкна навън. Той не искаше да губи време да се връщат на Морския ястреб и я отведе обратно в къщата на Кейн и Джейд.

Той гореше от желание да я докосне. Тя гореше от желание да му даде да я докосне. Любенето им беше страстно, диво и изпълнено с любов.

Сара се беше излегнала върху мъжа си по средата на леглото, брадичката ѝ беше отпусната върху скръстените ѝ ръце и тя гледаше хубавите му очи.

Той изглеждаше напълно доволен и нежно разтриваше гърба ѝ. Сега, когато бяха сами, Нейтън можеше да ѝ каже колко много я обича,

без да се притеснява. Той беше романтичен. Нейтън отвори чекмеджето на нощното шкафче, извади един лист и ѝ го подаде.

— Избери си тези, които най-много ти харесват — нареди той.

Сара си избра скъпа, любов моя и любима от списъка, който той ѝ даде. Нейтън обеща да ги запомни.

— Малко завиждах на Джейд — каза му Сара. — Не мислех, че някога мога да бъда като нея, а моят персонал непрекъснато ни сравняваше двете.

— Не искам да бъдеш като никоя друга — прошепна Нейтън. — Твоята любов ми даде толкова сила, Сара.

Той се наведе и я целуна.

— Започнах да се осланям на любовта ти. Тя стана моята котва. Това беше единственото сигурно нещо, което имах и ми отне много време да го осъзная.

— Колко ще ти отнеме да ми имаш пълно доверие? — попита тя.

— Аз вече ти имам пълно доверие — оспори той.

— Ще ми разкажеш ли за миналото си?

Той изглеждаше предпазлив.

— След време — съгласи се той.

— Каж ми сега.

Той поклати глава.

— Това ще те разстрои, скъпа. Водих доста тъмен живот. Направих някои неща, които могат да бъдат оценени като... обезпокоителни. Мисля, че ще е най-добре да ти разказвам всеки път по една история.

— Значи само безпокойството ти за моите нежни чувства те кара да се колебаеш дали да ми разкажеш за миналото си?

Той кимна.

— Някои от тези неща да не са... незаконни.

Мъжът ѝ се почувства неудобно.

— Някои могат да се нарекат така — призна той.

Тя едва се сдържа да не се засмее.

— Радвам се, че си толкова загрижен за чувствата ми, мъжо, и сега знам, че се колебаеш да ми разкажеш за миналото си, защото може да се разтревожа, а не защото мислиш, че случайно бих могла да кажа на някого.

Искрицата в погледа ѝ го озадачи. Тя си беше наумила нещо, но той не знаеше какво. Той я прегърна през кръста и след като се прозя шумно и доволно, затвори очи.

— Знам, че ме обичаш — прошепна той. — И след време, да кажем пет или десет години, любов моя, аз ще ти кажа всичко. Дотогава ти трябва да си свикнала с мен.

Тогава тя се засмя. Той все още беше малко уплашен. О, тя знаеше, че той ѝ вярва, знаеше, че я обича, но всичко това беше ново за Нейтън и щеше да му отнеме време, преди да се освободи от черупката си.

Тя, разбира се, нямаше такъв проблем. Тя го обичаше от дълго време.

Нейтън духна свещта и целуна жена си

— Обичам те, Сара...

— И аз те обичам, Пейгън...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.